

ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Η αρχαιολόγος

(Β΄ μέρος. Η μάγισσα)

Μυθιστόρημα

Αθήνα 2007

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι σύνθεση του συγγραφέα.

Η σελιδοποίηση και εκτύπωση του βιβλίου, έγινε στην Αθήνα τον Μάρτιο του 2007. Απαγορεύεται η κατά οποιονδήποτε τρόπο ολική ή μερική αντιγραφή, ανατύπωση, διασκευή ή προφορική αποτύπωση δια μαγνητικής εγγραφής του βιβλίου, χωρίς την άδεια του συγγραφέα, που διατηρεί τα πνευματικά και λοιπά δικαιώματα αυτού.

Τα πρόσωπα που περιγράφονται στο βιβλίο και δεν αναφέρονται με το όνομα που έγιναν γνωστά στην Ελληνική ιστορία είναι όλα φανταστικά. Κάθε ομοιότητα που μπορεί να υπάρχει με οποιαδήποτε πραγματική κατάσταση, θα είναι όλως συμπτωματική και τυχαία. Επειδή πρόκειται για μυθιστόρημα και όχι για επιστημονική ιστορική έρευνα και συγγραφή, λείπει η απόλυτη ακρίβεια και αξιοπιστία. Στο τέλος του βιβλίου παρατίθεται επαρκής περίληψη του Α' μέρους..

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

*Αθήνα, Οκτώβριος 2007
ο συγγραφέας*

Copyright: Andreas Koumanakos
8 Ermou str.
145 78 EKALH.
GREECE

e-mail:
andreas@fastmail.ca

Η ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ (β' μέρος. Η Μάγισσα)

Το αφιερώνω στους γονείς μου.

Περιεχόμενα:	σελίδα
1.- Αντί προλόγου.	7
2.- ένα σκυλί αδέσποτο.	9
3.- γράμματα από μία.. νεκρή.	43
4.- το Σόχο.	67
5.- ανησυχίες.	73
6.- απαισιοδοξία.	93
7.- ο παπαδημήτρης.	109
8.- μοναξιά.	125
9.- οι μάγισσες	133
10.- η συμβουλή του εργολάβου.	147
11.- ένας ανεξήγητος θάνατος.	159
12.- στην Κρήτη.	183
13.- η Τασώ είναι μάγισσα.	197
14.- πάλι οι μάγισσες.	205
15.- μάγισσες και βρικόλακες.	223
16.- νέος χωρισμός.	237
17.- οι συντηρήτριες των εικόνων.	245
18.- σκύλα και χάρυβδη.	269
19.- ο σεισμός.	295
20.- τρεις θάνατοι.	305

<=>

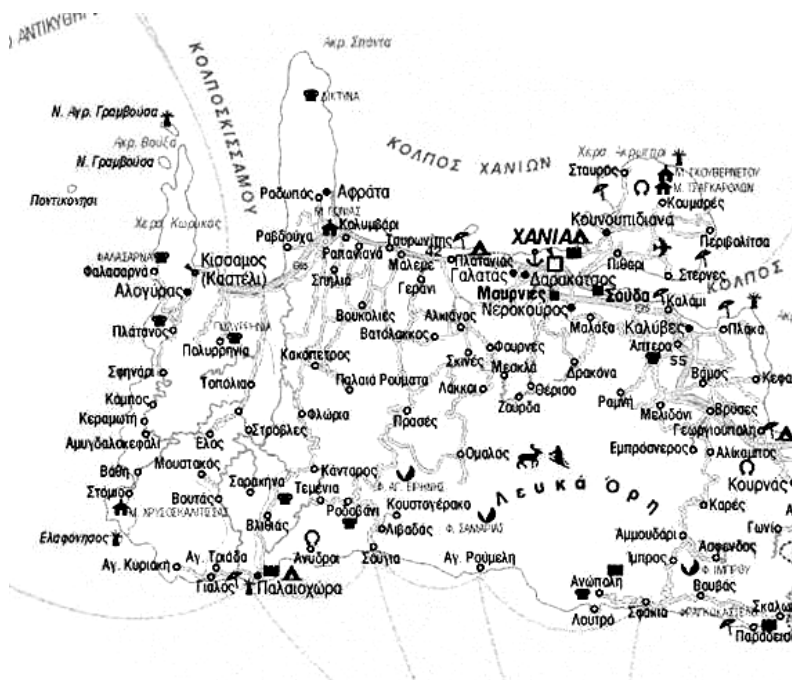
- γλωσσάρι μανιάτικο.	315
- γλωσσάρι κρητικό.	316
- περίληψη α' μέρους.	317
- πηγές.	318
- εργασίες του ιδίου.	319

«Το γνωστό είναι πεπερασμένο, το άγνωστο ατέλειωτο. Στεκόμαστε πάνω σ' ένα νησί γνώσης, στη μέση ενός απέραντου και ανεξερεύνητου ωκεανού. Το καθήκον κάθε γενιάς είναι να προσθέτει λίγη γη στο νησί της γνώσης.»

T.H. Huxley

«Ακόμα και αν δεν υπήρχε ένας Θεός, θα έπρεπε να εφεύρουμε έναν.»

Βολτέρος

Νομός Χανίων.

1.- Αντί προλόγου

Μετά την κυκλοφορία του βιβλίου μου *"Η Αρχαιολόγος"* με υπότιτλο *"Η νεράιδα"*, πολλοί αναγνώστες μ' ερωτούσαν προφορικά και με e-mail, εάν γνωρίζω τι απέγινε η τόσο συμπαθής Μίνα.

Αυτό μ' έφερνε σε πολύ δύσκολη θέση, διαπιστώνοντας πως σχεδόν όλοι, περίμεναν να γράψω μερικές σελίδες ακόμη, ή να δώσω κάποιες πληροφορίες, για την μετέπειτα τύχη των ηρώων. Μία φίλη αναγνώστρια μάλιστα, μου καταλόγισε και ποινικές ευθύνες για αδιαφορία, απόκρυψη πληροφοριών και άλλα. *"Θα έπρεπε να είχατε κινήσει γης και ουρανό να τη βρείτε.."* ..μου έγραψε.

Είναι αλήθεια, πως από την ίδια ημέρα που εξαφανίστηκε η Μίνα, άρχισαν να συμβαίνουν τόσα πολλά, που δεν θέλησα να τα συμπεριλάβω στην ιστορία, μήπως γινότανε μακρόσυρτη, ή ακόμη και απίστευτη.

Η επιμονή όμως των φίλων, με έπεισε τελικά να καταγράψω και τα υπόλοιπα γεγονότα σαν β' και γ' μέρος με υπότιτλους *"Η Μάγισσα."* (στον παρόντα τόμο) και *"Η λύτρωση"* (στον τόμο που θα ακολουθήσει.) Αυτό άλλωστε, δεν επηρεάζει την αυτοτέλεια των τριών μερών, ούτε μειώνει το ενδιαφέρον τους. Εν τούτοις συνιστώ την ανάγνωση και των τριών μερών κατά σειρά, για την ολοκληρωμένη αντίληψη των γεγονότων.

Στην περίπτωση που τούτο είναι αδύνατον, στο τέλος του

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ

ανά χείρας τόμου καθώς και στο τέλος του τρίτου τόμου, έχει καταχωρηθεί επαρκής περίληψη των προηγούμενων μερών.

Ελπίζω τώρα, οι καλοί μου φίλοι να βρουν τις απαντήσεις στις απορίες τους κι εγώ τη δική μου λύτρωση.

Ο συγγραφέας.

2. ένα αδέσποτο σκυλί.

*Ότι κι αν είσαι, σώμα ή ψυχή,
λυπήσου με, μη φεύγεις, μείνε!
ή άσε ν' αποδράσουμε μαζί
σαν άνεμοι, σαν σύννεφα ελαφριά!
Είναι πολύ αργά, ήσουν και είσαι συ
η τρέλα η ακριβή, που κατατρώγει την καρδιά.
L. Byron (Γκιαούρης)
(μετάφρ. Ιάκ. Κοπερτί)*

Λαν άφησε το στρατηγό στο σπίτι του, ο Πέτρος συνέχισε την οδήγηση μέχρι την είσοδο του ξενοδοχείου του, όπου ανέλπιστα βρήκε ελεύθερη θέση να παρκάρει.

Ο πορτιέρης που τον γνώρισε έσπευσε να τον υποδεχθεί και να τον βοηθήσει με τις αποσκευές του. Φιλοφρονητικά τον ρώτησε αν είχε καλό Σαββατοκύριακο.

«Ναι Σταύρο, πολύ καλό. *Τέτοιο Σαββατοκύριακο.. τι να σου πω. Να πάει και να μη γυρίσει..»*

«Τι είπατε κ. Πέτρο;»

«Κάτι δικό μου. Πάρε, σε παρακαλώ το χαρτοφύλακα και τη βαλίτσα μου από το πορτ μπαγκάζ και πήγαινε τα επάνω.»

Ο Σταύρος, συμμορφώθηκε με την εντολή του Πέτρου και κρατώντας τις αποσκευές, έφυγε χωρίς άλλη κουβέντα και χάθηκε στο εσωτερικό του κτιρίου.

Ο Πέτρος, συνέχισε να παραμένει στη θέση του. Ένιωθε τα μηνίγγια του να βουίζουν. Έπιασε τους κροτάφους του και ακούμπησε τους αγκώνες του στο βολάν της μερσεντές. Στη θέση αυτή, φαίνεται πως έμεινε αρκετά, προσπαθώντας να

αδειάσει τα ντουλάπια της μνήμης του, από όλα τα σημερινά συνταρακτικά γεγονότα που του συνέβησαν. Στη στάση αυτή, τον βρήκε ο αγαθός πορτιέρης που στο μεταξύ ξαναγύρισε. Σαν τον είδε έτσι σκυφτό και ακίνητο, τόλμησε να ρωτήσει:

«Κύριε Πέτρο, είσθε καλά; Μπορώ να βοηθήσω;»

«Καλά είμαι Σταύρο. Δεν χρειάζομαι καμία βοήθεια. Λίγο κουρασμένος νιώθω. Θα είναι από το ταξίδι φαντάζομαι. Θα κάνω μία βόλτα γύρω από το λιμάνι κι ελπίζω να συνέλθω. Σ' ευχαριστώ πάντως, για το ενδιαφέρον.»

Αναγκάστηκε τότε, να βγει από το αμάξι και στη συνέχεια το κλείδωσε. Θα έκανε αυτό που είπε του Σταύρου, το γύρο του λιμανιού, να τον χτυπήσει ο θαλασσινός αγέρας. Σαν βρέθηκε έξω, τεντώθηκε επί τόπου να ξεμουδιάσει και μετά πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκεί στάθηκε για λίγο, σαν να ήθελε να προσανατολιστεί. Ο ήλιος είχε γείρει πίσω από το βουνό Λαρύσιο, που στην ανατολική πλαγιά του, κρατά από τους αρχαίους χρόνους τόσο καλοβολεμένη, την παλιά πόλη του Γυθείου. Η κορυφογραμμή του ιστορικού βουνού, ήταν στεφανωμένη με ένα απαλό φως, από τον ήλιο που έφευγε.

Στ' αντίκρυ του, η θάλασσα νωχελικά παιχνίδιζε με όλα τα χρώματα της ίριδας, ενώ λίγο πιο κει, στην αντίπερα μεριά του λιμανιού, το τελευταίο ηλιόφως έβαφε την προκυμαία ακόμη στα χρυσαφιά. Το μέρος εκείνο, παρουσίαζε μεγάλη κίνηση τούτη την ώρα, από πεζούς και τροχοφόρα.

Ο Πέτρος ρώτησε περίεργος ένα σερβιτόρο, που έστρωνε τα τραπέζια του, γιατί αυτή η ασυνήθιστη μάζωξη απέναντι.

«Φαίνεται είσαι ξένος.. σήμερα έχει καράβι για την Κρήτη.

Όλος αυτός ο κόσμος, στη Κρήτη πηγαίνει. Δέκα ώρες ταξίδι. Στις έξι τ' απόγευμα φεύγει από 'δώ, την άλλη μέρα το πρωί, φτάνει στην Κίσσαμο. Πλησιάζει η ώρα του. Όπου να είναι θ' ακουστεί η *μπουρού* να σημαίνει. Ποτέ δεν έχει αργήσει.»

Ο σερβιτόρος βγήκε αληθινός. Πριν προλάβει ο Πέτρος να τον ευχαριστήσει, ένα ηχηρό "*μπούνουβ..*" τάραξε την ατμόσφαιρα του ήσυχου λιμανιού, ενώ την ίδια στιγμή η θεόρατη σιλουέτα του καραβιού που έφτασε στην ώρα του, άρχισε λίγο-λίγο να διαφαίνεται στον ορίζοντα. Ο Πέτρος θέλοντας να απολαύσει αυτό το πηγαινέλα του κόσμου, ακολούθησε τους πολλούς που όδευαν προς το σημείο που θα πλεύριζε το καράβι, βαδίζοντας στην προκυμαία. Άνθρωποι κάθε φάρας, με κάθε είδους ντύσιμο. Ντόπιοι, αλλά και ξένοι. Άλλοι φορτωμένοι με σάκους και άλλοι σύροντας βαλίτσες.

Αυτή η φασαρία τον απέσπασε από τα γεγονότα που τον βασάνιζαν μέχρις αυτήν την ώρα, που ο θαλασσινός αγέρας άρχισε να τον συνεφέρει. Τώρα βλέπει πως είχε δίκιο, που προτίμησε να μην κλειστεί στη μοναξιά του ξενοδοχείου, αλλά να μείνει στο δρόμο με τον κόσμο και να κυκλοφορήσει.

Το καράβι, μανουβράροντας κατάλληλα, είχε μπει για καλά στο λιμάνι κι έκανε τους τελευταίους ελιγμούς, να μπορέσει να πλευρίσει στο μουράγιο, εκεί που περίμεναν οι επιβάτες. Ο καπετάνιος στη γέφυρα φαινόταν καθαρά να δίνει οδηγίες, άλλοτε φωναχτά μ' ένα μικρό τηλεβόα, σ' αυτούς που στην προκυμαία προσπαθούσαν να περάσουν τα βαριά παλαμάρια στις δέστρες και άλλοτε πάλι, μέσα από τα ειδικά κανάλια ενδοσυνεννόησης, στο πλήρωμα χειρισμού των μηχανών.

Ο Πέτρος βαδίζοντας αργά, είχε πλησιάσει πλέον στο χώρο αποβίβασης και επιβίβασης ταξιδιωτών και οχημάτων.

Άνθρωποι παντού με μπαγκάζια, περίμεναν υπομονετικά και παρακολουθούσαν υπομονετικά τις μανούβρες του καραβιού. Μια λουρίδα είχε αφεθεί ελεύθερη στη μέση της μάζωξης, ενώ στις δύο μεριές της, ήσαν σταθμευμένα κάθε λογής οχήματα. Σ' αυτό το μεταξύ, το μεγάλο καράβι αργοκούνητο, μπόρεσε να πλευρίσει στο μούραγιο, κατέβασε τις καταπακτές του και μετά από λίγο άρχισαν να βγαίνουν πρώτοι, οι πεζοί επιβάτες που επέστρεφαν. Στη συνέχεια μία φάλαγγα από ένα ετερόκλητο είδος οχημάτων σχηματίστηκε και όδευε προς την πόλη. Ακράτητοι, πεζοί και αυτοκίνητα, όδευαν προς την πόλη, λες και βιαζόντουσαν ν' αφήσουν το καράβι όσο πιο σύντομα γινόταν, τώρα που βρέθηκαν πάλι στην ξηρά,.

Ξένοι τουρίστες κυρίως, φορτωμένοι με τα χαρακτηριστικά τους *σακ βουαγιαζ*, όλοι τους λιοκαμμένοι και κουρασμένοι, με την ικανοποίηση ενός καλού ταξιδιού. Και σαν τέλειωσε η έξοδος αυτών που ήρθαν, μια άλλη μάζωξη σχηματίστηκε από αυτούς που περίμεναν υπομονετικά για να επιβιβαστούν. Ανυπόμονοι που δεν μπορούσαν να μουν ελεύθερα, γιατί γινόταν έλεγχος των εισιτηρίων τους. Τώρα άρχισε η κίνηση και μιας καινούργιας φάλαγγας αυτοκινήτων, και πεζών που όδευε αντίθετα της πρώτης, προς το αμπάρι του καραβιού.

Ο Πέτρος, είχε σταθεί παράμερα έτσι που να μην εμποδίζει και κοίταζε αυτούς τους πεζούς τουρίστες, φορτωμένους με τα λιγοστά υπάρχοντά τους βολεμένα όλα μέσα σ' ένα γυλιό, που ταξίδευαν χωρίς κάποιο τροχοφόρο και σκεφτόταν, αν αυτό το

ταξίδι άξιζε τη μεγάλη ταλαιπωρία που δοκίμαζαν, με δική τους επιλογή. Προσπαθούσε να τους καταλάβει, να μπει στο πετσί τους, να νιώσει τα αισθήματά τους. Τη φιλοσοφία του ταξιδευτή, που κάνει το ταξίδι για το ταξίδι και όχι για τον προορισμό. Να ταξιδεύει χωρίς να φτάνει, κατά πως λέει και ο Καβάφης: *"Αν μπεις στο γυρισμό για την Ιθάκη, να εύχεται νάναι μακρύς ο δρόμος.."* Και έτσι που τους κοίταζε, αυτό που είδε.. διέκοψε τις σκέψεις του και αναφώνησε..

«Ω!! Θεέ μου...»

Μια ξανθιά κοπέλα μόνη, με τη φηγούρα της Μίνας με λευκό πουκάμισο και λευκό τζιν, με μια ψάθινη τσάντα στον ώμο και ταξιδιωτικό *σακ βουαγιαζ* στο χέρι, ανέβαινε την ράμπα της καταπακτής. Είχε περάσει τον έλεγχο των εισιτηρίων και προχωρούσε προς το εσωτερικό του карабиού. Μα πάλι, είχε αμφιβολίες. Αυτό το μαντίλι στα μαλλιά δεν το θυμάται.

«Δεν μπορεί όμως, αυτή πρέπει να είναι η Μίνα.. Ε!! Όχι.. Τι γυρεύει εδώ η Μίνα. Στην Κρήτη πηγαίνει;.. Θα το βρω!!»

Χωρίς δισταγμό, ρίχτηκε προς τα κει και τότε.. ένας σκύλος, που ήρθε από το πουθενά, μπερδεύτηκε στα πόδια του, τον έκανε να χάσει την ισορροπία του.. και το κακό γίνηκε. Μια τεράστια νταλικά που πήγαινε προς το καράβι, του έκοψε το δρόμο. Ο Πέτρος έπεσε πάνω στην μεταλλική καρότσα της και την επόμενη στιγμή, βρέθηκε ανάσκελα στο μπετό της προκυμαίας με τη μύτη του να αιμορραγεί. Ένα έντονο αίσθημα πόνου, ένα σκοτείνιασμα των ματιών και ένα μούχρωμα του νου τον καταλάβανε ξαφνικά και τον κάνανε ανίκανο για κάθε αντίδραση. Δεν ήταν σε θέση να καταλάβει

πια, τι του συνέβαινε. Είχε χάσει τις αισθήσεις του.

*Π*έρασαν τρεις ώρες από το χτύπημα και ο Πέτρος άρχισε να συνέρχεται. Αναίσθητος αυτές τις τρεις ώρες, δεν τις βίωσε, ούτε κατάλαβε πως πέρασαν. Σαν άνοιξε τα μάτια του είδε πως ήταν σε κάποιο ιατρείο ή νοσοκομείο. Μία άγνωστη ξανθιά νοσοκόμα που του παραστεκόταν, του χαμογέλασε.

«Αδελφή, σε παρακαλώ που βρίσκομαι;»

«Στη Σπάρτη, στο νοσοκομείο "Ελπίς".»

«Στο "Ελπίς"; πως βρέθηκα εδώ; πόση ώρα είμαι 'δώ;»

«Περίπου δυόμισι ώρες. Σε διακομίσανε από το κέντρο υγείας του Γυθείου.»

«Και γιατί με φέρανε 'δώ;»

«Μη μιλάς πολύ.. δεν κάνει. Σε φέρανε 'δώ, γιατί εκεί έχουν περιορισμένα μέσα. Είδαν τα αίματα και την αφασία που είχες περιπέσει και θεώρησαν το περιστατικό σοβαρό.»

Ένωθε να μην μπορεί να αναπνεύσει από τη μύτη και έφερε το δεξί του χέρι στο πρόσωπό του. Κάτι τον πίεζε κεί. Τότε διαπίστωσε πως η μύτη του ήταν διογκωμένη από βύσματα.

«Αδελφή μπορώ να σηκωθώ;»

«Όχι, πρέπει να ειδοποιήσω το γιατρό. Μείνε κεί που είσαι μέχρι να γυρίσω. Και μη με λες αδελφή. Είμαι η προϊσταμένη και με λένε Κούλα.»

Μετά από λίγο, ο γιατρός Καρολέας, εμφανίστηκε στην πόρτα, ακολουθούμενος από την Κούλα.

«Ξυπναρούδια Πέτρο, επί τέλους. Πως αισθάνεσαι; Αρκετά μας ανησύχησες με τα αίματα και τη λιποθυμία. Δεν περίμενα

να ιδωθούμε σήμερα για δεύτερη φορά, σε τέτοιες συνθήκες. Σου κάναμε ότι έπρεπε και σου λέγω πως τελικά δεν έχεις τίποτε ανησυχητικό. Θα σου αφαιρέσω τώρα και τα βύσματα. Φοβάμαι όμως, πως απόψε θα σε κρατήσουμε 'δώ.»

Τώρα ο Πέτρος κατάλαβε, πως βρισκόταν στην κλινική του γιατρού Καρολέα. Διάβολε, σκέφτηκε.. πως μπλέξανε έτσι τα πράγματα. Ο γιατρός άρχισε ν' αφαιρεί τους λευκοπλάστες και τα βύσματα από τη μύτη του κι ένιωσε πάλι ελεύθερη την αναπνοή του ν' ακολουθεί το φυσιολογικό της κανάλι. Τότε, με κάποια ανησυχία ρώτησε..

«Και αφού δεν είναι τίποτε ανησυχητικό, γιατί θα πρέπει να μείνω απόψε μέσα γιατρέ;»

«Διότι, παρ' όλο που δεν υπάρχουν εμφανείς συνέπειες από την πρόσκρουση, όμως με προβληματίσε η παρατεταμένη απώλεια των αισθήσεων. Το εγκεφαλογράφημα που πήραμε, έδειξε μιά μικρή διάσειση, που δεν πρέπει να αγνοήσουμε.»

Τη στιγμή εκείνη, ο Πέτρος διέκρινε πίσω από το γιατρό μια γνωστή του φιγούρα. Ήταν ο στρατηγός.

«Γιώργο πως βρέθηκες εσύ εδώ;»

«Εσύ πως νομίζεις; Μα θα ήταν δυνατόν να σε φέρουν στο νοσοκομείο του φίλου μου, και αυτός να μην με ειδοποιήσει;»

«Γιατρέ, σ' ευχαριστώ. Και λυπάμαι αληθινά, για όλα τα σημερινά. Τώρα μπορώ να σηκωθώ;»

«Πέτρο, έξω έχει νυχτώσει. Έδωσα εντολή να ετοιμάσουν, ένα μονόκλινο δωμάτιο, για να κοιμηθείς απόψε εδώ, να ηρεμήσεις τελείως και αύριο το πρωί, μπορείς να φύγεις.»

Ο Πέτρος δεν έφερε άλλες αντιρρήσεις, ιδίως όταν τον διαβεβαίωσε ο στρατηγός ότι θα ερχόταν την επομένη να τον πάρει. Τον καληνύχτισε και έφυγε με το γιατρό. Ο Πέτρος έμεινε πάλι μόνος και άρχισε να σκέπτεται πως θα έπρεπε να αντιμετωπίσει τώρα το γιατρό. Διάβολε, δεν είχαν περάσει ούτε δέκα ώρες, από τα πρωινά. Να του έλεγε όλη την αλήθεια για τις συνθήκες του τραυματισμού του και για την ωραία ξανθιά κοπέλα του καραβιού, που τόσο έμοιαζε της Μίνας;

Από τις σκέψεις του αυτές, τον διέκοψε η προϊσταμένη, που γύρισε με μία φορεσιά καινούριες πιτζάμες. Τον βοήθησε να σηκωθεί και τον οδήγησε στο μικρό μονόκλινο δωμάτιο για το οποίο του μίλησε λίγο πριν ο γιατρός.

Του ζήτησε ν' αλλάξει και να φορέσει τις πιτζάμες με ήρεμες κινήσεις και του είπε πως γρήγορα θα του φέρει κάτι για δείπνο. Αποφάσισε να την φωνάξει με τ' όνομά της.

«Κούλα, κάνε ότι σου επιβάλλει το καθήκον και η επιστήμη σου. Αντιμετωπίζεις ένα πειθαρχικό ασθενή που είναι έτοιμος ακόμη και να σ'.. ερωτευτεί.»

Αυτή τον κοίταξε, του χαμογέλασε κι έφυγε χωρίς να του απαντήσει. Ήταν μία ωραία κοπέλα, που αργότερα, όταν του έφερε το δίσκο με το βραδινό φαγητό, είχε την ευκαιρία να εκτιμήσει περισσότερο τα προσόντα και την προσωπικότητά της, που σαν προϊσταμένη και πολύ στενή συνεργάτης του γιατρού, θα διανυκτέρευε απόψε στην κλινική, γιατί όπως του εξήγησε, θα έμενε και ο γιατρός μέσα.

«Με όσα του συνέβησαν σήμερα, αντιμετωπίζει πρόβλημα.»

«Και τι πρόβλημα μπορεί να αντιμετωπίζει ο γιατρός;»

«Τι να σου πω.. Σήμερα έχασε την γυναίκα του.»

«Μπα.. και τι ήταν η γυναίκα του;»

«Ήταν μία πολύ ωραία γυναίκα, τόσο ωραία που την έλεγαν *νεράιδα*. Αλλά ήταν άτυχη. Μα, το μεσημέρι σε είδα εδώ, στο γραφείο του γιατρού.. δεν σου μίλησε για την κυρία Μίνα;»

«Όχι, συνόδευα το στρατηγό για άλλο θέμα, χωρίς να ξέρω τίποτε από αυτά που λες. Έτσι με ανεγνώρισε ο γιατρός, σαν με έφεραν εδώ σε αφασία και χωρίς στοιχεία.»

Βεβαιώθηκε τότε, πως η Κούλα δεν γνώριζε τη σχέση του με τη γιατρίνα, ούτε και όσα συνέβησαν μετά την κηδεία.

Ο Πέτρος, που στο μεταξύ είχε φορέσει τις πιτζάμες του, κάθισε στο κρεβάτι στηρίζοντας την πλάτη του στο σηκωμένο μισό του σπαστού *σομιέ*. Η Κούλα έσπρωξε το ειδικό τρέιλερ μέχρι που έφερε το δίσκο με το φαγητό, μπροστά του. Ήταν μια ψαρόσουπα με ψάρι βραστό και φρούτο.

«Καλή όρεξη και όταν τελειώσεις χτύπησε το κουδούνι να έρθω να πάρω τα σερβίτσια.»

«Σε παρακαλώ Κούλα, αν δεν έχεις άλλη απασχόληση μείνε κοντά μου. Θέλω να μιλάω με κάποιον. Πρέπει να ανακτήσω τη μνήμη μου τελείως, για να μπορέσω να φύγω αύριο.»

Βέβαια αυτά ήσαν άτοπες δικαιολογίες. Γιατί η Μίνα του είχε μιλήσει για την Κούλα, με όχι τόσο κολακευτικά λόγια. Τώρα έβλεπε, πως όλα ήταν λίγο υπερβολικά, γιατί η Κούλα ήταν μια αρκετά συμπαθητική κοπέλα, τελείως αφοσιωμένη στο γιατρό. Ίσως από εδώ να ξεκινούσε η αντιπάθεια, από κάποια μορφή αντιζηλίας. Αυτό δεν είναι ούτε πρωτότυπο ούτε ασυνήθιστο για δύο ωραίες γυναίκες, που κατά τύχη οι

δρόμος τους συνέπεσαν με τις επιδιώξεις τους.

«Δεν το θεωρώ απαραίτητο αυτό, αλλά ας πούμε πως με έπεισες. Μην ανησυχείς λοιπόν. Θα ξαναγυρίσω.»

Είχε και αυτή τους δικούς της λόγους να το κάνει. Τι τάχα να γύρευε ο στρατηγός, που ήρθε με τον Πέτρο να ιδούν τον Καρολέα, αμέσως μετά την κηδεία της γυναίκας του.

«Σ' ευχαριστώ Κούλα. Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, που μου συμπαραστέκεσαι τόσο φιλικά.»

Και η Κούλα πλησίασε, ήλθε δίπλα του και έπιασε το δεξί του χέρι να του μετρήσει το σφυγμό. Ο Πέτρος άδραξε την ευκαιρία και προχώρησε στις κολακείες.

«Καλά σας λένε *αδελφές του ελέους*. Θα ξεπεράσω τα όρια, αν σου ζητήσω να μου πεις κάτι για την γιατρίνα;»

«Κύριε Πέτρο, δεν μπορώ να συζητάω τα προσωπικά των άλλων ανθρώπων. Ξέρετε, αυτά τα θέματα είναι...»

«Ξέρω, ξέρω... *απαραβίαστα*. Αλλά, δεν σου ζητάω να μου αποκαλύψεις τίποτε κρυφό. Ξέρεις το γιατρό τον γνώρισα το μεσημέρι, μα τον είδα πολύ στενοχωρημένο. Δεν μου είπε καν, ότι μόλις είχε γυρίσει από την κηδεία της γυναίκας του. Επειδή στα επαγγελματικά του, όπως βλέπω, τα πάει πολύ καλά, πρέπει η στενοχώρια του να οφείλεται σε κάποια άλλη αιτία. Σα να πούμε πέρα από το θάνατο της γιατρίνας.»

«Ναι, υπάρχει άλλη αιτία, αλλά τα σημερινά, νομίζω είναι από την γυναίκα του. Δεν θέλω να μιλάω για τη συχωρεμένη. Είχα προσωπικούς λόγους που την εχθρευόμουν. Βρήκε όμως ότι γύρευε. Πάντως, το πλήρωσε λίγο βαρύ το τίμημα.»

«Με εκπλήσσεις. Τι προσωπικούς λόγους μπορείς να είχες;

Σε παρακαλώ, πες μου και έχει μου εμπιστοσύνη.»

«Άσε τα προσωπικά μου τώρα. Μπορεί αργότερα. Όσο για την γιατρίνα, ήταν άρρωστη και νομίζω πως αυτός είναι ο λόγος, που ο γιατρός είναι στενοχωρημένος. Περίμενε αυτή την κατάληξη. Δεν την περίμενε όμως να έλθει τόσο γρήγορα. Η άλλη αιτία που σου είπα και δεν ξέρεις, είναι ότι και ο γιατρός ασθενεί. Είναι και αυτός άρρωστος. Πάσχει από την ίδια ασθένεια που έπασχε και η γυναίκα του.»

Ο Πέτρος σκέφτηκε, πως το απόρρητο των προσωπικών δεδομένων πήγε περίπατο. Εδώ είχε δίκιο η Μίνα.

«Τι ασθένεια είχε η κυρία Μίνα;»

«Σκλήρυνση κατά πλάκας. Μία ασθένεια των νεύρων, που τελικά όμως σε στέλνει από άλλη αιτία. Φοβάμαι τώρα, πως ο πρόωρος θάνατος της γυναίκας του, θα έχει άσχημη επίδραση και στη δική του κατάσταση. Γιαυτό είμαι απόψε 'δω. Εσένα όμως, γιατί σε κάλεσε στο γραφείο του το μεσημέρι;»

Ο Πέτρος δεν έπεσε στη νέα παγίδα της. Ξέφυγε εύκολα.

«Νομίζω στο είπα αυτό. Δεν με κάλεσε ο γιατρός. Απλά συνόδευα τον στρατηγό. Είμαι μηχανικός και του χτίζω στο Γύθειο μία οικοδομή..»

«Κατάλαβα.»

Ο Πέτρος, σαν τελείωσε το φαγητό του, έσπρωξε το τρέιλερ με τρόπο προς τα πόδια του. Η Κούλα το έσυρε έξω από το κρεβάτι και κινήθηκε προς την πόρτα συμπληρώνοντας:

«Πέτρο, απόψε θα διανυχτερεύσω εδώ, γιατί ο γιατρός μου είπε να του ετοιμάσω ένα ράντζο στο γραφείο του. Δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν θέλει να μείνει μόνος στο σπίτι του.»

«Περίεργο, μα επειδή κι εγώ μέχρι προ ολίγου κοιμόμουν, φοβάμαι πως θα μείνω ξύπνιος μέχρι να ξημερώσει. Έτσι, στον ελεύθερο χρόνο σου, αν θέλεις, μπορείς να έρχεσαι να μιλάμε. Νιώθω πως η συντροφιά σου μου κάνει καλό.»

«Εντάξει. Αφού είναι έτσι, να μην πούμε *καληνύχτα*. Άμα ξαπλώσει ο γιατρός, θα ξαναγυρίσω. Θα του πω, ότι έφαγες και αντιδράς φυσιολογικά, οπότε δεν θα ξαναπεράσει απόψε.»

«Εσύ ξέρεις Κούλα. Χειρίσου τα πράγματα, όπως νομίζεις καλύτερα. Φοβάμαι πως η σημερινή νύχτα θα είναι ατέλειωτη. Πάντως εγώ αύριο, πρέπει να φύγω από εδώ.»

Ο Πέτρος όμως υπολόγιζε χωρίς τον ξενοδόχο. Και αυτή τη φορά ξενοδόχος ήταν η Κούλα, που σκεφτόταν πως ποτέ στο παρελθόν δεν είχε κουράρει τέτοιο ασθενή. Αναρωτιόταν, γιατί ο Πέτρος την ερωτά τόσο επίμονα για τη Μίνα. Τρόμαζε να γλιτώσει από αυτή τη *σκύλα* και τώρα αυτός ο άνθρωπος, συνεχώς της την θυμίζει. *"Ανήμερα στην κηδεία της, θα της τα ψάλλω για καλά. Ήθελα να τα ξεχάσω, αλλά αφού έτυχε έτσι, θα ακούσει απόψε και το δικό μου εξάψαλμο. Θα δώσω του Πέτρου, τις καλύτερες μεταθανάτιες πληροφορίες."*

Ο στρατηγός με τον γιατρό, βάδιζαν στο διάδρομο της κλινικής δίπλα-δίπλα, προς το γραφείο του δεύτερου. Μπαίνοντας ο γιατρός κάθισε πίσω από το γραφείο του στην αναπαυτική του πολυθρόνα και ο στρατηγός σε μία από τις δύο πολυθρόνες των επισκεπτών που ήσαν μπροστά από το γραφείο. Το μάτι όμως του στρατηγού ανήσυχο έπεσε σε ένα πτυσσόμενο ράντζο, που ήταν στρωμένο μέσα στο γραφείο.

«Γιάννη, τι γυρεύει το ράντζο αυτό μέσα στο γραφείο σου; Δεν νομίζω να σκοπεύεις να κοιμηθείς εδώ;»

«Κακά τα ψέματα Γιώργο. Χτύπησες την αλήθεια. Αυτό που είπες πρόκειται να κάνω. Θα μείνω εδώ. Δεν έχω ούτε το κουράγιο ούτε τη δύναμη να μείνω μόνος στο σπίτι χωρίς τη Μίνα. Την αγαπούσα Γιώργο. Την αγαπούσα τόσο πολύ. Και ήθελα μα την πίστη μου, να φτιάξει τη ζωή της. Δεν ήθελα να την σκλαβώσω δίπλα μου, ν' αντιμετωπίσει τον δικό μου θάνατο. Είτε πέθανε η Μίνα, είτε ζει και χάθηκε, τίποτε δεν αλλάζει. Για μένα η Μίνα έχει χαθεί για πάντα και ήταν η γυναίκα μου. Χάνοντάς τη Μίνα, τα έχασα όλα. Μέσα στην ψυχή μου από το πρωί, έχει κατασταλάξει η θλίψη και μου επιβαρύνει την άσχημη κατάστασή μου. Σε λίγο Γιώργο, όπως λέγει ο λαός, δεν θα μπορώ να πάρω ούτε τα πόδια μου. Δεν είναι μακριά η μέρα που θα πάω κοντά της.»

«Τι είναι αυτά που λες τώρα; Ξεχνάς ποίος είσαι;»

«Όχι Γιώργο, δεν ξεχνώ ποίος είμαι. Και από αυτόν ακριβώς τον λόγο, ξέρω τι μου γίνεται και τι με περιμένει. Σου λέγω λοιπόν, πως έχω την ίδια ασθένεια που είχε και η Μίνα. Είμαι άρρωστος βαριά Γιώργο, από σκλήρυνση κατά πλάκας. Έπαιρνα κουράγιο, από το κουράγιο της Μίνας.

Πριν από μέρες, σου είχα εξηγήσει τα συμπτώματα αυτής της νόσου. Σου είχα πει ότι παίζει μεγάλο ρόλο ο ψυχολογικός παράγων. Έ! Όσο ήταν καλά η Μίνα, ήμουν καλά και 'γω. Τώρα που η Μίνα χάθηκε, όπως και να χάθηκε, η δική μου κατάσταση βάρυνε. Οι μέρες μου πια είναι μετρημένες.»

«Γιάννη, μήπως κάνεις κάποιο λάθος; Έχεις κάνει όλες τις

προβλεπόμενες εξετάσεις;»

«Έκανα τα πάντα Γιώργο. Μόνο δύο γιατροί γνωρίζουν εδώ την σοβαρότητα της κατάστασής μου. Ειλικρινά σου λέγω. *Δεν είμαι πλέον αυτός που γνώριζες στο παρελθόν..»*

Ο στρατηγός έκπληκτος τον κοίταξε μα δεν μπόρεσε να του απαντήσει. Την στιγμή εκείνη χτύπησε η πόρτα του γραφείου και στο *εμπρός* του γιατρού, εμφανίστηκε η Κούλα, που ερχόταν να δει τι κάνει ο γιατρός. Μόλις είδε το στρατηγό να είναι ακόμη εκεί έδειξε την έκπληξή της.

«Στρατηγέ μου, ακόμη εδώ είσαστε;»

«Ναι Κούλα, με την κουβέντα ξεχαστήκαμε. Με το γιατρό θυμηθήκαμε τα παλιά μας. Με την ευκαιρία, πως είναι ο ανιψιός μου; Ηρέμησε;»

«Ναι, το δέχθηκε ότι απόψε πρέπει να μείνει εδώ. Έφαγε, και φαίνεται να ελέγχει καλά τον εαυτόν του. Νομίζω αύριο μπορούμε να του δώσουμε το εξιτήριο. Είναι σε απόλυτα φυσιολογική κατάσταση.»

«Καλά που τον αναφέρατε. Πήραν από το λιμεναρχείο Γυθείου, και ρώτησαν αν αύριο το πρωί μπορούν να του πάρουν κατάθεση, γιατί ακόμη κρατούν τον οδηγό της νταλίκας. Τους είπα να μας πάρουν πάλι αύριο κατά τις δέκα. Αν ξαναπάρουν και κατά τύχη το σηκώσεις εσύ, να τους πεις πως ο ασθενής είναι καλά και ότι μπορούν να έρθουν στις έντεκα να του πάρουν την κατάθεση που θέλουν. Θέλω να μιλήσω εγώ προηγουμένως με τον Πέτρο. Γιώργο μπορείς να είσαι εδώ κατά τις δέκα; Πιστεύω όλα να είναι όπως τα είπε η Κούλα και μετά την κατάθεση του Πέτρου, να φύγετε.»

«Μα, οπωσδήποτε θα ερχόμουν να τον πάρω, Γιάννη.»

«Εντάξει Κούλα, κάνε μια βόλτα κορίτσι μου σε όλους τους θαλάμους και μετά μπορείς να πας να ησυχάσεις κι εσύ. Αν σε χρειαστώ θα σε πάρω στο κινητό σου.»

«Ότι πείτε γιατρέ, στρατηγέ μου καλό δρόμο.»

«Ευχαριστώ Κούλα. Καλή σου νύχτα. Γιάννη, είναι ώρα να πηγαίνω κι εγώ τώρα. Τα σπουδαία τα συζητάμε πάλι αύριο με μεγαλύτερη ηρεμία.»

Και λέγοντας αυτά ο στρατηγός βγήκε από το γραφείο του γιατρού πριν αυτός προλάβει να του ξανανοιξει κουβέντα για τις ασθένειές του. Δεν μπορούσε να πιστέψει, πως στα καλά καθούμενα αυτός ο τέλειος άνθρωπος, θα μπορούσε να έχει φτάσει στο τέλος του. Όπως και να είχε το πράγμα, ευχόταν όλα να είναι μιά εσφαλμένη γνωμάτευση.

Πόσα πολλά δεν συνέβησαν σήμερα. Μιά τέτοια ημέρα να πάει και να μην γυρίσει. Δεν άργησε να φτάσει στο Γύθειο και να ανεβεί στο σπίτι. Οι κοπέλες με αγωνία τον ρώτησαν για την κατάσταση του Πέτρου. Το τηλεφώνημα του Καρολέα και η βιαστική φυγή του Γιώργου, τις είχε αναστατώσει. Τι τάχα είναι όλα αυτά τα *σούρτα φέρτα* στην κλινική..

«Είναι καλά, αύριο το μεσημέρι θα είναι 'δώ, μαζί μας.»

Ή Αμαλίτσα σταυροκοπήθηκε λέγοντας:

«Δόξα σοι ο Θεός.. Άντε, είναι αργά πια.. πάμε για ύπνο. Ο Γιώργος θα είναι κουρασμένος.»

«Όχι μόνο κουρασμένος, αλλά αύριο το πρωί θα πάω πάλι στη Σπάρτη να πάρω τον Πέτρο από το νοσοκομείο. Άντε λοιπόν.. καληνύχτα και στις δύο.»

Η Κούλα σαν βγήκε από το γραφείο του Καρολέα έκανε την τυπική επίσκεψη σε όλους τους θαλάμους και κατέληξε στο μικρό δωμάτιο του Πέτρου. Ήταν βεβαία πως θα την περίμενε. Δεν γνώριζε ότι ήταν ανιψιός του στρατηγού. Τον είχε ιδεί για λίγο, το μεσημέρι στο γραφείο του γιατρού, αλλά δεν παρακολούθησε καμιά συζήτηση ώστε να καταλάβει τι μπορεί να ζητούσε εκεί. Το έμαθε απόψε με το περιστατικό της διακομιδής του Πέτρου από το κέντρο υγείας του Γυθείου. Αυτό το ατύχημα, της απεκάλυψε πάρα πολλά. Ελπίζει να μάθει περισσότερα απόψε. Γυναίκα ωραία είναι και αυτή και δεν έχει ακόμη πάρει θέση στα αζήτητα. Την κορτάρουν και την γλυκοκοιτάζουν αρκετοί εδώ μέσα και ο ίδιος ο Πέτρος της έριξε άλλωστε τον πόντο του. Θα του την πέσει και αυτή και ότι... επακολουθήσει.

Κοίταξε από το παραθυράκι και τον είδε στο κρεβάτι του να είναι καθιστός και να κοιτάζει τον απέναντι τοίχο. Άνοιξε την πόρτα σιγά, χωρίς να χτυπήσει και του είπε ευγενικά.

«Βλέπω Πέτρο δεν σου κολλάει ύπνος.»

«Χτύπημα στο κεφάλι. Λίγο ήταν για να με αναστατώσει;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο. Μα να, ο ύπνος πάντα σε ηρεμεί και αποκαθιστά την διαταραγμένη ψυχική κατάσταση.»

«Προσωρινά ναι, συμφωνώ. Λένε όμως, πως μόνο ο θάνατος μπορεί να μας φέρει την ολοκληρωτική λύτρωση. Και αυτόν προς το παρόν τον απέφυγα. Η κυρία Μίνα όμως, θα έχει γλιτώσει από όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες.»

«Γιατί τα λες αυτά; Εσύ ένας επιστήμων, πρέπει να έχεις περισσότερη αισιοδοξία για τη ζωή.»

«Σωστά τα λες Κούλα, μα εγώ απόψε για τρεις ολόκληρες ώρες, βρέθηκα στον άλλο κόσμο. Βέβαια ήταν ένα μικρό χτύπημα στο κεφάλι, ένα χτύπημα όμως, που με έφερε τόσο κοντά στο θάνατο. Είμαστε στη ζωή, την απολαμβάνουμε ανέμελα, ίσως και απερίσκεπτα και δεν αναλογιζόμαστε πως δίπλα μας έχουμε το θάνατο να παραμονεύει να εκμεταλλευτεί και το πιο μικρό μας σφάλμα. Κούλα δεν με φοβίζει ο θάνατος μα τι να πω, το σημερινό μ' έκανε να τον πολυσκέπτομαι. Η ζωή είναι μικρή. Δεν ζούμε πολύ και αυτά τα χρόνια που μας πέφτουν, πρέπει να τα ζήσουμε χωρίς βάσανα διάβολε.»

«Εδώ δεν πρέπει να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα. Είσαι στα χέρια ανθρώπων που ξέρουν να σε φροντίσουν.»

«Δεν αρκεί η ιατρική φροντίδα Κούλα. Βλέπεις οι άνθρωποι είμαστε δισυπόστατοι. Εσείς φροντίζετε και σώζετε το σώμα και αν προλάβετε βέβαια και δεν κάνετε και κάποιο λάθος. Μα τι θα γίνει ο άλλος, ο μικρός θεούλης, που έχουμε όλοι μέσα μας και που εσείς δεν μπορείτε να τον σώσετε;»

«Δεν σε καταλαβαίνω, τι εννοείς;»

«Εννοώ την ψυχή μας Κούλα, γιατί *ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού*. Είμαστε όλοι μας μικροί Θεούληδες θα έλεγα και δεν το εκτιμάμε. Έχουμε ένα αρχαίο πολιτισμό, που οι Θεοί είχαν ανθρώπινα αισθήματα. Αγάπη, μίσος, απληστία, εκδικητικότητα, πίστη στο σύντροφο, μα και απιστία. Πιστεύω στους ανθρώπους, αλλά δεν πιστεύω στη δύναμη του χαρακτήρα τους. Καμιά φορά, όλοι κάνουμε σφάλματα, άλλοι από αδυναμία και άλλοι από φόβο, μήπως χάσουμε σύντομα ή άδικα τη ζωή που μας χαρίσανε.»

«Πέτρο, δεν μπορώ να σε παρακολουθήσω. Δεν κατάλαβα τι εννοείς, αλλά αν θέλεις να βγεις αύριο, μην πεις τίποτε από αυτά στον Καρολέα που θα έλθει να σ' εξετάσει.»

«Πως δεν κατάλαβες; Ξέχασες τι είπες για τη γιατρίνα; Πως είναι μεγάλη αδικία να χάνεται μια νέα και όμορφη γυναίκα; Καλύτερα που δεν την γνώρισα. Ας είναι. Είπες πως θα έλθει το πρωί ο Καρολέας να μ' εξετάσει;»

«Ναι, στις δέκα. Θα είναι και ο στρατηγός μαζί του για να φύγετε στη συνέχεια. Πες μου όμως.. στο λιμάνι του Γυθείου, που έπαθες το ατύχημα, τι ζητούσες;»

«Κούλα, προ ολίγου σου μίλησα για τις αδυναμίες των αρχαίων Θεών και των ανθρώπων. Άνθρωπος με αδυναμίες είμαι κι εγώ. Η ζωή είναι μια περιπέτεια, που όσο την ζεις, την μεταβάλλεις σε παραμύθι. Ερχόταν το καράβι από την Κρήτη και σκέφτηκα να πάω για *καμάκι*. Είμαι βλέπεις μόνος μου στο Γύθειο.»

«Τι να το κάνεις το καμάκι;.. ψαρεύεις;»

«Ποιό καμάκι ξέρεις εσύ Κούλα;»

«Μα αυτό που έχουν οι ψαράδες και χτυπάνε τα ψάρια.»

«Τι είναι αυτά που μου λες τώρα κορίτσι μου; Μη με κάνεις να γελάσω και με παρεξηγήσεις.»

«Μα τι περιμένεις να σου πω Πέτρο, όταν εσύ μου λες πως πήγες στο καράβι για καμάκι; Χαθήκανε οι ωραίες γυναίκες της πλατείας, του ζαχαροπλαστείου, του σαλονιού; Εσύ δεν φαίνεσαι για άνθρωπος του δρόμου.»

«Λοιπόν Κούλα, ναι.. δεν είμαι άνθρωπος του δρόμου και ούτε ψωνίζω γυναίκες στο δρόμο. Σου είπα, πως είμαι μόνος

εδώ και απλά θέλησα να ιδώ, αν θα μπορούσα να ξεπεράσω τα όριά μου, τα όρια του καθωσπρεπισμού μου και να φερθώ σαν ένας ερωτύλος μικρός θεός. Ή αν το θέλεις αλλιώς, σαν τον ξένιο Δία, που θέλησε να φιλοξενήσει μία τουρίστρια.»

«Λοιπόν; και τι διαπίστωσες; Πέτυχε το πείραμα;»

«Τι άλλο μπορούσα να διαπιστώσω Κούλα; Τι άλλο από το να ιδώ, ότι τα όρια αυτά που σου μίλησα, είναι πολύ χαλαρά μέσα στο μυαλό μας και οφείλονται σε ένα σωρό χαζοεμπόδια που μας βάζουν διάφοροι, με τα απαγορευτικά ταμπού τους. Ακόμη, πως ο καθ' ένας μπορεί να τα ξεπεράσει άνετα και να φτάσει όσο πιο πέρα θέλει. Σήμερα, είχα στενοχωρηθεί τόσο πολύ, με αυτά που μου διηγήθηκε ο στρατηγός το μεσημέρι στο δρόμο του γυρισμού προς το Γύθειο. Μου μίλησε για μία περίεργη ιστορία που ήταν μπλεγμένος ο γιατρός. Γιαυτό σε ρώτησα πριν, αν ο γιατρός είχε άλλη αιτία εκτός από το θάνατο της Μίνας, να είναι στενοχωρημένος. Θέλησα ν' αντιδράσω σαν μικρός θεός ή σαν ζώο με τα ένστικτά του, όχι με τα κοινωνικά ταμπού. Πήγα να συναντήσω μιά τουρίστρια να συζητήσω μαζί της και μετά να την φιλοξενήσω. Ίσως να ήταν σφάλμα όλη αυτή η κίνηση. Ένιωθα παγιδευμένος και ήθελα να κάνω κάτι.. να βρεθώ μ' έναν άνθρωπο. Μένω μόνος στο ξενοδοχείο κι αυτό, γι' αυτό δεν το ήθελα. Έτσι πήγα στο καράβι που γύριζε από την Κρήτη. Όλο και κάποια τουρίστρια ξεπέφτει, που κολακεύεται να κοιμηθεί με ντόπιο. Βλέπεις το σεξ είναι ένας από τους τρόπους που σε βοηθά να ξεφύγεις από την ιδέα του θανάτου. Ο λόγος είναι απλός. Η γυναίκα πάντα ξέρει τι θέλει, γι' αυτό και τις αγαπώ. Φοβάμαι

πως σ' αυτή την περίοδο, βρίσκομαι σε φάση που χρειάζομαι ανθρώπους γύρω μου με ξεκάθαρες αξίες. Ξέρεις αισθάνομαι τυχερός που εργάζομαι κοντά στο στρατηγό.»

«Λοιπόν, κοίταξε απόψε να χορτάσεις τον ύπνο και αύριο, μην πεις του γιατρού τίποτε από αυτά που λες τώρα σε μένα. Θα νομίζει πως έχεις σοβαρή διάσειση και πως θα χρειαστείς περαιτέρω θεραπεία. Όσο για μένα, μην ανησυχείς.. έχω καταλάβει τι χρειάζεσαι.»

«Τι χρειάζομαι Κούλα; Ξέρεις είναι πολύ περίεργο...»

«Ποίο είναι περίεργο;»

«Να.. όλες οι γυναίκες να ξέρουν τι χρειάζομαι και μόνο εγώ ο ίδιος να μη μπορώ να το καταλάβω...»

Όπως ήταν καθισμένη, της έπιασε το χέρι και της είπε:

«Έλα Κούλα, πες μου τι χρειάζομαι. Άλλωστε, οφείλεις να σώζεις κάποιον, έστω και από τις αδυναμίες του.»

Τον κοίταξε με απορία και προσπάθησε εισχωρήσει στα μύχια της ψυχής του, να καταλάβει αν με αυτά που της έλεγε τη θεωρούσε πράγματι μια σοβαρή, ισάξιά του συνομιλήτρια. Της μιλούσε και την κολάκευε η κουβέντα του, παρ' όλο που καμιά φορά δεν τον καταλάβαινε. Αναρωτήθηκε, αν αυτή η συζήτηση ήτανε ένα καθαρό *πέσιμο*, ή κάτι άλλο και που τάχα θα οδηγούσε. Στο τέλος, έτσι απορημένη που ήταν, δεν άντεξε και τον ρώτησε:

«Δεν μου λες σε παρακαλώ, τι άνθρωπος είσαι συ;»

«Τι άνθρωπος μπορεί να είμαι; Ένας απλός άνθρωπος που προσπαθεί να είναι όσο πιο καλός μπορεί, αλλά καμιά φορά χαλάει. Γίνεται περίεργος, ασταθής, απότομος, αδίστακτος

και άπιστος, χωρίς αναστολές. Φαίνομαι σαν να είμαι μία διχασμένη προσωπικότητα. Γι' αυτό σου λέω να με σώσεις.»

Ο Πέτρος συνέχιζε να της κρατά το χέρι και είδε ότι δεν το τράβηξε. Συνέχισε να την εντυπωσιάζει με σοφιστείες που είχε διαβάσει κατά καιρούς και είδε ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν και άσχημα. Η Κούλα εντυπωσιασμένη τον κοίταζε σαν χαζή. Την επόμενη στιγμή, συνέβη αυτό που ο Πέτρος ευχόταν και περίμενε. Η Κούλα έσκυψε αργά πάνω του και τον φίλησε απαλά στο στόμα. Μετά, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της από το κεφάλι του Πέτρου, του ψιθύρισε:

«Αυτό χρειάζεσαι. Αλλά μην το πάρεις επάνω σου.»

«Σε παρακαλώ κορίτσι μου, τι είναι αυτά που λες; Πέσε μου τώρα, τι προσωπικές διαφορές είχες με τη γιατρίνα;»

Η Κούλα χάρηκε που ο Πέτρος επανήλθε στα προηγούμενα και δεν έφερε το θέμα η ίδια. Βελτίωσε τη θέση της στο πλευρό του κρεβατιού, έτσι που να τον βλέπει κατά πρόσωπο. Αποφάσισε να του μιλήσει και αυτό το ένιωσε σαν ανάγκη, σαν εξομολόγηση που θα της έφερνε το λυτρωμό. Τον κοίταξε για λίγο στα μάτια τελείως αμήχανη, σαν να σκεπτόταν πως ν' αρχίσει. Δεν άργησε να του μιλάει σιγά και ήρεμα.

«Πέτρο, η ιστορία δεν είναι πρόσφατη. Άρχισε πριν από δώδεκα χρόνια. Τότε ήμουν είκοσι χρονών, που με έφεραν εσωτερική στο σπίτι του γιατρού. Εργένης αυτός, από ένα κοντινό χωριό εγώ, βρέθηκα ξαφνικά σε ένα περιβάλλον που με έκανε να νιώσω πριγκίπισσα μέσα σε παλάτι με πρίγκιπα αληθινό, αριστοκράτη, μεγαλοπρεπή, να τον φροντίζω εγώ η ασήμαντη, σε κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας του.

Κοίταζα να φάγει, να ντυθεί να κοιμηθεί,. Έτσι Πέτρο αυτή η μικρή πριγκίπισσα, δεν άργησε να ερωτευτεί τον πρίγκιπά της. Ήμουν πια στο δεύτερο χρόνο στο σπίτι του γιατρού και τότε ήρθε η καταστροφή για μένα, με το πρόσωπο της Μίνας. Έγινε η μοιραία γυναίκα που άλλαξε τη ζωή μου.

Πριν από δέκα ακριβώς χρόνια. Η Μίνα ήρθε στο παλάτι και η πριγκίπισσα έφυγε από το παλάτι της και ήρθε εδώ, στην κλινική και έγινε μια απλή προϊσταμένη.»

Ο Πέτρος είδε πως η Κούλα είχε συγκινηθεί. Λίγο ακόμη και θα ξέσπαγε σε λυγμούς. Για να προλάβει κάτι τέτοιο της χάιδεψε τα χέρια και με καθησυχαστική φωνή της είπε:

«Σε καταλαβαίνω Κούλα και νιώθω την πίκρα σου. Μα μην αφήνεις την ψυχή σου να βαραίνει με τέτοιες παλιές ιστορίες. Η Μίνα δεν σου έκλεψε τίποτε. Εσύ δεν τον έχασες τον πρίγκιπά σου. Σε έχει εδώ, κοντά του, δίπλα του, στη δουλειά του και σου έχει από ότι είδα απεριόριστη εμπιστοσύνη. Και τώρα που είναι σε ανάγκη, στις δύσκολες στιγμές του από εσένα ζητά στήριξη και βοήθεια. Μείνε δίπλα του και δείξε του πάλι την αγάπη σου.»

Την είδε τότε να βουρκώνει. Τελικά φάνηκε πως δεν θα κατόρθωνε να συγκρατήσει τα δάκρυα της που ο Πέτρος τα είδε ότι ήσαν έτοιμα να τρέξουν. Σηκώθηκε να φύγει, για να μην εκδηλωθεί περισσότερο και κινήθηκε προς την πόρτα. Εκεί στάθηκε για λίγο, φάνηκε να σκέπτεται και πριν αφήσει το δωμάτιο, του είπε:

«Σ' ευχαριστώ για την κατανόηση. Θα ξαναγυρίσω.»

Η Κούλα έφυγε και ο Πέτρος χαμογέλασε. Δεν περίμενε να

είναι η Κούλα τόσο εύπιστη και αγαθή. Αλλιώς, του την είχε περιγράψει η Μίνα. Σαν μια σκληρή και ψεύτρα γυναίκα, πειθήνιο όργανο του γιατρού. Ούτε και περίμενε τίποτε από αυτό το κορίτσι. Την φόρτωσε με φανταστικές καταστάσεις για να κερδίσει την εμπιστοσύνη της και να μάθει ότι πιο πολλά μπορούσε για τη Μίνα και το γιατρό και τότε αυτή του εξομολογήθηκε την δική της πονεμένη ιστορία, που πάνω από δέκα χρόνια βίωνε και της ρήμαζε την ζωή.

Παρά την αγαθότητά της όμως, η Κούλα ήταν μία γλυκιά κοπέλα που με δυσκολία θα την ξεπερνούσε κανείς στο δρόμο χωρίς να την προσέξει. Αυτό έπαθε και ο Πέτρος απόψε, χωρίς όμως να κατορθώσει να απαλλαγεί από την εικόνα της Μίνας. Η Κούλα σε μερικά σημεία της έμοιαζε. Στο χρώμα των μαλλιών, στις κινήσεις και ακόμη στον τρόπο που τον φίλησε. Αυτή η ομοιότητα πολύ τον προβλημάτισε. *Δε βαριέσαι σύμπτωση..* σκέφτηκε. *Μια μαθηματική συγκυρία.* Έτυχε αυτές οι δύο να μοιάζουν. Η ακόμη ο γιατρός, να προτιμούσε αυτόν τον τύπο γυναίκας. Τι άλλη σχέση μπορεί να υπάρχει. Τη μόνη που μπορεί να φανταστεί, είναι η αμοιβαία αντιπάθειά τους. Ίσως και η μία να ζήλευε την άλλη.

Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί, την καλή διάθεση της Κούλας να τον βοηθήσει, όπου και όπως την χρειαστεί. Προς το παρόν έβλεπε, πως στο μόνο πράγμα που μπορούσε να τον βοηθήσει, είναι να ξεπεράσει την ανάμνηση της Μίνας, η οποία όταν χωρίσανε, του είπε πως γρήγορα θα είχε ειδήσεις της. Αλλά δεν είχε. Θα μπορούσε να τον είχε πάρει τηλέφωνο. Τώρα μπορεί να τον πήρε στο ξενοδοχείο και να την αδικεί. Ακόμη

δεν τον έχουν ιδεί εκεί. Τότε θυμήθηκε το κινητό του.

"Μα το κινητό μου; Γιατί δεν με πήρε στο κινητό μου; Που είναι το κινητό μου τηλέφωνο; Θυμάμαι πως το κρατούσα στο χέρι μου όταν χτύπησα στη νταλίκια. Διάβολε θα μου έπεσε στην προκυμαία του Γυθείου. Να το βρήκε άραγε κανείς;"

Το άνοιγμα της πόρτας διέκοψε τις σκέψεις του Πέτρου. Ήταν η Κούλα, που γύρισε αλλαγμένη. Φορούσε τώρα ρόμπα αλλά με κουμπιά εμπρός και ένα ζευγάρι μεταξωτά παπούτσια.

Ο Πέτρος σκέφτηκε πως η Κούλα ήρθε για ..νυχτερινές ασκήσεις και ήταν έτοιμος να επικαλεστεί τον τραυματισμό του και να αναβάλλουν κάτι τέτοιο. Τίποτε όμως από αυτό δεν φαινόταν. Η Κούλα μπορεί να άλλαξε, γιατί τελείωσε η υπηρεσία της, ίσως ακόμη και για να τον εντυπωσιάσει. Μπορεί όμως να ήρθε μόνο για κουβέντα, πράγμα που της είχε ζητήσει. Αυτή η αβέβαιη κατάσταση τον έκανε να νιώσει αμήχανος, Έκλεισε τα μάτια του και περίμενε.

Η Κούλα ήλθε και κάθισε στο κρεβάτι του, δίπλα του. Ακούμπησε το χέρι της απαλά στο μέτωπό του Πέτρου και όταν είδε πως άνοιξε τα μάτια του και δεν κοιμόταν, του είπε:

«Πέτρο, ήρθα να σου κάνω λίγο παρέα, αν το θέλεις και δε σε κουράζει αυτό. Άλλωστε μου το ζητησες.»

«Έλα Κούλα. Γιατί να με πειράξει. Βρίσκω τόσο ευχάριστη την κουβέντα σου και έχω αρκετά ακόμη να σ' ερωτήσω. Ελπίζω να μου απαντήσεις.»

«Ότι θέλεις Πέτρο.»

«Όταν με έφεραν εδώ, δεν άφησαν τίποτε δικό μου; Είχα κινητό τηλέφωνο και τώρα δεν το βρίσκω.»

«Όχι Πέτρο δεν άφησαν τίποτε.»

«Ο γιατρός θα περάσει πάλι να με ιδεί πριν πάρω εξιτήριο;»

«Ναι, θα περάσει στις δέκα και μισή και μάλλον αύριο θα βγεις. Θα έρθει και ένας λιμενικός να σου πάρει κατάθεση.»

«Γιατί; Ανάκριση γίνεται;»

«Ναι, κρατούν τον οδηγό της νταλίκας που σε χτύπησε και θέλουν να αποφασίσουν αν πρέπει να τον κρατήσουν η να τον αφήσουν ελεύθερο.»

«Κρατούν το οδηγό; Μα ο άνθρωπος αυτός δεν φταίει σε τίποτε. Το σφάλμα ήταν δικό μου. Γιατί δεν έρχονται απόψε;»

«Αυτοί το ζήτησαν, αλλά ο γιατρός δεν τους άφησε. Ήθελε να συνέλθεις τελείως και αυτά που θα καταθέσεις, να είναι τα πραγματικά στοιχεία και να μην μπορούν να αμφισβητηθούν.»

«Κούλα, σ' ευχαριστώ, με βοηθάς πολύ.»

Σήκωσε το χέρι του και της χαίδεψε το πρόσωπο. Μετά με το δείκτη του δεξιού του χεριού, διέγραψε τη γραμμή του αριστερού της φρυδιού. Συνέχισε έτσι να την χαϊδεύει στο πρόσωπο και να μην της μιλά. Στη συνέχεια της είπε:

«Κούλα, είσαι πολύ ωραίο κορίτσι. Αληθινά με συγκινείς όπως θα συγκινούσες κάθε άλλο άνδρα που θα συναντούσες στο δρόμο σου. Πίστεψέ με, στην ατυχία μου που χτύπησα, στάθηκα τυχερός που σε γνώρισα.»

Του έπιασε το χέρι που την χαϊδευε, το κράτησε ακίνητο στο μάγουλό της και του είπε με φανερή αμηχανία...

«Πέτρο, είναι κάτι που πρέπει να ξέρεις.. δεν είμαι πολύ καλή στο σεξ. Ίσως να με βρεις και τελείως αδέξια.»

Τα έχασε. Δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Το θεώρησε άκαιρο και

ίσως έξω από το ρόλο της γυναίκας. Ούτε και ο ίδιος περίμενε τέτοιο πέσιμο. Όμως τον προκαλούσε και τον οδηγούσε εκεί.. μόνη της. Βλέπει πως η γυναίκα πλέον, έχει λόγο στο σεξ και το απαιτεί. Το κάνει όμως λίγο ανορθόδοξα και φαίνεται να μην μπορεί να διαχειριστεί την δύναμή της. Δεν βαριέσαι. Όταν η αρετή αγνοείται, ο πόθος έρχεται δεύτερος.

«Κούλα.. τι είναι αυτά που μου λες; Δεν είσαι υποχρεωμένη κορίτσι μου, να κάνεις κάτι μαζί μου. Άλλωστε είμαι ασθενής. Κι εγώ θα ήμουν αδέξιος σήμερα.»

«Ασθενής στα χαρτιά. Κοίταξε.. αν θέλεις κι εγώ.. το θέλω πολύ. Έτσι απλά. Πέσε, πως είμαι η τουρίστρια που ζητούσες στο καράβι, πως είμαστε δύο άγνωστοι που έτυχε να βρεθούν όχι στο δρόμο, αλλά σε ένα κλειστό χώρο και εκτίμησαν ο ένας τον άλλον. Εκτός αν δεν σου αρέσω.»

Τώρα ο Πέτρος κατάλαβε, γιατί η Κούλα δεν εκτιμούσε τον έρωτα του δρόμου. Είχε τόση άνεση να τον βρίσκει σε.. κλειστούς χώρους. Αυτός δεν είχε τίποτε με τους χώρους.

«Τι είναι αυτά που λες τώρα. Σου το είπα και πριν, πως είσαι ένα πολύ ωραίο κορίτσι και ο καθ' ένας θα ήθελε να κοιμηθεί μαζί σου κι εγώ είμαι ο πρώτος, μα δεν θέλω να επωφεληθώ.»

«Μη μιλάς άλλο.. »

Έγειρε πάνω του και τον φίλησε γλυκά στα χείλη. Ο Πέτρος χωρίς να το θέλει, την απώθησε, την κοίταξε και όπως την είδε στο μισοσκόταδο ξανθιά και με τα μαλλιά ριχτά στην άσπρη ρόμπα, την πέρασε για τη Μίνα. Λίγο έλειψε να την φωνάξει με το όνομά της. Και ξαφνικά συγκρατήθηκε. Όχι, όχι άλλα *succubi* πια. Όχι, δεν είναι η Μίνα αυτή. Αυτή είναι η Κούλα,

ναι.. η Κούλα, η νοσοκόμα. Με το δεξί του χέρι ξεκούμπωσε τα δύο πρώτα κουμπιά της ρόμπας της.

Αυτή δεν έκανε καμία κίνηση και τον άφηνε να προχωρά, ακόμη και όταν έφερε την παλάμη του στο εσωτερικό της ρόμπας και χάιδεψε τον ώμο και το στήθος της.

«Κούλα, έχεις καιρό ν' αλλάξεις γνώμη. Εκτιμώ αυτά που μου είπες, μα δεν είμαι από πέτρα. Ούτε και άγιος είμαι. Δεν συνάντησα τον Ιησού στο δρόμο για την Δαμασκό, σαν τον απόστολο Παύλο. Δεν θέλω να το μετανιώσεις.»

«Το πιο σημαντικό στη ζωή είναι ν' αγαπά κάποιος. Αν τον αγαπήσουν κι' όλας, θα είναι τυχερός.»

Μετά από αυτή την ατάκα, στάθηκε μπροστά του όρθια, ξεκούμπωσε και τα υπόλοιπα κουμπιά της ρόμπας της και την άφησε να γλιστρήσει στο πάτωμα. Ένα τέλειο γυμνό κορμί αποκαλύφθηκε μπροστά στα μάτια του. Η Κούλα, ολόγυμνη κάτω από τη ρόμπα της, φάνταζε σαν άγαλμα. Ένα άγαλμα από αλάβαστρο που μαρμαρυγούσε και του δινόταν να το κάνει δικό του, να το νιώσει, να το χαρεί, χωρίς κανένα όρο κλαψουρίσματα η σεμνοτυφίες.

Ο Πέτρος, γύρισε και κρέμασε τα πόδια του στο κρεβάτι εμπρός σ' αυτό το γυμνό κορμί και το άγγιξε με ολόκληρες τις παλάμες του ανοιχτές και τόνιωσε να τρέμει. Αισθάνθηκε τις καμπύλες του, αφουγκράστηκε την ταραχή της σάρκας και έπαψε να έχει ενδοιασμούς. Η σάρκα... σκέφτηκε.. το αιώνιο όχημα της προσέγγισης των ψυχών.

Κατέβηκε από το κρεβάτι, την αγκάλιασε και την οδήγησε να ξαπλώσει εκεί που βρισκόταν ο ίδιος λίγο πριν. Μάζεψε τη

ρόμπα της και κάλυψε το παραθυράκι της πόρτας, ώστε να μην μπορεί κάποιος να δει από το διάδρομο τι γινόταν στο μικρό δωμάτιο. Ασφάλισε την πόρτα και γύρισε στο κρεβάτι. Η Κούλα ήταν εκεί, όπως την άφησε, με κλειστά τα μάτια να τον περιμένει, με τα χέρια της να σφίγγουν δυνατά το στρώμα. Στάθηκε προς στιγμή και την κοίταξε. Του φάνηκε ακόμη πιο όμορφη γυμνή, με τα μάτια κλειστά, λες από τρόπο ή ικεσία. Απελευθερώθηκε από τις πιτζάμες του και ξάπλωσε δίπλα της.

*Λ*αν ξύπνησε ο Πέτρος την επομένη, είδε πως ήταν μόνος στο κρεβάτι. Η Κούλα είχε φύγει χωρίς να την αντιληφθεί.

Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν σχεδόν δέκα. Ο ήλιος έμπαινε μέσα από τις γρίλιες και άφηνε περίεργες σκιές στους τοίχους. Προσπάθησε να θυμηθεί. Στο νου του ήρθαν όλα τα χτεσινά. Τι σου είναι οι γυναίκες. *"Πέτρο δεν είμαι καλή στο σεξ"*. Άρκεσε όμως ένα κρεβάτι και μπόρεσε μόνη της να διαψεύσει τον εαυτό της. Κατόρθωσε τελικά να τον κάνει να ξεχάσει και τη Μίνα και την σπασμένη μύτη του. Δεν του χρειάστηκε πολύ ώρα για να σκεφτεί όλη αυτή την καινούρια κατάσταση και η πόρτα άνοιξε και σα σίφουνας όρμησε μέσα η Κούλα φέρνοντάς του ξυριστικά να ξυριστεί.

«Πέτρο, σήκω να ξυριστείς κι εγώ θα σου κάνω το κρεβάτι. Έλα σήκω, μην χασομεράς.. Θα έρθει ο Καρολέας να σε ιδεί και δεν είναι δυνατόν να είσαι έτσι.»

«Αυτό είναι; Ας έρθει. Ασθενής είμαι.»

«Σήκω τέλος πάντων και πήγαινε για ξύρισμα. Έρχεται από το Γύθειο και ο λιμενικός με τον νταλικέρη.»

Αυτή τη φορά σηκώθηκε και η Κούλα σε λίγα λεπτά του είχε ετοιμάσει το κρεβάτι με καθαρά σεντόνια. Σαν γύρισε από το λουτρό, το δωμάτιο ήταν άδειο και πήγε και κάθισε πάνω στο κρεβάτι, περιμένοντας την επίσκεψη του Καρολέα. Δεν πέρασε ένα τέταρτο της ώρας και ή πόρτα άνοιξε και πάλι από την Κούλα και αυτή τη φορά, ο γιατρός εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας και πέρασε στο δωμάτιο του Πέτρου, ακολουθούμενος από ένα ακόμη γιατρό και το στρατηγό. Τελευταία μπήκε η Κούλα.

«Καλημέρα Πέτρο, πως είσαι σήμερα;»

«Πολύ καλά γιατρέ. Νομίζω, είναι καιρός να απαλλαγείτε από την παρουσία μου.»

Λέγοντας αυτά κοιτούσε την Κούλα, που τη τηρούσε μια παγωμένη ασαφή έκφραση, που τη διατήρησε έτσι, για όσο χρόνο έμεινε στο δωμάτιο. Ήταν μια άλλη Κούλα, απαθής και άχρωμη αυτή τη φορά. Ο στρατηγός πλησίασε το κρεβάτι από την άλλη μεριά και χαμογελαστός, τον καλημέρισε χωρίς ερωτήσεις, σεβόμενος τον Καρολέα που εξέταζε τον Πέτρο.

«Πέτρο, χαίρω που νιώθεις έτσι φυσιολογικά. Δεν έχω καμιά αντίρρηση να βγεις σήμερα, αλλά αν αισθανθείς κάποια ζάλη, να κατακλιθείς. Μόλις φύγουμε εμείς, εσύ ντύσου και έλα στο γραφείο μου. Θα είναι εκεί ένας λιμενικός με τον οδηγό της νταλίκας που σε χτύπησε. Θέλουν να σου κάνουν μερικές ερωτήσεις. Αισθάνεσαι ότι μπορείς ν' απαντήσεις;»

«Ναι γιατρέ, μην ανησυχείς.»

«Τότε, να μη σε ζαλίζω. Πάμε κύριοι. Εσύ Γιώργο μπορείς να μείνεις αν θέλεις. Θα σε ιδώ αργότερα στο γραφείο μου.»

Ο στρατηγός, όπως το περίμενε άλλωστε ο Πέτρος, τον ρώτησε πως έγινε το περιστατικό του τραυματισμού του.

«Απ' όσα θυμάμαι, με άφησες στο σπίτι και έφυγες για το ξενοδοχείο. Πως βρέθηκες στο λιμάνι;»

«Ναι Γιώργο, καλά θυμάσαι, αλλά θυμήσου ακόμη ότι χτες είμαστε και οι δύο νηστικοί για όλη την ημέρα και όταν σε άφησα, μου είπες να βάλω κάτι στο στομάχι μου.»

«Ναι, έτσι έγινε. Λοιπόν;»

«Λοιπόν, κατέβηκα στις ταβέρνες του λιμανιού για φαγητό και την ώρα εκείνη ερχόταν το φέρυ-μποτ από την Κρήτη. Πήγα προς το σημείο που θα έδενε. Δεν ήξερα ότι υπάρχει γραμμή για την Κρήτη και χάξεψα λίγο με τους ταξιδιώτες. Δίπλα μου ήταν και άλλοι πολλοί περίεργοι κι εμπρός μου περνούσαν τα αυτοκίνητα για να επιβιβαστούν. Ξαφνικά κάποιος με έσπρωξε βίαια για να περάσει. Εγώ για να μην πέσω, αναγκάστηκα να κάνω μερικά ασταθή βήματα. Τότε μπερδεύτηκα με ένα σκυλί, που δεν κατάλαβα πως βρέθηκε στα πόδια μου και την επόμενη στιγμή έπεσα πάνω σε μία νταλικά που περνούσε. Μετά από τρεις ώρες, ξύπνησα εδώ.»

«Τι να πω. Δεν ξέρει κανείς από που να προσέχει.»

Ο Πέτρος άρχισε να ντύνεται και μετά από λίγο και οι δύο μαζί κίνησαν για το γραφείο του Καρολέα. Κάθισαν στον πίσω καναπέ και περίμεναν για αρκετά λεπτά. Πρώτοι ήρθαν ο λιμενικός με τον νταλικέρη και σχεδόν αμέσως πίσω τους φάνηκε και ο γιατρός. Μετά τα συνηθισμένα των συστάσεων ο λιμενικός ήρθε στις ερωτήσεις, που αφορούσαν στο ατύχημα του Πέτρου, που τους διηγήθηκε το περιστατικό όπως το είχε

διηγηθεί και πριν από λίγη ώρα στο στρατηγό. Απέφυγε να αναφέρει οτιδήποτε για την Μίνα.

Και γιατί να το κάνει. Ο Καρολέας που μπορεί να είχε κάποιο ενδιαφέρον, δεν έδειχνε καμία διάθεση να ακούσει. Δύο φορές που τον εξέτασε, δεν του μίλησε καθόλου για τη Μίνα. Λες και δεν υπήρξε ποτέ στη ζωή του, ή δεν την κήδεψε την προηγούμενη ημέρα. Βέβαια η θλίψη ήταν καταφανής στο πρόσωπό του και η γενική εμφάνιση του, έδειχνε άνθρωπο ταλαιπωρημένο. Γιατί τάχα ο Πέτρος να του προσθέσει και άλλες ταλαιπωρίες στην ψυχή.

Όταν ο νταλικέρης, ένας βέρος κρητικός, σχεδόν δύο μέτρα μπόι, άκουσε τον Πέτρο να τον απαλλάσσει από κάθε ευθύνη για το ατύχημα, σηκώθηκε από τη θέση του, έτρεξε προς το μέρος του Πέτρου και άρχισε να του φιλά τα χέρια.

«..αποzarχής το κάτεχα, πως θάκρενες ταληθή. Θα σε ανημένω στα Σφακιά και τότενες ένα ραέτι ..»¹

Παρενέβη ο λιμενικός και τον διέκοψε..

«Κάθισε κάτω εσύ. Δεν τελειώσαμε ακόμη. Κύριε Πέτρο, επειδή χτες χάσατε τις αισθήσεις σας, τώρα που νιώθετε καλά, διαπιστώσατε να σας λείπουν προσωπικά σας είδη;»

Από ένστικτο ο Πέτρος έψαξε τις τσέπες του. Και τότε είδε πως λείπανε τα κλειδιά του και τα χρήματά του. Το ανέφερε και πρόσθεσε και το κινητό του τηλέφωνο. Τότε προς μεγάλη έκπληξη και ευχαρίστησή του, ο λιμενικός άνοιξε ένα μικρό χαρτοφύλακα και έβγαλε τα κλειδιά του Πέτρου, ένα μάτσο

¹ *Απ' αρχής γνώριζα πως θα έλεγες την αλήθεια. Θα σε περιμένω στα Σφακιά και τότε ένα κέρασμα..*

χαρτονομίσματα και ένα κατεστραμμένο κινητό τηλέφωνο.

«Είναι αυτά τα πράγματά σας;»

«Ναι, αυτά είναι.»

«Απ' όντα ψές, ίδια τσα, ήβρα τα και παρέδωκά τα..»²

«Μπράβο Μανολιέ.»

«Δεν τελειώσαμε μαθές. Για το κινητό.. μη μου χολοσκάς..»

«Όχι Μανολιέ. Μην ανησυχείς. Θα πάρω κάποιο άλλο.»

Μετά από λίγο φύγανε όλοι ευχαριστημένοι από το γραφείο του Καρολέα. Ο Πέτρος ζήτησε συγγνώμη από το στρατηγό να πάει να χαιρετήσει την Κούλα. Την βρήκε στο γραφείο της προϊσταμένης μόνη, να φτιάχνει τα φάρμακα των ασθενών. Την πλησίασε, έσκυψε και την φίλησε λέγοντάς της.

«Κούλα, θέλω να σε ευχαριστήσω για όλα όσα έκανες για μένα. Δεν θέλω να χαθούμε.»

«Ας το ελπίσουμε. Η μόνιμη διεύθυνσή μου είναι 'δω. Όταν με χρειαστείς.. εδώ θα με βρεις.»

Την ξαναφίλησε απαλά και είδε να συγκινείται. Μετά έφυγε σύντομα γιατί δεν ήθελε να κυλήσει η κατάσταση σε δύσκολα επίπεδα. Βρήκε το στρατηγό να τον περιμένει στο αυτοκίνητο.

«Γιώργο, λυπάμαι για την ταλαιπωρία που σου φόρτωσα χωρίς λόγο. Ποτέ δεν περίμενα πως μια απλή βόλτα στο λιμάνι θα είχε τέτοια εξέλιξη.»

«Μα τι λες τώρα Πέτρο. Η ζωή μας από μόνη της είναι μια συνεχής ταλαιπωρία. Αν δεν είχαμε κάτι τέτοιες απρόβλεπτες καταστάσεις, θα βιώναμε μια άχαρη ζωή. Ευτυχώς εσύ βγήκες αλώβητος από αυτή την ιστορία. Αυτός που την έχει άσχημα,

² Από χτες, έτσι ακριβώς τα βρήκα και τα παρέδωσα.

είναι ο καημένος ο Γιάννης.»

«Τι έχει; Μιά χαρά τον είδα.»

«Του έχει στοιχίσει πολύ ο χαμός της Μίνας.»

«Σ' αυτό το θέμα, δεν τον δικαιολογώ.»

«Πέτρο σου αποκαλύπτω πως ο Καρολέας είναι άρρωστος. Κι ενώ είναι σε ηλικία που θα έπρεπε να ηρεμεί, αυτός ακόμη εργάζεται. Το σπουδαίο δε είναι ότι συνεχίζει να εργάζεται, όχι για χρήματα, αλλά για το καλό των συνανθρώπων του. Και όπως ίσως θα γνωρίζεις, η ζωή του μεγαλογιατρού είναι πολύ σκληρή και υπεύθυνη. Σαν ανταμοιβή της δουλειάς του πολύ συχνά αντιμετωπίζει την εχθρότητα, τον ανταγωνισμό, πάρα πολλές και ακανόνιστες ώρες δουλειάς και καμιά φορά την αχαριστία και τον παραλογισμό. Δεν είναι δε λίγες και οι περιπτώσεις που άδικα τους έχουν σύρει και στα δικαστήρια.»

«Μπορεί να τον αδικώ, αλλά τα γεγονότα είναι όλα ακόμη τόσο πρόσφατα που με επηρεάζουν αρνητικά. Ελπίζω στο μέλλον ν' αλλάξω γνώμη.»

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ

Το φέρυ μπωτ για την Κρήτη.

3. γράμματα από μία.. νεκρή.

*Με το πλοίο που σε πήρε συλλογίσου
Ταξιδεύει και η σκέψη μου μαζί σου*

(Στίχος από ελαφρό τραγουδάκι)

Το μεσημέρι ο Πέτρος δεν τα κατάφερε ν' αποφύγει τη μαγειρική της εξαδέλφης του και κατά τις τρεις που φύγανε οι μαστόροι, έφυγε και αυτός για το ξενοδοχείο. Ένιωθε την ανάγκη να γυρίσει στη βάση του. Κάθε άνθρωπος δένεται με το χώρο του και αν ακόμη αυτός ο χώρος είναι το δωμάτιο ενός επαρχιακού ξενοδοχείου. Εκεί μπορεί ν' απομονώνεται και απερίσπαστος να αφοσιώνεται στις σκέψεις του και σε αυτά που τον ενδιαφέρουν. Εκεί κρατά τα μικροπράγματά του που είναι τα κουμπιά της μικρής ατομικής του ευτυχίας. Όταν έφτασε έξω από την είσοδο, είδε το Σταύρο να ξεσκονίζει το αυτοκίνητό του.

«Σταύρο, δεν είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις αυτό.»

«Κύριε Πέτρο τι λέτε. Υποχρέωσή μου. Τι γίνετε από χτες το απόγευμα.. Σας χάσαμε.»

«Σταύρο, σου είπα πως είναι μεγάλη ιστορία. Δεν θα την καταλάβεις.» .. και ποιος θα μπορέσει τάχα; ..σκέφτηκε.

Προχώρησε προς την ρεσεψιόν και ζήτησε το κλειδί του.

«Το 224 παρακαλώ.»

«Αμέσως κύριε Πέτρο.»

Η κοπέλα της ρεσεψιόν του έδωσε το κλειδί, δύο γράμματα, ένα μικρό δέμα κι ένα σημείωμα με τα τηλεφωνήματά του.

Τα πήρε και ανέβηκε στο δωμάτιό του. Κάθισε στον εξώστη και κοίταξε πρώτα το σημείωμα με τα τηλεφωνήματα.

Δύο τηλεφωνήματα της προηγούμενης και τρία της ημέρας, χωρίς όνομα.. *καλούντος*. Στη συνέχεια πήρε τον μικρότερο φάκελο και κοίταξε τον αποστολέα. "*Mina Jordan*" .. διάβασε. Αν δεν ήταν το μικρό όνομα της Μίνας, το Τζόρνταν δεν του έλεγε τίποτε. Χάρηκε τόσο που του ήρθε να βάλει τις φωνές. *Θεέ μου, η Μίνα ζει. Επί τέλους, να μια καλή είδηση μετά από αυτές τις κακοτυχίες της χτεσινής ημέρας. Ας είναι καλά μόνο..* σκέφτηκε. Με τρεμάμενα χέρια από την αγωνία έσχισε το φάκελο και σαν άνοιξε το γράμμα.. διάβασε.

Γύθειο 30-6-1986

Καλέ μου Πέτρο..

Πέρασα από το ξενοδοχείο σου να σε ιδώ πριν φύγω αλλά με περίμενε η πιο μεγάλη απογοήτευση. Δεν είχες γυρίσει ακόμη από τη Σπάρτη. Είχα την κρυφή ελπίδα ότι θα σε έβλεπα πριν φύγω για την Κρήτη. Χρειαζόμουν την ενθάρρυνσή σου. Η φυγή μου ξέρω, ότι θα σου φέρει βαθύτατη λύπη. Ενώ θα νομίζεις πως είμαι κοντά σου, εγώ θα βρίσκομαι στην Κρήτη. Όχι και τόσο κοντά φοβάμαι. Ομολογώ, πως είναι μία παραφροσύνη.

Σου γράφω από το σαλόνι του ξενοδοχείου σου και τρεις ξένοι δίπλα μου, φαίνονται σαν μάρτυρες της πιο απάνθρωπης φυγής. Στις έξι το απόγευμα θα φύγω για το Καστέλι της Κισσάμου κι ενώ η καρδιά μου φαίνεται να μην θέλει αυτό το ταξίδι, υποχρεώνομαι ν' αρνηθώ τη φωνή της. Μεθυσμένη από την παρουσία σου, ένιωθα να ξεγλιστρώ από κάθε πρόβλημά

μου. Στο τέλος με τη βοήθειά σου, κατόρθωσα να ξαναβρώ τη χαμένη ψυχική μου δύναμη, αλλά δυστυχώς για να φύγω. Καλέ μου Πέτρο, φεύγω κι αισθάνομαι απέναντι σου ένοχη. Κοντά με τ' άλλα, αντιμετωπίζω και τον κίνδυνο να με κατηγορήσεις για απρεπή συμπεριφορά, προς ένα καλό φίλο. Συγγνώμη που δεν βρήκα τα λόγια να σου πω έγκαιρα, τι ακριβώς συνέβαινε. Σου είχα πει, ότι όλα θα τα μάθαινες τη Δευτέρα. Δεν ξέρω κάτω από ποιές συνθήκες τα έμαθες. Όταν βρεθούμε όμως, θα σου δώσω τις αναγκαίες εξηγήσεις. Τώρα, έτσι που ήρθαν τα πράγματα, με παρηγορεί μόνο η σκέψη πως η δική σου λογική θ' αναπληρώσει τη δική μου κακή συμπεριφορά στο πρόσωπό σου. Αφήνω μια ζωή εύκολη, στρωμένη και πηγαίνω σε μια άλλη γεμάτη αβεβαιότητες. Αν μπορούσα να ξέρω ποία από τις δύο θα μου ταίριαζε, τ' όνειρο θα ήταν άχρηστο. Φοβάμαι πως ούτε και ο νους μου δεν μπορεί να το σκεφτεί τώρα πλέον, χωρίς να τον κίνδυνο της συντριβής.

Αν διαβάσεις το γράμμα μου, πριν φύγει το καράβι, έλα μέχρις εκεί αγάπη μου. Θα κοιτάζω να σε ιδώ. Παρ' όλο το μεγάλο άλμα μου, φαίνεται πως ακόμη έχω την ανάγκη σου. Βλέπεις όταν κάποιος νιώθει αδύναμος, προσκολλάται σ' αυτόν που τον θεωρεί συμπαραστάτη και δυνατόν. Αν, παρά τις ελπίδες μου, δεν βρεθούμε, ευχήσου μου καλή τύχη. Πολύ φοβάμαι, πως θα την χρειαστώ. Μη με ξεχάσεις αγάπη μου. Ειλικρινά δική σου.

Μίνα Τζόρνταν.

Υ.Γ. Πέτρο μου, θα σου τηλεφωνήσω αμέσως μόλις φτάσω στην Κρήτη. Για δύο ημέρες τουλάχιστον θα είμαι στο Καστέλι.

Ο Πέτρος έμεινε για λίγο βουβός. Κρατούσε το γράμμα και φαινόταν αφηρημένος, σαν να μην σκεπτόταν καν. Μετά το ξαναδιάβασε και στη συνέχεια σκέφτηκε..

"Τι στο καλό γίνεται μ' αυτό το κορίτσι. Χρησιμοποιεί και τρίτο επώνυμο; Να λοιπόν που η ξανθιά του карабиού ήταν η Μίνα. Να που κάτι μ' έσπρωξε κοντά της, ενώ την ίδια στιγμή κάτι άλλο μ' εμπόδισε. Ένα σκυλί.. μα πως βρέθηκε ξαφνικά στα πόδια μου. Δεν θυμάμαι να το είχα δει εκεί από πριν.."

Μετά πήρε το μικρό δέμα. Φαινόταν σαν ένα διπλωμένο κουτί. Στο περιτύλιγμα ήταν ένα όνομα:

"Μανολιός Κρητικάκης" Ο Μανολιός, ο νταλικέρης πρέπει να είναι. Έσχισε το περιτύλιγμα και άνοιξε το κουτί. Και τότε αυτό που βρήκε του έφερε ένα χαμόγελο χαράς και τον γέμισε με μία τρυφερή συγκίνηση. Ήταν ένα κινητό τηλέφωνο. Ο καημένος ο Μανολιός.. Το είπε και το έκανε.

Άφησε το τηλέφωνο και άνοιξε τον μεγαλύτερο φάκελο. Ήταν κίτρινος κι αυτός με αποστολέα τη Μίνα. Τον έσκισε και στο εσωτερικό του βρήκε ένα τετράδιο. Το είχε ιδεί αυτό το τετράδιο στο πυργόσπιτο, στο δωμάτιο της γερόντισσας, τη βραδιά που έψαχνε να την βρει. Ήταν ένα τετράδιο των πενήντα φύλλων, με αριθμηση στις σελίδες. Στην εξωτερική ετικέτα υπήρχε το όνομα: *Εκάτη*.

Δεν είχε ούτε πρόλογο ούτε άλλο επεξηγηματικό κείμενο. Αρχιζε από την πρώτη κιόλας σελίδα, μ' έναν απλό πίνακα περιεχομένων με είκοσι οκτώ ονόματα, που περνούσε και στη δεύτερη σελίδα. Ήσαν τα ονόματα των ηρώων, που τα πορτρέτα τους βρίσκονταν κρεμασμένα στο καθιστικό του

πυργόσπιτου. Σε κάθε όνομα αντιστοιχούσε ο αριθμός της σελίδας που ήταν γραμμένη η βιογραφία του ήρωα. *Αυτό πρέπει να είναι της γερόντισσας...* σκέφτηκε. Η γερόντισσα υπέγραφε τα έργα της με το όνομα *Εκάτη*.

Θυμήθηκε πως ο τελευταίος πίνακάς της παρουσίαζε την Θεότητα Εκάτη μαζί με τον κέρβερο, το σκυλί με τα τρία κεφάλια, που φυλάει τις ψυχές στον Άδη.

Γύρισε μερικές σελίδες και το μάτι του στάθηκε στον αριθμό 7 με την βιογραφία του Ανδρόνικου Κομνηνού. Ήταν αυτός που δεν τον χώνευε η Μίνα και του είχε πει να ζητήσει από τη γερόντισσα να του διηγηθεί τα κατορθώματά του.

Από περιέργεια πιο πολύ διάβασε:

Η ιστορία του Ανδρόνικου, αρχίζει περίπου το 1120 με την γέννησή του, στην Κωνσταντινούπολη. Είναι ανιψιός του Αυτοκράτορα Ιωάννη και συνομήλικος του γιου του Μανουήλ που το 1143 έγινε αυτοκράτορας. Ο τελευταίος βρισκόταν σε συνεχή ανταγωνισμό με τον ξάδερφό του Ανδρόνικο. Όταν ο Μανουήλ παντρεύτηκε μία γερμανίδα από ανάγκη για να συγγενέψει με τον γερμανό αυτοκράτορα Κορράδο, συνέχισε να πηδά και την ανιψιά του Θεοδώρα. Τότε ο Ανδρόνικος αρκέστηκε στην αδερφή της Θεοδώρας, την Ευδοκία.

Ο Μανουήλ για να απομακρύνει τον Ανδρόνικο από την πρωτεύουσα, του ανέθεσε την αρχηγία μιας εκστρατείας στην νότια Μικρασία, αυτός όμως συνηθισμένος στις ασωτείες, πήρε μαζί χορεύτριες, πόρνες και άλλους διασκεδαστές και λίγο νοιαζόταν για την τύχη της εκστρατείας. Έτσι ο εχθρός

του ο Τερόζης, κατάφερε μία νύχτα που ο στρατός κοιμόταν και ο ίδιος διασκέδαζε, να τους πάρει *και τα σώβρακα*.

Ο Ανδρόνικος πολέμησε γενναία και γλίτωσε, αλλά έπεσε σε δυσμένεια στην Κωνσταντινούπολη. Μετά από αυτή την περίοδο (1153), ο Ανδρόνικος άρχισε να επιβουλεύεται το θρόνο και να μηχανορραφεί με τον βασιλιά των Ούγγρων Γεϊζά, που έμενε στην Καστοριά. Δεν υπήρξε όμως τυχερός. Οι μηχανορραφίες του αποκαλυφθήκανε και οι επιστολές φτάσανε σε λάθος χέρια και τελικά ο Ανδρόνικος κατέληξε στη φυλακή, σ' ένα πύργο στα περίχωρα της Πόλης.

Δύο φορές προσπάθησε ν' αποδράσει τα επόμενα εννέα χρόνια, όταν όλοι πίστευαν πλέον ότι δεν απείχε καθόλου από τον μοναχισμό, αφού διάβαζε τις γραφές και ζούσε ειρηνική ζωή. Όμως αυτόν τον άνθρωπο δεν τον κρατούσαν δεσμά και τη δεύτερη φορά τα κατάφερε.

Παρατήρησε ότι στο ταβάνι της στέγης, της φυλακής του, υπήρχε μια ρωγμή. Από εκεί πέρασε στο εσωτερικό της στέγης κι εκεί δημιούργησε μια κρυψώνα όπου μπήκε με τις προμήθειες που κρατούσε μέρα με τη μέρα. Όταν οι φύλακες έλεγξαν το δωμάτιο υπέθεσαν φυσικά πως είχε αποδράσει. Ο Μανουήλ διέταξε να συλλάβουν τη γυναίκα του, και την φυλάκισε στην ίδια φυλακή που βρισκόταν κι ο άνδρας της!

Για ένα διάστημα το ζευγάρι έμενε μαζί και μοιράζονταν ακόμη και το φαγητό. Όταν τα μέτρα φύλαξης χαλάρωσαν, αφού την Ευδοκία την θεωρούσαν ακίνδυνη, ο Ανδρόνικος κατόρθωσε να διαφύγει. Την φορά όμως αυτή, όπως είπαμε.. ατύχησε. Όχι όμως και τη δεύτερη, παρά τα αυξημένα μέτρα.

Με βάρκα πέρασε το Βόσπορο και σύντομα έφτασε στο Δούναβη. Μετά από πολλές περιπέτειες βρέθηκε στο Χαλίτς. Αυτό θεωρείτο απρέπεια για έναν βυζαντινό, να αναζητήσει δηλαδή την τύχη του στους Ρώσους.

Ο Ρώσος πρίγκιπας, Γιαροσλάβ, μόλις πληροφορήθηκε ποιόν άνθρωπο φιλοξενούσε, πέταξε από τη χαρά του. Ο Ανδρόνικος όμως, κέρδισε την συμπάθεια των πανύψηλων και χειροδύναμων βαρβάρων, όχι μόνο με τ' όνομα αλλά και με τις πράξεις του. Σεβάστηκε τα έθιμά τους και απέδειξε την ανδρεία του. Ήταν αρκετό δε το διάστημα των τριών χρόνων που έζησε στο βορρά για να γίνει ένα μ' αυτούς. Εκείνη την εποχή, ο Ούγγρος βασιλιάς, ο Γεϊζάς, είχε πεθάνει αφήνοντας τους δύο γιους του, τον Στέφανο, που άρχισε πόλεμο με τους Ρωμαίους-Βυζαντινούς και τον Βελά, που ο Μανουήλ τον είχε αρραβωνιάσει με το μοναχοκόρη του Μαρία, και τον προόριζε για διάδοχο, εποφθαλμιώντας φυσικά και τα ουγγρικά εδάφη.

Στον πόλεμο με τους Ούγγρους, εμφανίστηκε ο Ανδρόνικος με τον Γιαροσλάβ και τους Ρώσους τους οποίους είχε πείσει να βοηθήσουν τον Αυτοκράτορα, αντί να πλιατσικολογούν όπως συνήθιζαν κατεβαίνοντας στη βαλκανική, λέγοντας πως ο Μανουήλ θα τους αποζημιώνει πλουσιοπάροχα για τον κόπο τους. Έτσι κι έγινε. Ο Στέφανος νικήθηκε και συνθηκολόγησε. Ο Ανδρόνικος γύρισε στην πρωτεύουσα και ο Μανουήλ του απέδωσε την περιουσία του και τον συγχώρεσε.

Με παρακολούθηση και επιτήρηση, ο Ανδρόνικος ανέκτησε όσα του είχαν λείψει τόσον καιρό. Συνέχισε όμως να πέφτει πάνω στα μπλεξίματα όπως τα μυγάκια στο φως.

Ήταν καιρός που ο αυτοκράτορας είχε μείνει χήρος και αποφάσισε να ξαναπαντρευτεί. Εκλεκτή θα ήταν η μία από τις δύο κόρες της Κωνσταντίας της Αντιοχείας, με το όνομα Αγνή. Πανέμορφη η γαλλίδα, πανέμορφη και η αδερφή της Φιλίππα, και κατά το συνήθειο που είχανε τα ξαδέρφια να πηδάνε αδερφές, βρέθηκε λίγο καιρό αργότερα η Φιλίππα στα δίχτυα του Ανδρόνικου.

Ήταν την εποχή που ο Μανουήλ, ίσως για να του δώσει μια καινούργια ευκαιρία, ίσως για να τον απομακρύνει από την Κωνσταντινούπολη, του έδωσε την Κιλικία να διοικήσει με έδρα την Ταρσό εισπράττοντας τον ετήσιο φόρο της Κύπρου, προφανώς για να μπορεί να μαζεύει στρατό. Ο Ανδρόνικος όμως ξέχασε τις εντολές που πήρε και συνέχισε να δημιουργεί προβλήματα στα σχέδια του αυτοκράτορα, που τώρα του ήρθε να κατακτήσει την Αίγυπτο.

Πολέμησε ο Ανδρόνικος τον Τερόζη, αλλά με το δικό του τρόπο. Όχι μέχρι να τον διαλύσει, αλλά αρκούμενος στις διαβεβαιώσεις του, ότι είναι πάντοτε πιστός δούλος του αυτοκράτορα, πήγε να ξεχειμωνιάσει στην αγκαλιά της νεαρής Φιλίππα στην Αντιόχεια και έπαψε ν' ασχολείται με τον απείθαρχο αντίπαλό του. Το καλοκαίρι συνέχισε να γεύεται τις χάρες της Φιλίππα, τα πανηγύρια και τις κονταρομαχίες των Λατίνων όπου φυσικά διέπρεπε. Ο Μανουήλ, δεν άργησε να μάθει ότι ο ξάδερφός του με τις μαλακίες του, πήγαινε να του τορπιλίσει την εκστρατεία και ακόμη τον είχε κάνει γι' άλλη μία φορά ρεζίλι. Έτσι έστειλε διαταγή να τον συλλάβουν. Ο Ανδρόνικος όμως είχε τις πληροφορίες του που έφτασαν πριν

τους διώκτες του και χωρίς να ξεχάσει να πάρει το φόρο της Κύπρου, έφυγε για τα Ιεροσόλυμα. Πάει κι η Φιλίππα.

Οι Άγιοι Τόποι δεν άλλαξαν τον κυνηγό της περιπέτειας και των ωραίων γυναικών. Μετά από πολλές περιπέτειες βρέθηκε στην Άκρα που την κυβερνούσε η Θεοδώρα³ η Κομνηνή, εικοσάχρονη χήρα του βασιλιά της Ιερουσαλήμ Βαλδουίνου και δισέγγονη του Αλέξιου του Κομνηνού, του Αυτοκράτορα και παππού του. Η συγγένεια δεν εμπόδιζε τον Ανδρόνικο όπως και άλλες φορές, να ρίξει στο κρεβάτι του τη νεαρή βασιλοπούλα, την οποία παραδόξως φαίνεται πως αγάπησε. Το ίδιο φαίνεται συνέβη και με την Θεοδώρα που τελικά τον ακολούθησε και από βασίλισσα έγινε για χάρη του μία απλή γυναίκα που επρόκειτο να μοιραστεί μαζί του, τα κυνηγητά και τις περιπέτειες στην Ανατολία, για τα επόμενα σχεδόν δέκα χρόνια. Αυτό το τόσο εντυπωσιακό ζευγάρι, στην καταγωγή και στην εμφάνιση, περιφερόταν από εμιράτο σε εμιράτο, μέχρι να εγκατασταθεί στα εδάφη του σουλτάνου της Κολωνείας. Στο διάστημα αυτό η Θεοδώρα και ο Ανδρόνικος είχαν αποκτήσει δύο παιδιά και ..πιστός σύζυγος και πατέρας τώρα ο Ανδρόνικος, κέρδιζε το ψωμί του όπως κάθε λογικός Τούρκος ηγεμόνας: λεηλατώντας χριστιανικές περιοχές και πουλώντας σκλάβους. Τουλάχιστον δεν αλλαξοπίστησε.

Κάποια μέρα, όταν ο Ανδρόνικος γύρισε στο κάστρο του, δεν βρήκε ούτε τη Θεοδώρα ούτε τα παιδιά. Τα είχανε συλλάβει και οδηγήσει στην Κωνσταντινούπολη. Έσπευσε τότε και ο ίδιος να παραδοθεί στον ξάδερφό του με θαυματικό

³ δεν είναι η Θεοδώρα της Κωνσταντινούπολης

τρόπο.. και συντετριμμένος τον έπεισε για την ήττα του. Το 1180, ο Μανουήλ αρρώστησε και πέθανε. Ο γιός του Αλέξιος Κομνηνός, έγινε Αυτοκράτορας σε ηλικία δώδεκα ετών..

Στην πράξη δεν κυβερνούσε το δωδεκάχρονο παιδί, γιατί αντί γι' αυτόν κυβερνούσε η μητέρα του, η δεύτερη γυναίκα του Μανουήλ, η Αγνή, που τώρα σαν βαφτίστηκε λεγόταν Μαρία, μαζί με τον εραστή της τον Ιωάννη Κομνηνό (άλλος Ιωάννης αυτός). Οι Φράγκοι είχαν πλέον την τιμητική τους στο παλάτι, κάτι που δεν άρεσε ιδιαίτερα ούτε στους ντόπιους αλλά ούτε και στην πρωτότοκη κόρη του Μανουήλ, τη Μαρία, που κι αυτή πλέον ήταν παντρεμένη με δυτικό, το Ρενιέρη Μομφεράτο από τη Λομβαρδία. Οι δυο φατρίες πάλεψαν για την εξουσία, αλλά λογάριαζαν χωρίς τον ξενοδόχο.

Έφτασε λοιπόν η μέρα που η χήρα Μαρία με τον Ιωάννη κατείχαν το παλάτι, η κόρη Μαρία με τον Λομβαρδό της, είχαν ταμπουρωθεί στην Αγία Σοφία, ενώ την ίδια στιγμή ο Ανδρόνικος με τους γιους του βρίσκονταν απέναντι στην ευρωπαϊκή ακτή της Πόλης, με στρατό που μαζεύτηκε αυθόρμητα στο πλευρό του.

Η Αυτοκρατορία έπεσε στα χέρια του σαν ώριμο φρούτο, μιας και ο πονηρός Κομνηνός εμφανιζόταν ως ο προστάτης του νόμιμου Αυτοκράτορα, του μικρού Αλεξίου, όπως είχε ορκιστεί στον πατέρα του πριν πεθάνει. Κι έτσι, όταν έκανε το θρίαμβό του, το 1183, άρχισε ουσιαστικά η βασιλεία του. Δε δίστασε να σκοτώσει τη λατίνα χήρα του Μανουήλ, αλλά δεν δίστασε να σκοτώσει και τον ίδιο του τον ανιψιό. Από 'κει και πέρα, παντρεύτηκε και την αρραβωνιαστικιά του, την κόρη

του βασιλιά της Γαλλίας, Αγνή κι αυτή στο όνομα, που θα μπορούσε να την περάσει κανείς για εγγονή του, καθώς η μικρή ήτανε μόλις δεκαπέντε χρόνων, ενώ αυτός είχε περάσει τα εξήντα!

Όσο για τη βασιλεία του, αυτή κράτησε πολύ λίγο κι έληξε φρικτά. Μέσα σε δύο χρόνια κατόρθωσε να δημιουργήσει άπειρους εχθρούς στο εσωτερικό της Αυτοκρατορίας, αλλά και από τους Λατίνους, που όσους απ' αυτούς ζούσαν στην Πόλη μα και αλλού, τους πέρασε από φωτιά και σίδερο.

Έτσι στις 12 Σεπτεμβρίου 1185 ο λαός, υποκινούμενος από τους δυνατούς που τους είχε βλάψει, εξεγέρθηκε τον συνέλαβε και τον οδήγησε στον υπόδρομο. Εκεί το πλήθος τον τύφλωσε και τελικά τον σκότωσε μέσα σε βασανιστήρια.

Ο Πέτρος έμεινε για λίγο σκεπτικός. Με το δίκιο της η Μίνα είχε άσχημη γνώμη για τον Ανδρόνικο τον Κομνηνό. Και δυστυχώς για το Βυζάντιο, δεν ήταν η μοναδική εξαίρεση.

Γύρισε μερικές σελίδες και διάβασε ...

Αριθμός 21. Παλαιολόγος Μιχαήλ Η'.

Βυζαντινός αυτοκράτορας (1261-1282). Ανασύστασε την βυζαντινή αυτοκρατορία. Ήταν ο πρώτος της δυναστείας των Παλαιολόγων. Σφετερίστηκε την αυτοκρατορική εξουσία και απομάκρυνε τον νόμιμο βασιλιά Ιωάννη Δ' τον Λάσκαρη. Το 1259 εστέφη συμβασιλιάς της αυτοκρατορίας της Νίκαιας. Κατέλαβε την Μακεδονία, εισέβαλε στην Αλβανία και το 1259, στη μάχη της Πελαγονίας, συντρίψε τον δεσπότη της Ηπείρου Μιχαήλ Άγγελο Κομνηνό Β' και τους συμμάχους

του. Έγινε ο πιο δυνατός Έλληνας ηγεμόνας και στις 25 Ιουλίου 1261, ο στρατηγός του Στρατηγόπουλος, κατέλαβε την Κωνσταντινούπολη από τους Βενετούς. Έτσι, στις 15 Αυγούστου ο Μιχαήλ, εστέφετο αυτοκράτορας στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας και στη βυζαντινή αυτοκρατορία ανέβηκε και πάλι Έλληνας αυτοκράτορας. Το 1274 υπογράφει την ένωση των Εκκλησιών Ανατολικής και Δυτικής στη Λυών.

Τους δύο επόμενους Παλαιολόγους τους άφησε.

Αριθμό 24, Παλαιολόγος Ιωάννης ο Ε'.

Βυζαντινός αυτοκράτορας (1341-1391) που ανήλθε στο θρόνο ανήλικος μετά από τον Ανδρόνικο Γ'. Αρχικά επιτροπεύεται από την μητέρα του Άννα της Σαβοΐας. Το 1342 αρχίζει ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στους οπαδούς του νόμιμου αυτοκράτορα Ιωάννη του Ε' που ανήκαν στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα και στην αριστοκρατία, που με τους ησυχαστές ακολουθούσαν τον Ιωάννη Καντακουζηνό. Ο Καντακουζηνός υποστηρίχτηκε από τους Σέρβους και τους Τούρκους, οι οποίοι κατέλαβαν εκμεταλλευόμενοι από τον εμφύλιο, σημαντικά βυζαντινά εδάφη, ως ανταλλάγματα για την βοήθεια που έδωσαν στον σφετεριστή αυτοκράτορα.

Ο εμφύλιος έληξε το 1347 με επικράτηση του Ιωάννη Καντακουζηνού που στέφεται αυτοκράτορας στο Διδυμότειχο αλλά κρατά κοντά του τον Ιωάννη Ε', στον οποίο παραχωρεί ένα μέρος από την εξουσία. Όμως ο Ιωάννης Ε', καθ' όλη τη διάρκεια της συμβασιλείας δε σταματά τις μηχανορραφίες κατά του Καντακουζηνού και στο τέλος καταφέρνει να τον ανατρέψει και να τον στείλει εξορία σε μοναστήρι.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του, οι Τούρκοι εγκαθίστανται οριστικά στη Θράκη. Στην αρχή κερδίζουν, στα 1353, τα Δαρδανέλια, ως αντάλλαγμα από τον Καντακουζηνό για τη βοήθεια που του προσέφεραν. Ακολουθούν η Καλλίπολη (1354), το Διδυμότειχο (1357), η Φιλιππούπολη και η Ανδριανούπολη (1365), όπου και μετέφεραν την πρωτεύουσα τους. Τότε ο Ιωάννης ο Ε΄ αναγκάζεται ν' αναγνωρίσει την κατάληψη της Θράκης. Το Βυζάντιο τώρα πια, (Κωνσταντινούπολη), είναι περιτριγυρισμένη από τους Οθωμανούς. Ταυτόχρονα, ο ιδιοφυής σουλτάνος Μουράτ Α΄ συντρίβει τους Βούλγαρους, τους Αλβανούς και τους Σέρβους στην ιστορική μάχη του Κοσσυφοπεδίου το 1389, όπου και σκοτώνεται.

Ο Ιωάννης ο Ε΄, από ανάγκη τώρα, αναγκάζεται να υποκύψει στον Σουλτάνο ως φόρου υποτελής και να ενισχύει τους Τούρκους με ένα στρατιωτικό σώμα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, αναγκάστηκε να αντιμετωπίζει και τις στάσεις του γιου του Ανδρόνικου του Δ΄ (1376) και του εγγονού του Ιωάννη του Ζ΄ (1391), έτσι που στο τέλος, κατάφεραν να τον απομακρύνουν από τον θρόνο.

Αριθμός 25. Παλαιολόγος Μανουήλ.

Βυζαντινός αυτοκράτορας (1391-1425) γιος του Ιωάννη Ε΄ που ανέλαβε την αυτοκρατορία όταν η Κωνσταντινούπολη κινδύνευε άμεσα από τους Τούρκους. Πολύ αξιόλογος αυτοκράτορας, για τον οποίο γράφτηκε, ότι σε καλύτερους καιρούς θα μπορούσε να σώσει την αυτοκρατορία, αν αυτή μπορούσε να διασωθεί, πράγμα πλέον αδύνατο. Οι Τούρκοι

με αρχηγό τον Βαγιαζήτ καταλαμβάνουν το 1393 την πρωτεύουσα του βουλγαρικού κράτους Τύρνοβο και στη συνέχεια όλο το βουλγαρικό κράτος. Το 1396 νικά στη Νικόπολη της Βουλγαρίας τα κράτη της Ευρώπης που προσπάθησαν να σταματήσουν την προέλασή του και στη συνέχεια λεηλατεί τη Θεσσαλία και την Πελοπόννησο. Ο Μανουήλ επιχειρεί στο τέλος του 1399, μέσα από μια περιοδεία που κράτησε τρεισήμισι χρόνια να πείσει τους Ευρωπαίους να βοηθήσουν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Οι Ευρωπαίοι όμως δεν ενδιαφέρονταν για το Βυζάντιο. Αντίθετα βλέπανε με κρυφή ικανοποίηση την επερχόμενη άλωση της Κωνσταντινούπολης. Έτσι, η περιοδεία αυτή δεν επέφερε καρπούς. Επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη το 1402 όταν ο Μογγόλος Ταμερλάνος νίκησε τους Τούρκους στην Άγκυρα. Στη μάχη αυτή αιχμαλωτίζεται ο Βαγιαζήτ και πεθαίνει. Το πλήγμα ήταν βαρύ για τους Τούρκους, και πέρασαν αρκετά χρόνια μέχρι να συνέλθουν. Έτσι το Βυζάντιο πήρε παράταση ζωής για μισόν αιώνα. Τώρα όμως έχει απομείνει μόνο η Κωνσταντινούπολη, τμήμα της Θράκης, η Θεσσαλονίκη, η Πελοπόννησος και μερικά νησιά. Η Πελοπόννησος έχει ήδη οργανωθεί από τον 14ο αιώνα σε δεσποτάτο με κέντρο το Μυστρά. Ο Μανουήλ επισκέφτηκε την Πελοπόννησο το 1415 και χτίζει τείχος στον Ισθμό. Το 1422 ο σουλτάνος Μουράτ Β΄ πολιορκεί την πόλη αλλά δεν κατορθώνει να την καταλάβει. Έτσι υπογράφεται συνθήκη ειρήνης με την οποία ο Μανουήλ έπρεπε να πληρώνει βαρείς φόρους.

Αριθ. 26. Παλαιολόγος Ιωάννης ο Η'.

Ο Παλαιολόγος Ιωάννης ο Η' (1425-1448), ήταν ο διάδοχος του Μανουήλ. Το 1430 οι Τούρκοι καταλαμβάνουν την πόλη της Θεσσαλονίκης και ο Ιωάννης αναγκάζεται μαζί με τον πατριάρχη να προσφέρουν στους δυτικούς την ένωση των Εκκλησιών, που έγινε στη Σύνοδο Φεράρας - Φλωρεντίας το 1439, χωρίς όμως να αποφέρει βοήθεια. Η σταυροφορία που οργανώθηκε από τον πάπα Ευγένιο Δ', είχε άδοξο τέλος μετά την ήττα των σταυροφόρων στη μάχη της Βάρνας το 1444.

Η γερόντισσα με τις σημειώσεις της κατόρθωσε να τον εκνευρίσει. Όλοι αυτοί οι άρχοντες και αυτοκράτορες με τις μαλακίες τους, κατόρθωσαν να φέρουν τους Τούρκους στην Θράκη και στη Μακεδονία. Μετά από τον Ιωάννη τον Η' στον αριθ. 27, ήταν ο Κωνσταντίνος ΙΑ' ο Δραγάτης, ο τελευταίος αυτοκράτορας, που με τη σειρά του, ευτυχώς όμως με πόλεμο, κατόρθωσε να παραδώσει ολόκληρη την αυτοκρατορία στους Τούρκους, το 1453. Ποία αυτοκρατορία άλλωστε.. μία πόλη κι εκείνη.. *φόρου υποτελή*.

*Τ*εμάτος αγανάκτηση, δεν διάβασε τη βιογραφία του Δραγάτη. Στο πυργόσπιτο είχε ακούσει πάρα πολλά για τα κατορθώματα του τελευταίου Παλαιολόγου που είχε σέρβα μητέρα. Με αυτόν, έκλεισε και ο κύκλος του Βυζαντίου. Το μάτι του έτρεξε στην τελευταία καταχώρηση με αριθμό 28 και με το χαρακτηρισμό, *Εκάτη (αρχαία θεότητα)*.

Θυμήθηκε τον πίνακα, κρεμασμένο τελευταίο στη σειρά, στο καθιστικό του πυργόσπιτου, Δεν είχε προλάβει να του

μιλήσει γι' αυτόν η γερόντισσα, μιας και ακολουθούσαν σειρά. Από περιέργεια, διάβασε:

Η Εκάτη ήταν κόρη του Δία, συνδεόταν όμως πιο πολύ με τους ανθρώπους, παρά με τους θεούς. Την Εκάτη την λέγανε και Λάμια και ήταν μια όμορφη βασίλισσα στη Λιβύη, ευνοούμενη του Δία. Η Ήρα, για να εκδικηθεί την Εκάτη, τη μεταμόρφωσε σε τέρας, κι εκείνη γέννησε αργότερα τη Σκύλα, που ήταν μια όμορφη κόρη του πελάγους, που ο Γλαύκος την ερωτεύθηκε παράφορα. Εκείνη όμως δεν ανταποκρίθηκε και έκανε την Κίρκη, που αγαπούσε τον Γλαύκο, να ζηλέψει και να την εκδικηθεί. Φαρμάκωσε με μάγια το νερό, όπου η κόρη θα έπαιρνε το μπάνιο της και τη μεταμόρφωσε σε τέρας. Από τότε η Εκάτη προστατεύει τα σκυλιά και πάντοτε γυρίζει ακολουθούμενη από σκυλιά. Είναι η μόνη που οι αρχαίοι για να την τιμήσουν, θυσίαζαν στους βωμούς της σκύλους.

Άφησε ο τετράδιο της γερόντισσας στο τραπέζι του εξώστη γεμάτος απορίες. *Πως της ήρθε και πήρε η γερόντισσα το όνομα της Εκάτης, για να υπογράψει τους πίνακες της;*

Η Εκάτη με τον Κέρβερο, φρουρό του Άδη.

Έφερε τα πόδια του στο κιγκλίδωμα κι έσπρωξε την ράχη της πολυθρόνας να ακουμπήσει στον τοίχο. Από τη θέση αυτή η ματιά του έπεσε στα ήρεμα νερά του λιμανιού. Η προκυμαία του τελωνείου ήταν ελεύθερη. Φαντάστηκε το τεράστιο καράβι που χτες το απόγευμα ήταν πλευρισμένο εκεί και τη Μίνα να είναι επάνω, τόσο κοντά του και να μην το ξέρει. Αν είχε πάρει την χτεσινή αλληλογραφία του αμέσως, ίσως τα πράγματα σήμερα να ήσαν τελείως διαφορετικά για όλους. Και η Μίνα σήμερα θα είναι στην Κρήτη. Δεν έχει πάει στην Κρήτη και πάντα το ήθελε. Τώρα είναι η Μίνα εκεί μόνη της. Και τι να κάνει;

Μα γιατί να πάει στην Κρήτη.. Διάβολε. Της είπα να φύγει από το περιβάλλον της, αλλά όχι να πάει στην Κρήτη. Μεγάλη δυσκολία κι' αυτή. Και δεν έχει και τον νέο αριθμό του. Αυτόν που έχει, δεν ισχύει πια. Και το δικό της το κρατάει κλειστό, για να μην την παίρνει ο Γιάννης; Όλα είναι πιθανά και όλα ανάποδα του έρχονται από χτες.

Πήρε το καινούριο κινητό που του άφησε ο Μανολιός και αναλογίστηκε αν δουλεύει. Πάτησε τα κατάλληλα κουμπιά ελέγχου και είδε πως ήταν φορτισμένο και έτοιμο να στείλει και να δεχθεί κλήσεις. Χάρηκε κι έτρεξε και πήρε το καρνέ των τηλεφώνων του. Άρχισε τότε να περνά στη μνήμη του τηλεφώνου, τα νούμερα που χρησιμοποιούσε συνήθως. Αυτό του πήρε αρκετή ώρα, αφού συνεργάτες, φίλοι και συγγενείς που τους ήθελε σε δυνατότητα άμεσης κλήσης, ήσαν αρκετοί.

Έκανε και τις υπόλοιπες ρυθμίσεις και τότε είδε πως η ώρα είχε προχωρήσει. Ήταν περασμένες οχτώ.

Ο ήλιος είχε πέσει πίσω από το Λαρύσιο, που η σκιά του σιγά-σιγά είχε αρχίσει ν' απλώνεται πάνω στα ήσυχια νερά του λιμανιού. Οι ψαράδες είχαν δέσει πια στα αγκυροβόλια τους και μερικοί τακτοποιούσαν την ψαριά τους στα ειδικά τελάρια, ενώ άλλοι πάλι, καθάριζαν ή μάζευαν τα δίχτυα τους. Προς τη έξοδο του λιμανιού, άλλες ψαρόβαρκες, εξοπλισμένες με τις ειδικές λάμπες, είχαν ξεκινήσει για νυχτερινό ψάρεμα. Ο μάστοράς του ο Γιάννης, είναι νησιώτης από την Ηρακλεία. Κατεβαίνοντας στο Γύθειο για τη δουλειά του στρατηγού, έφερε μαζί του και τη βάρκα του. Μανιώδης ψαράς όπως ήταν, είχε καλέσει και τον Πέτρο να πάνε κάποιο βράδυ μαζί, να ψαρέψουν με πυροφάνι και αυτός δεν του το αρνήθηκε. Από τότε, συνεχώς τον ερωτά για τη μέρα που θα πάνε.

Ώρα που είχε το καινούριο τηλέφωνο, σκέφτηκε να το δοκιμάσει καλώντας το στρατηγό. Και όταν άκουσε τη φωνή του να του λέει *εμπρός*, ο Πέτρος του απάντησε..

«Έλα Γιώργο.. ο Πέτρος είμαι. Τι θα έλεγες για μια βόλτα στις ψαροταβέρνες της παραλίας; Ελπίζω να μην έχετε φάει εκεί ακόμη, για βράδυ..»

«Οπωσδήποτε όχι. Τώρα μας ερωτούσε η Αμαλίτσα τι να έκανε. Έχεις καμιά καλή ιδέα;»

«Και καλή ιδέα και καλές ειδήσεις»

«Αλήθεια; Για λέγε μου..»

«Όχι από το τηλέφωνο. Θέλεις να έρθω να σε πάρω;»

«Προτιμώ να περιπατήσω. Άλλωστε δεν είσαι μακριά. Βγές στην είσοδο και σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί.»

Έτσι κι έγινε και μετά από μια καλή βόλτα, οι δύο άνδρες καθόντουσαν σ' ένα από τα πολλά φαγάδικα της προκουαίας.

Ανυπόμονος ο στρατηγός δεν έβλεπε την ώρα να μάθει τα καλά νέα. Ο Πέτρος διασκεδάζε με την αγωνία του.

«Εντάξει Γιώργο, Τα είπα καλά τα νέα, γιατί είμαι βέβαιος ότι θα χαρείς. Λοιπόν η Μίνα είναι καλά και βρίσκεται από χτες στο Καστέλι του Κισσάμου. Έφυγε από εδώ στις έξι με το καράβι που κοιτάζα, σαν έπαθα το ατύχημα. Για φαντάσου, εγώ κάτω να είμαι αναίσθητος από το χτύπημα και η Μίνα να είναι πάνω στο καράβι και να φεύγει για την Κρήτη.»

«Μα αυτό είναι θαυμάσιο. Να το πούμε του Γιάννη.»

«Γιώργο, δεν νομίζω πως θα ήταν φρόνιμο, προς το παρόν, να του υπενθυμίσουμε καταστάσεις δυσάρεστες, που θα τον στενοχωρήσουν. Η Μίνα έφυγε εξαιτίας του και δεν είναι σωστό να προδώσουμε το καταφύγιό της. Άλλωστε, ο γιατρός έχει δεχθεί πλέον το θάνατό της, αφού δεν κατόρθωσα να τον πείσω, παρ' όλο που είδαμε όλοι στην κάσα νεκρή την Τασώ, αντί για την Μίνα. Ας αφήσουμε λοιπόν τα πράγματα όπως έχουν. Γιατί να πάμε πάλι να του τα ανατρέψουμε. Όχι, εγώ δεν θα του πω τίποτε, ούτε και θα δεχθώ ότι ξέρω κάτι.»

«Πέτρο, έρχεται ο σερβιτόρος, άσε να δώσω την παραγγελία και συνεχίζουμε.»

Όσο ο στρατηγός μιλούσε με το σερβιτόρο ο Πέτρος έριχνε μικρές μπουκιές ψωμί μπροστά τους στη θάλασσα και χάζεψε με τα ψάρια, που κατά σμάρια μαζευόντουσαν παρασυρμένα από το φως των φανών και το ανέλπιστο φαγητό. Ήταν ένα θέαμα ασυνήθιστο μα τόσο ευχάριστο να το παρακολουθεί.

Σαν τέλειωσε ο στρατηγός με την παραγγελία, τον ρώτησε για το κρασί.

«Εγώ δεν θα πω κρασί. Η Κούλα μου απαγόρευσε απόψε να πω. Παράγγειλε εσύ ότι ποτό θέλεις.»

Σαν έφυγε ο σερβιτόρος, ο στρατηγός επανήλθε στη Μίνα.

«Λοιπόν, στο προηγούμενο θέμα μας. Πέτρο, ο Καρολέας είναι πολύ άρρωστος και σήμερα μου έλεγε πως φοβάται για την υγεία του. Τον είδα σχεδόν απογοητευμένο. Επειδή είναι γιατρός, φοβάμαι ακόμη πιο πολύ. Ποτέ δεν τον ήξερα έτσι. Ίσως να είναι κακά προαισθήματα. Δεν ξέρω τι να πω.»

«Ένας λόγος ακόμη, να μην του το πούμε. Αν πράγματι είναι άρρωστος και βεβαιωθεί ότι η Μίνα δεν πέθανε, αλλά τον έχει εγκαταλείψει, τότε είναι που θα φύγει μια ώρα αρχύτερα. Νομίζω, πως είναι προτιμότερο να το αποσιωπήσουμε. Ο Καρολέας είχε αρρωστημένη αγάπη για τη Μίνα. Την ήθελε για γυναίκα του, αλλά να μην την έχει ο ίδιος. Δεν ήθελε να έχει σχέσεις μαζί της. Ο Καρολέας πάσχει από το σύνδρομο της Θεάς Εστίας.»

«Τι εννοείς;»

«Να.. η Εστία προστάτευε το σπίτι και την οικογένεια. Εν τούτοις, η ίδια δεν ήθελε να δεσμευτεί και να χάσει την παρθενιά της, κάνοντας δική της οικογένεια.

Φοβάμαι πως το ίδιο έχει πάθει και ο γιατρός. Παντρεύτηκε τη Μίνα, μα αρνείται την οικογένεια. Ο ίδιος θέλει να μείνει παρθένος. Άστονε να πάει παρθένος.»

«Νομίζω είσαι πολύ σκληρός μαζί του. Μην ξεχνάς ότι ο γιατρός έφερε τη Μίνα στο δρόμο σου, θεωρώντας πως θα

έπρεπε να την ενθαρρύνει κοντά σε ένα άνθρωπο σωστό, πιο κατάλληλο γι' αυτήν, απ' ότι είναι ο ίδιος.»

«Δεν το ξεχνώ, αλλά αυτό έγινε μετά από δέκα χρόνια από την ενηλικίωσή της, όταν πια την θεωρούσε άρρωστη και όταν ο ίδιος, όπως μου λες, είναι και αυτός έτοιμος να φύγει. Και στο κάτω κάτω, αν η ίδια η Μίνα αποφάσισε να ξεκόψει κι έφυγε, γιατί εγώ να γίνω προδότης στη ζωή της; Το καλύτερο είναι να μην ανακατευτώ. Άλλωστε, δεν την θέλει πια.»

«Τι να πω, με προβληματίζεις. Τρώγε τώρα το ψάρι σου πριν παγώσει. Το παγωμένο ψάρι γίνεται σαν στουπί.»

Μετά το φαγητό αλλάξανε θέμα και ο Πέτρος τον ρώτησε αν είχε πάει στην Κρήτη.

«Μα ναι, πάρα πολλές φορές και κάθε φορά είχα τρομερές εμπειρίες από αυτό το νησί. Η Κρήτη είναι ένας τόπος έντονων αντιθέσεων. Βρίσκεται ανάμεσα στην Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική και λειτουργεί σαν ένα είδος φυσικής γέφυρας, που ενώνει αυτές τις τρεις ηπείρους γεωγραφικά και πολιτιστικά. Είναι το πέμπτο σε μέγεθος νησί στη Μεσόγειο και από στρατιωτικής απόψεως εξεταζόμενο, έχει μεγάλη αξία γιαυτόν που το κατέχει.»

«Έχεις πάρει μέρος στη μάχη της Κρήτης;»

«Μετά το σπάσιμο του μετώπου της Αλβανίας, μερικοί αξιωματικοί σχηματίσαμε μια ομάδα και μισθώσαμε ένα καΐκι να φύγουμε για τα Χανιά απ' εδώ, το Γύθειο. Μας προδώσανε όμως και οι Γερμανοί πιάσανε το καπετάνιο και κατασχέσανε το καΐκι. Έτσι μετά από λίγες ημέρες, μέσω Τουρκίας, φύγαμε για τη Μέση Ανατολή. Στην Κρήτη πήγα αργότερα μετά την

φυγή των Γερμανών, όταν η Σούδα έγινε βάση του ΝΑΤΟ. Σε πιο μέρος είπες πως πήγε η Μίνα;»

«Το καράβι που φεύγει από εδώ, πηγαίνει στο Καστέλι της Κισσάμου. Και σήμερα μου γράφει πως ίσως μείνει εκεί.»

«Η επαρχία Κισσάμου, βρίσκεται στο βορειοδυτικό άκρο του νομού Χανίων ανάμεσα στις δύο χερσονήσους της δυτικής Κρήτης. Εκτείνεται στα δυτικά μέχρι τη θάλασσα και στα νότια φτάνει μέχρι το Ελαφονήσι. Το Καστέλι είναι η πιο σημαντική πόλη της περιοχής αυτής. Περίμενε λίγο να πάω μέχρι το περίπτερο. Θα σου χαρίσω ένα χάρτη της Κρήτης.»

Και ο στρατηγός έφυγε για να γυρίσει μετά από λίγο μ' έναν χάρτη στα χέρια του. Φώναξε το σερβιτόρο να καθαρίσει το τραπέζι και άπλωσε με καμάρι και σοβαρότητα επιτελούς το χάρτη πάνω στο τραπέζι μπροστά μας, λες κι επρόκειτο να καταστρώσουμε κάποιο σχέδιο εισβολής στη μεγαλόνησο.

Ήταν ένας τουριστικός χάρτης, που βοήθησε όμως αρκετά τον στρατηγό, στην περιγραφή του, με τις πολλές τουριστικές και ιστορικές πληροφορίες που είχε και ακόμη με τις επαρκείς ενδείξεις των πόλεων και του οδικού δικτύου.

«Λοιπόν, να το Καστέλι, στο Νομό Χανίων. Όπως βλέπεις, το Καστέλι βρίσκεται στο μέσο του κόλπου της Κισσάμου, στη βόρεια ακτή της Κρήτης κι απέχει μόνο 43 χιλιόμετρα από τα Χανιά. Όσο η Σπάρτη από εδώ. Το Καστέλι έχει καλή παραλία μπροστά στην πόλη με ξενοδοχεία και ταβέρνες και είναι η πιο σημαντική πόλη της περιοχής αυτής με αρκετά ανεπτυγμένη τουριστική υποδομή. Δες αυτόν τον παραλιακό δρόμο από το Καστέλι μέχρι το Ελαφονήσι. Αν τον διατρέξεις

κανείς με αυτοκίνητο, μπορεί να θαυμάσει την άγρια ομορφιά της δυτικής Κρήτης. Όλες οι παραλίες στο Ελαφονήσι, τη Φαλάσαρνα και τη Γραμβούσα είναι από τις ωραιότερες της Κρήτης. Αρκετές βυζαντινές και βενετικές εκκλησίες, καθώς και οι αρχαίες πόλεις της Πολυρρήνιας και της Φαλάσαρνας μπορεί να προκαλέσουν το ενδιαφέρον των επισκεπτών. Από αυτή την άποψη πιστεύω, η Μίνα που είναι αρχαιολόγος, δεν θα θελήσει να αφήσει το νομό Χανίων.»

«Και γιατί είσαι τόσο βέβαιος;»

«Μα σου είπα Πέτρο. Σαν αρχαιολόγος θα βρει ενδιαφέρον και θα της είναι λίγο και ένα καλοκαίρι ολόκληρο, για να εξερευνήσει το νομό Χανίων. Η πόλη τώρα των Χανίων διατηρεί αναλλοίωτα όλα τα χαρακτηριστικά της εποχής της Ενετοκρατίας. Μινωικοί, ρωμαϊκοί, βυζαντινοί και τουρκοί αρχαιολογικοί χώροι, είναι πόλοι έλξης για όσους θελήσουν να ασχοληθούν με ιστορικές εξερευνήσεις. Αλλά και στα Χανιά αν δεν πάει, θα μπορεί με μεγάλη ευχέρεια από το Καστέλι, να κάνει τις εξερευνήσεις της. Τώρα που η Μίνα είναι στην Κρήτη, σε συμβουλεύω να κάνεις ένα ταξίδι μέχρι εκεί. Άλλωστε όπως είδες, υπάρχει ακτοπλοϊκή σύνδεση από εδώ. Το πλοίο "Θησέας" πραγματοποιεί το ταξίδι αυτό σε δέκα ώρες. Νομίζω πως είναι ευκαιρία για σένα.»

Εδώ ο Πέτρος γέλασε. Σήκωσε τα μάτια του από το χάρτη που ο στρατηγός του έδειχνε τις διάφορες περιοχές και τα δρομολόγια του νομού Χανίων και του είπε:

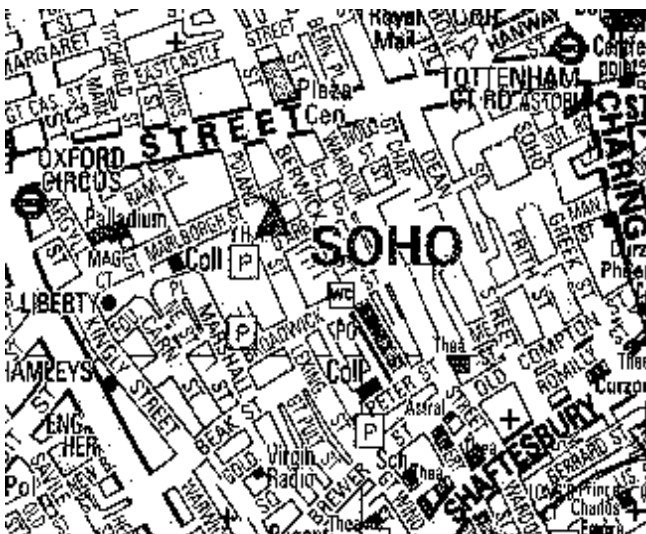
«Γιώργο, αυτό δεν εξαρτάται από μένα. Δεν μπορώ να πάω στην Κρήτη απρόσκλητος από τη Μίνα, ούτε σκοπεύω να

γίνω αυτεπάγγελτος ντετέκτιβ για να την ψάχνω. Μην ξεχνάς ότι κρατά το τηλέφωνό της κλειστό. Όταν μιλήσω μαζί της, θα ιδώ τι θα κάνω. Άλλωστε, τυπικά έχει νόμιμο σύζυγο και σου υπενθυμίζω τα λόγια του Κυρίου προς τον Αβιμελέχ, όταν του φανερώθηκε σε όνειρο: *".. Ιδού, συ αποθνήσκεις εξ αιτίας της γυναικός, την οποίαν έλαβες, διότι είναι νενομφευσμένη..."*⁴

«Πέτρο, σε ξέρω για άτακτο στα ερωτικά. Δεν περίμενα να σε ακούσω να συνδέεις τα πράγματα αυτά με τη Παλαιά Διαθήκη. Τι λες, η ώρα πέρασε. Πάμε σιγά-σιγά;»

«Ναι, έχεις δίκιο. Ας πηγαίνουμε.»

Και οι δύο άνδρες κινήσανε κατά μήκος της προκυμαίας συζητώντας προς το ξενοδοχείο του Πέτρου. Εκεί χώρισαν.

Το Σόχο του Λονδίνου

⁴ Παλ. Διαθήκη, Γένεση (20,3)

4. το Σόχο

*Τουρίστας στο Λονδίνο αν θα πας,
το Σόχο μην ξεχάσεις.
Και φρόντισε να κάτσεις
στο δρόμο τον ελληνικό, να φας.
Σόχο (Α. Κουμανάκος)*

Το εστιατόριο *L' Escargot*. βρίσκεται στην διεύθυνση: 48 Greek Street, στη συνοικία Σόχο του Λονδίνου.

Αυτό το δημοφιλές μα λίγο γαλλικό εστιατόριο, είναι ένα πολύ συμπαθητικό, φαγάδικο.

Το περιβάλλον του είναι άνετο και ελκυστικό. Η υπηρεσία του, υψηλών προτύπων και τα προσφερόμενα είδη εξαιρετικά και εύγευστα. Γενικά, είναι ένα ωραίο μέρος για μεσημεριανό αλλά κυρίως για βραδινό φαγητό.

Το Σόχο, περικλείεται από τους δρόμους Regent, Oxford και τον διαγώνιο Charing. Στα μεσαιωνικά χρόνια, όλη η περιοχή χρησιμοποιήθηκε για καλλιέργεια λαχανικών, αλλά στον 16ο και 17ο αιώνα, έγινε περιοχή για κυνήγι, για την αριστοκρατία του Λονδίνου. Μετά από τη μεγάλη πυρκαγιά του 1666, η περιοχή του Σόχο κατοικήθηκε.

Κύριος κατασκευαστής υπήρξε ο Richard Frith, πού έδωσε το όνομά του στο δρόμο Frith str. Παράλληλος στην Firth street, είναι η Greek street. *Ο Ελληνικός δρόμος*, που βγαίνει αμέσως στην πλατεία του Σόχο, την "Soho square".

Μεταξύ των πρώτων κατοίκων που ήρθαν στο Σόχο, ήταν και Έλληνες Χριστιανοί, που από την εθνικότητά τους, πήρε και το όνομα του ο δρόμος αυτός. Οι Έλληνες χτίσανε και μία

πολύ ωραία ορθόδοξη εκκλησία. Τους Έλληνες ακολούθησαν Γάλλοι προτεστάντες, που αναγκάστηκαν να αφήσουν τη Γαλλία, πιεζόμενοι από τον Λουδοβίκο XIV.

Στις αρχές του 18ου αιώνα, οι πλούσιοι κάτοικοι της περιοχής άφησαν το Σόχο, για το νέο προάστιο Mayfair. Τότε στο Σόχο εμφανιστήκανε διάφοροι συγγραφείς, ριζοσπάστες, καλλιτέχνες και ξένοι μετανάστες, κυρίως Ιταλοί.

Στη δεκαετία του 1950 ήρθαν και εγκατασταθήκανε πολλοί Κινέζοι, κυρίως γύρω από τούς δρόμους Gerrard και Lisle. Στη δεκαετία αυτή, το Σόχο ήταν διάσημο για την τζαζ του. Ο Ronnie Scott άνοιξε την πρώτη του λέσχη τζαζ, το 1959 στην οδό Gerrard, πριν μετακινηθεί στην οδό Frith το 1965.

Τον ίδιο καιρό η βιομηχανία του σεξ, για την οποία το Σόχο ήταν διάσημο, το έφερε στην κορυφή της δημοσιότητας για τρεις δεκαετίες, μέχρι τη δεκαετία του 1970. Ήταν ονομαστά τα μικρά θεατράκια του, που παρουσίαζανε συνεχές στριπ-τιζ.

Στη δεκαετία του 1980 και του 1990, το Σόχο άρχισε πάλι να βελτιώνεται. Παράλληλα στα μπαρ του Σόχο, αναβίωνε μια νέα μόδα. Ήταν η ομοφυλοφιλική επιχείρηση, που έδωσε ζωή στα cafe, στα εστιατόρια και στα καταστήματα ειδών για τη νεολαία, που έδωσαν ζωτικότητα στην περιοχή.

Στο 20ό αιώνα, δεδομένου ότι ο τοπικός πληθυσμός άρχισε να πέφτει, το Σόχο έγινε γνωστό για τα φτηνά του εστιατόρια και τα μαγαζιά ψυχαγωγίας του, νόμιμα και παράνομα.

Παράλληλα η Chinatown αναπτύχθηκε σε ένα δονούμενο μέρος του Σόχο, που έγινε πολύ δημοφιλές στους τουρίστες.

Σήμερα, στους στενούς δρόμους του Σόχο, κυκλοφορούν

περίπου πέντε χιλ. κάτοικοι, που είναι ένα μίγμα ντόπιων μισθωτών, καλλιτεχνών, υπαλλήλων των μίντια, ραφτών, μικρεμπόρων, εμπόρων, πορνών και άστεγων που αναζητούν προφύλαξη στις πόρτες και στις στενωπούς του Σόχο.

Εν τούτοις το Σόχο, δεν γίνηκε παγίδα για τους τουρίστες και όπως φαίνεται, το Covent Garden, και ο old Crompton road, προσφέρουν πολιτισμό, σε όλο το εικοσιτετράωρο.

Οι φίλοι της μουσικής μπορούν για μια νύχτα, να θυμηθούν την ευγένεια της τζαζ, στον *ελληνικό δρόμο* του Σόχο, στο *Jazz After Dark*, που βρίσκεται στον αριθ. 9 της Greek Street.

Τρίτη βράδυ στην Γκρικ στριτ. Δύο νεαρές κυρίες έχουν από ώρα βολευτεί στην καλαίσθητη αίθουσα του εστιατορίου L' Escargot. Αφού έδωσαν την παραγγελία τους περίμεναν και συζητούσαν για το αυριανό τους ταξίδι. Υπάλληλοι και οι δύο τους, στο εθνολογικό μουσείο του Λονδίνου, είχαν πάρει την ανοιχτή θερινή άδεια, για την Ελλάδα. Πετούσαν για την Αθήνα την επομένη και δεν μπορούσαν να κρύψουν τη χαρά τους. Ιδίως η ξανθιά, που άκουγε στο όνομα Τζένη.

«Τζένη, μου είχες πει πως οι ρίζες του πατέρα σου είναι από την Ελλάδα;»

«Ναι, αλλά δεν το πιστεύω. Έτσι διηγείτο ο πατέρας μου όταν ήταν πιωμένος, αλλά δεν υπάρχει κάτι βέβαιο. Μάλλον πρόκειται για φαντασίωση του πατέρα μου, πως κάποιος προπάππος του, πριν από δύο αιώνες, κρατούσε από εκεί και αυτά τα είχα ακούσει σε γλέντι.. Κοίταξε εγώ γεννήθηκα πριν τριάντα περίπου χρόνια σ' αυτήν την περιοχή, από άγνωστη

μητέρα, ή αν το θες αλλιώς, με μεγάλωσε ο πατέρας μου, εδώ στο Σόχο που του άρεσε να συχνάζει εδώ, χωρίς εγώ να έχω γνωρίσει μητέρα.»

«Δηλαδή, δεν θα βρεις κάποιο συγγενή σου στην Ελλάδα;»

«Μα, τι μου λες τώρα!! Αποκλείεται. Σου είπα πως ούτε συγγενείς, ούτε στοιχεία υπάρχουν. Και αυτές οι ιστορίες του πατέρα μου, φοβάμαι μήπως ήτανε τα αποτελέσματα του μεθυσιού του στο γλέντι, σε συνδυασμό με αναμνήσεις του, από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που είχε πάρει μέρος και είχε πάει στην Κρήτη, σαν στρατιώτης.»

«Και στο ορφανοτροφείο πότε ήρθες;»

«Όταν ο πατέρας μου κατάλαβε πως δεν μπορούσε να με φροντίσει. Ούτε αδέρφια έχω ούτε αδελφές. Έτσι με πήρανε στο ορφανοτροφείο. Εκεί γνώρισα εσένα. Τα άλλα τα ξέρεις, εκτός από το γάμο μου.»

«Και το γάμο πότε τον έκανες;»

«Στα είκοσι δύο μου. Αφού αφήσαμε το ορφανοτροφείο.»

«Και πότε χωρίσατε;»

«Δεν χωρίσαμε. Τροχαίο ατύχημα. Γιατί σου λέω πως σαν σε βρει η πρώτη κακοτυχία, ακολουθούν κι' άλλες.»

«Δεν σου άφησε τίποτε;»

«Περιουσία όχι. Μόνο μία μικρή ασφάλεια από το ατύχημα, που όμως ξοδεύτηκε για να συμμαζέψω τον πατέρα μου, που είχε πια καταντήσει ένα ερείπιο. Και όταν φαγωθήκανε και τα λεφτά της ασφάλειας.. πέθανε.»

Ο σερβιτόρος τους διέκοψε τη συζήτηση με τα φαγητά που τους έφερε. Ήταν ένα δειπνο πλούσιο που το όφειλαν και οι

δύο στον εαυτό τους. Σκυμμένες καθημερινά στον πάγκο του εργαστηρίου τους και με το μικρό μισθό που παίρνανε, λίγες ήταν οι ευκαιρίες για να απολαύσουν ένα δείπνο στο Σόχο, σε πολυτελές εστιατόριο. Έτσι δεν άργησαν να καθαρίσουν τα πιάτα τους από τα τόσο νόστιμα εδέσματα.

Η Άντα πιο ανυπόμονη ή πιο τακτική, ξαναρώτησε τη Τζένη για διάφορες λεπτομέρειες του ταξιδιού, αφού είχε αναλάβει να τις διεκπεραιώσει η φίλη της. Και σαν πείστηκε πως όλα είχαν τακτοποιηθεί, το γύρισε πάλι στις ελληνικές ταβέρνες και στο πόσο καλά διασκεδάζεις εκεί.

«Τζένη, έχεις παρατηρήσει, καμιά φορά, πόσο αποτελεσματικά επηρεάζουν την ζωή μας οι συμπτώσεις;»

«Τι θέλεις να πεις;»

«Να, αν δεν είχαμε βρεθεί εκείνο το βράδυ στο ελληνικό ρέστωραν, δεν θα διαλέγαμε την Ελλάδα για διακοπές;»

«Δεν ξέρω, αλλά ήτανε πράγματι ένα περιστατικό που μας επηρέασε πάρα πολύ, αφού και οι δύο το θεωρήσαμε καλή τύχη, να μας καλέσουν αυτοί οι Κρήτες στο νησί τους. Ας ελπίσουμε όμως, πως αυτή η καλή τύχη, θα συνεχιστεί και στην Ελλάδα. Λένε ότι οι Έλληνες είναι ιδιαίτερα φιλόξενοι. *The greek hospitality is very famous.*⁵ Βλέπεις τα χρήματά μας δεν είναι αρκετά για σοβαρό τουρισμό.»

«Σοβαρολογούσες όταν μου είπες πως θα μπορούσες να μείνεις στην Ελλάδα, εάν έβρισκες δουλειά εκεί;»

«Άντα, αυτά όλα είναι υποθετικές και απίθανες καταστάσεις που για να πραγματοποιηθούν, πρέπει να συμβούν και άλλα

⁵ Η ελληνική φιλοξενία είναι φημισμένη.

πολλά μαζί. Πάμε σε μια χώρα, που την ξέρουμε μόνο από τα βιβλία από τα μάρμαρα του Παρθενώνα και όσα μας είπαν αυτοί οι δύο Κρήτες. Μα την πίστη μου όμως σου λέγω, πως αν μου πέσει η ευκαιρία, *θα πιάσω τον ταύρο από τα κέρατα.*

Η Ελλάδα είναι παλαιά χώρα και δεν θα έλεγα όχι, να μείνω και να εργαστώ για κάποιο μικρό ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Βλέπεις ολόκληρη η σημερινή Ελλάδα είναι ένας αρχαιολογικός χώρος. Μουσεία πολλά, παλιά έργα τέχνης αξιόλογα από όλες τις ιστορικές εποχές. Δεν θυμάσαι τι μας έλεγαν αυτοί οι δύο Κρήτες; Όλα τα σπίτια είναι γεμάτα με Βυζαντινές εικόνες. Και αφού όλα αυτά είναι τόσο πολλά και οι ευκαιρίες θα είναι εξίσου πολλές. Γι' αυτό σου λέγω, πως *αν βρω τον ταύρο, θα τον πιάσω από τα κέρατα.*»

«Και τι εννοείς ταύρο;»

«Τι μπορεί να εννοώ; Ένα καλό γάμο, μια καλή εργασία και κάθε τι που θα μου είναι ιδιαίτερα επωφελές.»

«Μερικές φορές με τρομάζεις. Νομίζω θα ήτανε πιο φρόνιμο να αφήσουμε τα όνειρα και τις υποθετικές καταστάσεις και να πάμε να ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας.»

«Πάμε, μα αν δεν είχαμε και τα όνειρα θα είμαστε οι άτυχοι της ζωής, οι παρίες. Αυτοί που θα την γεύονταν μόνο οπτικά, μέσα από την οθόνη της T.V.»

Αφήσανε στο τραπέζι τα χρήματα του λογαριασμού και φύγανε για το σπίτι τους.

5. Ανησυχίες

*Μη στέλνεις άλλα γράμματα.
Μη με καλείς χαράματα.
Τηλεφωνείς και δε μιλάς,
ποιόν τάχα τώρα να φιλάς!!*
Απορίες (Α. Κουμανάκος)

Ο Πέτρος πήγε κατ' ευθείαν στη ρεσεψιόν.

«Το κλειδί του 224 παρακαλώ.»

Του έφεραν το κλειδί και ένα σημείωμα δύο τηλεφωνικών κλήσεων. Ήταν η μία στις 19.00 και η άλλη στις 22.15 αλλά ο καλών δεν άφησε όνομα ούτε μήνυμα. Ο Πέτρος ρώτησε αν το τηλεφωνικό κέντρο του ξενοδοχείου έχει την δυνατότητα να κάνει αναγνώριση αυτών που τον κάλεσαν.

«Μα βέβαια και μπορούμε. Θέλετε να το κάνουμε;»

«Αφού μπορείτε.. ναι, θα το ήθελα.»

«Ένα λεπτό κύριε Πέτρο.»

Μετά από λίγο η υπάλληλος με πλατύ χαμόγελο για το μεγάλο κατόρθωμα που πέτυχε, τον πληροφόρησε πως το ένα, το πρώτο τηλεφώνημα, ήταν από το γραφείο του των Αθηνών. Το άλλο ήταν από την περιοχή Κισσάμου της Κρήτης και του έγραψε σε ένα σημείωμα τα νούμερα των τηλεφώνων.

«Θέλετε να τούς καλέσουμε κύριε Πέτρο από το τηλεφωνικό κέντρο;»

«Όχι ευχαριστώ. Θα τους καλέσω εγώ, από το κινητό μου.»

Σαν βρέθηκε στο δωμάτιο του, έκανε ένα ντους και ξάπλωσε. Πήρε το κινητό του και κάλεσε το νούμερο της Κρήτης. Το γραφείο του θα το έπαιρνε το πρωί. Τέτοια ώρα το

γραφείο του είναι κλειστό.

Το τηλέφωνο καλούσε, μα καμιά απάντηση. Εξοργισμένος πήρε τη ρεσεψιόν και της είπε πως το νούμερο της Κρήτης δεν απαντά και την παρακάλεσε να του το βγάλει το κέντρο. Μετά από λίγο, στο χτύπο του εσωτερικού τηλεφώνου, η κοπέλα τον πληροφόρησε ότι το νούμερο που του έδωσε, ανήκε σε τηλεφωνικό θάλαμο, γι' αυτό δεν απαντούσε.

Ο Πέτρος άρχισε να σκέπτεται, γιατί τάχα η Μίνα να μην θέλει να του αποκαλύψει που μένει. Ίσως να θεωρεί πιθανόν ότι θα μπορούσε να το κάνει γνωστό γιατρό. Δεύτερη μέρα σήμερα που η Μίνα λείπει μόνη στην Κρήτη. Ξαναπήρε το γράμμα της και το διάβασε μια... δύο και τρεις φορές. Στη συνέχεια το άφησε στο κομοδίνο του και αποκοιμήθηκε.

Πέμπτη σήμερα, Αυτές τις δύο μέρες ο Πέτρος, έμεινε με τον εργολάβο να προωθήσει τις εργασίες του. Έπρεπε την επομένη να είναι έτοιμος να ρίξει τα μπετά της καινούριας πλάκας. Έτσι όλη τη μέρα του, την πέρασε στο γιαπί. Έφαγε με το στρατηγό και αργά το βράδυ σαν γύρισε στο ξενοδοχείο, ρώτησε για γράμματα και του έδωσαν μόνο ένα γράμμα από τη Μίνα. Βγήκε στην βεράντα και κάθισε να το διαβάσει. Στη θέση του αποστολέα υπήρχε μόνο το όνομα *Mina Jordan* χωρίς διεύθυνση αποστολέα.

Το άνοιξε με φανερή περιέργεια και αγωνία. Ίσως αυτό το γράμμα να του έλυνε μερικά προβλήματα, ή και ακόμη να απαντούσε στα ερωτήματά του, που για απόψε ήσαν αρκετά.

Καστέλι 1-7-1986

Καλέ μου Πέτρο

Η πρώτη μου ημέρα στην Κρήτη. Όπως σου είχα γράψει στο μικρό μου γράμμα που σου άφησα στο Γύθειο, θα μείνω για λίγο εδώ, στο Καστέλι, μέχρι ν' αποφασίσω για το τι θα κάνω στη συνέχεια. Φτάσαμε ξημερώματα και πήγα σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στο λιμάνι. Ταχτοποιήθηκα και κατέβηκα για την πρώτη μου γνωριμία με την πόλη.

Οι πρώτες μου εντυπώσεις είναι δύσκολο να περιγραφούν. Ένιωσα κάτι ανάλογο μ' εκείνο που ένιωσα όταν πρωτοαντίκρισα την καστροπολιτεία του Μυστρά. Η Κρήτη είναι μιά χώρα τρομερά όμορφη και κατοικείται από ένα λαό, απίστευτα ηρωικό. Οι Κρήτες είναι γνωστοί για τον ιδιόμορφο χαρακτήρα τους. Αγαπούν πολύ τους ξένους, είναι άνθρωποι ευχάριστοι, πρόσχαροι και φιλόξενοι. Όπως μαρτυράει και η πολυτάραχη ιστορία τους, διακατέχονται από μια έντονη επιθυμία για ελευθερία που αντανακλάται σε όλες τις εκδηλώσεις της καθημερινής τους ζωής. Ο δυναμικός χαρακτήρας τους, μαζί με τους πολύ στενούς συγγενικούς δεσμούς που διατηρούν αναλλοίωτους, τους οδηγεί πολλές φορές σε υπερβολικές ίσως εκδηλώσεις με αποκορύφωμα τη περίφημη "βεντέτα", όπου η αντιδικία μεταξύ διαφορετικών οικογενειών, είναι δυνατό να μεταφερθεί από γενιά σε γενιά. Οι κρήτες διατηρούν τα τοπικά έθιμα και τις παραδόσεις τους και πολλοί από αυτούς φορούν ακόμη τις παραδοσιακές ενδυμασίες, τραγουδούν παραδοσιακά κρητικά τραγούδια και χορεύουν λεβέντικους τοπικούς χορούς. Ζουν κυρίως από τη γεωργία, την κτηνοτροφία, το εμπόριο και

τελευταία από τον τουρισμό που γνωρίζει θεαματική ανάπτυξη. Οι κρητικοπούλες φτιάχνουν αξιόλογα έργα λαϊκής τέχνης, υφαντά, κεντήματα και είδη κεραμικής που πωλούνται σε όλα τα καταστήματα του νησιού. Η τέχνη τους αυτή, εκφράζει την αίσθηση της ομορφιάς και της καλλιτεχνικής διάθεσης των κατοίκων του νομού Χανίων.

Με το τέλος της ημέρας, φαίνεται τελικά πως ο νομός Χανίων θα με κερδίσει. Καλύπτει το δυτικό τμήμα της Κρήτης με πρωτεύουσα τα Χανιά. Το πλούσιο αρχαιολογικό υλικό του, αποδίδει με σαφήνεια την ιστορική πορεία του νομού από τα παλαιοχριστιανικά χρόνια έως και την τουρκοκρατία. Πιστεύω στο άμεσο μέλλον, να γεμίσει τις άδειες ώρες μου.

Από ένα τουριστικό οδηγό που κρατώ, διαπιστώνω πως εδώ είναι τα πιο αξιόλογα ιστορικά μνημεία από όλες τις ιστορικές περιόδους του νησιού. Ακόμη και βυζαντινά μνημεία υπάρχουν. Αυτά είναι οι πρώτες μου πληροφορίες και όχι εντυπώσεις. Ελπίζω τα γράμματά μου με τις εντυπώσεις μου από την Κρήτη να είναι μέσα στα ενδιαφέροντά σου και να τα διαβάξεις.

Αγαπημένε μου, τώρα που απολαμβάνω ένα βυζαντινό καφέ σ' ένα γραφικό παλιό καφεενεδάκι κοντά στο λιμάνι, δεν μπορώ παρά να σε σκέπτομαι. Θα είχαμε τόσα πολλά να κάνουμε και άλλα τόσα να πούμε οι δύο μας, αν ήσουνα κι εσύ εδώ. Όσο όμως αυτό δεν γίνεται δυνατό, δεν θα πάψω να σου γράφω καθημερινά για όσα βλέπω, σε όποιο μέρος θα βρίσκομαι. Τα μάτια μου θα γίνουν δικά σου μάτια καλέ μου. Πόσο μετανιώνω τώρα που έφυγα και είμαι μακριά σου.

Χθες το βράδυ στο καράβι, ήρθες στ' όνειρό μου. Μου χα-

μογελούσες και μ' αγκάλιασες με τρυφερότητα. Από το όνειρο, μου έμεινε μόνο μια αίσθηση γαλήνης που με κυρίεψε όταν ξύπνησα. Αυτή τη γαλήνη θα προσπαθήσω να την κρατήσω ζωντανή για όσο μπορέσω.. μέχρι το τελείωμα της ημέρας. Γιατί η νύχτα που πάντα φτάνει αδυσώπητη, με τρομάζει. Ίσως αυτό να οφείλεται στο ότι τότε διαπιστώνω την μεγάλη μοναξιά μου.

Τώρα βλέπω τη δύναμη του έρωτα που αγνοούσα. Ίσως αν αντιδρούσα κάπως, να μην χρειαζόταν να φύγω. Μα δεν προσπάθησες κι εσύ να με αποτρέψεις. Τουναντίον, συμφώνησες με την θεία μου και μου είπες να φύγω. Κι εγώ παρ' όλη τη λατρεία που σου έχω.. έφυγα. Τώρα.. ίσως να πληρώνουμε κι οι δύο, τ' αθέλητα σφάλματά μας. Ίσως πάλι αυτή η φυγή να μας επιφυλάσσει τη μεγάλη χαρά που δίνει η επανένωση μετά τον χωρισμό.

Ελπίζω πριν φύγεις από το Γύθειο, να μπορέσεις να έλθεις ένα ταξίδι μέχρι εδώ. Ξέρω πως έχεις μεγάλη απασχόληση και πολλές έγνοιες στο κεφάλι σου. Σου υπόσχομαι όμως, μια όμορφη παραμονή και μία πιστή ξενάγηση.

Ας μη σε κουράσω πιο πολύ αγαπημένε μου, από το πρώτο μου κιόλας γράμμα. Εγώ θα σου γράφω κάθε μέρα. Εσύ γράφε μου όταν μπορείς. Στο επόμενο γράμμα μου, πίστεψέ με, θα είμαι λεπτομερέστερη.

Σε φιλώ και σε σκέπτομαι

Η Μίνα σου.

Ο Πέτρος γύρισε και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Έριξε τα χέρια του απλωμένα πάνω στο κρεβάτι και στύλωσε τα μάτια

του στον απέναντι τοίχο και ακίνητος. Θα νόμιζε κανείς πως κοιμόταν με ανοιχτά μάτια. Ο Πέτρος όμως σκεπτόταν.

Κυρίως τον ενόχλησε πολύ η φράση της Μίνας ... "δεν προσπάθησες και συ να με αποτρέψεις. Τουναντίον, συμφώνησες με την θεία μου και μου είπες να φύγω.."

«Όχι Μίνα.. δεν είναι έτσι τα πράγματα. Ποτέ δεν μου άνοιζες την καρδιά σου νεράιδα μου. Μου έλεγες όσα ήθελες, ή όσα σου επιτρέπανε να μου πεις. Βέβαια μου τα λες τώρα, αλλά και πάλι μισά και αλλοιωμένα. Δεν μου λες γιατί έφυγες για την Κρήτη. Φυγή για σένα θα ήτανε και το Γύθειο. Αλλά και το πιο απλό, να έμενες στο πυργόσπιτο. Εγώ σου είπα να φύγεις από το περιβάλλον που σε καταπίεζε και να ακολουθήσεις το δρόμο σου. Ο δρόμος σου όμως αυτός, δεν είναι κατ' ανάγκη αυτός που οδηγεί στην Κρήτη.»

*Ν*τρίιιιινν.... ντρίιιιινν.... το τηλέφωνο τον διέκοψε από το μονόλογό του. Μέχρι να καταλάβει τι γινόταν, το τηλέφωνο συνέχιζε να χτυπά. Το σήκωσε μισοαφηρημένος με τη σκέψη του στη Μίνα και απάντησε με ένα ξερό *εμπρός*.

«Έλα Πέτρο..»

«Μίνα, που βρίσκεσαι κορίτσι μου;»

«Πέτρο, είσαι καλά; ή η διάσειση σου άφησε κατάλοιπα; Δεν είμαι η Μίνα από το υπερπέραν, η Κούλα είμαι από τη Σπάρτη.»

«Κούλα με συγχωρείς, σκεπτόμουν αυτά που μου έλεγες προχθές για τη μακαρίτισσα και αντί να πω το όνομά σου, μου ήρθε τελειώς μηχανικά στο στόμα, το όνομα της γιατρίνας. Θεός σχωρέστη. Εσύ τι κάνεις Κούλα; Γιατί τόσο αργά;»

«Τι να κάνω Πέτρο, όλη την ημέρα στο πόδι. Τα είδες άλλωστε τα πράγματα. Ο Γιάννης μου τα έχει φορτώσει όλα.

Και δεν φτάνουν αυτά, πήγε σήμερα το πρωί στη Μαγούλα να της κάνει τα τρίμερα.»

«Μη βαρυγκωμάς Κούλα. Τα μνημόσυνα είναι κοινωνικές υποχρεώσεις που ο γιατρός δεν μπορεί ν' αποφύγει. Άλλωστε γυναίκα του ήτανε. Κάνε υπομονή και για όσα περνάς τώρα, θ' ανταμειφτείς αργότερα.»

«Πέτρο τι μου λες τώρα; Ξέρεις που βρίσκομαι;»

«Που βρίσκεσαι; Στην κλινική δεν είσαι;»

«Στην κλινική, αλλά με πρησμένο και μπανταρισμένο πόδι.»

«Τι εννοείς;»

«Λοιπόν, σαν γύρισε ο γιατρός, σήμερα το μεσημέρι από το νεκροταφείο, πήγε στο σπίτι του και απέλυσε όλους τους εργαζόμενους και το σπίτι έμεινε έρημο. "Δεν θα ξαναπατήσω εκεί.." μου είπε. Το απόγευμα μ' έστειλε να πάω εγώ στο σπίτι, ν' αδειάσω τα ψυγεία και μετά να το κλείσω. Όταν πήγα εκεί άρχισα να κλείνω τα παράθυρα αρχίζοντας από τον όροφο. Σαν ξαναγύρισα στο καθιστικό, είχα τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής μου. Στο χώλ με περίμενε ένας τεράστιος σκύλος που γρύλιζε απειλητικά, έτοιμος να με αρπάξει. Η πόρτα ήτανε κλειστή και ακόμη δεν έχω καταλάβει πως μπήκε στο σπίτι. Κοίταξα πως θα μπορούσα να φτάσω στην εξώπορτα. Αυτό όμως ήταν αδύνατο, αφού ο σκύλος ήταν στημένος εκεί. Έτσι προτίμησα να καταφύγω στην κουζίνα και ν' αφήσω το σπίτι από την κουζινόπορτα. Έτρεξα κατά κει, μα ο σκύλος μου επετέθη και με άρπαξε από το δεξί πόδι. Είχα προλάβει όμως

να περάσω στην κουζίνα και να τραβήξω απότομα την πόρτα πάνω στο κεφάλι του κτήνους, που αναγκάστηκε έτσι να με αφήσει ουρλιάζοντας. Γύρισα στην κλινική με το ένα πόδι πληγωμένο άσχημα. Τη συνέχεια βέβαια, την καταλαβαίνεις. Αντιλυσσικό, χειρουργείο, ράμματα, πόνους και το χειρότερο, κρεβάτωμα με το πόδι πρησμένο.»

«Τι μου λες τώρα, γίνονται αυτά; Και τίνος ήταν ο σκύλος;»

«Άγνωστο. Το περίεργο ήταν πως όταν ο Καρολέας φώναζε την ειδική μονάδα περισυλλογής αδέσποτων ζώων και τους άνοιξε το σπίτι, δεν υπήρχε εκεί κανένα σκυλί. Σαν να έγινε αέρας κι έφυγε από τις χαραμάδες.»

«Όταν γύρισε ο γιατρός δεν το σχολίασε;»

«Όχι, το μόνο που μου είπε ήταν να τα ξεχάσω όλα, γιατί σκύλος δεν υπήρχε στο σπίτι, αφού δεν τον βρήκαν και ίσως κάποιος άλλος αδέσποτος σκύλος να με δάγκωσε.»

«Κούλα κοίταξε να γίνεις καλά και θα έρθω να σε ιδώ αύριο το μεσημέρι. Θα μπορέσω;»

«Όχι αύριο. Δεν θέλω να με δεις στα χάλια που βρίσκομαι. Είναι τρομερό και ανεξήγητο αυτό που μου συνέβη.»

«Κοίταξε αύριο το μεσημέρι, θα περάσω από τη Σπάρτη πηγαίνοντας στο Λουτράκι και μόνο αύριο μπορώ να σε ιδώ.»

«Εντάξει Πέτρο. Έλα και θα σε περιμένω.»

Άφησε το ακουστικό στη θέση του και άρχισε να σκέπτεται:

"Να πάρει ο διάβολος. Γκάφα και άσχημα νέα. Και αυτός ο σκύλος; τι είναι τούτο πάλι να χάνεται μέσα από τις χαραμάδες.

Καινούρια φαντάσματα και βρικόλακες; Αλήθεια, ο Φιντέλ δεν βρέθηκε μετά το θάνατο της γριάς και την φυγή της Μίνας.

Να ήταν άραγε ο Φιντέλ; Και τι γύρευε στο σπίτι του Καρολέα. Ας μην κάνω τέτοιες υποθέσεις. Δε μπορώ να καταλάβω, πως αυτή η ιστορία ξεκίνησε μετά το δικό μου ερχομό στη Σπάρτη.

Τώρα όλα αυτά είναι τελείως αυθαίρετοι συσχετισμοί και δικά μου συμπεράσματα. Γιατί να έχω σχέση εγώ, που δεν γνώριζα κανέναν πριν έρθω εδώ."

Το πρωί ο Πέτρος δεν πήρε πρόγευμα στο ξενοδοχείο, αλλά προτίμησε να πει καφέ στην οικοδομή, με το στρατηγό. Βαδίζοντας προς τα κει, τηλεφώνησε στο γραφείο του. Το σήκωσε η σχεδιάστρια, η Ελένη.

«Καλημέρα Ελένη. Εσύ με πήρες χτες τηλέφωνο;»

«Μάλιστα κύριε Πέτρο. Σας τηλεφώνησε από το Λουτράκι, ο εργολάβος ο Μαυραγιάννης. Είπε, να πάτε οπωσδήποτε εκεί μέχρι σήμερα το μεσημέρι, αλλιώς την Δευτέρα, δεν θα μπορούν να συνεχίσουν τις εργασίες.»

«Δεν σου είπε τι συμβαίνει;»

«Όχι κύριε Πέτρο.»

«Καλά Ελένη. Γράψε τον νέο αριθμό του κινητού μου.. 944..... και αν ξαναπάρει ο Μαυραγιάννης, πές του πως το μεσημέρι θα είμαι 'κει. Αν υπάρχει ανάγκη, δώσε του τον νέο αριθμό μου να μιλήσει μαζί μου. Έλα γεια σου τώρα.»

Έκλεισε το τηλέφωνο και συνέχισε το δρόμο του προς την οικοδομή, που τελικά παρά τις εργασίες, ο στρατηγός και οι δύο κοπέλες, συνέχισαν να κατοικούν εκεί.

Η Αμαλίτσα, καταχάρηκε που είδε τον Πέτρο. Ετοίμασε τους καφέδες και τους σερβίρισε στους άνδρες, που μιλούσαν με έντονο ενδιαφέρον. Καθημερινά, συνήθιζε να φτιάχνει καφέδες και να κερνάει τους μαστόρους. Η πρόοδος των εργασιών την γέμιζε προθυμία και ενθουσιασμό.

Ο Πέτρος διηγήθηκε στο στρατηγό το περιστατικό, που του περιέγραψε η Κούλα στο τηλέφωνο. Η έκπληξη του ήταν μεγάλη, αλλά ήταν επιφυλακτικός για να χαρακτηρίσει το σκύλο σαν υπερφυσική παρέμβαση της Τασώς.

«Πέτρο αυτό που με ανησυχεί εμένα, είναι ότι όλα αυτά τα συμβάντα, σχετίζονται μ' εσένα και όλες τις πληροφορίες που μαθαίνω τις έχω από σένα. Γιατί σε πήρε η Κούλα εσένα;»

«Με πήρε να ενημερωθεί για την κατάστασή μου, αφού η έξοδός μου προχτές, βασίστηκε στη δική της διαβεβαίωση για την καλή μου υγεία. Μου ανέφερε για τον τραυματισμό της από το σκυλί, γιατί το συσχέτισε με το σκυλί που μπερδεύτηκε και στα δικά μου πόδια και προκάλεσε τον τραυματισμό μου.»

Σαν τελειώσαν τον καφέ τους, ανέβηκαν στην ταράτσα που δούλευε ο Γιάννης με το συνεργείο του. Είχε τελειώσει το σιδέρωμα και έκανε τα τελευταία δεσίματα. Ο Πέτρος μίλησε μαζί του και έκανε έλεγχο σε διάφορα σημεία στον ξυλότυπο και για την σωστή τοποθέτηση του σιδηρού οπλισμού.

«Πότε έχεις κανονίσει για μετό;»

«Μα να!! Ήρθε η πρέσα. Στις δέκα, άντε δέκα και μισή, θα έχουμε τελειώσει. Μερεμέτι πράμα... χαρά στη δουλειά.»

«Καλά μάστορα. Κοίτα μην αργοπορήσεις γιατί στις δύο, μετά το μεσημέρι, πρέπει να είμαι στο Λουτράκι.»

Κατέβηκε από το *γιαπί* και γύρισε στο ξενοδοχείο. Πήρε την αλληλογραφία του και ανέβηκε να φτιάξει τη βαλίτσα του. Βέβαια, μόνο η Μίνα του έγραφε στο ξενοδοχείο. Αυτή τη φορά είχε δύο γράμματα. Και τα δύο από τη Μίνα. Τα πήρε και ανέβηκε στο δωμάτιό του. Ξάπλωσε και άνοιξε το πρώτο γράμμα χρονολογικά, όπως φαινόταν από τη σφραγίδα του ταχυδρομικού γραφείου αποστολής.. διάβασε:

Χανιά 2-7-1986

Καλέ μου Πέτρο

Δεύτερη ημέρα μου στην Κρήτη και φαίνεται πως είναι νωρίς να νιώσω τις συνέπειες της φυγής μου. Ελπίζω τα βάσανα που με περιμένουν να μην είναι πολλά και τέτοια που να χρειαστώ την βοήθειά σου καλέ μου.

Χθες το μεσημέρι μίσθωσα ένα BMW και σήμερα ήρθα στα Χανιά. Απέχει 43 χιλιόμετρα από εδώ και μου πήρε μόνο μισή ώρα. Είναι απόγευμα. Δεν σου έγραψα το πρωί, γιατί ήθελα να περιηγηθώ πρώτα την πόλη για να έχω κάτι να σου γράψω.

Τώρα είμαι πάλι, σε ένα παλιό καφενείο στο λιμάνι και σου γράφω. Αυτή τη φορά δεν θα σε λυπηθώ. Θα σε κουράσω να διαβάξεις πατριδογνωσία. Θα σου γράψω περισσότερα. Γιατί κι εσύ δεν με λυπάσαι. Με αφήνεις μόνη μου να βολοδέρνω σε ένα τέτοιο θαυμάσιο τόπο, που είναι φτιαγμένος για δύο.

Λοιπόν ακριβέ μου φίλε, η πόλη των Χανίων, είναι η πιο ποιητική πόλη της Κρήτης και σου αφήνει μια ευχάριστη γεύση ομορφιάς όταν την περπατάς με τα πόδια. Είναι χτισμένη στα ερείπια της αρχαίας Κυδωνίας, την οποία κατά την μυθολογία

ίδρυσε ο Κύδων και αναφέρεται από τον Όμηρο σε μια από τις σπουδαιότερες πόλεις της Κρήτης. Οι Κύδωνες θεωρούνται ως προελληνικό φύλο. Οι αρχαίοι συγγραφείς θεωρούν την Κυδωνία "μητέρα των άλλων κρητικών πόλεων".

Η πόλη, είδε κι έζησε πολλούς επιδρομείς, αλλά γεύτηκε και πολιτισμούς που τα αποτυπώματά τους φαίνονται στις προσόψεις των κτισμάτων, στα κάστρα, στα τείχη, στις αρχαιότητες, στα μοναστήρια και στις εκκλησίες. Η ιστορία της πόλης των Χανίων ξεκινά από την Νεολιθική εποχή, όπως αποδεικνύεται από τα ευρήματα που υπάρχουν (3η-2η χιλιετία π.χ.). Κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους, (67-330μ.Χ.) η πόλη των Χανίων δεν έχασε την ακμή της, αφού μεταξύ άλλων διέθετε και Θέατρο.

Τα υλικά του θεάτρου, χρησιμοποιήθηκαν από τους ενετούς το 1583 για την ανοικοδόμηση των τειχών της πόλης. Οι Ρωμαίοι που διέβλεπαν τη στρατηγική σημασία του νησιού και το ρόλο που μπορούσε να παίξει στα κατακτητικά τους σχέδια στο χώρο της Ανατολής αποφάσισαν να την καταλάβουν. Η Κυδωνία ήταν η πρώτη πόλη που συγκρούστηκε με τους Ρωμαίους. Παρά τη σθεναρή όμως αντίσταση που πρόβαλε, η πόλη υποδουλώθηκε στις ασύγκριτα μεγαλύτερες δυνάμεις του κατακτητή. Ο πόλεμος εξαπλώθηκε σε όλη την Κρήτη, που μέσα σε δύο χρόνια είχε καταληφθεί ολόκληρη.

Στην πρώτη Βυζαντινή περίοδο (330-824μ.Χ.), τα ενδιαφέροντα του Βυζαντίου επικεντρώνονται στην Ανατολή. Η Κρήτη όπως και όλες οι άλλες επαρχίες πέφτουν σε αφάνεια και ιστορικό λήθαργο. Το 330μ.Χ. ο Μ. Κωνσταντίνος αποσπά την Κρήτη από την Κυρηναϊκή και την προσαρτά στην Ιλλυρία.

Αργότερα η Κρήτη θα αποτελέσει ιδιαίτερο θέμα, (αυτοτελή διοικητική περιφέρεια κάτω από βυζαντινό στρατηγό). Ο πληθυσμός της Κρήτης καθαρά ελληνικός, έχει ασπαστεί εξ ολοκλήρου τον Χριστιανισμό. Επίσης σοβαρές για την Κρήτη συνέπειες έχουν οι επιδρομές των Αράβων. Οι επιδρομές αυτές μαζί με τις θεομηνίες, έχουν τις καταστροφικότερες συνέπειες και συντελούν, μεταξύ των άλλων, στην παρακμή πολλών πόλεων και στις βαθιές αλλαγές στην κοινωνική και οικονομική ζωή. Δεν διαθέτει ακόμη ισχυρή άμυνα και ο βυζαντινός στόλος δεν μπορεί να προστατεύσει την ευαίσθητη αυτή περιοχή.

Κατά την περίοδο της Αραβοκρατίας (824 -961 μ.Χ.) και με αυτοκράτορα τον Μιχ. Τραυλό, με αφορμή μια κρίση που ξεσπά στο μουσουλμανικό στοιχείο της Ισπανίας, ο Αρχηγός της Κόρδοβας Αμπού Χαφ Ομάρ, αναγκάζεται να μετακινηθεί με το λαό του, αναζητώντας νέο τόπο εγκατάστασης. Ο λαός αυτός, στοιχείο πειρατικό και τυχοδιωκτικό, επιτυγχάνει την εγκατάσταση του, το 824 μ.Χ. στην Κρήτη. Ανοίγει λοιπόν μια νέα περίοδος στο ιστορικό κεφάλαιο της Κρήτης που στάζει αίμα και δάκρυ. Από ανεύρεση αραβικών νομισμάτων σε ορισμένες περιοχές της Κρήτης, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι Άραβες, δεν καταλαμβάνουν ολόκληρο το νησί, αφού για την άσκηση των πειρατικών τους επιδρομών χρειάζονται μόνο παράλια ορμητήρια. Ο Χάνδακας αποτελεί το ισχυρότερο κέντρο εξόρμησης και ένα τόπο όπου συγκεντρώνονται τα λάφυρα των διαρπαγών και της λεηλασίας. Η Κρήτη αποκόπτεται από τον κορμό της βυζαντινής αυτοκρατορίας και βυθίζεται στο πνευματικό σκοτάδι μιας μακρόχρονης αραβικής νύχτας.

Με την ανάκτηση της Κρήτης από τον Νικηφόρο Φωκά και την ένταξη της και πάλι στον κορμό της βυζαντινής αυτοκρατορίας, αρχίζει η δεύτερη Βυζαντινή περίοδος, (961 -1204 μ.χ.) που διαρκεί 250 χρόνια. Τώρα, κύριο μέλημα του Βυζαντίου, είναι η αποκατάσταση και σταθεροποίηση της εξουσίας στο νησί. Για να πετύχουν όμως αυτό οι βυζαντινοί και να αποτρέψουν μελλοντικό αραβικό κίνδυνο, οργανώνουν την άμυνα του νησιού και κατασκευάζουν ισχυρά οχυρωματικά έργα στα παράλια και σε άλλες επίκαιρες θέσεις. Στην περίοδο αυτή σημειώνεται και ένα μοναδικό πολιτικό γεγονός, που αναφέρεται στη στάση που οργάνωσε ο Δούκας της Κρήτης κατά του αυτοκράτορα Αλέξιου Α' του Κομνηνού (1092-1093).

Στην περίοδο 1204-1669μ.Χ. οι Ενετοί κατέλαβαν τα Χανιά, άρχισαν την ανοικοδόμηση κι' έχτισαν ένα φρούριο στην κορυφή του λόφου με το όνομα Καστέλι, που ακούγεται ως σήμερα. Λίγα χρόνια αργότερα το 1266 οι Γενοβέζοι, αντίπαλοι των ενετών μπόρεσαν και αυτοί να καταλάβουν την πόλη, την οποία αφού λεηλάτησαν, την παρέδωσαν στη φωτιά .

Οι ενετοί έχτισαν πάλι την πόλη ακολουθώντας ενετικά πρότυπα αρχιτεκτονικής. Τα τείχη όμως αυτά δεν κρίθηκαν ικανά να την προστατεύσουν στην πολιορκία των Τούρκων, που μετά από δίμηνη πολιορκία την κατέλαβαν στις 22 Αυγούστου 1645 . Οι εκκλησίες μετατράπηκαν σε τζαμιά και τα Χανιά, όπως και οι άλλες πόλεις που καταλήφθηκαν, πήραν ανατολίτικη όψη.

Για να προσεταιριστούν το ντόπιο πληθυσμό, επαναφέρουν τον ορθόδοξο επίσκοπο Κυδωνίας στην αρχαία του έδρα, αποκαθιστώντας έτσι την εκκλησιαστική τάξη. Οι τούρκοι

φρόντισαν, εκτός από την μετατροπή των καθολικών εκκλησιών σε τζαμιά και για την ανοικοδόμηση νέων.

Η μεγάλη Επανάσταση του 1821 όμως προκαλεί ένα ισχυρό κραδασμό στις σχέσεις των δύο λαών. Στην πόλη των Χανίων όπου έχει συγκεντρωθεί το σύνολο σχεδόν του μουσουλμανικού πληθυσμού της υπαίθρου, οργανώνονται μεγάλες σφαγές του Χριστιανικού στοιχείου. Μετά το τέλος της Επανάστασης, η Κρήτη παραχωρείται στον αιγύπτιο ηγεμόνα Μεχμέτ Αλή έως το 1841 οπότε και επανέρχεται στην τουρκική εξουσία.

Το 1878 υπογράφεται η συνθήκη της Χαλέπας. Την εποχή αυτή το Κρητικό ζήτημα πήρε διεθνείς διαστάσεις και αποτελεί ένα από τα ακανθώδη προβλήματα στις σχέσεις Ελλάδας - Τουρκίας με έντονη ανάμιξη και των "Μεγάλων Δυνάμεων" της εποχής.

Κατά τον Ιανουάριο του 1897, σφαγές του χριστιανικού πληθυσμού της πόλης από τους Τούρκους και η πυρπόληση των χριστιανικών συνοικιών, δημιουργούν μεγάλη αναταραχή και επισπεύδουν τον ερχομό της αυτονομίας του νησιού.

Με την ίδρυση της "Κρητικής Πολιτείας" στα 1898 υπό τον Πρίγκιπα Γεώργιο, τα Χανιά γνωρίζουν την μεγαλύτερη ακμή στην ιστορία τους, σαν πρωτεύουσα της Κρήτης.

Μετά την επανάσταση του Θερίσου το 1905 φάνηκε και η ηγετική μορφή του Ελευθέριου Βενιζέλου. Την 1η Δεκεμβρίου του 1913 γίνεται και τυπικά η ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Από τότε η Κρήτη ακολουθεί τις τύχες του ελληνικού κράτους και τα Χανιά ξαναγίνονται σιγά σιγά μια απλή επαρχιακή πόλη.

Αργότερα, κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ακολουθεί η μεγάλη "μάχη της Κρήτης", που έγινε έπος για το νησί και τους κατοίκους του, και η Κρήτη βρέθηκε και πάλι τραυματισμένη.

Στην άλλη μεριά της πόλης των Χανίων, βρίσκεται η Σούδα, το μεγαλύτερο φυσικό λιμάνι της Μεσογείου.

Ελπίζω όλα αυτά να μην είναι τόσο πολλά που να σε κουράσουν, αλλά και ούτε τόσο λίγα, που να μην κατορθώσουν να σε πείσουν να έλθεις να με δεις στην Κρήτη.

Σε αφήνω μοναδική μου αγάπη.

Η Μίνα σου

Ο Πέτρος μελαγχολικός αυτή τη φορά, άρχισε να την θυμάται με τρυφερότητα. Έδειχνε ερωτευμένη και άφηνε την ανία της μοναξιάς της να εκδηλωθεί σε ιστορικές αναδρομές και μακροσκελή γράμματα. Όταν τελείωσε το γράμμα, το φούχτωσε δυνατά μέσα στη δεξιά του παλάμη, σαν να ήθελε να το νιώσει να του τρυπά τη σάρκα και να πονέσει πιότερο απ' ότι πονούσε στην καρδιά του. Λένε πως ένας νέος δυνατός πόνος, εξαφανίζει τον παλιό. Κάλιο όμως, να πονά το χέρι του, παρά η καρδιά του. Μετά ψιθύρισε μόνος του:

"Δεν με κούρασες Μίνα. Μόνο που κατόρθωσες να με κάνεις να ζηλέψω. Ναι κορίτσι μου. Θα ήθελα πολύ να ήμουν εκεί και να βλέπαμε μαζί, όλα αυτά τα αξιόλογα πράγματα που τώρα αναγκάζεσαι να βλέπεις μόνη."

Στη συνέχεια πήρε το δεύτερο γράμμα... Χωρίς αποστολέα στο φάκελο και αυτό. Γιατί τάχα να επιμένει η Μίνα σε αυτή την τακτική; Γιατί προτιμά να μένει στην αφάνεια, μέσα στο

πέπλο του άγνωστου και δεν αφήνει τη δυνατότητα, να την πλησιάσουν οι άνθρωποι που την αγαπούν. Αυτό το γράμμα ήταν από το Καστέλι:

Καστέλι 3-7-1986

Καλέ μου Πέτρο

Τρίτη ημέρα μου στην Κρήτη και αρχίζω να προβληματίζομαι για το τι τάχα αναζητώ εδώ. Σήμερα νιώθω να πονά η ψυχή μου. Φαίνεται τα δύσκολα με πλησιάζουν και αναρωτιέμαι αν ο σημερινός πόνος είναι και αύριο και σε όλες τις επόμενες ημέρες. Στη Σπάρτη κοντά σου, τα είχα όλα. Είχαμε ξεκινήσει τη μικρή μας ιστορία και ήμουν ευτυχισμένη. Τώρα φοβάμαι, μήπως η φυγή μου στην Κρήτη, δεν ήτανε μία έξυπνη επιλογή. Δεν μπορούσα όμως να κάνω και πολλά πράγματα. Σου το είχα πει νομίζω, πως άλλοι αποφάσιζαν.

Χτες στα Χανιά, γνώρισα δύο νεαρές Αγγλίδες, που ζουν στο Λονδίνο κι εργάζονται και οι δύο, στο εθνολογικό μουσείο σαν συντηρήτριες έργων τέχνης. Είναι δεν είναι και οι δύο 30 ετών. Η μία είναι ξανθιά, μου μοιάζει και τη λένε Τζένη, ενώ η άλλη είναι πιο κοντή, μελαχρινή και τη λένε Άντα. Μιλήσαμε αρκετά και σχεδόν γίναμε φίλες. Ψάχνουν για εργασία. Την ερχόμενη εβδομάδα αφήνουν την Κρήτη, αν δεν βρουν τίποτε μέχρι τότε. Τις πήρα μαζί μου στο Καστέλι, και τις έπεισα να γυρίσουν στην Αθήνα μέσω Γυθείου με το καράβι, έτσι που να μπορέσουν να ιδούν τους πίνακες της θείας μου της Τασώς. Τους ζήτησα να εκτιμήσουν, εάν έχουν ανάγκη κάποιου είδους συντήρησης και εάν μπορούν αυτές να κάνουν κάτι. Φεύγουν από το Καστέλι το

πρωί της επόμενης Δευτέρας και θα είναι στο Γύθειο στις έξι το απόγευμα της ίδιας ημέρας. Τούς έδωσα το ξενοδοχείο σου για να σε αναζητήσουν εκεί. Είναι ευγενικές και πιστεύω να σου αρέσουν. Θα τους δώσω το κλειδί του πυργόσπιτου, για να ανοίξετε. Επειδή είδα πως δεν έχουν αρκετά χρήματα, μπορείς να τις αφήσεις να μείνουν για μερικές ημέρες στο πυργόσπιτο. Αν αναλάβουν τη συντήρηση, έχω συμφωνήσει μαζί τους, να με ενημερώσουν, για να συζητήσουμε τους όρους.

Σε παρακαλώ ακόμη Πέτρο μου, κάνε ότι μπορείς γι' αυτές, ώστε να πειστούν και να αναλάβουν την εργασία. Μην τους φερθείς απότομα και φοβηθούν. Απ' ότι έχω καταλάβει, είναι λίγο φοβισμένες από τις σχέσεις τους εδώ στην Κρήτη. Αν στο μεταξύ αποφασίσεις να έλθεις εσύ στην Κρήτη αυτή την εβδομάδα, θα τις γνωρίσεις εδώ και τότε τα πράγματα θα είναι ευκολότερα.

Σέβομαι το χρόνο σου καλέ μου και σήμερα δεν σου γράφω ιστορικά θέματα. Στο τέλος της εβδομάδας, έχομε σχεδιάσει με τα άλλα κορίτσια να πάμε στην Κνωσό. Από κεί σου υπόσχομαι να σου γράψω περισσότερα. Δεν μπορώ όμως να σου κρύψω, σε τι βαριά μελαγχολία με ρίχνει η δική σου απουσία. Μέσα στην μοναξιά μου, μακριά από αυτά που αγαπώ, αντιμέτωπη με τα φαντάσματα που δεν λένε να μ' αφήσουν ήσυχη, κάθε στιγμή της ζωής μου εδώ, σφραγίζεται με τα δάκρυά μου. Πίστεψέ με, μόνο εσύ υπάρχουνεις ν' απαλύνεις την πίκρα μου, να δικαιώσεις τις θυσίες μου και να με σύρεις από το τέλμα της βαριάς απελπισίας μου. Πόσο πολύ σε θέλω εδώ καλέ μου. Σαν πέφτει ο ήλιος και η δύση αρχίζει να βάφει τα πάντα με τα μελαγχολικά

χρώματά της, η ψυχή μου γεμίζει θλίψη. Και φοβάμαι πως δεν υπάρχουν πολλά αντίδοτα στη θλίψη, αγάπη μου. Τώρα που δεν μπορώ πια να συναντώ το βλέμμα σου, συναντώ τη σκέψη σου κι αυτό μου ζεσταίνει την ψυχή. Θέλω να έρθεις, έστω και για μία εβδομάδα. Ξέρω, πως ότι θέλεις το κάνεις και βέβαια εσύ δεν χρειάζεσαι την άδεια του.. γιατρού σου.

Σε αφήνω τώρα καλέ μου, όχι όμως και με τη σκέψη μου, που θα είναι πάντα κοντά σου.

Χίλια φιλιά.. η Μίνα σου.

Υ.Γ. Πέτρο αν θελήσεις να μου γράψεις, στείλε τα γράμματά σου στην θυρίδα που έχω μισθώσει:

Τ.Θ. 1256

Καστέλι Κίσσαμου. ΚΡΗΤΗ

Παρά το υστερόγραφο, η Μίνα δεν έδινε διεύθυνση διαμονής. Μόνο διεύθυνση αλληλογραφίας. Κάτι είναι και αυτό. Αν δεχτεί κανείς πως όλα τα πράγματα προοδευτικά εξελίσσονται, την επόμενη εβδομάδα, η Μίνα θα γράψει τη διεύθυνση της διαμονής της. Βέβαια ο Πέτρος, αν πήγαινε στην Κρήτη χωρίς να την ειδοποιήσει, είχε ένα σωρό τρόπους να την βρει. Προς το παρόν, δεν υπήρχε περίπτωση άμεσης ικανοποίησης ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Και ο ίδιος θα το ήθελε πολύ να πάει. Ένιωθε τώρα πόσο πολύ τον είχε ανάγκη. Και αυτός την αποζητούσε. Στην Κρήτη, σχεδίαζε από καιρό να πάει. Αν δεν το είχε κάνει μέχρι τώρα, είναι γιατί κάποια άλλη πρόσκληση, η σοβαρό κώλυμα τον είχε δυσκολέψει.

Τώρα όμως είχε το κίνητρο και μάλιστα δυνατό.

Η Μίνα τον παρακαλούσε να πάει κοντά της και μάλιστα με τόση θέρμη και αγωνία. Δεν μπορεί να αγνοεί την παράκληση μιάς γυναίκας, ιδίως όταν αυτή βρίσκεται σε ανάγκη. Στην περίπτωση όμως αυτή δεν το έβλεπε δυνατόν. Έχει τόσες υποχρεώσεις στο Γύθειο, με την δουλειά του στρατηγού. Το Λουτράκι και το γραφείο της Αθήνας δεν τα υπολόγιζε. Μια εβδομάδα θα μπορούσε να την κλέψει.

Αυτό όμως το Σαββατοκύριακο αποκλείεται. Η επίσκεψή του στο Λουτράκι δεν μπορεί ν' αναβληθεί. Στα μέσα της άλλης εβδομάδας θα το εξετάσει. Ίσως να είναι μια ευκαιρία αφού είναι κεί και οι δύο ξένες. Να μείνει για δύο ή τρεις μέρες στο νησί και μετά να γυρίσει την Δευτέρα κατ' ευθείαν στο Γύθειο, μαζί με τις Αγγλίδες. Ίσως να ακούγεται καλό μα δεν το έβλεπε πιθανό.

Έβαλε τα γράμματα στα φάκελά τους και τα τοποθέτησε μαζί με τα προηγούμενα στο χαρτοφύλακά του. Θα τα έπαιρνε μαζί του για να της απαντήσει από το Λουτράκι. Στη συνέχεια σηκώθηκε, έκλεισε τη μπαλκονόπορτα, πήρε την τσάντα του κι έφυγε.

6. απαισιοδοξία

*Στη σκέψη μου, νύχτα και μέρα τριγυρνάς.
Μα βλέπω πως και συ δεν με ξεχνάς.
Κακά τα ψέματα, ότι κι 'αν κάνω,
μέρα τη μέρα το νιώθω.. σε χάνω.*

"Σε χάνω" Ανδρέας Κουμανάκος.

Ο γιατρός Καρολέας βγήκε για την καθημερινή επίσκεψη των ασθενών του. Δεν αισθανόταν καλά, μα αυτό δεν τον εμπόδισε να κάνει τη συνηθισμένη του βόλτα και να δει ο ίδιος τους ασθενείς έναν-έναν. Τον συνόδευαν οι δύο βοηθοί του. Η Κούλα με το πόδι βάνανυσα τραυματισμένο από τη δάγκωμα του σκύλου, ήταν στο κρεβάτι.

Σαν η ομάδα των γιατρών έφτασε στο θάλαμο της Κούλας, οι τρεις γιατροί την βρήκαν να είναι ξαπλωμένη με το πόδι φασκιωμένο και την Κούλα σε κακά χάλια.

«Καλημέρα Κούλα. Πως είσαι σήμερα;»

«Γιατρέ, λυπάμαι αφάνταστα που σας ταλαιπωρώ με δικές μου έννοιες.»

«Τι είναι αυτά που λες παιδί μου. Πως πάει το πόδι σου;»

«Πονάει γιατρέ και το οίδημα δεν υπεχώρησε.»

Η Κούλα τράβηξε το σεντόνι και σαν οι δύο βοηθοί μερίσανε τους επιδέσμους και τις γάζες, φάνηκε το δεξί της πόδι πρησμένο και μπλάβο από το δάγκωμα του σκυλιού και το βάμμα του ιωδίου.

Ο γιατρός, σαν εξέτασε την πληγή, έδωσε οδηγίες στον νεώτερο από τους δύο συνοδούς γιατρούς, για το τρόπο της

αλλαγής του τραύματος, μετά τη δική του αποχώρηση. Στη συνέχεια τους ζήτησε να τον αφήσουν μόνο με την ασθενή. Οι δύο γιατροί χαιρέτησαν ευγενικά και βγήκαν από το θάλαμο.

Σαν έμεινε ο Καρολέας μόνος με την Κούλα, πήρε μία καρέκλα και κάθισε δίπλα της. Άρχισε να της μιλάει αργά και καθαρά. Φαινόταν ήρεμος, κρίνοντάς τον από την ηρεμία της φωνής του.

«Κούλα κορίτσι μου, έζησες μαζί στο σπίτι μου για πάνω από δύο χρόνια και μπορώ να πω, πως ήταν μιά περίοδος που πάντα θα θυμάμαι με νοσταλγία. Γιατί τότε, όλα ήσαν τόσο διαφορετικά. Είμαστε και οι δύο κατά δέκα χρόνια νεώτεροι και δεν περιμέναμε τα πράγματα να φτάσουν εδώ που ήρθανε. Έφυγες από το σπίτι όταν ήρθε η Μίνα. Σας χώρισα γιατί φοβήθηκα πως το πράγμα θα πήγαινε σε σύγκρουση μεταξύ σας. Είσαστε και οι δύο συνομήλικες περίπου και ωραίες κοπέλες και αυτό τότε με προβλημάτισε. Βέβαια με άλλο σκοπό βρισκότανε η κάθε μία σας στο σπίτι.

Φοβήθηκα όπως σου είπα κι έκανα για σένα ότι έκρινα πιο σωστό. Να σε φέρω στην κλινική για να εξασφαλίσεις μια σωστή επαγγελματική απασχόληση.

Πιστεύω, ότι προϊσταμένη στην κλινική είναι καλύτερα από οικιακή βοηθός. Η παραμονή της Μίνας στο σπίτι, γνωρίζεις σε τι μελάδες μ' έβαλε και πόσο ακριβά την πλήρωσα σε ψυχικό πόνο. Στο τέλος αναγκάστηκα να την παντρευτώ, αν και είχα αποφασίσει να μείνω άγαμος.

Η κατάστασή της τόσα χρόνια με ταλαιπώρησε πάρα πολύ, όχι τόσο σαν ασθένεια, αλλά επειδή η Μίνα υπήρξε μία

δύσκολη περίπτωση. Μέχρι το θάνατό της, έπρεπε να μαλώνω μαζί της να κάνει τις απαραίτητες εξετάσεις. Και τώρα ακόμη που έφυγε, συνεχίζω να έχω προβλήματα μαζί της.»

Η Κούλα τον άκουγε σαστισμένη. Γιατί ο γιατρός της τα λέγει αυτά; Ναι έτσι έχουν τα πράγματα, μα γιατί τα θυμάται και τα συζητάει σήμερα μαζί της; Μήπως αντιμετωπίζει και αυτός κάτι άλλο; Μήπως βλέπει κάποια δική του δυσάρεστη κατάσταση να πλησιάζει; Όπως και να έχει το πράγμα, αυτή η σημερινή απολογητική διάθεση του γιατρού την εξέπληξε. Για να πει κάτι σαν απάντηση, με φωνή ασταθή του ψέλλισε:

«Γιατρέ, αυτά τα γνωρίζω και πιστεύω πως πάντα κάνατε το πιο σωστό για όλους. Εγώ θα σας είμαι ευγνώμων σε όλη μου τη ζωή. Αλλά μην σκέπτεστε άσχημα για τον εαυτό σας.»

«Κούλα, γνωρίζεις τα πάντα για την υγεία μου. Σε αυτό δεν έχω να σου πω τίποτε. Αν μου συμβεί κάτι, να είσαι ενήμερη πως δεν σε ξέχασα. Αυτό που θέλω να σου πω..»

"Ντριμινν.." Το κινητό τηλέφωνο της Κούλας χτύπησε και διέκοψε την κουβέντα του γιατρού στο πιο κρίσιμο σημείο. Η Κούλα ζήτησε συγνώμη από τον Καρολέα να απαντήσει στο τηλέφωνο και όταν αυτός συγκατένευσε, αυτή απάντησε:

«Εμπρός»

«Καλημέρα Κούλα, ο Πέτρος είμαι.. πως είσαι σήμερα;»

«Καλημέρα Πέτρο. Σήμερα είμαι καλύτερα.»

«Πολύ ωραία. Στις έντεκα περίπου θα είμαι κεί.»

«Καλά Πέτρο.»

Ο γιατρός που άκουσε το όνομα με έκπληξη ρώτησε..

«Συγγνώμη Κούλα, ποίος Πέτρος ήταν;»

«Μα ο ανιψιός του στρατηγού. Έμαθε τον τραυματισμό μου, πηγαίνει για το Λουτράκι και με ρώτησε αν μπορεί να έρθει να με ιδεί.»

«Πολύ ευγενικό. Εμείς θα συνεχίσουμε άλλη ημέρα. Τώρα θα σε παρακαλέσω, να διαβιβάσεις την παράκλησή μου στον Πέτρο, πριν φύγει, να περάσει από το γραφείο μου.»

«Ναι γιατρέ. Μην ανησυχείτε.»

Ο Καρολέας έφυγε και η Κούλα έμεινε με τα ερωτήματά της. Θα προτιμούσε, το τηλεφώνημα του Πέτρου να ερχόταν λίγα λεπτά αργότερα. Έτσι που ήρθαν τα πράγματα, ο γιατρός δεν πρόλαβε να τελειώσει όσα σκόπευε να της εξομολογηθεί.

Η Κούλα κατέβηκε από το κρεβάτι της και βάδισε προς το μπάνιο. Σκέφτηκε να επιμεληθεί λίγο την εμφάνισή της. Δεν ήθελε να την ιδεί ο Πέτρος ατημέλητη. Σαν ξαναγύρισε, ήταν τελείως αλλαγμένη. Φρεσκαρισμένη με καθαρό το πρόσωπο και βαμμένη ελαφρά. Είχε βουρτσίσει τα μαλλιά της και τα είχε αφήσει άδετα, όπως τα άφηνε η Μίνα.

Χτύπησε το κουδούνι της αδελφής υπηρεσίας και όταν αυτή ήρθε, της ζήτησε να φτιάξει το δωμάτιο. Και σαν τελείωσε, της είπε να φέρει τον αργυρό δίσκο με το *τετ ά τετ* σερβίτσιο. Ακόμη της ζήτησε να έχει στην τσαγιέρα έτοιμο ζεστό νερό και φακελάκια με καφέ και τσάι. Η αδελφή την διαβεβαίωσε ότι τα κατάλαβε όλα κι έφυγε.

Η Κούλα καθισμένη τώρα στο φτιαγμένο κρεβάτι της με τα καθαρά σεντόνια, μέτραγε τα λεπτά, μέχρι να ακούσει το γνώριμο χτύπο στην πόρτα. Ένιωθε μια ανυπομονησία που είχε καιρό να νιώσει. Περίμενε τον Πέτρο με αγωνία. Δεν είχε

σκεφτεί γιατί να της συμβαίνει αυτό. Τι τάχα να ζητά αυτός και τι η ίδια. Δεν την είχε απασχολήσει το τι μπορούσε η ίδια να περιμένει από τον Πέτρο. Καμιά φορά η αμηχανία είναι χειρότερη από την αγωνία. Μήπως βιάζεται; Ας αφήσει τα πράγματα να τρέξουν και ο χρόνος θα δώσει τη λύση.

Ο χτύπος στην πόρτα ακούστηκε και μετά το *εμπρός* της Κούλας η πόρτα άνοιξε και ο Πέτρος φάνηκε στο άνοιγμα. Μόλις έκλεισε την πόρτα πίσω του, πήγε στο κρεβάτι της και της έδωσε μιά ανθοδέσμη με δροσερά τριαντάφυλλα. Αυτή τα πήρε και τα μύρισε. Στη συνέχεια, με φανερή τη χαρά της, τον ευχαρίστησε απλά λέγοντας:

«Ευχαριστώ Πέτρο. Πολύ ωραία λουλούδια.»

«Με τις ευχές μου για γρήγορη ανάρρωση.»

..της απάντησε αυτός και τη φίλησε απαλά στα χείλη. Στη συνέχεια της χάιδεψε τα μαλλιά λέγοντας..

«Για να μην σου χαλάσω το ωραίο μακιγιάζ.»

«Είσαι τέρας και τσιγκούνης.»

«Μην μιλάς. Οι ασθενείς δεν πρέπει να μιλάνε πολύ.»

Συνεχίστηκε για λίγο η συζήτηση με ανταλλαγή κομπλιμάν και ερωτικών πειραγμάτων. Στη συνέχεια όμως, ο Πέτρος έφερε τη συζήτηση εκεί που ήθελε. Στο συμβάν με το σκυλί.

«Πες μου Κούλα.. αυτό το σκυλί που μου είπες πως σε δάγκωσε, τι χρώμα είχε;»

«Μα αυτό το συνηθισμένο, το μπεζ καφέ. Κοίτα να δεις, με το χρώμα του σκύλου, θυμήθηκα πως δεν σε ρώτησα αν θέλεις να πάρουμε μαζί ένα καφέ ή τσάι. Παρά την κατάσταση του ποδιού μου, θα μου δώσει χαρά να σε περιποιηθώ.»

Χωρίς να περιμένει απάντηση χτύπησε το κουδούνι και όταν ήλθε η αδελφή, της είπε να φέρει το δίσκο με τα σχετικά.

Ο Πέτρος προτίμησε ένα καφέ, μια και θα συνέχιζε το ταξίδι του μέχρι το Λουτράκι. Η Κούλα αναγκάστηκε να φτιάξει και για τον εαυτό της καφέ. Μίλησαν για διάφορα, μα εκείνος συνεχώς γύριζε τη συζήτηση στην περιγραφή του ζώου.

«Γιατί επιμένεις τόσο πολύ να με ρωτάς για το σκυλί;»

«Μα ξέχασες; Ένας σκυλί έριξε κι εμένα στη νταλικά.»

«Όχι, δεν ξέχασα, γιατί όμως τα συσχετίζεις;»

«Δεν τα συσχετίσα ακόμη. Απλώς παρατήρησα αυτήν την σύμπτωση. Δεν είναι περίεργη;»

«Πέτρο, τα κατάφερες να μου χαλάσεις τη διάθεση. Τώρα θα σκέπτομαι συνέχεια το σκυλί. Σε παρακαλώ πήγαινε στο γραφείο του Καρολέα. Μου είπε πως θέλει να σε δει. Δεν ξέρω τι έχει να συζητήσετε.»

«Ξέρει ο Καρολέας ότι θα ερχόμουν;»

«Ναι, γιατί όταν μου τηλεφώνησες, ήταν εδώ και άκουσε τη συνομιλία μας. Του είπα πως έμαθες τον τραυματισμό μου και θα περνούσες να με δεις.»

«Καλά, δεν πειράζει. Σκόπευα να φύγω χωρίς να τον ιδώ, γιατί στις δύο πρέπει να είμαι στο Λουτράκι. Ελπίζω να μην με καθυστερήσει.»

«Μα τι έχεις να κάνεις στο Λουτράκι;»

«Κούλα, το '81 αν θυμάσαι, έγινε σεισμός στο Λουτράκι. Λοιπόν, το Λουτράκι ύστερα από τον σεισμό ανοικοδομείται κι εγώ έχω αναλάβει εκεί, αρκετές εργασίες.»

«Γιατί ανακατεύεσαι με τόσα πολλά και σκοτώνεσαι;»

«Δεν ξέρω. Η δουλειά μου είναι.»

«Δεν ξέρεις ή δεν σε νοιάζει.. τι να σου πω.. φαίνεται σαν να μη σε χωρά ο Κόσμος.»

«Μπορεί. Σαν είσαι νέος δεν σκέπτεσαι πολύ. Θέλεις να τα δοκιμάζεις όλα, ν' αποκτάς εμπειρίες. Προσωπικά, επιδιώκω να κάνω φίλους και να τους είμαι χρήσιμος. Θέλω ο κόσμος να με αγαπά.»

«Εγώ που πέφτω, στις δοκιμές ή στις εμπειρίες;»

Ο Πέτρος δεν της απάντησε. Σηκώθηκε, έσκυψε πάνω από το πρόσωπό της και σιγανά της ψιθύρισε..

«Εσύ.. εσύ.. μην ανησυχείς. Για σένα δεν έχουν βγει ακόμη τ' αποτελέσματα. Στην επιστροφή μου, τη Δευτέρα που θα περάσω, θέλω να σε βρω όρθια και ν'.. αλωνίζεις. Πηγαίνω τώρα να δω τον Καρολέα.»

Και έτσι που ήτανε σκυμμένος τη φίλησε, αυτή τη φορά με ένα παρατεταμένο αισθαντικό φιλί. Στην πόρτα, αφού βγήκε την ξανακοίταξε και την χαιρέτισε με την παλάμη του. Η Κούλα αιφνιδιάστηκε κι έμεινε αδρανής. Και όταν είδε το Πέτρο να την αποχαιρετά από την πόρτα, το μόνο που μπόρεσε να κάνει, ήταν να γλύψει με τη γλώσσα της τα χείλη της, λες και ήθελε να ξανανιώσει τη γλύκα του φιλιού του, που πριν από λίγο, τόσο πολύ το ένιωσε.

Ο Πέτρος έκλεισε την πόρτα και βάδισε προς το γραφείο του Καρολέα, όπου δεν άργησε ύστερα από λίγο, να βρεθεί στοργυλοκαθισμένος στην πολυθρόνα των επισκεπτών. Δεν γνώριζε τι τον ήθελε ο γιατρός και απορούσε τι να ήταν αυτό που ανάγκασε τον γιατρό να ζητήσει να τον δει.

Ο Καρολέας δεν τον άφησε να αγωνιά και να αναρωτιέται για πολύ. Μετά τις τυπικές φιλοφρονήσεις που ανταλλάξανε, ήλθε αμέσως στο θέμα.

«Πέτρο, δεν πέρασαν πολλές ημέρες από την τελευταία μας συνάντηση και ούτε μια εβδομάδα από την κηδεία της Μίνας. Και από τη Δευτέρα εκείνη, ένα σωρό περίεργα πράγματα μου συμβαίνουν, που με ανάγκασαν ν' αλλάξω τον τρόπο της ζωής μου. Απέλυσα όλους τους εργαζόμενους στο σπίτι, διότι μου δήλωσαν ότι ένα σκυλί άρχισε να τους τρομοκρατεί. Εσύ, τραυματίστηκες εξ αιτίας ενός σκύλου παρ' ολίγον σοβαρά. Την Κούλα, χτες πάλι, ένα σκυλί την δάγκωσε στο πόδι. Δεν νομίζεις πως όλα αυτά τα περιστατικά δεν μπορεί να είναι τυχαία;»

«Γιατρέ, πράγματι υπάρχει ένα κοινό στοιχείο στα τρία περιστατικά που ανέφερες, *το σκυλί*. Αλλά νομίζω, θα ήτανε λίγο βιαστικό να τα συσχετίσουμε όλ' αυτά. Υποπεύομαι τι υπαινίσσεσαι. Προσπαθείς να εμπλέξεις την Μίνα, ή την γερόντισσα, σε μεταφυσικές δραστηριότητες. Εγώ θα έλεγα, πριν δεχτούμε οτιδήποτε, να περιμένουμε μέχρι να έχουμε κάποιο στοιχείο που ν' αποδεικνύει αυτή την σχέση.»

Ο Πέτρος δεν είχε καμία διάθεση να μοιρασθεί με το γιατρό τα δικά του στοιχεία και τις δικές του ανησυχίες. Ο Καρολέας ήταν άριστος επιστήμων, αλλά μέχρις εκεί. Από κεί και πέρα, ο Πέτρος τον θεωρούσε σαν ένα ιδιόρρυθμο τύπο, που άφησε την ζωή του να χαθεί, χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Θεωρούσε πως ήταν ασυγχώρητα όσα του είχε εμπιστευτεί η Μίνα για το γιατρό. Έτσι, θα δεχόταν μόνο, ότι ήξερε ο ίδιος ο γιατρός.

«Πέτρο κοίταξε, δεν σου είπα ακόμη το πιο σπουδαίο. Χτες, πήγα στο νεκροταφείο να κάνω λειτουργία, για την ανάπαυση της ψυχής αυτής.. που τέλος πάντων κήδεψα την περασμένη Δευτέρα..»

«Εννοείς... στον οικογενειακό σου τάφο.»

«Ακριβώς. Μετά την λειτουργία και αφού έφυγε ο ιερέας, φώναξα αυτόν τον αρχιεργάτη τον γνωστό μου και του ζήτησα ν' ανοίξει το συρτάρι και να τραβήξει έξω το φέρετρο, όπως το είχαμε κάνει και την ημέρα της κηδείας.

Επειδή μας είχες πει, *ότι είσαι σαββατογεννημένος*, με ένα τρόπο που υπονοούσε ότι διαθέτετε κάποιες άλλες ικανότητες, σαν φύγατε με το Γιώργο κι έμεινα μόνος, σκέφτηκα μήπως έπεσα θύμα, μιάς δικής σου ισχυρής πνευματικής υποβολής. Μήπως δηλαδή, μας έπεισες εμένα και το Γιώργο, να ιδούμε τελικά, εκείνο που εσύ ήθελες.»

Ο Πέτρος γέλασε..

«Γιατρέ, δεν είμαι μέντιουμ. Ούτε έχω τέτοιες δυνάμεις. Το μόνο που έχω παρατηρήσει στον εαυτό μου, είναι το ότι.. αν κοιτάξω έντονα κάποια ωραία κοπέλα, αυτή σκοντάφτει.

Αλλά στο θέμα της κηδείας, δεν θέλω να πάρω θέση. Δεν σου κρύβω πως είχα συμπαθήσει πάρα πολύ τη Μίνα και ο στρατηγός μου εξήγησε πόσο την αγαπούσες και πόσο πολύ ήθελες την αποκατάστασή της και αυτό σε τιμά. Τέτοιο όμως μπλέξιμο για τον εαυτό μου, δεν το περίμενα και αληθινά με εκπλήσσουν αυτά που ακούω. Συνέχισε όμως. Μου κίνησες την περιέργεια. Ομολογώ, θα ήθελα να γνωρίζω την κατάληξη αυτής της ιστορίας.»

«Λοιπόν, μόλις ο εργάτης σήκωσε το καπάκι, το φέρετρο ήτανε κενό. Τελείως κενό. Ούτε.. Μίνα, ούτε.. γερόντισσα. Το πιστεύεις αυτό;»

«Ασφαλώς γιατρέ το πιστεύω. Είσαι αξιόπιστο πρόσωπο και δεν βλέπω το λόγο, γιατί δεν πρέπει να το κάνω. Τώρα όμως με κάνεις κι εμένα ν' ανησυχώ. Βλέπω πως πράγματι υπάρχει πρόβλημα.»

«Καλά Πέτρο. Πήγαινε στο ταξίδι σου και σε παρακαλώ αν έχεις κάτι σχετικό που θα μπορούσε να διαφωτίσει κάπως όλα αυτά που συμβαίνουν, να μου το πεις.»

«Για αυτό να μην αμφιβάλεις καθόλου γιατρέ.»

Και ο Πέτρος σηκώθηκε κι έφυγε. Δεν αποκάλυψε κάτι στο γιατρό. Ήταν βέβαιος, ότι αν του έλεγε οτιδήποτε, μπορεί αυτό να έκανε καλό στο γιατρό, μα την ίδια στιγμή, ίσως να έκανε κακό στη Μίνα. Και αυτό δεν το ήθελε. Δεν του άρεσαν οι μέχρι τώρα μεθοδεύσεις του γιατρού, γιαυτό τώρα πίστευε πως αν έπρεπε κάποιος να πληρώσει, ας πλήρωνε ο γιατρός. Δεν είχε ακόμη τεκμηριώσει το λόγο που αντιπαθούσε τον γιατρό, μα κάτι δεν του άρεσε σ' αυτόν παρά την αντίθετη γνώμη του στρατηγού. Κατέβηκε την σκάλα και βάδισε για το αυτοκίνητό του. Μετά από λίγο, έτρεχε στον εθνικό δρόμο για την Τρίπολη. Η ώρα ήταν δωδεκάμισι. Στις δύο έπρεπε να είναι στο Λουτράκι. Εκεί διατηρούσε γραφείο σ' ένα τριάρι διαμέρισμα. Το ένα δωμάτιο το είχε για κρεβατοκάμαρα και τα άλλα δύο για επαγγελματική στέγη.

Το ταξίδι δεν είχε απρόβλεπτα και φτάνοντας στο Λουτράκι, πέρασε πρώτα από την οικοδομή και βρήκε τον Μαυραγιάννη.

Επιθεώρησαν μαζί όλη τη δουλειά και ο Πέτρος έμεινε ικανοποιημένος.

«Και που είναι το πρόβλημα μάστορα που με έφερες εδώ;»

«Αφεντικό, ο ιδιοκτήτης ξέμεινε από χρήματα και για να πάρει την επόμενη δόση του δανείου χρειάζεται τη δική σου πιστοποίηση για την πρόοδο των εργασιών.»

«Κατάλαβα. Πάει το σαββατοκύριακο. Λοιπόν, έλα αύριο στις οχτώ το πρωί εδώ να μετρήσουμε κι εγώ θα καθίσω την Κυριακή να τα ετοιμάσω. Εσύ μην ανησυχείς. Τη Δευτέρα θα έχεις τα χρήματά σου.»

«Ευχαριστώ αφεντικό.»

Χώρισαν και ο Πέτρος κίνησε κατά τις ψαροταβέρνες της παραλίας, εκεί που είναι *"τα πέντε αδέρφια"* που συνήθιζε να τρώει και να πίνει τον καφέ του. Ένα παλιό καφέ-εστιατόριο μπροστά στη Μαρίνα του Λουτρακίου. Αυτό ήταν το στέκι του κι εκεί συναντούσε τους ντόπιους φίλους του. Τον Θόδωρο, ένα λεβεντόγερο γεννημένο στη Χάλκη της Προποντίδας. Τον Θεοδωράκη, εγγονό του γεροθόδωρου, τον Γρηγόρη το μπογιατζή, γέννημα θρέμμα λουτρακιώτη με ρίζες από την Σμύρνη. Πάθος του το ζεμπέκικο και οι γυναίκες. Δεν χρειάστηκε να τηλεφωνήσει σε κανέναν. Ήξερε, πως κάποιον απ' όλους, θα τον εύρισκε. Έτσι γινόταν χρόνια τώρα. Σήμερα όμως στάθηκε άτυχος. Η ώρα ήταν περασμένη και όλοι φαίνεται να είχαν πάει στα σπίτια τους. Ιούλιος μήνας και οι ζέστες είχαν αρχίσει για καλά. Στάθηκε όμως τυχερός να συναντηθεί με έναν άλλο καλό του φίλο, τον παπαδημήτρη, ένα σεβάσμιο μανιάτη ιερέα, με πολεμική δράση στην

αντίσταση. Νεαρός καλόγερος τότε. Χωρίς ν' αφήσει την αγιαστούρα, είχε πάρει και το αυτόματο. Το ράσο είναι μαύρο και φαρδύ και μπορεί και κρύβει πολλά από κάτω του. Ο ιερέας είχε βοηθήσει τον Πέτρο και σε άλλη περίπτωση, πριν από δύο χρόνια. Ερχόμενος ο γέροντας, τον είδε και δεν χρειάστηκε πρόσκληση να έρθει και να καθίσει στο τραπέζι του Πέτρου.

«Τι κάνεις Πέτρο παιδί μου. Καιρό έχω να σε ιδώ.»

«Δουλείς πάτερ μου. Επιβλέπω μία εργασία στην πατρίδα, στο Γύθειο. Μόλις ήρθα από εκεί. Τι να σου προσφέρω πάτερ; Έχεις φάγει; Ένα ουζάκι;»

«Πέτρο, είμαι φαγωμένος. Κατέβηκα για καφέ. Ένα καφέ θα πω μόνο. Εσύ συνέχισε το φαγητό σου. Μην ενοχλείσαι.»

Απολαμβάνοντας τον καφέ του ο σεβάσμιος κληρικός τον ρωτούσε καλοπροαίρετα φυσικά για διάφορα θέματά του, επαγγελματικά, οικογενειακά και άλλα. Αυτός ο άνθρωπος ενέπνεε μια απεριόριστη εμπιστοσύνη στον Πέτρο. Και όσο του απαντούσε, τόσο ο παπαδημήτρης όλο γυρόφερνε την κουβέντα. Δεν άργησε έτσι να φτάσει στην υπόθεση για την οποία ο Πέτρος είχε ζητήσει τη βοήθειά του πριν από δύο περίπου χρόνια.⁶

«Πέτρο, με εντυπωσίασε τότε, η επιμονή σου, που τελικά έσωσε εκείνη την κοπέλα. Έχεις ισχυρή πνευματική δύναμη. Της επέβαλες πως έπρεπε να ζήσει κι έζησε. Μπράβο. Ας μην ξεχνάμε πως την βοήθησε και ο Κύριος.»

⁶ Η ιστορία αυτή περιγράφεται στο μυθιστόρημα "Το όνειρο της Παρασκευής"

«Πάτερ, για τότε, μου λες *μπράβο*. Σήμερα όμως, δεν ξέρω τι θα μου πεις, άμα σου διηγηθώ το τωρινό μου μπλέξιμο.»

«Πέτρο, τι είναι αυτά που μου λες.. πάλι έμπλεξες; Είμαι περίεργος να σε ακούσω. Ελπίζω να είναι και αυτό για καλό.»

«Μα την πίστη μου πάτερ, πάλι για το καλό μιάς κοπέλας πασχίζω, μα φοβάμαι πως τώρα έχω μπλέξει με μεταφυσικές δυνάμεις που δεν μπορώ να τις ξεπεράσω.»

«Δεν σε καταλαβαίνω παιδί μου. Τι θέλεις να μου πεις;»

Τότε ο Πέτρος του διηγήθηκε όλη την ιστορία της Μίνας, του γιατρού και της γερόντισσας. Του μίλησε για την εργασία της μιάς και για τους πίνακες της άλλης. Για τον πνιγμό της γερόντισσας, και για την φυγή της Μίνας στην Κρήτη. Του είπε ακόμη για την Θεά Εκάτη, τα σκυλιά και για τη διπλή εξαφάνιση της γριάς. Δεν του άλλαξε, ούτε του έκρυψε τίποτε. Του μίλησε ακόμη για τις επιφυλάξεις του για τον γιατρό. Ήθελε να δώσει στον γέροντα τ' αληθινά περιστατικά και όχι να τον ξεγελάσει. Ήθελε μια ορθή συμβουλή.

«Τώρα πάτερ, καταλαβαίνεις σε τι δίλημμα βρίσκομαι. Η Μίνα με καλεί στην Κρήτη και δεν ξέρω τι να κάνω.»

«Πέτρο, αν σου δώσω την γνώμη μου, φοβούμαι πως δεν θα την ακολουθήσεις και δεν θα κάνεις ότι σου πω.»

«Πάτερ μου.. γιατί μου το λες αυτό;»

«Διότι σε ξέρω παιδί μου. Είσαι παρορμητικός άνθρωπος κι ενεργείς με την καρδιά. Αλλά κοίταξε, για να μην κάνουμε το κουτούκι του Παναγιώτη, οίκο προσευχής, έλα αύριο το απόγευμα στις επτά, στον Αϊ Γιάννη. Θα είμαι κει και θα σε περιμένω.»

Και ο σεβάσμιος ιερέας σηκώθηκε και βάδισε αργά προς το μέρος της πλατείας. Ο Πέτρος προβληματισμένος από τα λόγια του παπαδημήτρη, αναρωτιόταν τώρα, αν θα έπρεπε να πάει στο ραντεβού. Γιατί δεν περίμενε ποτέ, πως ο πρεσβύτες να του έδινε άφεση αμαρτιών και θα του επέτρεπε να πάει στην Κρήτη. Φώναξε το σερβιτόρο και ζήτησε και αυτός ένα *καφέ μέτριο βραστό σε χοντρό*.

Τον ήπια αργά και στη συνέχεια κίνησε για το γραφείο του. Αναλογιζόταν τα λόγια του γέροντα και μετά σκέφτηκε τη Μίνα. Πως να βάλεις τον πειρασμό σε καλούπι. Η Μίνα ήταν μιά αμαρτία, ένας πειρασμός, που τον αναστάτωνε και τον τρέλαινε. Και πώς να αποφύγεις τον πειρασμό; Ο πιο εύκολος τρόπος ήταν να ενδώσει, και αυτό έκανε. Και όσο την είχε κοντά του, δεν είχε πρόβλημα. Με την Μίνα στη Σπάρτη, είχε κάθε ευχέρεια. Με ένα τηλεφώνημα, μπορούσε να την έχει ελεύθερα και με τις ευλογίες του γιατρού. Τώρα όμως που είναι μακριά, αυτή η αμεσότητα χάθηκε, μαζί και η Μίνα.

Τώρα.. όχι μόνο δεν μπορεί να την έχει, αλλά και αυτά τα γράμματά της, καταντήσανε τυπικές τουριστικές περιγραφές και ανούσιες αισθηματικές εκφράσεις, χωρίς αντίκρισμα, αφού δεν μπορεί να της απαντήσει.

Βέβαια του έστειλε τον αριθμό μιας ταχυδρομικής θυρίδας.

Θα καθίσει να της γράψει. Μα τι γράμμα να είναι; Ένα τυπικό, άχρωμο και ψυχρό γράμμα; ένα ερωτικό γράμμα όλο πάθος; ή τέλος ένα δυνατό, γεμάτο παράπονα και ξεσπάσματα θυμού. Ότι και να αποφασίσει ένα έβλεπε σίγουρο. Η Μίνα είχε τελικά κατορθώσει να τον κάνει να την σκέπτεται.

Να πάρει η οργή.. την είχε συνηθίσει και τώρα πιο πολύ την αποζητά. Το στερητικό σύνδρομο είχε αρχίσει να δρα. Αν δεν είναι έρωτας αυτό, τότε τι είναι ο έρωτας;

Έφτασε στο γραφείο και ρίχτηκε βαρύς στην πολυθρόνα του. Όλα του φαίνονταν ξένα και ψυχρά. Είχε δύο εβδομάδες να έρθει εδώ. Ένα ελαφρύ στρώμα σκόνης ήταν απλωμένο παντού. Σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και πήρε την καθαρίστρια που του φρόντιζε το γραφείο.

«Κυρά Μαρία.. με γνώρισες.. ναι, εδώ είμαι.. σε παρακαλώ έλα λίγο στο γραφείο, γιατί θα με φάνε οι κατσαρίδες.»

.....

«Ναι ανοιχτά είναι και θα σε περιμένω.»

Αυτή η μοναξιά του γραφείου Παρασκευή βράδυ, είναι σκέτη απελπισία. Η ματιά του πέφτει στους απέναντι τοίχους, στις μακέτες με τις πολυκατοικίες που έχει κάνει και αναλογίζεται αν είναι δικές του. Νομίζει πως δεν είναι εκεί ο χώρος του. Δύο εβδομάδες στο Γύθειο και ήταν αρκετές να τον κάνουν ξένο στο δικό του περιβάλλον. Δεν πίστευε να νιώσει έτσι, μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Σαν να έλειψε μήνες. Τόση δύναμη είχε τάχα η προσωπικότητα της Μίνας; Τον τράβηξε και τον κράτησε κοντά της. Έγινε ο χώρος της και χώρος του. Ένωθε τόσο ωραία σαν βρισκότανε ανάμεσα στα πράγματά της, στο πυργόσπιτο.

Πήγε στην κουζίνα και έκανε ένα φραπέ. Γύρισε και κάθισε στο γραφείο του και ρούφηξε δύο φορές το δροσερό αφέψημα. Ένοιωθε εκνευρισμένος. Άναψε το P.C. και τράβηξε μπροστά του το χειριστήριο. Θα δοκίμαζε να της γράψει ένα γράμμα.

Στο Ρ.Σ. δεν χρειάζεται να σκίζεις χαρτιά. Ότι δεν σου αρέσει, το διαγράφεις. Άκουσε το κουδούνι της πόρτας. Ήταν η κυρά Μαρία. Της είπε να αρχίσει από την κρεβατοκάμαρα και αυτός ξανακάθισε στο γραφείο ελπίζοντας να καταφέρει να της γράψει ένα γράμμα.

Δοκίμασε διάφορα *προκάτ ξεκινήματα*, που δίνει το *Word*. Τού φάνηκαν πολύ αταίριαστα. Δεν έδειχνε να ικανοποιείται. Προσπάθησε με δεκάδες άλλες φράσεις δικές του, πάλι του φάνηκαν μικρές, λίγες και φτωχές.

Ξαφνικά το μάτι του έπεσε στην κάτω δεξιά γωνία του υπολογιστή του και τότε είδε πως η ώρα κόντευε έξι.

Στο διάβολο και το γράμμα. Δεν θα έγραφε σήμερα. Θα περίμενε να δει πρώτα τον παπαδημήτρη. Κάτι νέο θα έχει να του πει και μάλιστα πιο καινούργιο. Η δεύτερη σκέψη είναι πάντοτε πιο σωστή. Αύριο μετά το ραντεβού με τον γέροντα θα τις έγραφε.

«Κύριε Πέτρο, τελείωσα με την κάμαρη..»

«Ωραία, εγώ θα πάω να ξαπλώσω λίγο, εσύ συνέχισε με το υπόλοιπο σπίτι. Καλά δέκα πέντε μέρες, δεν ήρθες καθόλου να καθαρίσεις εδώ;»

«Όχι κύριε Πέτρο. Ποίος θα μου άνοιγε;»

Τότε θυμήθηκε, πως την τελευταία φορά που ήταν στο Λουτράκι, είχε ξεχάσει τα κλειδιά του και πήρε το κλειδί της καθαρίστριας για ν' ανοίξει το γραφείο του.

«Έχεις δίκιο. Έπρεπε να σου αφήσω το κλειδί πριν φύγω.»

Άφησε την κυρά Μαρία να συνεχίσει το καθάρισμα του υπόλοιπου γραφείου και αυτός πήγε και ξάπλωσε..

7.- ο παπαδημήτρης.

*Πως το τρίβουν το πιπέρι
Του διαβόλου οι καλογέροι.
Με το χέρι τους το τρίβουν
Και το ψιλοκρησαρίζουν.*

(Αποκριατικό Δημ. τραγούδι)

Παρά την ταλαιπωρία των επιμετρήσεων μέσα στον Ιούλιο, ο Πέτρος είχε το κουράγιο να τελειώσει το Σάββατο την σύνταξη της πιστοποίησης, πριν το ραντεβού του με τον ιερέα. Έκανε μόνος του ένα καφέ και κάθισε στο γραφείο του. Πήρε τηλέφωνο τον Μαυραγιάννη να περάσει την επομένη το πρωί να πάρει την πιστοποίηση. Σαν τελείωσε τον καφέ του, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του και στις επτά η ώρα ακριβώς περνούσε το κατώφλι της εκκλησίας τ' Αϊ Γιαννιού. Δεν ήθελε να υποχρεώσει το γέροντα να τον περιμένει.

«Πέτρο, παιδί μου, φοβόμουν πως δεν θα έλθεις. Όχι γιατί θα με περιφρονούσες, ξέρω ότι με σέβεσαι, αλλά το βλέπω στα μάτια σου πως είσαι έτοιμος να φύγεις για την Κρήτη.»

«Στο λόγο μου Πάτερ. Με απασχολεί το ταξίδι αυτό, μα δεν έχω αποφασίσει τίποτε. Σε αυτή την υπόθεση, νιώθω τελείως αναποφάσιστος. Σαν να περιμένω άλλους να πάρουν τις αποφάσεις. Γιαντό είμαι 'δω. Θέλω τη σοφή συμβουλή σου. Σου διηγήθηκα χθες τι μου συμβαίνει και προσπαθώ να αποσπάσω τη Μίνα, από την εξάρτηση της γερόντισσας.»

«Πέτρο, πάμε 'κεί στη γωνιά να κάνουμε μαζί μια προσευχή και μετά θα τα πούμε. Από χθες η περίπτωση σου μ' έχει προ-

βληματίσει πάρα πολύ. Πρέπει να ελευθερώσεις παιδί μου το πνεύμα σου και την ψυχή σου από αυτή την ιστορία.»

Ο παπαδημήτρης, μπήκε στο ιερό της εκκλησίας και σχεδόν αμέσως ξαναβγήκε φορώντας το πετραχήλι του και κρατώντας ένα ευχολόγιο. Άρχισε να διαβάζει, με ένα τρόπο που σε λίγο ο Πέτρος δεν καταλάβαινε λέξη από ότι άκουγε. Στη συνέχεια τον σταύρωσε και τον άγιασε. Έβγαλε το πετραχήλι και τον κάλεσε να καθίσει μαζί του σ' ένα χώρο, δίπλα στο ιερό.

«Πέτρο, ας έρθουμε τώρα στην ιστορία σου. Αν όλα είναι όπως μου τα διηγήθηκες, φοβάμαι ότι η γερόντισσα, είναι μιά πλανημένη ψυχή. Ξαναγύρισε μετά το βιολογικό της θάνατο, προς χάριν του κοριτσιού. Μα το κορίτσι Πέτρο, δεν είναι πια μικρό κορίτσι που να θέλει την προστασία της γερόντισσας. Τώρα η Μίνα είναι ενήλικη, είναι παντρεμένη, έχει σύζυγο, άσχετα αν ο πολιτικός γάμος δεν ευλογείται στην εκκλησία. Έτσι η Τασώ μένει έκθετη. Πιστεύω πως γι' αυτό χάθηκε από το κιβούρι της. Επιμένει στην προστασία του κοριτσιού και ξαναγύρισε σαν σκυλί αφού αμάρτησε. Μα αυτό πια δεν είναι προστασία. Αυτό είναι καταπίεση.

Δυστυχώς, η γερόντισσα ενεργεί με μια τριπλή υπόσταση. Τη μία με τα εξωτερικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά, όπως την γνώρισες να εκδηλώνεται σαν Χριστιανή στο πυργόσπιτο. Μία υπερκόσμια και τότε λειτουργεί σαν ξωτικό με μεταφυσικές δυνάμεις, όπως την γνώρισες στο κοιμητήριο της Μαγούλας και τέλος μία άλλη τρίτη, *παγανιστική* αυτή τη φορά, που της προέκυψε από την πίστη της στη Θεωρία του Πλωτίνου. Πρέπει να την έχουν επηρεάσει πολύ οι διώξεις των Ελλήνων,

που παρέμεναν πιστοί στους δώδεκα Θεούς των αρχαίων, από τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες και από τις σκληρές επιθέσεις που δεχτήκανε από τους Χριστιανούς κατά τον 4ο και τον 5ο αιώνα, που τους θεωρούσαν *παγανιστές*.

Ίσως γιαυτό να διάλεξε την χθόνια, τρίμορφη Θεότητα την Εκάτη και ταυτίστηκε με αυτήν, αφού όπως μου λες, πως υπογράφει με το όνομά της. Φοβάμαι πως στο τέλος δρούσε σαν ξωτικό κι έχοντας η ίδια ισχυρή σκέψη και πνευματική συγκρότηση κατόρθωνε να κάνει αυτά που έκανε. Η καημένη πελαγοδρομεί μεταξύ Χριστιανισμού και Παγανισμού.»

«Και τι εννοείς πάτερ με τον Παγανισμό;»

«Βλέπω πως έχεις μια δικαιολογημένη άγνοια του θέματος. Παγανιστής, σημαίνει *"άνθρωπος της υπαίθρου"* και δόθηκε τα πρωτοχριστιανικά χρόνια, για τους ανθρώπους αυτούς οι οποίοι δεν είχαν ακόμη εκχριστιανιστεί... Στην αρχαία Ρώμη, χρησιμοποιούσαν αυτήν την λέξη για όσους ζούσαν έξω από την Ρώμη, στην επαρχία, και αργότερα, όταν άρχισε να ανθίζει ο Χριστιανισμός, ο όρος παρέμεινε σαν χαρακτηρισμός για αυτούς, που όντας στην ύπαιθρο, εξακολουθούσαν ακόμη να πιστεύουν στους αρχαίους Θεούς.

Τα χαρακτηριστικά των Παγανιστικών θρησκειών, είναι ότι δεν υπάρχουν ναοί, αλλά ναός είναι η ίδια η Φύση και ακόμη δεν υπάρχει συγκεκριμένο δόγμα, πέραν της αντίληψης ότι το Θείο δεν είναι κάτι ξέχωρο από τον εαυτό μας, αλλά είμαστε κομμάτι του και είναι κομμάτι μας.

Αυτό, δεν ισχύει μονάχα για τους ανθρώπους, αλλά και για όλα τα έμψυχα, αλλά και τα άψυχα.

Εδώ πρέπει να σου πω, πως ο παγανισμός δεν έχει σχέση με τον Σατανισμό. Ακόμη, τον Παγανισμό τον συναντάμε είτε σαν *Πανθεϊσμό*, είτε σαν *Πολυθεϊσμό*. Διαχωρίζοντας αυτά τα δύο θέματα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η βασική διαφορά μεταξύ τους είναι ότι, στον Πανθεϊσμό η έκφραση του Θείου μπορεί να εκδηλωθεί μέσα από τα πάντα, χωρίς Θεότητες, ενώ στον Πολυθεϊσμό επί πλέον, έχουμε και Θεότητες.

Ο *Πανθεϊσμός*, μας λέγει ότι τα πάντα είναι Θεός και χαρακτηρίζεται από την απουσία δόγματος, η δε αναφορά του στο Θείο γίνεται σαν το Όλον, το Ένα, το Αθάνατο, το Υπάρχον, ή απλά τη *Φύση*. Είναι αυτό που βρίσκεται μέσα, αλλά και γύρω από τα πάντα, αυτό που δημιούργησε τα πάντα και δημιουργήθηκε από αυτά. Είναι πράγματι δύσκολη έννοια, για να τη συλλάβει ο νους του ανθρώπου, γι' αυτό και έρχεται ο Πολυθεϊσμός να την απλοποιήσει λίγο, ώστε να γίνει πιο κατανοητή, αλλά και για να ικανοποιήσει την ανθρώπινη ανάγκη της προσευχής.

Ο όρος *Πολυθεϊσμός* σημαίνει λατρεία πολλών θεοτήτων. Ως *Πολυθεϊσμός* λοιπόν, ορίζεται η αντίληψη μίας πολλαπλότητας των θείων δυνάμεων και ακόμη, ότι το Θεϊόν ενυπάρχει σε πολλές και διαφορετικές οντότητες και υπάρξεις. Δηλαδή εδώ, υπάρχουν πολλοί Θεοί και Θεές. Είναι οι ανώτατες και ισχυρότατες όλων των υπάρξεων. Είναι πάνσοφες και δίκαιες.

Έχουν πολλές μορφές και μπορούν να εμφανίζονται με πολλούς τρόπους. Είναι παρούσες στα στοιχεία και τις μορφές της ύπαρξης. Εκδηλώνονται μέσα από τις φυσικές δυνάμεις σαν ύλη ή σαν ενέργεια, χωρίς να δεσμεύονται από καμία υλική

μορφή. Μπορούν να εμφανίζονται σαν ανθρώπινες ή άλλες υπάρξεις, όπως λ.χ. ζώα ή φυτά, ή ακόμη και μέσα από υλικά αντικείμενα. Δεν υπάρχουν ζωικά ή μορφικά όρια για τους Θεούς και τις Θεές. *Είναι ότι επιθυμούν να είναι.*

Φαίνεται λοιπόν πως η Τασώ, όπως μου την περιέγραψες, από όσα άκουγε από τον αρχαιολόγο σύζυγό της, και από τις βυζαντινές και άλλες παγανιστικές ιστορίες που διάβαζε και ασχολείτο, δεν είχε ασπασθεί συνειδητά τον Χριστιανισμό και είχε αποκτήσει μεταφυσικές ή άλλες δυνάμεις.

Ακόμη μου είπες, πως μαζί με τους αυτοκράτορες που είχε φιλοτεχνήσει, είναι και το πορτρέτο της αρχαίας θεότητας *Εκάτης* και ότι υπέγραφε τα έργα της με το όνομα της. Η Εκάτη βλέπεις της ταίριαζε, γιατί είχε κόρη τη Σκύλα και όπου πήγαινε είχε τα σκυλιά μαζί της, τα οποία προστάτευε και τα χρησιμοποιούσε να εκτελούν τις εντολές της. Δεν ξέρω τώρα εάν η γερόντισσα ένιωθε σαν Θεά και λειτουργούσε σαν την Θεά Εκάτη με τα σκυλιά της. Τι να πω. Ίσως, αφού η ίδια διέθετε ισχυρή δύναμη σκέψης, να καθοδηγούσε τη Μίνα ακόμη και μετά τον γάμο της και κατόρθωνε ν' ασκεί επιρροή στο σώμα της και στο σώμα όσων, στο περιβάλλον της, την ενοχλούσαν ή την ενδιέφεραν. Έτσι, μπορούσε να επιβάλει την θέλησή της ή να αυτοδικεί, είτε η ίδια, είτε με το σκυλί, εναντίον οποιουδήποτε αντιλαμβανόταν ν' απειλεί την Μίνα που από μικρή την μεγάλωσε και την είχε θέσει επί μακρόν υπό την προστασία της.»

«Πάτερ, επιβεβαιώνεις τους φόβους μου, ότι το σκυλί το έστειλε η γερόντισσα να μπερδευτεί και στα δικά μου πόδια,

για να μην μπορέσω να πλησιάσω τη Μίνα. Μα εγώ θέλω το καλό της Μίνας. Και η γριά Τασώ το είχε διαπιστώσει.»

«Ακριβώς και για αυτόν τον λόγο, δεν ήθελε να σου κάνει κακό, αλλά μόνο να σ' εμποδίσει να την κρατήσεις. Το καλό όμως που μπόρεσες να της κάνεις εσύ, ήταν που την απέσπασες από τον γιατρό, μα φαίνεται πως αυτό δεν είναι *όλο το καλό*, που η γερόντισσα επιθυμεί για τη Μίνα.»

«Τι εννοείς πάτερ μου;»

«Εννοώ πως η γερόντισσα σε συμπαθεί, αλλά για λόγους δικούς της, θέλει να σε απομακρύνει από την Μίνα, χωρίς να σε βλάψει. Με τον καιρό ίσως να το διαπιστώσεις.»

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω πάτερ μου.»

«Κι εγώ δεν το ξέρω Πέτρο. Τελειώνοντας, σου λέγω να μην πας παιδί μου στην Κρήτη. Βρες μία καλή δικαιολογία και κοίταξε την εργασία σου.. Είσαι ελεύθερος να πηγαίνεις τώρα και ο Θεός μαζί σου.»

Η συνέντευξη τελείωσε. Ο παπαδημήτρης, με απλά λόγια, είχε καλύψει πολλές απορίες του Πέτρου. Όμως του άνοιξε άλλες και τον φόρτωσε με καινούργιες ενοχές και διλήμματα. Αναλογίζεται τώρα, πόσα μονοπάτια γνώσης, τα είχε αφήσει απερπάτητα και του αποκαλυφθήκανε σήμερα. Πόσο ακόμη έπρεπε να διερευνήσει και να μάθει, ν' ανοιχτεί στα πελάγη της γνώσης. Μα τώρα συνειδητοποιεί πως δεν υπάρχουν όρια στη γνώση και πως ο ίδιος πολύ λίγα ήξερε. Πόσα πορτάκια ακόμη έπρεπε ν' ανοίξει. Μήπως πρέπει να τροποποιήσει λίγο τα προγράμματά του; Μήπως η επαγγελματική του δράση, δεν του αφήνει ελεύθερο χρόνο για άλλες γενικότερες γνώσεις;

Τι να κάνει τώρα.. και τι να σχεδιάζει η γερόντισσα;

Ο παπαδημήτρης του φούσκωσε το κεφάλι.

Ποτέ δεν περίμενε, πως μιά απλή ανθρώπινη σχέση, θα τον κάθιζε στα θρανία να μάθει θρησκευτικοκοινωνικές θεωρίες. Ούτε ακόμη, πως θα βρισκόταν σε τόσο δύσκολη κατάσταση, να διαπιστώσει πως αγνοούσε τόσα πολλά.

Έφυγε από την εκκλησία αργοβαδίζοντας προς τον μικρό καφενέ της παραλίας. Φτάνοντας, διαπίστωσε με ευχαρίστηση την παρουσία ενός άλλου φίλου του.

Ο Θεοδωράκης ήταν εκεί. Εξεπλάγη σαν τον είδε. Όλος χαρά, σηκώθηκε και τον αγκάλιασε.

«Πέτρο, κάθε πότε θα σε βλέπω εσένα; Που ήσουν αάλι;»

«Για λίγο διάστημα ήμουν α στο Γύθειο. Τώρα όμως είμαι 'δώ και περιμένω να μου πεις να καθίσω.»

«Ασφαλώς με πειράζεις. Κάθισε και πες μου τι θα πάρεις. Σήμερα κερνάω εγώ.»

«Κοίταξε, η ώρα κοντεύει οχτώ. Σε λίγο θα φάμε. Πες πως με κέρασες, γιατί το κέρασμα του παπαδημήτρη, μου έκανε το κεφάλι καζάνι και δεν θέλω τίποτε άλλο.»

«Έγινε.. μα τι συζητήσατε με τον γέροντα. Για εξορκισμούς σου έλεγε; Είναι μυστήριος παπάς. Στη κατοχή ήταν αντάρτης στο βουνό. Λειτουργούσε με το όπλο κάτω από το ράσο.»

«Το γνωρίζω. Τα όπλα τα ιερά.. δε λέμε; Πες μου τώρα τα δικά σου. Τι κάνει η μητέρα σου και ο παππούς σου;»

«Καλά είναι και οι δύο. Η μάνα μου εκεί, επιμένει στο γνωστό της χόμπι. Έχει αναλάβει το δικαστικό ρεπορτάζ.»

Εδώ γέλασαν και οι δύο. Η κυρά Κική, έβρισκε ιδιαίτερη ευχαρίστηση στην παρακολούθηση των δικαστηρίων..

Μετά από τις χωρίς ενδιαφέρον ψιλοκουβέντες, ο Πέτρος έφερε το θέμα στην υπόθεση της Μίνας. Ο Θόδωρος είχε ασχοληθεί με θέματα παγανιστικά και όχι μόνο.

«Θόδωρε, όταν γύρισες από τον Καναδά, μου είχες μιλήσει για κάποια μελέτη που είχες κάνει στο Μόντρεαλ σχετικά με διάφορες κινήσεις και δραστηριότητες ορισμένων κύκλων κατά του μείζονος ελληνισμού και για τους νεοπλατωνιστές.»

«Ναι, το θυμάμαι. Την υπέβαλα τότε σε ένα κρατικό φορέα και οι μαλάκες, την πέταξαν στα σκουπίδια.»

Ο Πέτρος χρειάστηκε να διηγηθεί και στον φίλο του από την αρχή την ιστορία της Μίνας, με περισσότερες λεπτομέρειες, χωρίς περικοπές ή άλλα λογοκριτικά αποσιωπητικά. Με τον Θεοδωράκη είχαν κάνει αρκετές φορές κοινές εξόδους, είχαν μια καλή φιλία, που άρχιζε πριν από χρόνια από το Τορόντο του Καναδά. Μεταξύ τους ήσαν περιττές οι επιφυλάξεις και οι καλυμμένες εκφράσεις. Κατά καιρούς, είχαν απασχολήσει διάφορα εθνικά θέματα και είχαν ανταλλάξει γνώμες και σκέψεις. Έτσι τώρα, ο Θεοδωράκης τον άκουσε με προσοχή και μετά, με στόμφο του πέταξε την βαρύγδουπη απάντησή..

«Πέτρο.. στην χώρα που γεννήθηκε ο ορθολογισμός, τώρα επικρατεί ο παραλογισμός και η μπουρδολογία. Και ο ίδιος ο Καραμανλής είχε πει πως *"..η Ελλάδα είναι ένα απέραντο φρενοκομείο."* Ευτυχώς, μερικοί το έχουν καταλάβει. Δεν μπορεί να είναι οριστική η ήττα του Ελληνισμού από τον θρησκευτικό εβραιοχριστιανικό παραλογισμό. Οι Έλληνες,

πρέπει να θεωρούμε καθήκον και επιδίωξή μας, την επιστροφή μας στον ορθολογισμό. Οι αρχαίοι πρόγονοί μας είχαν σε όλες τους τις εκδηλώσεις την αρχή του μέτρου. *"Παν μέτρον ἄριστον"* έλεγαν. Δεν πρέπει να πέφτουμε στην παγίδα των ευραιοχριστιανών, που μας αποκαλούν παγανιστές, αν μιλάμε για τους Θεούς των αρχαίων Ελλήνων. Ο Πλάτωνας, πριν έλθει ο Θεάνθρωπος, είχε προσδιορίσει τον μονοθεϊσμό.

Μετά από αυτόν έχουμε τους νεοπλατωνιστές. Είναι γνωστό ότι η νεοπλατωνική σχολή, είχε σαν ηγέτη της τον Πλωτίνο που έδρασε κυρίως στην Ρώμη τον 3^ο αιώνα μ.Χ..

Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να θεωρούμε την πίστη στην αρχαία θρησκεία, σαν νεκρανάσταση αυτής. Και ας μη μας διαφεύγει ότι ο Θεάνθρωπος, τον ελληνισμό αγκάλιασε και στην Ελλάδα ήρθαν οι απόστολοι. Ελληνικά δίδαξαν και στην Ελληνική γλώσσα γράφηκε η Καινή Διαθήκη.»

«Θεοδωράκη, πολύ καλή η διατύπωσή σου, αλλά με έχεις μπερδέψει. Τελικά με ποιόν είσαι; *Με τον χωροφύλαξ ή με τον αστυφύλαξ;*»

«Και με τους δύο. Δεν είμαι μόνο με το *φίδι*, τον σημιτισμό. Έχεις διαβάσει τους κώδικες των σοφών της Σιών; Εκεί Πέτρο φαίνεται το εβραϊκό φίδι να περνάει, πρώτα πάνω από την Ελλάδα. Αυτό σημαίνει, πως οι Έλληνες είμαστε το πρώτο εμπόδιο στη παγκοσμιοποίηση που ονειρεύονται και οι πρώτοι που πρέπει να βγάλουνε από τη μέση. Από τους βυζαντινούς χρόνους ακόμη ήθελαν να μας διαλύσουν.

Πρέπει να αντισταθούμε με την πίστη μας στην ορθοδοξία και τον ορθό λόγο του Ελληνισμού. Ο Ηράκλειτος από την

Έφεσο, θεωρεί τον πόλεμο πατέρα πάντων. Ο Παρμενίδης, (495π.Χ.) πίστευε ότι τίποτε δεν αλλάζει στον κόσμο και δεν πρέπει να στηρίζεται ο άνθρωπος στις αισθήσεις του, οι οποίες πολλές φορές δίνουν εσφαλμένες πληροφορίες, αλλά στην λογική. Αυτήν την τάση ονόμασαν *ορθολογισμό*. Μετά από αυτούς τους δύο, ακολούθησαν άλλοι που τροποποίησαν την βασική θεωρία αυτών των δύο, όπως ο Εμπεδοκλής, που δέχεται τέσσερα βασικά στοιχεία στη φύση: το έδαφος, το νερό, τον αέρα και την φωτιά. Από την αλληλοεπίδραση αυτών των τεσσάρων βασικών στοιχείων, επέρχονται οι μεταβολές στη φύση. Ακόμη ο Πυθαγόρας, (6^{ος} αι.) που με μαθηματικές σχέσεις εξηγεί τη δημιουργία του κόσμου.»

«Θεοδωράκη είναι σωστό, πως οι αρχαίοι μας πρόγονοι έδωσαν απαντήσεις σε πολλά σύγχρονα προβλήματα, και πως η αρχαιότητα είναι η παράδοσή μας και δεν πρέπει να την ξεπουλήσουμε. Γνωρίζεις εσύ καμιά ορθολογική κοινωνία χωρίς θρησκεία; Έτσι και η αρχαία ελληνική, που γέννησε τον ορθό λόγο και τη δημοκρατία, είχε τη θρησκεία της. Πέτρο κοίταξε, άλλο μ' ενοχλεί εμένα. Μέσα σ' αυτόν τον κοινωνικό κυκεώνα που ζούμε, κανένας δεν ενδιαφέρεται που πλαστογραφείται βάνουσα η ιστορία μας, κατασυκοφαντείται ο Ελληνισμός και το παρελθόν μας, ξεπουλιέται η πατρίδα μας και αλλοιώνεται το μέλλον μας.»

«Θεόδωρε, μου στρέφεις τη συζήτηση αλλού. Δεν θέλω να συνεχίσουμε με πολιτικά. Άλλο είναι αυτό που με ταλανίζει σήμερα. Πες μου για τα παράδοξα και αν πιστεύεις αυτά που απασχολούν εμένα σήμερα και άφησε τα πολιτικά. Υπάρχουν

υπουργοί και υπεύθυνη κυβέρνηση να τα φροντίσουν αυτά.»

«Τώρα πέτυχες. Είδες κανένα μαλάκα να κάνει κάτι; Όταν το κάθε τι ελληνικό διώκεται, όλοι αυτοί οι κύριοι που ανέφερες, δεν κάνουν τίποτα. Φτάσαμε στο σημείο και ο οικουμενικός πατριάρχης να θεωρεί την Ελλάδα δύο κομμάτια και να ισχυρίζεται ότι η Ελλάδα είναι μέχρι τα Φάρσαλα και η Βόρεια Ελλάδα είναι νέες χώρες.»

«Εδώ θα διαφωνήσω μαζί σου.»

«Μπορείς να διαφωνήσεις όσο θέλεις και κάνε το, αλλά δεν θα κατορθώσεις να με πείσεις, γιατί όχι μόνο δεν κάνουν τίποτε, αλλά συναγωνίζονται ποιος θα κάνει τα περισσότερα αρνητικά για να φέρουν μία ώρα αρχύτερα το νέο κύμα, το νεοφιλελευθερισμό, την παγκοσμιοποίηση και τους Τούρκους πάλι στην Ευρώπη. Η δική μου οικογένεια Πέτρο, είναι από τη Μικρά Ασία. Μας ξερίζωσαν από 'κεί με τη δικαιολογία τον φυλετικό διαχωρισμό των πληθυσμών και ήρθαμε στα χώματά μας. Τώρα έχουν ανακαλύψει τους οικονομικούς μετανάστες και μας τους στέλνουν κατά δεκάδες καθημερινά, για να μας χαλαρώσουν τον κοινωνικό ιστό, να μας αλλοιώσουν την εθνολογική σύνθεση και τη φυλετική μας καθαρότητα. Και οι πολιτικοί μας, ασχολούνται με το ποίο κόμμα θα κυβερνήσει και πως θα κρατηθεί στην αρχή. Είναι θλιβερό το κατάντημα των πολιτικών στην Ελλάδα. Σε λίγο έχουμε εκλογές. Είδες τι κάνανε οι νεοφώτιστοι πολιτικοί μας; Το σοσιαλιστικό κόμμα που κοβόταν για τα δίκαια του λαού, πήρε στο ψηφοδέλτιο επικρατείας του κόμματος, τους πιο γνήσιους εκφραστές του νεοφιλελευθερισμού, που για τις ιδέες τους, τους άφησε έξω

και το ίδιο τους το κόμμα. Άστα.. βρομάνε σου λέω.

Ας μην περιμένουμε από τους πολιτικούς πολλά πράγματα. Ενδιαφέρονται για την εξουσία και προκειμένου να την διατηρήσουν, συμβιβάζονται με αυτούς που επιδιώκουν την παγκοσμιοποίηση, νομίζοντας πως θα κερδίσουν ψήφους. Και επειδή ο ελληνικός λαός αντιστέκεται, ψάχνονται πως να τον διασπάσουν, μιλώντας για διαχωριστικές γραμμές.

Χρηματίζονται να εξυπηρετούν, πουλάνε νόμους, πουλάνε εθνικό πλούτο στο κεφάλαιο. Τα ίδια κάνανε και οι βυζαντινοί αυτοκράτορες και μαζί με το κεφάλι τους, φάγανε και το Βυζάντιο. Τους Τούρκους τους φέρανε στην Θράκη οι ίδιοι οι Βυζαντινοί κατά τον τριετή εμφύλιο πόλεμο, που έσυρε το Βυζάντιο ο Καντακουζηνός. Πέτρο, δεν πάμε καλά.»

«Θεοδωράκη, δεν διαφωνούμε. Μα μην τα κατεδαφίζουμε όλα και ας έχουμε πίστη στον πατριωτισμό των Ελλήνων και στον καλό Θεό τους. Για τον Παγανισμό, έχεις να μου πεις τίποτε που να με βοηθήσει στο τωρινό μου πρόβλημα;»

«Εντάξει Πέτρο, κοίταξε.. Στα τελευταία χρόνια, πολλές και παράξενες ιδεολογικές κινήσεις κατακλύζουν τον ελλαδικό χώρο. Μία απ' αυτές είναι και η κίνηση των οπαδών του λεγόμενου *Νεοπαγανισμού*, που με βρίσκει *ολίγον* θετικό.

Με τον όρο αυτό, προσδιορίζονται οι θιασώτες της άποψης, ότι πρέπει να ανασυσταθούν οι Θεοί των αρχαίων προγόνων μας, οι δώδεκα Θεοί, με τον ισχυρισμό ότι έτσι μόνον οι σύγχρονοι Έλληνες θα ξαναενωθούν με τις αποκομμένες ρίζες του αρχαιοελληνισμού και με τις χιλιόχρονες παραδόσεις του. Και ακόμη, ότι μόνον έτσι η Ελλάδα θα πάει μπροστά και οι

Έλληνες δεν θα αφελληνισθούν τελείως από τα γειτονικά έθνη, τους Ευρωπαίους και από τις ποικίλες ξενόφερτες συνθήκες. Το φαινόμενο αυτό βέβαια, δεν είναι αποκλειστικά αυτοφύες. Με διάφορες μικρές παραλλαγές, υπάρχουν ακόμη κινήσεις ανάλογες με έντονο μάλιστα εθνικισμό και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στη χώρα μας όμως, η κίνηση αυτή με τις διάφορες εκφάνσεις της, τάσεις και παραλλαγές, τείνει να πάρει αλλοπρόσαλλες και κωμικές διαστάσεις.

Υποστηρίζεται σοβαρά, ότι η Ελλάδα είναι το αρχαιότερο κέντρο του πολιτισμού, *"ο ομφαλός της γης"*, η ελληνική γλώσσα η αρχαιότερη γλώσσα του κόσμου, και οι αρχαίοι Έλληνες, οι πιο εύρωστοι βιολογικά άνθρωποι. Υποστηρίζεται ακόμη, ότι πρέπει να γίνονται τελετουργίες αρχαιοελληνικές. Να ξανασυσταθούν τα αρχαία μαντεία, να ασχοληθούμε με τα Ελευσίνια, τα Ορφικά και άλλα μυστήρια, να τα βιώσουμε όπως οι αρχαίοι, για να γίνουμε κι εμείς πραγματικοί Έλληνες. Το παράδοξο είναι, ότι θέλουν να αναζωπυρώσουν τη λατρεία των Δώδεκα θεών του Ολύμπου οι οποίοι, εδώ είναι το ωραίο, ήσαν άγνωστοι στους Έλληνες των κλασικών χρόνων, γιατί αυτοί πίστευαν σε πολλούς Θεούς, πάνω από 150. Ο Ησίοδος ομιλεί για 400 και μόλις τον 2^ο μ.Χ. αιώνα ορίσθηκε, με αυτοκρατορικό διάταγμα των Σεβήρων, ο αριθμός τους σε δώδεκα. Το πράγμα είναι κωμικοτραγικό, αφού μόνο θυμηδία μπορεί να προκαλέσει.»

«Θεοδωράκη, πάλι μου τα αλλάζεις. Λίγο πριν, άλλα μου έλεγες. Τι πιστεύεις εσύ τελικά;»

«Θα σου ειπώ πιο κάτω τι πιστεύω εγώ. Τα αίτια λοιπόν

που προκάλεσαν την κατάρρευση της αρχαιοελληνικής θρησκείας και την επικράτηση του Χριστιανισμού, είναι γνωστά ιστορικά και δεν θ' αναφερθώ σ' αυτά. Μόνο θα σου υπενθυμίσω, ότι μονάρχος του ο αρχαίος κόσμος "*πνέων τα λοίσθια*" αυτοκατέρρευσε. Και τούτο, γιατί δεν άντεχε πλέον, στις ποικίλες αντιφάσεις του, στην έλλειψη ανθρωπισμού κι ελπίδας ενός καλύτερου μέλλοντος για να επιβιώσει. Ο Χριστιανισμός σαν ένας "*νέος οίνος*", με την διδασκαλία του Θεού της αγάπης και συγχωρητικότητας, που απευθύνθηκε όχι σε μία ελίτ φιλοσόφων, αλλά σ' όλους τους απλούς ανθρώπους ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, ηλικίας, κοινωνικής τάξης ή χρώματος, ήταν επόμενο να προσελκύσει πολλούς.

Έτσι, ο αρχαίος πολυθεϊσμός αυτοαναιρούμενος, σιγά-σιγά παρήκμασε και παραμερίστηκε. Οι πατέρες της εκκλησίας, βέβαια, από τον 4ο κυρίως αιώνα, φρόντισαν να διαφυλάξουν ότι καλό κατά την άποψή τους είχε να προσφέρει η ελληνική φιλοσοφία και να το συγχωνεύσουν κατάλληλα μέσα στον Χριστιανισμό. Έτσι, ήλθε ο λεγόμενος ελληνοχριστιανικός πολιτισμός. Όσον αφορά το επιχείρημα των νεοπαγανιστών ότι τάχα για να γίνουμε περισσότεροι Έλληνες, πρέπει να απαλλαγούμε από τη θρησκεία της Παλαιάς Διαθήκης, εδώ νομίζω ταιριάζει η απάντηση του Κυρίου μας: "*Πλανάσθε μη ειδότες τας Γραφάς*"⁷ δηλαδή την Παλαιά Διαθήκη.

Διότι η Παλαιά Διαθήκη ως βιβλίο αλήθειας και ειλικρίνειας περιέχει και τα σφάλματα των ηρώων της, χωρίς να τους εκθειάζει, ούτε να παρουσιάζει τις μελανές πλευρές τους ως

⁷ (Κατά Ματθαίο. 22:29)

άξια πράγματα προς μίμηση. Η διαρκής αξία της, όμως, βρίσκεται αλλού. Στον απaráμιλλο μονοθεϊσμό της, στον χριστοκεντρικό της χαρακτήρα και στα υπέροχα προφητικά μηνύματα που παρουσιάζουν ενδιαφέρον ακόμα και για τον σύγχρονο άνθρωπο.

Όποιος επιτίθεται κατά της Π.Δ., στρέφεται χωρίς να το καταλάβει και κατά του Χριστού, του χριστιανισμού και της ίδιας της Καινής Διαθήκης. Μόνον ο Χριστός έκανε γύρω στις ογδόντα αναφορές-παραπομπές σε διάφορα θέματα και σημεία της Π.Δ., δεχόμενος πλήρως το περιεχόμενό της. Ο Θεός και Πατέρας του Ιησού, δεν είναι ο Δίας, ο Βάαλ ή κάποια άλλη άγνωστη θεότης, αλλά ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και Ιακώβ.⁸ Δεκάδες παραπομπές στην Παλαιά Διαθήκη κάνει και ο απ. Παύλος με τις επιστολές του τονίζοντας⁹ ότι ο Θεός μίλησε το πάλαι δια των προφητών *"επ' εσχάτου των ημερών τούτων εν Υιώ"*.

Και για να τελειώσω με αυτά, σου λέγω ακόμη το εξής: Αν υπάρχει κακοδαιμονία στην νεοελληνική μας ζωή, πρέπει αλλού να ψάξουμε για τα αίτιά της. Όχι μόνο στην ύπαρξη ανθελληνικών και εβραϊκών στοιχείων στη θρησκευτική μας ζωή, αλλά και στην έλλειψη παιδείας, στην κατάρπτωση των ηθικών αξιών, στο κατρακύλισμα στον πανηδεμονισμό και στην απόκτηση εύκολου πλούτου. Ακόμα και στην έλλειψη ιδανικών και ορθού προσανατολισμού. Αυτά μας κατατρύχουν

⁸ (Κατά Ματθαίο. 22:32)

⁹ (Προς Εβραίους. 1:1)

τώρα όλους στη χώρα μας. Οι δώδεκα Θεοί της αρχαίας Ελλάδας είναι ανίκανοι ούτως ή άλλως να μας βοηθήσουν. *"Το λάλον ύδωρ"* της αρχαίας λατρείας έσβησε οριστικά.»

«Θεοδωράκη με άφησες άλαλο. Πες μου όμως, επί τέλους.. Τι είναι αυτό που πιστεύεις εσύ; Πλατειάσαμε δεν νομίζεις;»

«Τι μπορώ να πιστεύω Πέτρο. Ότι λέει και σαφέστατα περιγράφει το σύμβολο της πίστεώς μας. *Πιστεύω εις έναν Θεό πατέρα παντοκράτορα..* Αυτό πιστεύω. Αλλά μου αρέσει να μελετώ και να ερευνώ τις γραφές. Φοβάμαι όμως πως σου είπα πιο πολλά από ότι έπρεπε. Ας συνδέσουμε τώρα την άτυχη γερόντισσα την Τασώ, που τόσο ταλαιπωρεί, εσένα και την Μίνα. Προφανώς, μετά τον πνιγμό της βρικολάκιασε και ξαναγύρισε στο πυργόσπιτο. Προστάτευε την Μίνα ενώ εσένα σε ανεχόταν, για όσο χρόνο εξυπηρετούσες τα σχέδιά της. Της επέβαλε να φύγει στην Κρήτη και πήρε τη θέση της δήθεν νεκρής Μίνας, στην κηδεία της Μαγούλας. Όταν σε είδε στο λιμάνι του Γυθείου, να έχεις εντοπίσει τη Μίνα, σε εμπόδισε με το σκυλί της. Αυτό.. της ήταν και δυνατό και ευχερές, αφού ένιωθε σαν τη θεά Εκάτη. Τώρα, για όσο η Μίνα είναι στην Κρήτη, εσύ δεν έχεις να φοβάσαι τίποτε. Ακόμη πιστεύω, πως για όσο καιρό εσύ είσαι στο Γύθειο, η γριά δεν πρόκειται να την αφήσει να γυρίσει από την Κρήτη.»

«Σκέπτομαι να πάω στην Κρήτη να την συναντήσω.»

«Μην το σκέπτεσαι. Ο παπαδημήτρης τι σου είπε;»

«Και ο γέροντας τα ίδια μου είπε: *να μην πάω*. Κατάλαβα, συνεννοημένοι ήσαστε και οι δύο. Θόδωρε, ξέχνα το φαγητό. Πάω για το σπίτι. Φοβάμαι πως θα έχω αϋπνίες απόψε.»

8. μοναξιά.

*Αδύνατον να κοιμηθώ.. κι η ώρα είναι τρεισήμισι.
Μπερδεύτηκα κι αρπάχτηκα με τη δική σου θύμηση..
κ' η ώρα είναι τρεισήμισι.*

Ι. Γιαννακόπουλος

Δεν άργησε να βρεθεί στο διαμέρισμά του μόνος. Πήγε και κάθισε στο γραφείο του. Έχει παρατηρήσει πως σε τέτοιες στιγμές, η απομόνωση και η μοναξιά δεν είναι το καλύτερο που μπορεί κανείς να επιδιώξει. Με τις σκέψεις του να τον γυροφέρνουν επίμονα και να μην λένε να καταλαγιάσουν, για μία φορά ακόμη διαπιστώνει πως έκανε λάθος κίνηση. Με όλ' αυτά, γδύθηκε κι έκανε ένα δροσερό ντους. Έπεσε στο κρεβάτι πιστεύοντας ότι θα τον έπαιρνε ο ύπνος. Αλλά μπα! Ο ύπνος δεν του καθόταν. Στριφογύρισε για κάμποση ώρα μέχρι που απογοητεύτηκε.

Ήταν αδύνατο να κοιμηθεί. Στο μυαλό του γύριζαν όλα ανακατεμένα. Πρόσωπα, ζώα και πράγματα. Η Μίνα, η Τασώ, το σκυλί, ο γιατρός, η Κούλα, ο Θόδωρος και τελευταίος ο Παπαδημήτρης. Τον είχανε βάλει όλοι στη μέση και δεν τον άφηναν να ξεφύγει. Τους φανταζόταν να σκύβουν από πάνω του και να του γελούν σαν μασκαρεμένοι γελωτοποιοί που όλοι τους κάτι ζητούσαν απ' αυτόν. Άρχισε να ιδρώνει και.. ξαφνικά πετάχτηκε καθιστός και όλα τα φαντάσματα χάθηκαν. Φαινόταν πια πως είχε χάσει τον ύπνο του. Αυτό που είπε του Θεοδωράκη πως θα έχει μια νύχτα αγρύπνιας, του έβγαине αληθινό. Κατέβηκε από το κρεβάτι και πήγε στην κουζίνα. Έκανε ένα καφέ και κατευθύνθηκε στο γραφείο του.

"Όχι, δεν θα σας επιτρέψω να ξανάρθετε ούτε στον ύπνο μου ούτε στο ξύπνιο μου. Κι εσένα Μίνα.. θα σε κάνω να με δεις εσύ στ' όνειρό σου. Θα μείνω όλη νύχτα άγρυπνος και θα σου γράφω... θα σου γράφω και θα σε σκέπτομαι μέχρι να γίνω γώ.. ο εφιάλης σου. Θα σου γράφω Μίνα.. μέχρι να πέσω ξερός μπροστά στο κομπιούτερ."

Το είπε και το έκανε. Σαν φωτίστηκε η οθόνη του PC, ένας μαγικός κόσμος άνοιξε μπροστά στα μάτια του. Ένα πλήθος ιδεών στην απόλυτη διάθεσή του.. να τον διδάξουν, να τον διασκεδάσουν, να τον ενημερώσουν και να τον κάνουν να ξεχάσει. Τώρα όμως αλλιώς θα χρησιμοποιούσε αυτό το θαύμα της τεχνικής νοημοσύνης. Δεν θα σερφάριζε στο διαδίκτυο για chatting ή παιχνίδια. Απόψε θα έγραφε μέχρι να κοιμηθεί μπροστά στην οθόνη, υποχωρώντας στη νύστα.

Φόρτωσε το Word και άρχισε να γράφει. Αυτή τη φορά δεν σταματούσε το μυαλό του ούτε χρειάστηκε να διορθώσει κάτι. Έγραφε συνέχεια, ασταμάτητα μέχρι που ο ύπνος τον βρήκε κεί.. μπροστά στο κομπιούτερ, όπως το πρόβλεψε.

Το πρωί της Κυριακής, ξύπνησε στην ίδια θέση από τους χτύπους της καμπάνας του Αϊ Γιαννιού. Κοίταξε την οθόνη του κομπιούτερ και η ματιά του έπεσε στο γράμμα που έγραψε τη νύχτα και είχε μείνει παγωμένο στις τελευταίες του σειρές. Στην αρχή απόρησε. Ίσως να έφταιγε το ότι ακόμη δεν είχε καλά-καλά ξυπνήσει. Έτριψε τα μάτια του κι έφερε την επιστολή στην αρχή της. Σαν διάβασε τις πρώτες γραμμές.. κατάλαβε. Είχε γράψει της Μίνας και δεν θυμόταν τίποτε.

Σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο και σαν τελείωσε πήγε στην κουζίνα κι έκανε ένα καφέ. Ξαναγύρισε στο γραφείο του και πίνοντας τον καφέ πήρε να διαβάσει το γράμμα που έγραψε την νύχτα. Δεν θυμόταν τίποτε από αυτά που είχε γράψει.

Λουτράκι Κυριακή 5-8-1986

Καλή μου Μίνα..

Η λύπη που μου έφερε η φυγή σου, είναι μεγαλύτερη από την έκπληξη για την αιτία της. Από τα τρία γράμματά σου που έχω πάρει μέχρι τώρα, δεν πληροφορήθηκα πολλά πράγματα.

Σχεδόν τίποτε.. Ούτε την διεύθυνση που μένεις στην Κρήτη δεν μου έγραψες. Πως μπορείς να με αποκαλείς αγάπη μου και να μη μου εμπιστεύεσαι τη διεύθυνσή σου; Πως μπορώ να σκέφτομαι πως έφυγες μακριά μου, με τον τρόπο που το έκανες και να μην πλημμυρίζει η ψυχή μου από πόνο και οργή.

Και τώρα, περασμένα μεσάνυχτα κάθομαι και σου γράφω, Φοβάμαι πως και ο ύπνος απόψε μου αρνείται την συνδρομή του, γιατί νιώθω μια τρομερή αναστάτωση. Και πως να μη με αναστατώνει η συγκίνηση του πόθου, που με καλείς κοντά σου όταν οι αζέχαστες ερωτικές στιγμές που περάσαμε μαζί είναι τόσο πρόσφατες και ξαφνικά τις νιώθω οριστικά χαμένες.

Αληθινά Μίνα, λυπάμαι που σου γράφω αυτά και πίστεψέ με ντρέπομαι που φορτώνω με οδύνη τον άνθρωπο, στην ευτυχία του οποίου θα ήθελα να συμβάλω.

Δεν ξέρω πως θα φαντάστηκες τα γεγονότα που ακολούθησαν την ξαφνική φυγή σου. Ήταν κάτι ψυχοφθόρα συνταρακτικό. Τρεις άνθρωποι, ο γιατρός, ο στρατηγός κι εγώ, να πέφτουμε

από έκπληξη σ' έκπληξη, από αυτά που βλέπαμε να συμβαίνουν, χωρίς να μπορούμε να εννοήσουμε την αλήθεια.

Μόνο εγώ υποπτεύθηκα τι μπορεί να συμβαίνει. Δυστυχώς όμως, άργησα να γυρίσω στο Γύθειο να σε συναντήσω ή να πάρω έγκαιρα το γράμμα σου και να σε προλάβω στο καράβι.

Κάτι όμως με ώθησε και κατέβηκα στην προκυμαία, στο σημείο αναχώρησης του καραβιού και σε είδα να επιβιβάζεσαι. Έτρεξα να σε προλάβω, μα τότε.. το σκυλί της θείας σου (έτσι πιστεύω,) με έριξε πάνω σε μία νταλικά. Με πήγαν αναίσθητο.. και πού νομίζεις; Στην κλινική του Καρολέα. Με περιποιήθηκε ο γιατρός με την.. άσπονδη φίλη σου, την Κούλα.

Μέχρι προχτές Παρασκευή, που πέρασα από την κλινική ερχόμενος στο Λουτράκι, συνέβησαν τόσα πολλά απίστευτα που μ' έχουν αναστατώσει. Δεν ξέρω εάν γνωρίζεις από την θεία σου όσα έχει κάνει εδώ, στην προσπάθειά της να σε κρατήσει μακριά από τους ανθρώπους που σε αγαπούν, γι' αυτό.. τ' αντιπαρέρχομαι και δεν τ' αναφέρω. Αν όμως δεν τα ξέρεις και θα ήθελες να τα πληροφορηθείς, να σου τα γράψω.

Θα ήθελα να σου είχα γράψει ενωρίτερα, δεν μου έδωσες όμως ούτε αυτή την δυνατότητα. Βουβό το τηλέφωνό σου, γράμματα χωρίς διεύθυνση αποστολέα και τηλεφωνήματα από τον τηλεφωνικό θάλαμο. Όλα αυτά με απογοήτευσαν τόσο πολύ ώστε αληθινά πιστεύω πως απαιτούν κάποια εξήγηση. Το γράφεις κι εσύ αυτό άλλωστε, στο πρώτο σου γράμμα. Γιατί πρέπει να είσαι στην Κρήτη κορίτσι μου; Γιατί η Εκάτη δεν μας θέλει μαζί; Γιατί όλη αυτή η μυστικότητα από μέρους σου;

Μου γράφεις να έλθω να σε συναντήσω στην Κρήτη. Πως

μπορώ να το κάνω αυτό, αφού ξέρεις ότι κινδυνεύω από την Εκάτη; Κι εγώ θα ήθελα να είμαστε μαζί, αλλά βλέπεις πως υπάρχουν προβλήματα.

Όσο χρόνο είμαστε στο πυργόσπιτο, όλα φαινότανσαν τόσο όμορφα. Όμως, πολλά περίεργα και απροσδιόριστα μηνύματα με ειδοποιούσαν πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Ένιωθα σαν την πεταλούδα που δοκίμαζε την ομορφιά της ζωής, γύρω από μια φλόγα. Και η φλόγα ήσουν εσύ. Όμορφη, αξιαγάπητη, αλλά και τόσο επικίνδυνη. Τώρα όλα έχουν αλλάξει. Κι ενώ μας χωρίζει μία θάλασσα και ίσως θα έπρεπε να επωφεληθώ και να σε ξεχάσω, εγώ δεν μπορώ να μην σε σκέφτομαι. Από τότε που έφυγες, αναδεύω συνέχεια κ' επίμονα τις αναμνήσεις μου για να βρω κάτι που θα μπορούσε να τις κρατήσει ζωντανές.

Από την μια μεριά εξαίρω την τολμηρή σου απόφαση, όμως τρομάζω στη σκέψη ότι αυτή ίσως ήταν απόφαση συναλλαγής ή εκβιασμού της Εκάτης. Αναρωτιέμαι ακόμη πόσο μπορεί να σε κρατήσει μακριά από τον άνθρωπο που σε αγαπά. Αγριεύω σαν σκέπτομαι, ότι ίσως η Εκάτη σε αδικεί. Και γιατί να είσαι συ το κορίτσι που θέλει να προστατεύει.

Μου συγχωρείς την επιμονή μου να την αποκαλώ Εκάτη, μα έγινε αιτία να μάθω τόσα πολλά, για θέματα που ούτε τα φανταζόμουν. Γνωρίζω τώρα αρκετά για ν' ανησυχώ πολύ. Είναι δυνατή, μα χθόνια και φέρνει μαζί της την καταστροφή. Χάθηκε από το κιβούρι της και τώρα με μορφή σκύλου, έχει αρχίσει να φοβερίζει και να δαγκώνει όσους εχθρεύεται. Εγώ δεν την φοβάμαι μα την υπολογίζω. Εσύ όμως γιατί; Η ωραία ψυχή σου είναι δυνατότερη και πιστεύω πως αν αντιδράσεις,

κάποια ημέρα θα είσαι ο νικητής.

Δεν θα έλθω στην Κρήτη Μίνα. Δεν θέλω να διακινδυνέψει κανείς μας. Σου είχα πει κάποτε, πως είσαι ένα δυνατό κορίτσι. Τώρα που είσαι 'κει μονάχη.. απόδειξέ το!!

Από τη Δευτέρα θα είμαι πάλι στο Γύθειο. Δεν ξέρω πότε θα πάρεις το γράμμα μου αλλά πίστεψέ με, πρόθεσή μου δεν είναι να σε στενοχωρήσω, ούτε να προσθέσω προβλήματα κοντά σε αυτά που έχεις.

Σε σκέπτομαι Μίνα και μου λείπεις...

Πέτρος

Υ.Γ. Όταν χτύπησα στο λιμάνι κι έχασα τις αισθήσεις μου, έχασα μαζί και το κινητό μου τηλέφωνο. Όταν προμηθευτώ καινούργιο, θα σου στείλω τον αριθμό του.

Διάβασε το γράμμα πάλι και πάλι και αναρωτήθηκε πως μπορούσε να στείλει ένα τόσο άκομψο κι επιθετικό γράμμα. Συνήθως δεν έγραφε έτσι στις γυναίκες. Όσο και αν ήταν θυμωμένος μαζί τους προσπαθούσε να μην ξεπερνά κάποια όρια. Είναι αλήθεια πως δεν θυμόταν τι είχε γράψει. Παρ' όλο όμως που δεν του άρεσε, δεν διόρθωσε τίποτε. Το άφησε έτσι όπως το είχε γράψει τη νύχτα στην παραζάλη της αϋπνίας του. Έσπευσε να το τυπώσει και σηκώθηκε από το γραφείο με μια απαλή θλίψη να του τυλίγει τη σκέψη. Ίσως και να ένιωθε μιά πίκρα για την ξαφνική και χωρίς ενημέρωση αναχώρηση της Μίνας. Αυτή την ώρα όμως τι μπορεί να της καταλογίσει. Τώρα μόνο συμπάθεια χρειαζόταν η Μίνα. Την ένιωθε τόσο

μόνη και αδύναμη στη μοναξιά της, που δεν έβλεπε να υπάρχουν περιθώρια να της προσθέσει και άλλα προβλήματα. Και ο ίδιος της είχε συστήσει τη φυγή. Πως τώρα μπορεί να έχει αλλάξει γνώμη. Άλλο, αν αυτός δεν εννοούσε τέτοια φυγή. Και όμως.. δεν το διόρθωσε.

Έβαλε το γράμμα σ' ένα φάκελο κι έγραψε την διεύθυνσή της. Κατέβηκε στο λιμανάκι, με το αυτοκίνητο. Εφοδιάστηκε με το κατάλληλο γραμματόσημο και το έριξε στο κουτί του ταχυδρομείου. Μετά βάδισε προς το φαρδύ πλακόστρωτο πεζοδρόμιο της παραλίας. Αυτή η βόλτα του ήταν ιδιαίτερα προσφιλής. Του άρεσε να την περπατά και να θαυμάζει τις καλλίγραμμες τουρίστριες, που liaζόντουσαν ξαπλωμένες τόπλες στην πλαζ. Και σήμερα Κυριακή, διαπίστωνε πως οι ξένες είχαν κατεβεί πρωί-πρωί, γιατί η πλαζ είχε γεμίσει.

Ζήλησε την θάλασσα και την ξάπλα της αμμουδιάς. Πολύ θα το ήθελε ένα θαλασσινό μπάνιο μέσα στον Ιούλιο. Σαν είδε όμως το ρολόι του.. άλλαξε γνώμη. Ήταν πια μεσημέρι.

Έτσι προτίμησε, αντί για μπάνιο να πάρει τις Κυριακάτικες εφημερίδες και να πάει στα "πέντε αδέρφια" για φαγητό. Χτες δεν έφαγε με τον Θεοδωράκη και σήμερα μάλλον πεινούσε. Μετά το φαγητό θα έφευγε για την Σπάρτη και θα περνούσε να δει για λίγο και την Κούλα. Σκεπτόταν, εάν πάτησε το πόδι της, αλλά κυρίως ήθελε να μάθει κανένα νέο για τον γιατρό. Από την στιγμή που του αποκάλυψε ότι ο Καρολέας ήταν πραγματικά άρρωστος, άλλαξαν τα αισθήματά του γι' αυτόν. Άρχισε να τον συμπαθεί, χωρίς ν' αλλάξει και η γνώμη του, η σχετική με τις σχέσεις του γιατρού με την Μίνα. Σαν βλέπεις

κάποιον να φτάνει στα όριά του, ασυναίσθητα τον συμπαθείς. Τον αισθάνεσαι σαν τον αδύναμο συνάνθρωπο, που βαδίζει μονάχος και αβοήθητος προς τον Γολγοθά του. Η στιγμή αυτή είναι η πιο τραγική της ζωής του και τότε εσύ θα ήθελες να ήσουν παντοδύναμος, να γλυκάνεις τις τελευταίες δύσκολες στιγμές αυτού που ανάλωσε τη ζωή του στην υπηρεσία των ασθενών συνανθρώπων του.

"Στο κάτω κάτω, ο γιατρός δεν μ' έβλαψε, αλλά έκανε ότι μπόρεσε να φέρει τη Μίνα κοντά μου. Περίεργος άνθρωπος.

Τώρα, αυτά που λέει ο Σωκράτης, για την χαρά του θανάτου, δε βαριέσαι, φιλοσοφικές ακρότητες. Όπως να το δεις, τίποτε δεν είναι πιο σκληρό από τον θάνατο. Και ακόμη όταν κανείς βαδίζει άφοβος προς αυτόν, είναι γιατί κάποια άλλη ανάγκη δυνατότερη του το επιβάλλει, όπως ο πόλεμος ή τα γηρατειά.

Καλό είναι να εξοικειωνόμαστε με το θάνατο, ότι είναι ένα φυσικό φαινόμενο, μα.. "ει εγγύς έλθει θάνατος, ουδείς βούλεται θνήσκειν". Βέβαια οι Πλατωνιστές δέχονταν, τον "μακάριο θάνατο", όπως είναι γνωστός από την πλατωνική παράδοση. Είδαμε το Σωκράτη να πεθαίνει μακαρίως στο Φαίδωνα του Πλάτωνα και να λέγει: " αγωνιζόμουν μια ζωή για να πεθάνω, έφτασε η ώρα και πρέπει να χαίρομαι. Ήρθε η ώρα της εκπλήρωσης της φιλοσοφίας."

Από τις σκέψεις του αυτές τον διέκοψε ο σερβιτόρος που του έφερε την παραγγελία του. Και τότε έφαγε και έφυγε..

9. οι μάγισσες.

*Στης καρδιάς τους διαδρόμους
στης Ανατολής τους δρόμους
μ' έμαθες, να περπατώ.
Και ζωγράφισα τη νύχτα
στο κορμί σου και την ήπια,
πιο πολύ να ζαλιστώ.*

"Δέκα Μάγισσες." Γιάννης Καλπούζος

Λίτις πέντε η ώρα, ο Πέτρος έμπαινε στην κλινική του Καρολέα. Ο θυρωρός τον χαιρέτισε με χαμόγελο. Τον είχε πια γνωρίσει. Ανέβηκε βιαστικά την μαρμαρόσκαλα και έφτασε στον πρώτο όροφο, που ήταν το τμήμα της εντατικής. Λίγοι κυριακάτικοι επισκέπτες βάδιζαν στο διάδρομο. Πέρασε από το γραφείο του Καρολέα και ήτανε κλειστό. Ημέρα Κυριακή ήταν βέβαια και ο γιατρός δεν ήταν υποχρεωμένος να είναι στο γραφείο του. Τώρα πια έμενε μόνιμα στην κλινική και ο Πέτρος υπόθεσε πως το πιο πιθανό ήταν να τον βρει εκεί. Σαν δεν τον βρήκε όμως κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο που νοσηλευόταν η Κούλα. Χτύπησε την πόρτα και άκουσε τη φωνή της να του λέει "εμπρός".

Άνοιξε και μπήκε στο γνωστό του δωμάτιο. Η Κούλα ήταν στο κρεβάτι με το πόδι δεμένο κι έκλαιγε.

«Πέτρο γύρισες;»

«Ναι, γύρισα. Μα τι συμβαίνει και κλαις; Ακόμη δεμένο το έχεις το πόδι σου;»

«Ναι, το πόδι μου δεν πάει καλά. Δεν υποχωρεί το οίδημα, ούτε κλείνουν τα τραύματα. Δεν ξέρω τι να πω.»

«Ο γιατρός τι λέει;»

Αντί απάντησης, η Κούλα άρχισε πάλι να κλαίει.

«Γιατί κλαις παιδί μου; Τι σου είπε ο Καρολέας;»

«Ότι είχε να μου πει, μου το είπε την Παρασκευή, μετά την δική σου αναχώρηση. Από χθες, είναι διασωληνωμένος στην εντατική και δεν πρόκειται πια να ξαναμιλήσει σε κανέναν. Δεν πιστεύω να συνέλθει πια. Φαίνεται πως το λαδάκι του τελείωσε. Μόνος τώρα, *ενώπιος ενωπίω*, αντιμετωπίζει τη μοίρα του.»

«Μα τι μου λες τώρα; Είναι αληθινά όλα αυτά που μου λες, ή με δοκιμάζεις;»

«Είναι όλα αληθινά Πέτρο. Αυτός ο άνθρωπος που νικούσε το θάνατο για τους ασθενείς του, τώρα είναι ανίκανος να τον νικήσει για τον εαυτό του. Σβήνει σιγά σιγά. Φοβούμαι πως η ερχόμενη εβδομάδα θα είναι η τελευταία του. Είναι τρομερό να το σκέπτομαι. Γι' αυτό με βρήκες να κλαίω. Και τι άλλο θα μπορούσα να κάνω για έναν άνθρωπο τόσο καλό, τόσο αγαθό. Δεν μπορώ να του βρω ψεγάδι. Είναι άδικο.. πολύ άδικο αυτό που του συμβαίνει τώρα.»

«Μα τι του συμβαίνει τέλος πάντων. Εξήγησέ μου. Μου πετάς κουβέντες στον αέρα και τις αφήνεις να αιωρούνται χωρίς να τις εξηγείς. Τι έγινε που είναι άδικο;»

Η Κούλα μετά το ξέσπασμα αυτό του Πέτρου, έκανε μία προσπάθεια να συγκεντρωθεί και να του μιλήσει με λόγια που να του είναι κατανοητά. Σκούπισε τα μάτια της, πήρε βαθιά αναπνοή και κοίταξε τον Πέτρο κατάματα. Μετά με φωνή που διακοπτόταν από σποραδικούς λυγμούς, άρχισε να διηγείται τη συνέχεια της ιστορίας της.

«Πέτρο, μόλις έφυγες την Παρασκευή από το γραφείο του Καρολέα, ήρθε εδώ ο γιατρός για να με ιδεί και κάθισε στην σ' αυτή την καρέκλα. Δεν αισθανόταν καλά. Ένωθε σαν να μην τον κρατούσαν τα πόδια του. Έμεινε για λίγο σκεπτικός και μετά άρχισε να μου λέγει πόσο δυστυχής είναι από την ημέρα που πέθανε η Μίνα. Μετά μου αποκάλυψε ένα μυστικό του, γιατί όπως μου είπε, ενδιέφερε και μένα. Ήταν ανίκανος σαν άνδρας και πως αυτή ήταν η αιτία που δεν παντρευτήκαμε όσο ήμουν α σπίτι του, ενώ θα το ήθελε πολύ. Όταν πήγε με τη Μίνα στο Παρίσι, ένα ατύχημα που του συνέβη τον ανάγκασε να την παντρευτεί με πολιτικό γάμο, χωρίς να έχουν σχέσεις.

Η φωνή του έχανε και τα χέρια του τρέμανε. Δεν τον είχα ξαναδεί έτσι. Μετά σαν προσπάθησε να σηκωθεί να φύγει, διαπίστωσε πως δεν είχε τις δυνάμεις. Η ασθένειά του είχε αρχίσει να εκδηλώνεται. Μου ζήτησε να χτυπήσω το κουδούνι να έλθει η νοσοκόμα. Έκανα ότι μου είπε και σαν φάνηκε η νοσοκόμα της έδωσε οδηγίες να φωνάξει τους δύο γιατρούς που γνώριζαν το μυστικό του και το φορείο. Και όταν ήρθαν οι γιατροί και τον πήραν, κάτι έσπασε μέσα μου. Η τελευταία επίσκεψη του γιατρού στο θάλαμο της εντατικής θεραπείας, έγινε πάνω στο φορείο. Κι εκεί είναι από την Παρασκευή κι εγώ δεν μπορώ να τρέξω κοντά του να τον συνδράμω και να τον ανακουφίσω στις τελευταίες του στιγμές. Στάθηκε για μένα σαν πατέρας. Με προστάτεψε και με βοήθησε.»

Η Κούλα εδώ, δεν συγκρατήθηκε. Ο βουβός λυγμός της ξέσπασε και σε λίγο τα αναφιλητά άρχισαν να συνταράζουν το στήθος της. Ο Πέτρος που είχε κι' αυτός συγκινηθεί από το

ξέσπασμα της Κούλας, τώρα άρχισε στα σοβαρά να σκέπτεται πως είχε αδικήσει το γιατρό. Βέβαια, ήξερε το μυστικό του, μα ήτανε πολύ αργά. Το τραίνο της ζωής του γιατρού, είχε φτάσει στον τερματικό σταθμό. Το ταξίδι είχε τελειώσει και ο γιατρός θα έπρεπε να αποβιβασθεί. Μετά, θα συνέχιζε μόνος προς τον Γολγοθά του, ν' αποδώσει το λογαριασμό των πράξεών του.

«Κούλα, λυπάμαι κορίτσι μου για όλ' αυτά. Πως μπορούσα να τα φανταστώ. Ο στρατηγός έχει ειδοποιηθεί;»

«Ναι, τον έχω ειδοποιήσει και από την Παρασκευή το απόγευμα όλο εδω τριγυρίζει. Ίσως να έχει ξαπλώσει κάπου. Πρέπει να υποφέρει και αυτός. Τον αγαπούσε το γιατρό. Ήσαν παιδικοί φίλοι και συμμαθητές.»

«Το ξέρω. Που μπορώ να τον συναντήσω;»

«Μην ανησυχείς. Δεν χρειάζεται να τον αναζητήσεις. Δεν θ' αργήσει να φανεί. Κάθε τόσο έρχεται να με δει. Κάθεται κοντά μου και με συντροφεύει. Είναι πολύ γλυκός άνθρωπος.»

Πράγματι. Δεν πέρασε πολλή ώρα και ο στρατηγός πέρασε από το δωμάτιο της Κούλας και τότε εξεπλάγη που βρήκε εκεί τον Πέτρο. Δικαιολογημένα τον ρώτησε.

«Πως βρέθηκες εσύ εδώ;»

«Γυρνώντας από το Λουτράκι, πέρασα να ιδώ πως είναι η Κούλα κι έμαθα τα νέα του γιατρού. Στενοχωρήθηκα πάρα πολύ. Μου είναι αδύνατο να πιστέψω πως μπορεί ο άνθρωπος, από ημέρα σε ημέρα να καταλήξει στην εντατική.»

«Πράγματι.. είναι απίστευτο. Θυμάσαι τι σου είχα πει στο Γύθειο, ότι τον αδικούσες με την γνώμη που είχες γι' αυτόν; Ελπίζω τώρα να έχεις αλλάξει.»

Με τρόπο τον παρέσυρε έξω από το δωμάτιο και του είπε:
«Ασφαλώς κι έχω αλλάξει μετά από όσα μου είπε η Κούλα. Τότε, δεν γνώριζα τίποτε για τον γιατρό, παρά μόνο ότι μου είχε πει η Μίνα και αυτή βέβαια κατά την δική της άποψη. Τώρα, λυπάμαι για όλα όσα είχα πει τότε για τον Καρολέα.»

«Με τη Μίνα μίλησες; Δεν νομίζεις πως θα ήτανε σωστό να την ειδοποιήσουμε;»

«Γιώργο δεν έχω μιλήσει μαζί της. Το τηλέφωνό της δεν απαντά. Μου έγραψε πως έχει αλλάξει νούμερο και κανείς δεν ξέρει τον καινούργιο αριθμό. Θα της το γράψω απόψε, αν και το βλέπω άσκοπο.»

«Μα γιατί. Η Μίνα συνεχίζει ακόμη να είναι τυπικά σύζυγος του γιατρού. Μην το ξεχνάς.»

«Γιώργο, η Μίνα έχει πεθάνει. Ο γιατρός αυτό πιστεύει και όλη η κοινωνία της Σπάρτης αυτό γνωρίζει.»

«Έχεις δίκιο, θα ήταν κάπως περίεργο να εμφανιζόταν τώρα ξαφνικά. Όλοι θα μιλούσαν για φάντασμα η νεκρανάσταση. Εγώ θα μείνω εδώ απόψε. Εσύ κοίταξε αύριο να προχωρήσουν οι εργασίες και για οτιδήποτε χρειαστείς, τηλεφώνησέ μου.»

«Μην νοιάζεσαι για τις εργασίες. Αυτές θα προχωρήσουν κανονικά. Άλλωστε γι' αυτό είμαι 'γώ εδώ.»

Στη συνέχεια ο Πέτρος γύρισε και χαιρέτισε την Κούλα κι έφυγε για το Γύθειο. Στο δρόμο δεν βιαζόταν. Σκεπτόταν τον γιατρό και την τραγική του μοίρα. Και οι σκέψεις του, ένα μπερδεμένο κουβάρι, του βαρύνανε την συνείδηση, γιατί σε κάποια στιγμή, επηρεασμένος από τα παράπονα και τις ενοχές της Μίνας, τον είχε παρεξηγήσει. Εν τούτοις, ακόμη δεν του

ήτανε δυνατόν να δεχθεί, πως ο γιατρός έφτανε στο τέλος του από αδυναμία του ν' αντιμετωπίσει την όποια ασθένειά του. Ο Πέτρος μέσα του πίστευε πως ο γιατρός είχε αποφασίσει να φύγει είτε από την απώλεια της Μίνας, είτε από άλλη αιτία.

Σαν μπήκε στο Γύθειο, τράβηξε προς το ξενοδοχείο του. Προτίμησε να μην περάσει από τις κοπέλες. Δεν θα του ήταν εύκολο να περιγράψει στις δύο γυναίκες την όλη κατάσταση.

Παρκάρισε όσο πιο κοντά στο ξενοδοχείο μπορούσε και πήρε μαζί του μόνο τον χαρτοφύλακά του.

Όταν ζήτησε το κλειδί του στη ρεσεψιόν, του έδωσαν μαζί δύο γράμματα της Μίνας κι ένα σημείωμα με δύο τηλεφωνικές κλήσεις της. Αυτό τον καθησύχασε αφού το ανησυχητικό θα ήταν να μην είχε τίποτε. Τότε όλη η αγωνία του θα ανέβαινε σε νούμερο που δεν θα ήθελε να το σκέπτεται.

Στη συνέχεια ανέβηκε στο δωμάτιό του, φρεσκαρίστηκε, πήρε τα γράμματα και ξαναβγήκε στο δρόμο. Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο, εκεί που όλα τα παραλιακά μαγαζιά στρώνουν τα τραπέζια τους και κάθισε σ' ένα στρωμένο τραπέζι που ήταν κάτω από το έντονο φως ενός φανοστάτη. Έδωσε την παραγγελία του και μετά έβγαλε τα γράμματα. Ο ίδιος γραφικός χαρακτήρας της Μίνας με τα καλλιγραφικά πλαγιαστά γράμματα. Σχεδόν όλα τα κορίτσια έχουν τον ίδιο χαρακτήρα. Αυτά τα λοξά τραβηχτά γράμματα, που δηλώνουν αμέσως το φύλλο του προσώπου που έγραψε το κείμενο.

Άνοιξε το πρώτο γράμμα και διάβασε...

Καστέλι, Παρασκευή 4-7-86

Καλέ μου Πέτρο.

Τέταρτη ημέρα σήμερα μακριά σου και η μνήμη μου αρχίζει να ξεφτίζει. Τη μοναδική φωτογραφία που βγάλαμε μαζί, την κράτησες εσύ αγάπη μου. Δεν πειράζει όμως. Προτιμώ να την έχεις εσύ να με βλέπεις όπως είμαι και να με θυμάσαι παρά να την έχω εγώ. Γιατί εγώ δεν θα σε ξεχάσω ποτέ καλέ μου.

Στο γυρισμό για το Καστέλι της Κισσάμου, πήρα μαζί μου τα δύο κορίτσια από την Αγγλία, την Τζένη και την Άντα που σου είχα γράψει σε προηγούμενο γράμμα μου. Μου φέρονται πολύ φιλικά και αυτό με κάνει να νιώθω άνετα μαζί τους.

Οι ίδιες, εν τούτοις, μου δώσανε την εντύπωση να μην τα πηγαίνουν τόσο καλά στις μεταξύ τους σχέσεις. Φαίνεται να έχουν πολλές διαφωνίες, τις οποίες εν τούτοις ξεπερνούν και προχωράνε. Έχουν κοινή πορεία από μικρές και νομίζω πως τελικά αυτές οι μικροδιαφορές, τους εξασφαλίζουν μία καλή σχέση συμπόρευσης άξιας ενδιαφέροντος.

Φεύγοντας από τα Χανιά, για να γυρίσουμε στην Κίσαμο, με έπεισαν να περάσουμε από μία πάρα πολύ ωραία τοποθεσία, την οποία οι ίδιες είχαν λίγο πριν επισκεφτεί. Είναι έξω από τα Χανιά δέκα επτά περίπου χιλιόμετρα, λέγεται "Άπτερα" και είναι στην κορυφή ενός λόφου.

Στα Άπτερα υπάρχουν ελληνικά, ρωμαϊκά και βυζαντινά ερείπια καθώς κι ένα τουρκικό φρούριο. Στην κορυφή που βρεθήκαμε, περάσαμε ένα πέραςμα στα δεξιά και βρεθήκαμε σε βυζαντινά και ρωμαϊκά ερείπια. Αυτό ήταν μια ευχάριστη διαπίστωση για μένα.

Από το μέρος αυτό θαυμάσαμε προς το Νότο, τα Λευκά Όρη. Η θέα είναι καταπληκτική ιδιαίτερα την άνοιξη, που τα βουνά είναι καλυμμένα με χιόνι. Τα Άπτερα υπήρξαν μια από τις πιο δυνατές πόλεις της Κρήτης. Ο μύθος λέει, ότι τα Άπτερα (χωρίς φτερά), πήρανε το όνομά τους από την ήττα των Σειρήνων σε μουσικό αγώνα. Οι Μούσες κόψανε τα φτερά των Σειρήνων και όταν αυτές προσπάθησαν να πετάξουν, έπεσαν στο νερό και σχημάτισαν τα μικρά νησιά του κόλπου της Σούδας.

Τα Άπτερα υπήρχαν από τα Μινωικά χρόνια, αφού το όνομά τους βρέθηκε και στις πλάκες της Κνωσού. Στα Ελληνιστικά χρόνια ήταν μια πολύ ισχυρή πόλη-κράτος και συμμετείχε στους κρητικούς πολέμους. Η πόλη είχε δύο λιμάνια. Το πρώτο, η Μινώα, βρισκόταν στο βόρειο τμήμα του λιμανιού της Σούδας, εκεί που σήμερα είναι το Μαράθι, ενώ το δεύτερο βρισκόταν στην απέναντι μεριά όπου σήμερα είναι το Καλάμι.

Τα δύο λιμάνια ελέγχουν την είσοδο στον προστατευμένο κόλπο της Σούδας. Τα Άπτερα συνέχισαν να είναι μια ισχυρή πόλη κατά τα Ρωμαϊκά και τα πρώτα Βυζαντινά Χρόνια, αλλά το 823 μ.Χ. καταστράφηκαν από τους Άραβες. Οι Βενετοί έχτισαν ένα φρούριο εδώ, που όμως και αυτό καταστράφηκε από τον πειρατή Μπαρμπάροσα.

Η πόλη άκμασε μέχρι την αραβική κατοχή, κατά τη διάρκεια της οποίας καταστράφηκε και εγκαταλείφτηκε, μέχρι που ξανακατοικήθηκε από τους Βυζαντινούς.

Τα εντυπωσιακά κυκλώπεια τείχη της πόλης, που κάποτε είχαν μήκος τέσσερα χιλιόμετρα, φαίνονται ακόμα σε πολλά μέρη. Στη μέση αυτής της περιοχής βρίσκεται ένας μικρός ναός

που χρονολογείται από τους Κλασικούς Χρόνους (2ος αιώνας π.Χ.). Εδώ λένε, ότι ο ναός ήταν αφιερωμένος σ' ένα ζευγάρι θεών, το οποίο πιθανότατα είναι η Δήμητρα και η Κόρη.

Αυτά είναι τα Άπτερα αγάπη μου. Μακάρι να είμαστε μαζί να τα βλέπαμε παρέα όλα αυτά τα μέρη. Καμιά φορά οι δύο φίλες μου με πιάνουν αφηρημένη και αναγκάζομαι να τους λέγω διάφορες ιστορίες για να δικαιολογούμαι. Πρέπει όμως κάποτε να τους ειπώ την αληθινή ιστορία μου, αφού μετά από μερικές ημέρες θα σε γνωρίσουν. Ξαναγυρίσαμε στο αυτοκίνητο και σε λιγότερο από μία ώρα είμαστε πάλι στο Καστέλι.

Τώρα είναι μεσάνυχτα Πέτρο και κάθομαι και σου γράφω. Παρατήρησα πως αυτή η ώρα με βοηθάει πάρα πολύ. Μου παρέχει επαρκή και αδιάσπαστο χρόνο να σε σκέπτομαι και να σου γράφω. Και απόψε, δεν ξέρω εσύ τι κάνεις, μα εγώ σε σκέπτομαι έντονα. Αναρωτιέμαι αν έχω την τύχη μιας καλής σου γνώμης για μένα, χωρίς αυτή η γνώμη να είναι αποτέλεσμα της φιλίας μας. Ξέρω πως σε πλήγωσα καλέ μου με την ξαφνική φυγή μου και θέλω να κάνω ότι είναι δυνατόν να επανορθώσω.

Ίσως να σκέπτομαι λίγο διαφορετικά από σένα, όταν όμως θα σου εκθέσω τους λόγους μου, είμαι βεβαία πως θα έχω την κατανόησή σου. Παρακαλώ το Θεό να με βοηθήσει και να διατηρήσω την λογική μου για να μην σε αδικήσω. Δεν θέλω να θεωρήσεις πως σου ζητώ άφεση αμαρτιών, στ' όνομα της αγάπης μας ή του πάθους που μας έφερε κοντά και μας ένωσε.

Όσο και αν με κρίνεις αυστηρά, θα με παρηγορεί η σκέψη, ότι δεν υπάρχει αρετή αποκομμένη από τις υποχρεώσεις που μας επιβάλλει. Αν το προσέξεις καλέ μου, θα ιδείς ότι η συνέπεια

αυτής της αρετής, βρίσκεται στις θυσίες μας και το αντάλλαγμα γυρίζει στην καρδιά μας. Αυτή τη συνέπεια στις αρετές μου, προσπάθησα να την τηρήσω στην περίπτωση του γιατρού, αλλά προσέκρουσα στα ελαττώματα της ηλικίας του και δεν ξέρω ακόμη που αλλού. Ίσως να τον έφερα εγώ σε δύσκολη θέση και δεν σου τα αναφέρω όλ' αυτά για να χτίσω ελαφρυντικά για την δική μου μέχρι τούδε ζωή. Σου έχω διηγηθεί τη ιστορία μου και αληθινά σου λέγω πως για δέκα χρόνια πλήρωνα με υπομονή, τον λογαριασμό των σφαλμάτων μου.

Δεν βλέπω να είναι μακριά η μέρα που γεμάτη σωφροσύνη πια, θα τρέξω πίσω από την ευτυχία να είμαι μαζί σου και να μεθύσω από την ευτυχία της αγάπης σου. Πόσο ευτυχισμένη θα ήμουν να ζω μόνο για σένα. Πόσο ονειρεύομαι, στην εξορία που ζω, την ημέρα που η μόνη μου φροντίδα θα είναι να σου ανταποδίδω αμέριστη την γλυκύτητα της φιλίας σου και την απόλαυση του έρωτά σου. Σου τα γράφω όλ' αυτά και τρέμω στη σκέψη, μήπως δεν είναι τελικά, τίποτε άλλο παρά χίμαιρες της αχαλίνωτης φαντασίας μου.

Φοβάμαι αγαπημένε μου πως σε κούρασα. Σου έστειλα τον αριθμό μιας θυρίδας που μίσθωσα στο ταχυδρομικό γραφείο στο Καστέλι. Την ελέγχω κάθε πρωί στις δέκα αν έχω γράμμα σου. Μόνο από σένα περιμένω γράμματα κι ελπίζω να μη μου τα αρνηθείς καλέ μου.

*Σε φιλώ άπειρες φορές
Η Μίνα σου.*

Ο Πέτρος έκλεισε τις κόλλες της επιστολής, αργά και στη συνέχεια τις τοποθέτησε στο φάκελό τους. Σ' αυτό το μεταξύ ο σερβιτόρος του έφερε την παραγγελία του. Έτσι δεν άνοιξε το δεύτερο γράμμα. Προτίμησε να τελειώσει πρώτα με το φαγητό του.

Έτρωγε και σκεπτόταν τη Μίνα. Ήταν ένα μεγάλο γράμμα που η Μίνα, πέρα από το περιγραφικό μέρος για τα Άπτερα, έκανε μια καλή προσπάθεια να δικαιολογηθεί, αλλά τίποτε δεν του έγραψε για το τι κάνει τώρα στην Κρήτη και γιατί κάθεται κεί. Να της γράψει τώρα ο ίδιος, για το γιατρό; Σ' ένα σημείο της επιστολής της τον αναφέρει. Μα δεν θέλει να την φέρει σε δύσκολη θέση. Αν την αναστατώσει και την κάνει και γυρίσει στη Σπάρτη τι θα γίνει τότε εκεί. Αυτή είναι πεθαμένη για την κοινωνία της Σπάρτης. Τι θα συμβεί σε μια τέτοια περίπτωση;

Όχι.. δεν θα της γράψει τίποτε. Εκλείσε το κεφάλαιο Σπάρτη για τη Μίνα. Το πυργόσπιτο δεν το χάνει. Θα της γράψει μόνο ότι ο γιατρός είναι άρρωστος. Και αν ο γιατρός δεν επανέλθει δεν του φταίει κανείς. Όπως είπε και η απλοϊκή Κούλα.. *το λαδάκι του τελείωσε.*

Μέριασε τα άδεια σερβίτσια και φώναξε τον σερβιτόρο να καθαρίσει το τραπέζι. Τότε αυτός, νόμισε πως του ζήτησε το λογαριασμό και του τον έφερε. Ο Πέτρος τον πλήρωσε, όμως δεν σκόπευε να σηκωθεί πριν διαβάσει και το δεύτερο γράμμα της Μίνας. Σαν έφυγε ο σερβιτόρος με τα σερβίτσια, άνοιξε τον δεύτερο φάκελο και χαμογέλασε βλέποντας πάλι το γνωστό πια χαρακτήρα της Μίνας να του γράφει:

Καστέλι, Σάββατο 5-7-86

Καλέ μου Πέτρο.

Πέμπτη ημέρα μου σήμερα στην Κίσαμο. Το πρωί πήγα στο ταχυδρομείο πιστεύοντας πως θα έχω γράμμα σου. Φαντάζεσαι την απογοήτευσή μου, που βρήκα τη θυρίδα κενή. Δεν πήρες το γράμμα μου αγάπη μου; Που βρίσκεσαι άραγε; Ούτε στο τηλέφωνο σε έχω βρει ποτέ. Σύμπτωση; ή δεν θέλεις να μου μιλήσεις καλέ μου; Πάντως εγώ θα σε παίρνω κάθε βράδυ. Βλέπεις Πέτρο, τώρα δεν έχω άλλον από σένα. Νιώθω τη μοναξιά σκληρή και αδυσώπητη να με ζώνει από παντού. Κανείς δεν μου είχε πει ότι θα ήταν έτσι, σαν έμενα μονάχη. Έφυγα και είχα λησμονήσει την εμπειρία της μοναξιάς μου στην Αθήνα, τότε που πήρα τις ασπιρίνες και κατέληξα στις πρώτες βοήθειες. Ήτανε μια τρομερή εμπειρία που ποτέ δεν θα ήθελα να την ξαναδοκιμάσω. Και όμως ήρθε. Λίγο πιο πάνω, στην περιέγραψα σαν σκληρή και αδυσώπητη, τώρα εδώ, θα την αποκαλέσω ψυχοφθόρο και θανάσιμη.

Πάλι μόνη και τόσο μακριά αυτή τη φορά, νιώθω χαμένη, σαν το καράβι που έχει χάσει την πυξίδα του. Βολοδέρνω στο δωμάτιό μου και δεν κατορθώνω ν' αποφύγω ακόμη και τα λίγα έπιπλα. Κάθε τόσο πέφτω πάνω σε κάποιο απ' αυτά.

Αυτό το ταξίδι, μ' έπεισε τελικά, πως κοντά σου είχα αρχίσει να βρίσκω την χαμένη μου σιγουριά κι ευτυχία. Ακόμη, πως είχα συναντήσει τον μοναδικό άνθρωπο που γεννήθηκε για μένα.. να τον αγαπώ και να τον λατρεύω για όλη μου τη ζωή. Και όμως έφυγα και όλα άλλαξαν. Ήρθαν τα πάνω κάτω. Εδώ τώρα, ήρθα αντιμέτωπη με το αδιανόητο. Δεν κατανοώ, πως

μπορεί, αλήθεια, να τελειώσει αυτό το κακό όνειρο.

Σκέπτομαι σοβαρά αν θα θελήσεις να έρθεις για λίγο να με δεις. Μεθώ στη σκέψη ότι αυτό μπορεί να συμβεί. Και τότε αρχίζω να σκέπτομαι, τι τάχα θα μπορέσω να σου πω, σαν συναντηθούμε. Δοκιμάζω φωναχτά, για να τις ακούω, διάφορες φράσεις, που στην αρχή τις βρίσκω καλές και μου αρέσουν, στη συνέχεια όμως τις απορρίπτω. Μου φαίνονται να είναι άλλες κρύες, άλλες ασυνήθιστα γλυκανάλατες κι άλλες κατάλληλες μόνο για ταινίες της πάλαι ποτέ Μάρθας Βούρτση.

Τελικά αγάπη μου, φοβάμαι πως δεν θα σου πω τίποτε. Γιατί θα τα έχω χαμένα. Θα ριχτώ μόνο στην αγκαλιά σου και θα κλαίω.. θα κλαίω από χαρά κι ευτυχία..

Βλέπω στο δρόμο την Τζένη και την Άντα να πλησιάζουν. Μου ζήτησαν την άδεια να με αφήσουν για τρεις ημέρες μονάχη. Θέλουν να πάνε μόνες μια φορά ακόμη στην Κνωσό. Φαίνεται κάτι έχουν δημιουργήσει εκεί. Με βλέπουν στενοχωρημένη και προσπαθούν όπως μπορούν, να γλυκαίνουν τον πόνο μου.

Εκτιμώ αυτήν την προσπάθεια τους και νομίζω πως είναι η αιτία να τις πάρω με καλό μάτι και ίσως να τους προτείνω την συντήρηση των πινακων της θείας μου της Τασώς..

Θα διακόψω εδώ το γράμμα μου, λίγο απότομα φοβάμαι, για να προλάβω να το ρίξω στο ταχυδρομείο αμέσως.»

*Σε φιλώ αμέτρητες φορές, γλυκιά μου αγάπη.
Η Μίνα σου.*

*Α*υτό το γράμμα ανησύχησε τον Πέτρο πάρα πολύ. Η Μίνα τώρα, άφησε να ξεχυθεί όλος ο πόνος της ασυγκράτητος σαν χείμαρρος και γέμισε το γράμμα της. Διαπιστώνει με λύπη του, πως το κορίτσι αυτό έχει πρόβλημα και μάλιστα σοβαρό. Ενώ η ίδια απομονώθηκε, του καταλογίζει την ευθύνη για την έλλειψη επικοινωνίας. Σηκώθηκε και κίνησε για το ξενοδοχείο του. Απόψε, δεν θα έφευγε από το δωμάτιό του. Θα περιμένει το τηλεφώνημα της. Έτσι του γράφει: *"Θα σε παίρνω κάθε μέρα τηλέφωνο..."*

Θα καθίσει λοιπόν μέσα. Ούτε στο σπίτι του στρατηγού θα πάει και στη ρεσεψιόν θα κάνει γνωστό πως θα είναι πάνω και να τον συνδέσουν, αν τον καλέσουν.

«Το 224 παρακαλώ.»

«Μάλιστα κύριε Πέτρο.»

Και όταν ο νυχτερινός υπάλληλος του έφερε το κλειδί ο Πέτρος τον ενημέρωσε πως απόψε θα έμενε μέσα και κάθε τηλεφωνική πρόσκληση που ενδεχομένως θα είχε, να την προωθούσαν στο δωμάτιό του.

«Μείνετε ήσυχος κύριε Πέτρο.»

Ανέβηκε στο δωμάτιό του και φόρεσε τις πιτζάμες του.

Η ώρα περνούσε και το τηλέφωνο δεν χτύπησε. Μήπως ανέβηκε αργά; Αναρωτήθηκε..

Έφτασαν τα μεσάνυχτα και πέρασαν, και το τηλέφωνο παρέμενε βουβό και ασυγκίνητο από τη δική του αγωνία. Δεν πίστεψε πως η Μίνα δεν θα τον καλούσε. Περίμενε μέχρι που η ταλαιπωρία της ημέρας τον κατέβαλε σε τέτοιο βαθμό, που αποκοιμήθηκε με το φως αναμμένο.

10. η συμβουλή του εργολάβου.

*Καλότυχά 'ναι τα βουνά,
καλόμοιροι είν' οι κάμποι,
που χάροντα δεν καρτερούν,
γεράματα δεν έχουν,
μον' καρτερούν την άνοιξη..
τ' όμορφο καλοκαίρι.
(καθιστικό)*

Η πρωινή φασαρία του δρόμου, έγινε η αιτία που ξύπνησε ο Πέτρος νωρίς. Σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε και δεν κατέβηκε στην αίθουσα πρωινού. Προτίμησε να πάρει το καφεδάκι του με τις κοπέλες στο σπίτι και μετά να ιδεί το εργολάβο.

Ψυχολογικά, δεν ένιωθε να βρίσκεται σε ιδεώδη κατάσταση. Δεν είχε καν φαντασθεί πως στο Γύθειο θα έφτανε μέχρις του σημείου να χάνει τον ύπνο του περιμένοντας τηλεφώνημα από μία γυναίκα.

Δεν πήρε το αυτοκίνητό του αλλά προτίμησε να περπατήσει στην πόλη και να απολαύσει την πρωινή ομορφιά, που σου χαρίζει το ξύπνημά της. Πήρε από το περίπτερο την τοπική εφημερίδα και προχώρησε προς το γιαπί. Οι Αθηναϊκές εφημερίδες έρχονται μετά τις έντεκα. Από το φούρνο της γειτονιάς, πήρε μισό κιλό φρέσκα λαλάγγια για την Αμαλίτσα.

Μετά από λίγο ανέβαινε την εξωτερική λιθόσκαλα του στρατηγού. Μόλις του άνοιξε η Αμαλίτσα, γεμάτη χαρά τον αγκάλιασε και δεν έλεγε να τον αφήσει από τα χέρια της.

«Κορόνι μου, σε 'μας έφερες λαλάγγια; Δε μου 'λεγες να σου ζυμώσω μία σκάφη;»

«Αμαλίτσα, πρέπει να κινηθεί και το εμπόριο του Γυθείου.

Ξέρεις τα είδα φρέσκα και τα ζήλεψα. Ένα καφεδάκι όμως από το δικό σου μπρίκι θα τον πιω. Ο Γιώργος γύρισε;»

«Δεν γύρισε κορόνι μου. Εσύ τον είδες εχτές;»

«Τον είδα αλλά δεν μου είπε στα σίγουρα αν θα έμενε. Ούτε τηλέφωνο δεν πήρε;»

«Όχι κορόνι μου δεν πήρε.»

«Καλά θα πάρει, μην ανησυχείς. Θ' ανέβω στην ταράτσα να δω τη δουλειά κι εσύ, σαν κάνεις τον καφέ φώναξέ με.»

Όταν ο Πέτρος ανέβηκε στην ταράτσα, βρήκε τον εργολάβο να καταβρέχει την πλάκα. Με το ασκέρι του σε δύο ομάδες, είχε αρχίσει να ξεκαλουπώνει κολώνες και πλαϊνά με τη μία, ενώ με την άλλη είχε καταπιαστεί να κλείνει τα μερεμέτια.

«Μάστορα πότε ξεκινάς τούβλα;»

«Αύριο κατεβάζω τα εργαλεία και ανεβάζω υλικά. Πρώτα ο Θεός, την Τετάρτη το πρωί. Αν είσαι εδώ.. και μου χαράξεις φυσικά.»

..συμπλήρωσε χαμογελώντας καλόκαρδα.

«Εδώ θα είμαι βρε Γιάννη. Που να πάω. Έλεγα να πήγαινα στην Κρήτη με το φέρυ-μποτ, ένα ταξίδι για καμιά εβδομάδα, αλλά είναι λίγο δύσκολο. Δεν το βλέπω να βγαίνει...»

«Τίποτε δεν είναι δύσκολο αφεντικό. Άμα το θέλεις πολύ, *κουτούρα* το και φύγε. Ότι ζούμε μένει. Μη σκοτώνεις τον καιρό σου μ' αυτή τη δουλίτσα. Χαράς το πράγμα. Τα μπετά τελειώσανε. Σήμερα νομίζω έχει καράβι. Μην το χάσεις, εγώ δεν σε χρειάζομαι. Όσο για το στρατηγό.. ε! Να σου ξηλώσει τα γαλόνια δεν μπορεί.»

«Γιάννη δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα αφεντικό. Ότι αποφασίσεις.»

Την ώρα 'κείνη ακούστηκε η φωνή της Αμαλίτσας που τον ειδοποιούσε πως ο καφές του ήταν έτοιμος. Τον πρόλαβε όμως ο μαστρογιάννης και έτρεξε να τον φέρει αυτός.

«Θα πάω να στον φέρω επάνω αφεντικό. Κάτσε εδώ να τον πεις, να πούμε και καμιά κουβέντα..»

«Καλά βρε Γιάννη. Θα σου κάνω.. ενός καφέ παρέα..»

Σαν γύρισε ο εργολάβος με το δίσκο, ο Πέτρος με χαρά του διαπίστωσε πως η Αμαλίτσα είχε κάνει δύο καφέδες και τους συνόδευε με φρέσκα λαλάγια από αυτά που της είχε φέρει, με μαλακή φέτα και χαραχτές ελιές, δικής της παραγωγής.

«Αφεντικό, η κυρά διάβασε τη σκέψη μου.»

«Τι να πω για τη γυναίκα αυτή. Με αγαπάει σαν τον αδερφό της. Δεν με ξεχωρίζει από το στρατηγό. Αλήθεια, πήγες για ψάρεμα, ή τζάμπα την έφερες τη βάρκα;»

Το πρόσωπο του μαστρογιάννη φωτίστηκε. Λες και τον χτύπησε στην ευαίσθητη χορδή του. Ο νους του πέταξε στην Ηρακλεία στο νησί του. Εκεί που το ψάρεμα γι' αυτόν ήταν η καθημερινή του διασκέδαση. Λίγο ψαράς, λίγο ταβερνιάρης, λίγο οικοδόμος. Από την Ηρακλεία, ξέπεσε στο Μπραχάμι Αττικής, να γίνει εργολάβος οικοδομικών εργασιών. Δεν πήγε άσχημα. Έκανε ότι τούβγαине. Δεν άφηγε τίποτε. Από μετριά, χτισίματα, σοβάδες, μέχρι.. *"με το κλειδί στο χέρι"*. Καλές οι εργολαβίες, μα το τρέιλερ με τη βαρκούλα πάντα μαζί του.

«Αν πήγα λες; Άφησα και κανένα βράδυ που να μην πάω; Κάθε βράδυ πηγαίνω αφεντικό. Εγώ μια φορά, στο έχω πει.. όποτε αποφασίσεις, εδώ είμαι.»

«Μην ανησυχείς Γιάννη. Πιες το καφεδάκι σου και για το ψάρεμα, ελπίζω πριν φύγουμε από εδώ, να πάμε. Βλέπεις όλο απρόοπτα βγαίνουν και μας φέρνουν τα σχέδια άνω κάτω.»

«Αλήθεια, που είναι ο στρατηγός; Δευτέρα σήμερα και δεν τον είδα. Εδώ είναι;»

«Όχι, δεν είναι 'δω. Από το Σάββατο λείπει στη Σπάρτη. Πεθαίνει ένας συμμαθητής και τον συμπαραστέκεται. Έχει μείνει δίπλα του από προχτές. Μετά από εδώ, λέω να πάω κι εγώ μέχρι την Σπάρτη να τον συναντήσω.»

Και αυτό έκανε. Χωρίς να πει τίποτε στις γυναίκες βάδισε προς το ξενοδοχείο του. Κάθε φορά που πήγαινε ή έφευγε με τα πόδια από το ξενοδοχείο, έβλεπε στο ισόγειο του διπλανού κτιρίου ένα βιβλιοπωλείο. Μερικές φορές είχε κοντοσταθεί κι εξέταζε τα βιβλία στις προθήκες του. Αυτή τη φορά ο Πέτρος μπήκε στο κατάστημα και ρώτησε τον βιβλιοπώλη, εάν έχει αρχαίους Έλληνες συγγραφείς.

«Έχω. Για ποιόν από όλους ενδιαφέρεστε;»

«Με ενδιαφέρουν δύο βιβλία. Οι "*Εννεάδες*" του Πλωτίνου και τα "*Ηθικά*" του Πλούταρχου.»

«Εκτός σειράς, έχω μόνο το πρώτο. Το δεύτερο το έχω μέσα σε σειρά. Δεν μπορώ να σας το δώσω μόνο του. Θα πρέπει να πάρετε ολόκληρη τη σειρά.»

«Καλά, Δώσε μου μόνο τον Πλωτίνο.»

Πήρε το βιβλίο που του έφερε ο βιβλιοπώλης κι έφυγε για τη Σπάρτη. Είχε τρομερή αγωνία για το γιατρό και μια ανησυχία για την Κούλα. Δεν του έφευγαν από το μυαλό οι συζητήσεις

που είχε στο Λουτράκι με τον φίλο του τον Θόδωρο και τον παπαδημήτρη. Θυμήθηκε και τη Μίνα που την πρώτη ημέρα στο πυργόσπιτο, του είχε πει πως στα θέματα της ζωής μετά θάνατον και της ψυχής γενικά, δεχότανε τις φιλοσοφικές θέσεις του Πλωτίνου. Αυτός είναι ο λόγος που πήρε το βιβλίο του σήμερα. Του άρεσε η έρευνα. Ζητούσε περισσότερο φως. Έπρεπε ν' αφήσει αυτόν τον χορό των γεγονότων, αλλά όχι δια της φυγής. Ήθελε να βεβαιωθεί πρώτα, από που ξεκίνησε όλη αυτή η ιστορία και ότι η ευθύνη δεν τον βάραινε, αφού όλα τούτα τα αλλόκοτα και περίεργα, άρχισαν με τη δική του άφιξη στο Γύθειο. Ήταν μεσημέρι σαν έφτασε στην κλινική και ανέβηκε στον πρώτο όροφο. Το γραφείο του Καρολέα ήταν κλειστό, δείγμα ότι ο γιατρός συνέχιζε να είναι σε άσχημη κατάσταση. Το αδειανό γραφείο της προϊσταμένης τον έφερε πάλι στο συμπέρασμα ότι η Κούλα δεν είχε ακόμη αναλάβει υπηρεσία. Τον στρατηγό δεν τον είδε πουθενά. Έτσι τράβηξε ίσια για το δωμάτιο της Κούλας. Χτύπησε διακριτικά την πόρτα αλλά δεν πήρε απάντηση. Ξαναχτύπησε πιο δυνατά αλλά και πάλι δεν άκουσε κανένα σήμα από μέσα. Άνοιξε ανήσυχος την πόρτα και για μεγάλη του έκπληξη, είδε το κρεβάτι της Κούλας άδειο και στρωμένο. Έκλεισε πίσω του την πόρτα και τότε στάθηκε στο διάδρομο. Μια αδελφή που περνούσε εκείνη τη στιγμή του έδωσε τα κακά μαντάτα.

Ο Καρολέας είχε καταλήξει στη διάρκεια της νύχτας. Το γραφείο τελετών είχε παραλάβει τον νεκρό. Ο στρατηγός είχε αναλάβει να διεκπεραιώσει τις διαδικασίες γιατί η κηδεία είχε οριστεί για τις πέντε το απόγευμα. Η Κούλα ήταν σε αφασία

στο θάλαμο εντατικής θεραπείας.

«Δεν μπορείτε να την ιδείτε κύριε Πέτρο. Δεν επικοινωνεί με το περιβάλλον.»

«Μα πως έγινε. Εχτές το βράδυ ήμουν εδώ και μίλησα μαζί της. Τι της συνέβη που έπρεπε να πάει στην εντατική.»

«Μόλις έμαθε το θάνατο του γιατρού, η κατάστασή της βάρυνε και το πόδι της πρήστηκε. Δεν ξέρω λεπτομέρειες να σας πω κύριε Πέτρο. Μπορείτε να ρωτήσετε τούς γιατρούς.»

Έκρινε πως δεν είχε τίποτε να κάνει πια αυτός στην κλινική. Κρίμα. Δεν ήθελε μια τέτοια κατάληξη για τον γιατρό. Δεν ήταν ο άνθρωπος που θα μπορούσε κάποιος να ειπεί πως του άξιζε να φύγει πικραμένος. Μπορεί να έκανε σφάλματα στο θέμα της Μίνας, μα δεν είχε δόλο. Ποίος όμως να γνωρίζει τι στ' αλήθεια να συμβαίνει. Μόνο ο ίδιος.

Κατέβηκε αργά τη σκάλα. Πήγε στο αυτοκίνητό του και με το κινητό του τηλέφωνο πήρε το στρατηγό.

«Εμπρός.»

«Γιώργο, Ο Πέτρος είμαι. Που βρίσκεσαι;»

«Πέτρο στη Σπάρτη είμαι, τρέχω από το πρωί στις δημόσιες υπηρεσίες. Εσύ που είσαι; Στη δουλειά;»

«Εκεί ήμουν όλο το πρωί και σε ενημερώνω πως όλες οι εργασίες προχωρούν κανονικά. Τώρα είμαι στη Σπάρτη. Σου τηλεφωνώ από το αμάξι μου, έξω από την κλινική.»

«Πήγες επάνω; Έμαθες τα νέα;»

«Ναι Γιώργο τα έμαθα και λυπήθηκα πάρα πολύ. Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

«Πέτρο, έχω σχεδόν τελειώσει. Αυτή τη στιγμή, βρίσκομαι στην Δημαρχία να πληρώσω για τον τάφο. Μπορείς κατά τη μία και μισή να βρεθούμε στο γνωστό μας ζαχαροπλαστείο και να πάμε για φαγητό.»

«Εντάξει Γιώργο θα είμαι 'κεί.»

Ο Πέτρος έβαλε εμπρός και οδήγησε κατ' ευθείαν στο ζαχαροπλαστείο του Δημαρχείου. Θα τον περίμενε από τώρα και θα έριχνε μια πρώτη ματιά στο βιβλίο που αγόρασε.

Παρ' όλο που είχε πει καφέ με τον εργολάβο, παράγγειλε ένα καπουτσίνο και άνοιξε τις "Εννεάδες" του Πλωτίνου¹⁰.

Ένα αρχαίο κείμενο δεν είναι βέβαια μυθιστόρημα να το διαβάσει για να σκοτώσει την ώρα του, μέχρι να έρθει ο

¹⁰ "... Ο Πλωτίνος γεννήθηκε στη Λυκόπολη της Αιγύπτου στο έτος 205μ.Χ. Ήταν γόνος εύπορης οικογένειας και έτυχε επιμελημένης ανατροφής και παιδείας.

Αφιέρωθη στη φιλοσοφία σε ηλικία 28 ετών. Μία διάλεξις του πλατωνικού Αμμωνίου Σακκά υπήρξε για τον Πλωτίνο αποκάλυψη.. Η είσοδος του Πλωτίνου στη σχολή του Αμμωνίου, δεν ήτο απλή μύηση εις τα δόγματα του Πλατωνισμού, αλλά κάτι σαν την μεταστροφή του Αυγουστίνου. Ο Αμμώνιος Σακκάς δύναται να θεωρηθεί ο ιδρυτής του Νεοπλατωνισμού. Ο Πλωτίνος υπήρξε μαθητής του Αμμωνίου επί 11 ετη. Μετά ηθέλησε να μεταβεί στην Περσία και την Ινδία δια να γνωρίσει την σοφία των Περσών και των Ινδών, αλλά μη δυνηθείς να πράξει τούτο λόγω των πολεμικών γεγονότων στην περιοχή, κατέφυγε στη Ρώμη όπου ίδρυσε φιλοσοφική σχολή. Ουδείς Νεοπλατωνικός αμφιβάλλει περί του ότι η διδασκαλία του Πλωτίνου, δεν είναι τίποτε άλλο παρά γνήσιος Πλατωνισμός.... Η διδασκαλία του εξετιμάτο μεγάλως υπό των Ρωμαίων αριστοκρατόρων, ως και ο αυτοκράτωρ Γαλλινός και η αυτοκράτειρα Σαλωνίνα, υπήρξαν θαυμαστές του. Ο Πλωτίνος δεν ήτο ο Θεόπνευστος ερημίτης ή ο σκοτεινός αποκρυφιστής, αλλά ένας των αυθεντικότερων σοφών της Ελλάδος. ...εφημολογήτο δε "...η ένωσίς του μετά του προταρχικού Όντος" που εθεωρείτο ως το αποκορύφωμα του Νεοπλατωνικού μυστικισμού...

Η συγγραφική δράση του Πλωτίνου παρουσιάζεται αρκετά αργά, γιατί πολύ καιρό μετέδιδε τη διδασκαλία του Αμμωνίου προφορικά. Μόνο ύστερα από προτροπές των μαθητών του πήρε την απόφαση και έγραψε το περιεχόμενο της διδασκαλίας του. Τα συγγράμματά του, τα συγκέντρωσε και τα κατέταξε ο μαθητής του Πορφύριος, ο οποίος το διαίρεσε σε Εννεάδες, που περιλαμβάνονται σε έξι βιβλία.

... Γέρων, σχεδόν τυφλός και εκ νόσων καταπονούμενος, εγκαταλειφθείς από φίλους και μαθητάς, άφησε να καταφανεί η άπειρος ψυχική του γαλήνη και απέθανε στην Καμπανία, σε ηλικία εξήντα πέντε ετών."

στρατηγός. Θα το ξεφύλλιζε να εντοπίσει τα σημεία, που θα μπορούσαν ίσως να τον δια φωτίσουν για τις δύο γυναίκες, τα φιλοσοφικά τους πιστεύω, τις σχέσεις τους και αν αυτά που συμβαίνουν έχουν κάποια σύνδεση με το θάνατο του γιατρού, τον τραυματισμό το δικό του και της Κούλας.

Από την γρήγορη ανάγνωση της εισαγωγής, εννόησε μέσες άκρες τις κεντρικές γραμμές της φιλοσοφίας του Πλωτίνου:

"Υπάρχουν δυο κόσμοι, ο θεϊκός και ο γήινος, που είναι αντίθετοι μεταξύ τους και συναντώνται στην ανθρώπινη ψυχή.

Σύμφωνα με τον Πλωτίνο, η ψυχή προερχόμενη έμμεσα από το *"Έν"*, από την υπέρτατη δηλαδή ουσία, που έχει θεϊκή υπόσταση και ακόμη έχει την ιδιότητα να εισέρχεται στην εγκόσμια αδιαμόρφωτη ύλη και να της δίνει πνοή, ζωή και διάφορα άλλα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Εδώ όμως τίθεται το ερώτημα: *"η ψυχή πού ανήκει τελικά, στα εγκόσμια ή στα επουράνια;"*. Ο Πλωτίνος, στο ερώτημα αυτό δέχεται ότι στην ψυχή ανήκει η επιλογή. Μπορεί η ψυχή να γοητευθεί από την ύλη και τα δημιουργήματά της και η τιμωρία για το *ατόπημα* και την αλαζονική της στάση να είναι η φθορά της, ο θάνατος. Από την άλλη όμως, μπορεί και να μην αφομοιωθεί με τα εγκόσμια και να αφιερωθεί στην προσπάθεια να γυρίσει στο θεϊκό κόσμο, να ενωθεί με το *Έν*. Τότε πλέον ο θάνατος θα επέλθει μόνο για την ύλη, μόνο για το σώμα του ανθρώπου. Η ψυχή δε θα συνοδεύσει το σώμα στην αποσύνθεση αλλά θα κερδίσει τη *θεϊκή αιωνιότητα*.

Με τη θεωρία του αυτή ο Πλωτίνος προσπαθεί έμμεσα να παρουσιάσει τον ιδανικό τρόπο ζωής.

Έτσι η ανθρώπινη ζωή δε δημιουργήθηκε για να αναλώνει τις προσπάθειές της στον ορατό κόσμο της ύλης, αλλά για να συνειδητοποιήσει τη γνήσια ψυχική αξία και κατ' επέκταση να υπερνικήσει τον εγκόσμιο θάνατο."

Όλα καλά αυτά, μα ο Πέτρος δεν ικανοποιήθηκε. Ξανά από την αρχή ξεφύλλισμα μέχρι που το έπιασε το σημείο κλειδί.

.....
.....

"II. Περί αρετών

1. Αφού τα κακά υπάρχουν εδώ κάτω και κυκλοφορούν, εξ ανάγκης εις την περιοχή αυτή του κόσμου και επειδή η ψυχή θέλει ν' αποφύγει τα κακά, πρέπει να φύγουμε από δω πέρα. Αλλά σε τι συνίσταται η φυγή;

Εις το να εξομοιωθούμε προς τον Θεό, λέγει (ο Πλάτων), και θα επιτύχουμε τούτο, αν είμαστε δίκαιοι και ευσεβείς μετά φρονήσεως και εν γένει αφοσιωμένοι εις την αρετή.

Εάν όμως εξομοιωθούμε δια τής αρετής προς τον Θεό, γινόμαστε μήπως όμοιοι προς αυτόν, που κατέχει την αρετή; Ασφαλώς. Διότι προς ποίον Θεό θα προσπαθήσουμε να ομοιάσουμε, εάν όχι προς εκείνον, που κατέχει τις ιδιότητες αυτές σε ύψιστο βαθμό;

.....

2.- Ο Πλάτων διατείνεται ότι η εξομοίωση προς τον Θεό συνίσταται εις την φυγή εκ του κόσμου τούτου. Τις αρετές που αναφέρει στην "πολιτεία" του, τις ονομάζει πολιτικές αρετές, ενώ τις λοιπές τις ονομάζει καθάρσεις. Από αυτό γίνεται φανερό πως ο Πλάτων δεν θεωρεί τις πολιτικές αρετές, ικανές να μας εξομοιώσουν με τον Θεό.

Πως λοιπόν λειτουργούν οι αρετές-καθάρσεις, για να εξομοιωθούμε με το με το Θεό, με την κάθαρση;

Όταν η ψυχή είναι κακή, γίνεται ένα με το σώμα και κρίνει με αυτό τα πράγματα, και εάν δεν συμφωνεί με το σώμα, τότε η ενέργεια είναι νόηση και φρόνηση και ομιλούμε για σωφροσύνη. Όταν είναι αγαθή και ενάρετη και υπερνικήσει τον φόβο, τούτο είναι ανδρεία. Όταν όμως κυριαρχεί ο νους και ο λόγος, τούτο είναι δικαιοσύνη.

Μία τέτοια ψυχή, που βρίσκεται σε κατάσταση διαλογισμού, και δεν διαταράσσεται από τα πάθη της ύλης, θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί, πως εξομοιώθηκε με το Θεό."

Ο Πέτρος συνέχισε να διαβάζει το κείμενο του Πλωτίνου. Πιο κάτω εντόπισε ένα απόσπασμα που φαίνεται καθαρά πως δέχεται την θεωρία της μετεμψύχωσης, ακόμη και σε ζώα η και πράγματα.

II..... Και τα ζώα; Κατά ποιόν τρόπον έχουν ζωή; Εάν υπάρχουν εντός αυτών ανθρώπινες ψυχές αμαρτωλές, όπως λέγεται¹¹, το ανώτερο και χωρισμένο μέρος αυτών των ψυχών δεν φτάνει ποτέ μέχρι των ζώων, τα βοηθά χωρίς να είναι παρούσα η συνείδησή των.

Δέχεται μόνο την ανταύγεια τής ψυχής, που είναι συνενωμένη με το σώμα, το δε σώμα του ζώου λαμβάνει τις ιδιότητες του ανθρώπου εκ της ανταύγειας της ψυχής."

Ο στρατηγός που μπήκε τη στιγμή εκείνη, τον ρώτησε τι του συμβαίνει.

«Γιώργο, προσπαθώ να λύσω το μυστήριο με τα σκυλιά. Η

¹¹ Υπαινίσσεται την θεωρία της μετεμψύχωσης.

Μίνα φιλοσοφικά, δεχόταν τον φιλόσοφο Πλωτίνο, ο οποίος ήτανε Νεοπλατωνιστής, παγανιστή θα τον λέγαμε σήμερα και δεχόταν την αιωνιότητα της ψυχής, η οποία μετά το θάνατο του ανθρώπου, συνεχίζει να ζει για να εμφυτευτεί σε άλλο άνθρωπο ή αν έχει αμαρτίες, να πάει σε ζώο ή σε πράγμα. Με αυτή τη φιλοσοφική θέση, η γερόντισσα προικισμένη με δυνατή σκέψη, μετά τον πνιγμό της, σε πρώτη φάση επανήλθε στη ζωή με το ίδιο της το σώμα, σαν ξωτικό. Σαν αναπαύτηκε όμως στη Καλαμάτα και εξαπάτησε τον γιατρό, οι Θεοί την τιμώρησαν και την μετενσάρκωσαν σε σκυλί. Τώρα είμαι βέβαιος, πως το σκυλί που δάγκωσε την Κούλα κι έριξε και μένα στη νταλικά, πρέπει να έχει την ψυχή της γερόντισσας. Μπορεί όμως να έχει κι άλλα σκυλιά στις διαταγές της, που τους αναθέτει αποστολές. Αυτό, δίνει κάποια ερμηνεία.»

«Πέτρο είμαι πολύ κουρασμένος και σε δύο ώρες έχουμε την κηδεία του γιατρού. Ας τ' αφήσουμε αυτά γι' άλλη φορά και να πάμε να τσιμπήσουμε κάτι; Ακόμη, αν δεν σε πειράζει, μπορούν να μας ετοιμάσουν κάτι της ώρας εδώ. Τι λες;»

«Αν γίνεται αυτό θα το προτιμούσα. Εδώ έχουμε και την άνεση του κλιματισμού.»

«Τότε.. μην ενοχλείσαι. Θα τα κανονίσω όλα και όταν θα είναι έτοιμοι, θα μας ειδοποιήσουν.»

Στο χρόνο που ο στρατηγός συνεννοείτο με τη διεύθυνση, ο Πέτρος σκεπτόταν με πιο τρόπο θα επαλήθευε τις σκέψεις του. Ήταν βέβαιος πως δεν έσφαλε.

"Η ψυχή της γερόντισσας πρέπει να έχει ξαναγυρίσει στο σκυλί. Σε μια τέτοια περίπτωση, που αλλού μπορεί να έχει πάει

το σκυλί εκτός από το πυργόσπιτο; Μετά την κηδεία του γιατρού, θ' αφήσω το στρατηγό και θα πάω στο πυργόσπιτο. Είμαι βέβαιος πως εκεί υπάρχει η αλήθεια και θα την βρω.."

Ο γιατρός Καρολέας, ζώντας με την Μίνα στη βίλα, είχε πολλούς φίλους στη Σπάρτης, αλλά κανένα συγγενή.

Ο τοπικός ιατρικός σύλλογος του οποίου ήταν ενεργό μέλος, παρακολούθησε σύσσωμος την κηδεία του μεταστάντος, και ο πρόεδρος ξεφώνησε από χειρόγραφο ένα μακρύ επικήδειο λόγο, περιγράφοντας την προσωπικότητα του Καρολέα σαν επιστήμονα και σαν άνθρωπο με αξιόλογο κοινωνική δράση. Εντυπωσιάστηκε δε πολύ στο σημείο του λόγου, που ο πρόεδρος ανέφερε ότι.. *"ο εκλιπών, μόλις προ οκτώ ημερών είχε την ατυχία να χάσει την αγαπημένη σύντροφο της ζωής του. Δεν άντεξε τον πόνο αυτής της απώλειας."*

Έψαξε την ματιά του στρατηγού και αυτός του έκανε νεύμα, σαν να του έλεγε: *"Μην ανησυχείς, ή ξέχνα τι λένε αυτοί και μην κάνεις πρόβλημα. Άφησε τον καθ' έναν να ξέρει αυτά που μόνος του γνωρίζει."*

Τον πρόεδρο διαδέχτηκε στο βήμα ο στρατηγός, ο οποίος ευτυχώς ήταν σύντομος. Η μικρή του ομιλία, ήταν κυρίως μια αναδρομή στα μαθητικά και φοιτητικά χρόνια του γιατρού και στο αξιόλογο κοινωνικό του έργο. Στη συνέχεια κάλεσε τους παρευρισκόμενους να συνοδεύσουν το σκήνωμα μέχρι του τάφου και ότι μετά ήσαν ελεύθεροι. Ελλείψει συγγενών, δεν θα γινόταν αποδοχή συλλυπητηρίων ούτε θα προσφερόταν ο καθιερωμένος καφές, στο συνήθη χώρο του αναψυκτηρίου.

11. ένας ανεξήγητος θάνατος

*Της περασμένης μας ζωής
με ζώνουν τα φαντάσματα
κι εγώ σαν τον βρικόλακα
πλανιέμαι στα χαλάσματα*

Λαϊκό τραγούδι. Ι. Γιαννακόπουλος

Ο Πέτρος δεν συνόδευσε την ακολουθία μέχρι το τάφο του Καρολέα. Πήγε βιαστικός στο αυτοκίνητό του κι έφυγε για τη Μαγούλα. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν τέσσερις και μισή. Δεν άργησε στην κηδεία, παρά τους φόβους του. *"Τώρα αρχίζουν τα σκοτεινά και τα άγνωστα."* Σκέφτηκε.

Πέρασε τη Μαγούλα, τη γέφυρα του χειμάρρου και μετά από λίγο έστριβε στο χωματόδρομο με τις βατουργιές.

Στα μέσα του χωματόδρομου στάθηκε. Ήταν το σημείο που είχε συναντήσει τη Μίνα, σαν ήρθε στο πυργόσπιτο εκείνο το βροχερό μεσημέρι της προπερασμένης Παρασκευής. Μάζευε μούρα με ένα μικρό πανέρι.

Τόση έντονη ήταν τότε η εικόνα της, που τώρα, σχεδόν την έβλεπε πάλι ολοζώντανη μπροστά του, να του χορεύει και να του τραγουδά:

*Καλώς μας ήρθες, παλικάρι τυχερό,
μεσημεριάτικα στη μαγεμένη ρεματιά.
Σε υποδέχονται νεράιδες και στοιχειά,
και σε καλούνε μαζί τους στο χορό.*

Έφερε το αυτοκίνητο στην αλάνα και στάθηκε σε τέτοια απόσταση, που να μπορεί με ευχέρεια να έχει ολόκληρο το πυργόσπιτο, μέσα στο οπτικό του πεδίο. Έσβησε τον κινητήρα

και κατέβασε τα κρύσταλλα των δύο μπροστινών παραθύρων, τρία περίπου δάχτυλα, για να διευκολύνει τους εξωτερικούς ήχους να φτάνουν στο εσωτερικό του αυτοκινήτου.

Μια απόλυτη σιγή απλωνόταν παντού. Ο ήλιος δεν είχε γείρει ακόμη πίσω από τον Ταϋγκετο και το πυργόσπιτο λουσμένο στο φως του, έμοιαζε με παραμυθένιο παλάτι, που του έλλειπε η νεράιδα. Και ξαφνικά ένιωσε να συγκινείται. Μια θλίψη τον κατέλαβε και άθελά του σκέφτηκε: *"Υπάρχει κι' εδώ μια νεράιδα, μια νεράιδα όμορφη, γλυκιά, ανθρώπινη. Μα που να είναι τώρα;"*

Μέχρι την περασμένη Δευτέρα, ήσαν μαζί και την άφησε στο νεκροταφείο της Μαγούλας. Εκεί.. πέθανε για όλους. Για τον ίδιο ζει. Σήμερα Δευτέρα, πέθανε και ο γιατρός. Γιατί τάχα να συμβαίνουν όλα Δευτέρα; Να έχει αυτό κάποια σημασία;

Αλλά τόση ώρα και δεν ακούγεται τίποτε. Ούτε ο Φιντέλ να τον υποδεχτεί, ούτε κάποιο άλλο σκυλί.

"Μήπως έπεσε έξω στους υπολογισμούς μου; Μήπως είναι μέσα στο κτίριο; Ας κορνάρω."

Πίεσε το κλάξον της μερσεντές και ένας δυνατός ήχος διατάραξε τη γαλήνη του ήσυχου περιβάλλοντος. Και ω! του θαύματος. Ένα γάβγισμα δυνατό, μα υπόκωφο ακούστηκε από το εσωτερικό του πυργόσπιτου, σαν απάντηση στο δυνατό κορνάρισμα.

"Μπίγκο. Το σκυλί είναι 'δω." ..σκέφτηκε ο Πέτρος.

Αποφάσισε να βγει από τη μερσεντές, μιας και το σκυλί ήταν κλεισμένο μέσα στο κτίριο και δεν θα μπορούσε να τον βλάψει, στην περίπτωση που τον αντιπαθούσε. Ένωσε μια

αδιευκρίνιστη ικανοποίηση, από το γεγονός ότι η σκέψη του επαληθευόταν. Μακάρι να ήταν σωστή.

Το σκυλί συνέχιζε τα γαβγίσματα και ο Πέτρος πλησίασε το τζαμιλίκι, του μοναδικού μικρού παραθύρου του ισογείου, που έβλεπε στο εσωτερικό του καθιστικού.

Και τότε είδε το σκυλί. Ορθωμένο στα πισινά του πόδια, πατούσε με τα μπροστινά του στην ποδιά του παραθύρου. Κουνούσε έντονα την ουρά του και χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του, και του κουνούσε την ουρά του. Δείγμα, ότι οι διαθέσεις του ήταν φιλικές και δεν θα αντιμετώπιζε κάποια ξαφνική επίθεση. Στο χρώμα έμοιαζε με τον Φιντέλ, μα του φάνηκε πιο λεπτό. Σαν το κοίταξε προσεχτικά, είδε πως δεν είχε τα γεννητικά όργανα του αρσενικού σκύλου. Θυμήθηκε τη Μίνα που είχε αποκαλέσει τον Φιντέλ, *αγόρι* μου. Συνεπώς ο Φιντέλ ήταν αρσενικό σκυλί ενώ τώρα αυτό είναι θηλυκό.

"Ωραία. Μέχρι εδώ επαληθεύονται οι υποθέσεις μου. Η ψυχή της γερόντισσας επανήλθε στο σώμα της σκύλας. Αυτή, πρέπει να έχει δαγκώσει την Κούλα και να τρομοκράτησε το βοηθητικό προσωπικό του σπιτιού του Καρολέα κι αυτή πρέπει να έπεσε πάνω και στα δικά μου πόδια."

Σκέφτηκε πως η σκύλα πρέπει να έχει κάποιο άνοιγμα που να της δίνει την δυνατότητα να μπεινοβγαίνει στο σπίτι.

Αποφάσισε να της μιλήσει. Αν τώρα η σκύλα είναι η γριά Τασώ, θα πρέπει να τον καταλάβει. Με ποίο όνομα να την φώναζε όμως; Σκέφτηκε να μπλοφάρει. Θα την έλεγε *Εκάτη*.. με το όνομα που υπόγραφε τους πίνακές της.

«Εκάτη, έλα έξω κορίτσι μου..»

Την ίδια στιγμή της έκανε φιλικό σήμα με το χέρι του και το κεφάλι του. Την είδε να κατεβάζει τα πόδια της από την ποδιά του παραθύρου και να κάνει μικρές κινήσεις ανυπομονησίας.

Ο Πέτρος συνέχισε να την προκαλεί και να την καλεί να έρθει έξω από το πυργόσπιτο. Ο ίδιος κινήθηκε προς το αμάξι με πρόθεση δήθεν να φύγει. Τότε είδε τη σκύλα να τρέχει προς την κουζίνα και να χάνεται. Ο Πέτρος, για κάθε ενδεχόμενο, πλησίασε την πόρτα του οδηγού της μερσεντές και περίμενε να δει τι κατάληξη θα έχει όλο αυτό το παιχνίδι με το ζώο.

Αμέσως μετά, από την δεξιά πλευρά του πυργόσπιτου, προς την μεριά του ποταμού, φάνηκε η σκύλα να έρχεται κουνιστή με τις γνωστές φιλικές φηγούρες των σκυλιών. Χαμηλωμένο το κεφάλι, κούνημα της ουράς, χαριτωμένα μικρά γρυλίσματα και συναινετική συμπεριφορά.

Ο Πέτρος γονάτισε, την πήρε αγκαλιά, της χάιδεψε το λαιμό και τρυφερά τη ρώτησε.

«Τι κάνεις Εκάτη.. Είσαι καλά;»

«Γαβ.. γαβ.. »

Φαίνεται δύο γαυγίσματα είναι η καταφατική απάντηση του ζώου.. *κατάφαση ή αποδοχή.*

Αυτό όμως έδωσε μια ιδέα στον Πέτρο. Να καταλάβει τον κώδικα συνεννόησης της σκύλας. Την ξαναρώτησε να ιδεί αν θα τηρήσει πάλι τον ίδιο κώδικα.

«Εκάτη, είναι καλά η Μίνα;»

«Γαβ.. γαβ.. »

«Θέλεις να πάμε μία βόλτα;»

«Γαβ.. γαβ.. »

Τότε ο Πέτρος περιχαρής, της άνοιξε την δεξιά πόρτα του συνοδηγού και η Εκάτη όρμησε ακράτητη στη αντίστοιχη θέση και στρογγυλοκάθισε. Πήρε και ο Πέτρος τη δική του θέση και γύρισε προς τη δημοσιά. Η σκύλα όλο καμάρι, δεν έπαυε να παρακολουθεί τα πάντα και να εξετάζει τα μέρη από τα οποία περνούσαν. Είναι αλήθεια, πως τα σκυλιά δεν έχουν πρόβλημα με τα αυτοκίνητα. Επιβιβάζονται με ευκολία και συμπεριφέρονται με άνεση στους συνεπιβάτες.

Ο Πέτρος πήγε προς το Παρρόρι, στο μίνι μάρκετ που το είχε μία γυναίκα. Της πήρε κονσέρβες και άλλες τροφές για σκυλιά. Η σκύλα όλη αυτή την ώρα, ανήσυχη οσφραινόταν τον αέρα και έψαχνε σαν κάτι να ζητούσε. Έδειχνε σαν να μην την ενδιέφεραν οι προμήθειες που αγόρασε ο Πέτρος. Σαν γύρισαν στο σπίτι ο Πέτρος προχώρησε *στο μεγάλο κόλπο*.

«Εκάτη, πώς θα μπούμε μέσα; Θα φέρεις το κλειδί;»

Και ώ! του θαύματος. Η σκύλα ακράτητη έτρεξε προς το πίσω μέρος του πυργόσπιτου και μετά από λίγο ξαναγύρισε κρατώντας στο στόμα της ένα από εκείνα τα μεγάλα παλιά κλειδιά, σαν αυτό που είχε και η Μίνα και κλείδωσε την πόρτα φεύγοντας. Ο Πέτρος το δοκίμασε στην κλειδαριά της πόρτας και σε μεγάλη ικανοποίηση του, η πόρτα άνοιξε.

Ο Πέτρος πήρε όλα τα εφόδια και τα έφερε στην κουζίνα. Άνοιξε μία κονσέρβα, την έβαλε σε ένα πιάτο και το έφερε στο καθιστικό. Η Εκάτη άδειασε το πιάτο με όρεξη και μετά χορτάτη, ήλθε και κάθισε κοντά πόδια του Πέτρου. Αυτός σηκώθηκε και ήλθε μπρος στον τελευταίο πίνακα της Εκάτης και τον πρόσεξε με προσοχή. Ο πίνακας έδειχνε τη Θεότητα

Εκάτη να κρατά δύο αναμμένους δαυλούς και να δίνει εντολές στον Κέρβερο με τα τρία κεφάλια. Περιεργάστηκε λίγο ακόμη το καθιστικό και μετά κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα πλησίαζε οκτώ. Ξαναπήγε στην κουζίνα και άνοιξε άλλη μία κονσέρβα. Την έβαλε στο πιάτο και χάιδεψε το σκυλί λέγοντας.

«Αυτό για αύριο.»

«Γαβ.. γαβ.. »

Στη συνέχεια βγήκαν έξω. Ο Πέτρος κλείδωσε και έδωσε το κλειδί στη σκύλα.»

«Θα σε ιδώ την Τετάρτη κορίτσι μου. Βάλε πάλι το κλειδί στη θέση του.»

«Γαβ.. γαβ.. »

Πήρε το δρόμο της επιστροφής για το Γύθειο και σκεπτόταν που θα οδηγούσε η νέα κατάσταση. Θα μπορούσε άραγε να βγάλει την Κούλα έξω από αυτό τον χορό των θανάτων; Τώρα ήταν βέβαιος, πως η *Εκάτη* ήταν αυτή που έσερνε τον χορό. Θα μπορούσε άραγε, να την σταματήσει; Θα το κατάφερνε; Αν ήξερε τουλάχιστον, τι είχε κάνει η Κούλα στην *Εκάτη*, ίσως να το κατάφερνε μέχρι τη *Δευτέρα*. Πως του ήρθε τώρα αυτή η σκέψη. Γιατί τη *Δευτέρα*; Επειδή οι δύο άλλες κηδείες γίνανε *Δευτέρα*; Ίσως, μα τώρα ήταν σχεδόν βέβαιος, πως την επόμενη *Δευτέρα*, είχε σειρά η Κούλα.

"Σαν πολλά πράγματα συσχετίζω. Αλλά δεν πρέπει να το αφήσω. Ίσως να έχει και κάποια σχέση. Την Τετάρτη που θα πάω να ιδώ την Εκάτη, θα περάσω να μιλήσω προηγουμένως με την Κούλα. Τώρα που ξέρω τι συμβαίνει, κάτι πρέπει να κά-

νω, για να ματαιώσω τις προθέσεις της σκύλας.."

Έφτασε στο ξενοδοχείο και ανυπόμονος, ρώτησε εάν είχε αλληλογραφία. Του δώσανε ένα γράμμα. Ήξερε πια από ποίον ήταν. Η Μίνα εξακολουθούσε να τηρεί το λόγο της. Του έστελνε ένα ακόμη γράμμα. Ξαναβγήκε στην παραλία και πήγε και κάθισε στο ίδιο τραπέζι που είχε καθίσει και την προηγούμενη βραδιά. Ξέσχισε το φάκελο και με φανερή την ανυπομονησία του, άνοιξε την διπλωμένη κόλλα και διάβασε:

Καστέλι, Κυριακή 6-7-86

Καλέ μου Πέτρο.

Έκτη 'μέρα σήμερα μακριά σου και όσο νιώθω αυτές τις ημέρες να περνούν μακρόσυρτες και άχαρες, τόσο διαπιστώνω πόσο αργοφεύγουν όταν τίποτε άξιο λόγου δεν έχω να κάνω. Όντας μονάχη, νόμιζα πως θα είχα κάθε ελευθερία να διαθέτω και να απολαμβάνω το χρόνο μου, κάνοντας ελεύθερα και ανεξέλεγκτα αυτό που μου υπαγόρευαν οι προσωπικές μου παρορμήσεις. Πόσο όμως καλέ μου, έπεσα έξω. Βλέπω τώρα, πως εκείνο που κυρίως μετρά, είναι η βελούδινη εξάρτηση από τον αγαπημένο σύντροφο, που σαν είναι μαζί σου, μοιράζεται τις λύπες και τις χαρές σου. Πέτρο, μου λείπεις αφάνταστα καλέ μου. Για όλους, φίλους ή ξένους, θα ήθελα αυτό το γράμμα να μείνει σαν διαθήκη και σαν ευχή.

Η διαθήκη είναι, πως αυτή η φυγή, μου δίδαξε μια μεγάλη αλήθεια. Ότι είχα συναντήσει αυτόν που ονειρευόμουν. Τον μοναδικό άνθρωπο στον κόσμο, που γεννήθηκα ν' αγαπώ και να είμαι μαζί του. Ένα άνθρωπο απλό, με περίσσια καλοσύνη

που στο λίγο χρόνο που έζησα μαζί του, σημάδεψε ολόκληρη τη ζωή μου. Κανένα βάσανο, ούτε καν ένας μικρός θάνατος, δεν θα μπορέσει πια να μου πάρει αυτή την αγάπη.

Η ευχή, είναι για όλο τον κόσμο: να γνωρίσει μια τέτοια αγάπη και να λυτρωθεί μέσα από αυτήν.

Πέτρο μου. Εγώ, από το πρωί του Σαββάτου ακολούθησα ένα γκρουπ ξένων τουριστών και πήγαμε στο γνωστό φαράγγι της Σαμαριάς. Γνωρίζεις πως μία από τις πιο χαρακτηριστικές φυσικές ομορφιές του κρητικού τοπίου αποτελούν τα περίφημα κρητικά φαράγγια, που ξεκινούν από τους ορεινούς όγκους του νησιού και καταλήγουν στη θάλασσα.

Τα φαράγγια αυτά είναι ένα αξιοπρόσεκτο σημείο της κρητικής εδαφικής ιδιομορφίας, γεωλογικό φαινόμενο και παιχνίδισμα της φύσης της Κρήτης. Καταφύγιο ζώων, σε συνδυασμό με τους θάμνους, τ' αρωματικά βότανα και το μουσικό πανηγύρι των πουλιών δημιουργούν μια ιδιαίτερη οπτικοακουστική απόλαυση.

Ανάμεσα στους πανύψηλους και επιβλητικούς βράχους, οι οποίοι σε πολλά σημεία δεν απείχαν περισσότερο από δυόμισι μέτρα, τρέχανε δίπλα μας δροσερά και ξάστερα νερά. Σε άλλα σημεία της διαδρομής, το συνεχές θρόισμα των φύλλων από τα πλατάνια, ακουγόταν σαν μια ουράνια μουσική.

Παρ' όλη τη γοητεία της πορείας, η μεγάλη διάρκεια με κούρασε. Εγώ δεν το πέρασα όλο. Τους ακολούθησα από την παραλία της Αγίας Ρούμελης, και ξαναγύρισα από τη μέση. Είχα όμως μια τρομερή εμπειρία, που θα μου μείνει αξέχαστη;

Όταν γύρισα στο ξενοδοχείο, έκανα ένα ντους και κατάκοπη

έπεσα να κοιμηθώ. Το επόμενο πρωί της Κυριακής είδα στον ύπνο μου το Γιάννη ήρεμο να μου χαμογελάει και να χάνεται σα σκιά στον ορίζοντα. Αλήθεια.. πως είναι ο Γιάννης;

Αύριο ή την Τρίτη, υπολογίζω να έχω γράμμα σου. Τι καλά θα είναι Θεέ μου!! Μια γλυκιά προσμονή και μια ανυπομονησία με έχει κυριεύσει καθώς αναλογίζομαι τι μπορεί να μου γράφεις.

Πέτρο σε φιλώ και σε σκέπτομαι. Δεν μπορώ να εννοήσω, πως είναι δυνατόν πια ν' ανήκω κάπου αλλού.

Μίνα Τζόρναν.

Ο Πέτρος σκεπτικός, δίπλωσε το γράμμα κι έκανε νεύμα στο σερβιτόρο να πλησιάσει. Έδωσε την παραγγελία του και πήρε τηλέφωνο τον στρατηγό. Είχε γυρίσει από τη Σπάρτη και μόλις είχε τελειώσει το βραδινό του φαγητό.

«Πέτρο, καλά έκανες και με πήρες. Με αυτή τη ζέστη, μου είναι αδύνατο να πέσω για ύπνο. Θα έρθω να σε συναντήσω.»

Όταν ο στρατηγός έφτασε, ο Πέτρος τελείωνε το δείπνο του. Του πρόσφερε μία καρέκλα κι εκείνος κάθισε περιχαρής, διότι θα είχε γι' απόψε ένα συνομιλητή να τον κάνει να ξεχάσει τα σημερινά του βιώματα. Ολόκληρη η μέρα του υπήρξε τόσο γεμάτη από δυσάρεστα γεγονότα όσο και κουραστική. Ήτανε βέβαιος πως ο Πέτρος θα είχε να του πει κάτι ενδιαφέρον.

«Αν δεν βρισκόμαστε το μεσημέρι για λίγο, δεν θα πήγαινα ούτε για φαγητό. Σε μια στιγμή, νόμισα ότι θα λιποθυμούσα.. δεν περίμενα πως ο μακαρίτης, να είχε τόσες εγκρεμότητες. Χρειάστηκε να φωνάξω την αστυνομία να σφραγίσει το γραφείο του, μέχρι να γίνει αυτοψία και καταγραφή των

υπαρχόντων του. Βλέπεις δεν είχε κανέναν και υποπτεύομαι, πως με έχει αφήσει εκτελεστή της διαθήκης του.»

«Μπα; Άφησε διαθήκη;»

«Άφησε, αλλά μόνο ο συμβολαιογράφος την έχει διαβάσει. Εσένα δεν σε είδα μετά την ταφή. Τι έγινες.»

«Μιά και δεν θα είχε καφέ, έφυγα για το πυργόσπιτο.»

«Στο πυργόσπιτο; Τι γύρευες εκεί;»

«Γιώργο φεύγοντας την Παρασκευή για το Λουτράκι, πέρασα να ιδώ την Κούλα, που ήταν τραυματισμένη και αυτή μου είπε, πως ο γιατρός ζήτησε να με ιδεί. Όταν πήγα στο γραφείο του, μου αποκάλυψε πως η Μίνα, όπως ισχυρίζεται αυτός, ή η γριά Τασώ όπως ισχυρίζομαι 'γώ, είχε εξαφανιστεί από το κιβούρι της και από τότε, ένας σκύλος κάθε ημέρα τρομοκρατούσε το προσωπικό του σπιτιού, μέχρι που ζήτησαν όλοι οι εργαζόμενοι εκεί, διακοπή της σύμβασης εργασίας των και αναγκάστηκε να τους απολύσει. Το σπίτι, την ίδια μέρα άδειασε και αυτός μετακόμισε στην κλινική. Την Κυριακή που γύρισα, ο γιατρός ήταν νεκρός και η Κούλα στην εντατική.»

«Πέτρο είμαι περίεργος να ιδώ που το πας.»

«Θα το μάθεις. Έκανα την σκέψη, μήπως για όλα αυτά ήταν υπεύθυνη η γριά, που μπορεί να επέστρεψε στη ζωή σαν σκυλί. Πήγα λοιπόν στο πυργόσπιτο και ήμουν σχεδόν βέβαιος πως θα την συναντούσα.»

«Την συνάντησες;»

«Ναι. Μια σκύλα ολοζώντανη, φύλακα του σπιτιού, έτοιμη να κατασπαράξει, όποιον απειλούσε τη Μίνα ή τον πύργο. Με αναγνώρισε. Καταλάβαινε τι της έλεγα και έφερε το κλειδί να

ανοίξω το πυργόσπιτο. Την πήρα με τη μερσεντές και πήγαμε στο Παρρόρι και της αγόρασα "σκυλοτροφές". Θα πάω πάλι την Τετάρτη να της ανοίξω καινούργιες κονσέρβες.»

«Μα το Θεό!! Τι είναι αυτά που μου λες τώρα. Με κάνεις να πιστέψω πως είσαι κάποιο διάμεσο. Πέτρο, δεν καταλαβαίνω, πως μπορείς να ισχυρίζεσαι κάτι τέτοιο. Σοβαρολογείς πως σου έφερε η σκύλα το κλειδί και εσύ άνοιξες το ξένο σπίτι; Και ακόμη, πως ανοίγεις τα ξένα σπίτια. Δεν τηρείς ούτε τις διατυπώσεις; Υπάρχει κάποια γραφειοκρατία. Υπάρχουν οι Αρχές, οι τύποι διάβολε, που πρέπει να τους τηρούμε.»

«Όταν δεν την θέλεις τη γραφειοκρατία, δεν την τιμάς. Τόσα χρόνια με τις δημόσιες υπηρεσίες, την έχω βαρεθεί να με λατανίζει καθημερινά. Άλλωστε δεν έκανα τίποτε παράνομο. Η σκύλα είναι ακόμη η νόμιμη ιδιοκτήτρια του πυργόσπιτου και αυτή μου έφερε το κλειδί.»

«Μα ο Πύργος είναι της Μίνας και η Μίνα είναι ζωντανή.»

«Ακριβώς. Να, αυτό είναι το σημερινό της γράμμα, που μου έχει στείλει. Υπογράφει σαν Μίνα Τζόρνταν και όχι σαν Καρολέα. Μην ξεχνάς πως τυπικά, σαν σύζυγος του γιατρού είναι νεκρή και δεν μπορεί προς το παρόν να εμφανιστεί.»

«Και τι γράφει η Μίνα;»

«Τι να γράφει. Ερωτόλογα και περιγραφές από τα αξιοθέατα της Κρήτης. Τίποτε διαφωτιστικό για τη γερόντισσα.»

«Ξέρει για το θάνατο του Γιάννη;»

«Όχι. Γράφει πως την Κυριακή ξημερώνοντας τον είδε στο όνειρό της. Δεν το σχολίασε αλλά με ερωτά τι κάνει. Νομίζω έπρεπε να καταλάβει, αφού ήξερε την ασθένεια του γιατρού.»

«Τι να καταλάβει;»

«Μα το θάνατο του γιατρού. Λένε πως *..της Κυριακής το όνειρο βγαίνει μέχρι το μεσημέρι*. Φαίνεται όμως αυτό, να μην το ξέρει η Μίνα ή να μην της το είπε ακόμη η *Εκάτη*.»

«Ποία είναι αυτή πάλι;»

«Εκάτη, είναι το καλλιτεχνικό όνομα της γερόντισσας. Με αυτό υπογράφε τους πίνακες της. Το πήρε από τη Θεά Εκάτη. Την Εκάτη την ονόμαζαν αλλιώς και Λάμια και ήταν μια όμορφη βασίλισσα στη Λιβύη, ευνοούμενη του Δία. Η Ήρα, για να την εκδικηθεί, τη μεταμόρφωσε σε απαίσιο τέρας, κι εκείνη γέννησε αργότερα τη Σκύλα. Κατά μία άλλη εκδοχή, η Εκάτη ήταν κόρη του Δία. Η κόρη της Σκύλα, ήταν πολύ όμορφη και την είχε ερωτευτεί ο Ποσειδώνας και κατ' άλλους, ο Τρίτωνας, που ήταν αντίζηλος του Ποσειδώνα. Ο Τρίτωνας για να την ευχαριστήσει, της πήγε σαν δώρο κοχύλια και μικρές αλκυονίδες μαζί με τη μητέρα τους. Τα πουλάκια όμως ήταν τόσο μικρά σε ηλικία, που είχαν χνούδι αντί για φτερά. Η Σκύλα όταν τα αντίκρισε, λυπήθηκε αντί να χαρεί, γιατί ένιωσε την πίκρα της μάνας τους, που ήταν δακρυσμένη.

Ο Τρίτωνας κατάλαβε ότι δε θα μπορούσε να κατακτήσει την όμορφη Σκύλα, και τότε αποφάσισε να την κάνει τέρας και έβαλε την Κίρκη να χρησιμοποιήσει τα μάγια της. Από τότε η Σκύλα προσωποποιεί τον τρόμο.»

«Και σαν Εκάτη, πώς μπορεί τώρα η γερόντισσα να κάνει το κακό σκοτώνοντας ανθρώπους;»

«Γιώργο, η γερόντισσα δεν σκοτώνει τώρα σαν Εκάτη, αλλά σαν Σκύλα. Πριν πνιγεί στο χείμαρρο για πρώτη φορά, ήταν

παγανίστρια, οπαδός της θεωρίας του Πλωτίνου. Ο Πλωτίνος δίδασκε, πως ο θάνατος επέρχεται μόνο για το φθαρτό σώμα του ανθρώπου, ενώ η ψυχή, που δεν συνοδεύει το σώμα στην αποσύνθεση, κερδίζει τη θεϊκή αιωνιότητα ενούμενη με το *Εν*.

Με αυτή τη θεωρία, ο Πλωτίνος προσπαθεί έμμεσα να διδάξει ότι η ανθρώπινη ζωή, δε δημιουργήθηκε για να αναλωθεί εξολοκλήρου στον ορατό κόσμο της ύλης, αλλά για να συνειδητοποιήσει τη γνήσια ψυχική αξία και κατ' επέκταση να υπερνικήσει τον εγκόσμιο θάνατο. Μετά τον θάνατο, η ψυχή επιζεί και ή ενώνεται με το Θείο, ή μετενσαρκώνεται σε κάποιο άλλο άνθρωπο, και ξαναγυρίζει στη ζωή. Αν είναι αμαρτωλή ψυχή σαν τιμωρία, γυρίζει σαν ζώο.

Έτσι η γριά Τασώ μετά τον πνιγμό της στο χείμαρρο, γύρισε σαν καλό στοιχείο και συνέχισε να ζει μια κανονική ζωή με τη Μίνα. Στη διάρκεια της δεύτερης ζωής της η Τασώ, έπεσε σε αμαρτήματα, οπότε στην τωρινή της μετενσάρκωση, γύρισε σαν σκύλα αλλά συνεχίζει να κάνει το κακό, νομίζοντας πως βοηθάει πάλι την Μίνα.»

«Μα πως μπορεί να θριαμβεύει το κακό.»

«Το κακό θριαμβεύει όταν οι καλοί δεν κάνουν τίποτε. Πρέπει να αντιδρά κανείς στο κακό. Η Μίνα δεν αντιδρούσε είτε από άγνοια είτε επειδή από μικρή πίστευε πως τόσο ο γιατρός όσο και η γερόντισσα θέλανε το καλό της..»

«Πέτρο απόψε με φέρνεις σε μεγάλο δίλημμα. Δεν περίμενα να είναι τα πράγματα τόσο σοβαρά μπλεγμένα. Και εσύ που βρίσκεσαι σε όλη αυτή την ιστορία;»

«Μακάρι να ήξερα. Το μόνο που ξέρω είναι πως η σκύλα

με συμπαθεί, με θεωρεί φίλο της. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω, γιατί με εμπόδισε στο Γύθειο να πλησιάσω τη Μίνα. Η Μίνα μου γράφει να πάω στην Κρήτη, μα εγώ δεν θα πάω. Αυτή την εβδομάδα τελειώνω τις τουβλοδομές στο σπίτι κι ελπίζω την ερχόμενη να περάσω κάσσες και σωληνώσεις. Μετά τις εργασίες αυτές, αρχίζουν οι σοβάδες και η παρουσία μου δεν είναι αναγκαία. Από την μεθεπόμενη Δευτέρα, δεν θα με χρειάζεσαι εδώ. Αυτές τις μέρες, έχω ραντεβού με τον ξυλουργό, τον ηλεκτρολόγο και τον υδραυλικό. Ο Γιάννης θα συνεχίσει τα σοβατίσματα. Ήθελα να μείνω περισσότερο, αλλά η ιδέα του Καρολέα να με παντρέψει με την Μίνα, δεν ήταν τόσο καλή.»

«Και με τη Μίνα τι θα κάνεις;»

«Τι μπορώ να κάνω; Νομίζω είναι λίγο νωρίς να εκτιμήσω τα αισθήματα που νιώθω για αυτή τη γυναίκα. Είναι αλήθεια πως μέσα σε μία εβδομάδα που είμαστε μαζί, μου ενέπνευσε μια πρωτόγνωρη γοητεία. Σου λέγω ειλικρινά, πως η γοητεία αυτή, είναι για μένα μια εμπειρία καταλυτική. Δεν μπορώ παρά να ομολογήσω ότι τη σκέπτομαι πολύ. Φοβάμαι μόνο, μην παρασυρθώ από τα πρόσφατα γεγονότα και εκδηλώσω αδυναμίες που θα με χαρακτηρίσουν άτομο διστακτικό ή υπερβολικά αγενή και αδιάφορο, προς ένα αίσθημα, μίας γυναίκας ερωτευμένης.»

«Ακριβώς, αυτό είναι που θέλω να μου εξηγήσεις. Θα αγνοήσεις το πάθος μιας ερωτευμένης γυναίκας; Γιατί από όσα μου έχεις πει κυρίως εσύ και από όσα γνωρίζω από τον γιατρό, η Μίνα πρέπει να σε αγάπησε με πάθος.»

«Γιώργο το ξέρω, μα πως μπορώ ν' αφήσω να συνεχίζεται ένα πάθος, που μπορεί να έχει σαν ανταμοιβή το θάνατο;»

«Τι είναι αυτό πάλι;»

«Γιώργο, ο έρωτας κινείται σε δύο ακραίες καταστάσεις και μπορεί να σε φέρει από τη θεία αγαλλίαση, στην οδύνη και στο θάνατο. Πιστεύω πως μόνο ο έρωτας μπορεί να φέρει, αλλά και να πάρει μια ζωή. Κι εγώ την θέλω τη ζωή μου. Δεν σκοπεύω να την διαθέσω στη σκύλα. Η προσπάθειά μου μέσα σ' αυτή την εβδομάδα και μέχρι την Κυριακή, θα είναι να εξευμενίσω την σκύλα να λυπηθεί την Κούλα και να πάψει να την καταδιώκει.»

«Και πως σχεδιάζεις να το επιτύχεις αυτό;»

«Η Σκύλα κατά τη μυθολογία, μπορεί να ήταν ένα αιμοβόρο τέρας, αλλά είχε και μερικά ωραία αισθήματα. Σου διηγήθηκα πριν, την ιστορία του Τρίτωνα με τις αλκυονίδες. Η Σκύλα, μόλις είδε τη μάνα Αλκυόνη δακρυσμένη, τη λυπήθηκε αντί να χαρεί, γιατί ένιωσε την πίκρα της μάνας. Θα εκμεταλλευτώ αυτό το μύθο και θα παρακαλέσω τη σκύλα να αφαιρέσει την Κούλα από την λίστα των προγραφών και να την λυπηθεί. Αν πιστέψουμε το μύθο, ελπίζω η σκύλα να συγκινηθεί.»

«Και γιατί να εχθρεύεται η γερόντισσα την Κούλα;»

«Από την ίδια την Κούλα γνωρίζω, πως ένιωθε έχθρα για την Μίνα. Την θεωρούσε υπεύθυνη για την απομάκρυνσή της από την κατοικία του Καρολέα όπου αρχικά διέμενε.»

«Τι μπλέξιμο και αυτό. Μα οι δύο τους είχαν διαφορετικό ρόλο. Γιατί να μισούνται;»

«Νομίζω, πως αυτό το μίσος ήταν μονομερές. Η Μίνα δεν

την θεωρούσε ανταγωνίστρια, ενώ αντίθετα η Κούλα, που όλη μέρα φρόντιζε το γιατρό, αρχικά στο σπίτι και αργότερα στην κλινική σαν προϊσταμένη, απέβλεπε σε γάμο. Είναι βλέπεις και οι δύο αυτές γυναίκες, συνομήλικες, αρκετά ελκυστικές και το παράξενο, ότι μοιάζουν μεταξύ τους. Στο τέλος νίκησε η Μίνα και αυτό δεν της το συγχώρησε ποτέ η Κούλα.»

«Τι να πει κανείς, με τα μυαλά της αλληλής. Λοιπόν το ρολόι μου γράφει μεσάνυχτα. Καλά τα είπαμε απόψε. Τι λες πάμε για ύπνο; Η βραδιά δρόσισε και μόνο ο ύπνος μας γαληνεύει.»

«Καμιά αντίρρηση, πάμε και.. *"Πάσα απορία ες αύριον"*».

Οι δύο άνδρες σηκώθηκαν και κατευθυνθήκανε προς την είσοδο του ξενοδοχείου. Εκεί μετά από την συνηθισμένη αμοιβαία καληνύχτα, ο στρατηγός συνέχισε και ο Πέτρος ανέβηκε στο δωμάτιό του. Πήρε ένα μπλοκ αλληλογραφίας, και βγήκε στον εξώστη. Σκέφτηκε να γράψει ένα γράμμα στη Μίνα. Το γράψιμο, είναι ένα καλό αντιδοτο στη μοναξιά και τη νυχτερινή αϋπνία. Άναψε το εξωτερικό φως και κάθισε στο μικρό τραπεζάκι. Προβληματίστηκε πως να ξεκινήσει.

Δεν έχουν άδικο αυτοί που ισχυρίζονται πως *η αρχή είναι το ήμισυ του παντός*. Και οι μεγάλες όμως πορείες ξεκινάνε από το πρώτο βήμα και μια επιστολή, από την ημερομηνία.

Γύθειο Δευτέρα 7-7-1986

Καλή μου Μίνα..

Γνωρίζω τι αξίζει ένα γράμμα στη σιωπή της μοναξιάς. Έτσι, παρ' όλο ότι σου έγραψα εχτές σου ξαναγράφω, για δύο κυρίως λόγους. Ο πρώτος είναι, για να σου φέρω εκεί τη φωνή και τη

σκέψη ενός ανθρώπου, που εύρισκε κοντά σου την χαρά και την γαλήνη. Ο δεύτερος είναι, για να σου εκθέσω όσα απρόσμενα γίνανε στη Σπάρτη κατά την διάρκεια του σαββατοκύριακου.

Στο πρώτο, πίστευα πως αυτή η χαρά και η γαλήνη που εύρισκα κοντά σου, θα έφτανε κάποτε σε μια ευτυχή κατάληξη. Τώρα βλέπω, πως δεν υπάρχει ευτυχία, όταν δεν μοιράζεσαι τον έρωτα με τον σύντροφό σου. Κι ενώ φαινόταν πως για μας, δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, η τελευταία στάση σου, με γέμισε αμφιβολίες.

Έτσι Μίνα, είμαι υποχρεωμένος να δεχθώ τα γεγονότα όπως τα προκάλεσες να συμβούν, στην ειλικρινή επιθυμία μου, να μην διαταράζω τη γαλήνη σου. Αν το αντίτιμο του δικού μου πόνου είναι η δική σου ευτυχία, τότε φοβάμαι, πως ο πόνος θα γίνει σε μένα, το καθημερινό μου συναίσθημα.

Επανεξετάζοντας τώρα, τα γεγονότα που με οδήγησαν σ' αυτή τη φριχτή απόφαση δεν τολμώ να πιστέψω πως μπορεί αυτό που μέχρι πρόσφατα, το θεωρούσα αγάπη, να γίνει το πιο ψυχοβόρο πάθος, που στο τέλος θα μ' αφήσει μόνο μεταμέλεια.

Λησμόνησα χωρίς ιδιαίτερο λόγο, ότι μου απαγορευόταν να σε αγαπήσω και επέτρεψα στον εαυτό μου να παρασυρθεί. Τώρα δεν μένει, παρά να υποτάζω τα ακράτητα αισθήματά μου και να συστήσω στην καρδιά μου σύνεση, αφού από σένα, δεν μπορώ να ζητήσω οτιδήποτε αφού δεν οφείλεις τίποτε.

Τα αισθήματα και τον έρωτα, δεν μπορείς να τα χρεώνεις σε κανέναν. Τώρα πια, δεν θα νιώθω το ήρεμο βλέμμα σου, να στρέφεται πάνω μου ερευνητικό. Ούτε και το γεμάτο δυσπιστία βλέμμα της θείας σου, που τώρα με την όψη σκύλας, έχει

δραστηριοποιηθεί έντονα. Ευτυχώς, σήμερα που την είδα, μου έδειξε φιλική διάθεση. Φοβάμαι όμως πως έχει αρχίσει να εφαρμόζει κάποιο πρόγραμμα δράσης που μόνο αυτή γνωρίζει.

Αυτή τη φορά, το επόμενο θύμα, φαίνεται να είναι η Κούλα, η προϊσταμένη. Προσπαθώ να μαντέψω τρόπο, να παρέμβω και να τη σταματήσω. Σε κάποια στιγμή αδυναμίας σου, μου την απεκάλεσες μάγισσα και γνωρίζεις τι λέγει η Αγία γραφή για τις μάγισσες. Πως πρέπει να τις σκοτώνουμε.

Μέσα σε λίγες ημέρες, έγινες αιτία να βιώσω και να μάθω τόσα πολλά. Ήδη αποβλέπω, όπως σου είπα, σε μια νέα ζωή σύνεσης, για να επανορθώσω τα πρόσφατα σφάλματά μου.

Αρχίζω να νιώθω τριγμούς και στην ακλόνητη θρησκευτική μου πίστη. Αυτές οι παγανιστικές ιστορίες της θείας σου της Εκάτης, και τα πρόσφατα κατορθώματά της με ανησυχούν. Και δεν είναι λίγα. Μπερδεύτηκε στα δικά μου βήματα, στο λιμάνι του Γυθείου, δάγκωσε άσχημα το πόδι της Κούλας, που τώρα ευρίσκεται στην εντατική και τέλος ξεσπίτωσε το γιατρό που βρίσκεται και αυτός σε πολύ κρίσιμη κατάσταση.

Μίνα καλή μου. Φώτισέ με σε παρακαλώ, όσο πιο καλά μπορείς, σε όλα αυτά τα ακατανόητα.

Ελπίζω να σε πείσω κάποια ημέρα, ότι η θρησκεία μας και μόνο αυτή, μπορεί να δώσει ακόμη στον επίγειο κόσμο μας, τη στερεή και διαρκή ευτυχία που μάταια αναζητάμε μέσα στον κυκεώνα των ανθρωπίνων παθών.

Γράφε μου Μίνα, αν αυτό σε ικανοποιεί, μα θέλω αυτά τα γράμματα να είναι..

«Ντρυιινννν.. ντρυιινννν...»

«Ντρινννν.. ντρινννν...»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει το γράμμα του ο Πέτρος και ακούστηκε το εσωτερικό τηλέφωνο να χτυπά. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

"Ποιος να είναι τάχα; Μακάρι να είναι η Μίνα..."

Έτρεξε προς το τηλέφωνο με φανερή λαχτάρα..

Όσο και αν ήθελε να δείχνει αυστηρός ή σκληρός με την Μίνα, την ένιωθε κοντά του. Τώρα πίστεψε πως θα άκουγε την κρυστάλλινη φωνή της να του μιλά από τη Σπάρτη. Πήρε το ακουστικό και με λαχτάρα απάντησε...

«Εμπρός.»

«Πέτρο;»

«Μίνα.. εσύ είσαι;»

«Ναι, αγάπη μου.. εγώ. Έπαψε να το πιστεύεις; Με χαρά μου διαπίστωσα πως αναγνωρίζεις ακόμη τη φωνή μου.»

«Μίνα, πήρες το γράμμα μου; Σου έστειλα ένα γράμμα από το Λουτράκι.»

«Ναι Πέτρο. Το πήρα σήμερα το απόγευμα και σου απαντώ σε όλα τα θέματα που με ρωτάς και σε ότι δεν έχεις μαντέψει ακόμη. Δεν σου κρύβω τίποτε αγάπη μου. Μακάρι να σε είχα συναντήσει πριν φύγω από το Γύθειο. Τότε εκεί, θα είχανε ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα. Πάντως χάρηκα που είδα πως όλα τα συμπεράσματά σου είναι ορθά.»

«Εντάξει Μίνα, αλλά με άφησες κορίτσι μου κι έφυγες με ένα σωρό ερωτηματικά αναπάντητα. Δεν μπορώ ακόμη να καταλάβω ποία θα είναι η κατάληξη των πραγμάτων. Εδώ άρχισαν να χάνονται ζώες.»

«Δεν χάθηκε κανείς. Η θεία Τασώ όπως είδες γύρισε σαν Εκάτη. Καλά μάντεψες την ιστορία. Πάλι σου λέγω Πέτρο, πως όλα θα στα εξηγήσω.»

«Μίνα, πόσα πολλά ξέρεις απ' όσα έχουν συμβεί; Έχεις ενημέρωση από τη θεία σου; Αυτή τη στιγμή τελείωσα ένα δεύτερο γράμμα και θα σου το ταχυδρομήσω το πρωί.»

«Πέτρο, δεν με ενημερώνει σε όλα. Μου λέει μόνο όσα θέλει αυτή. Όσα συμφέρουν μόνο την ίδια. Αυτή επέμενε να έρθω στην Κρήτη, χωρίς να μου εξηγήσει το γιατί. Η ίδια μου επέβαλε να μείνω εδώ για τουλάχιστον δυόμισι μήνες. Μετά θα είμαι ελεύθερη για πάντα, να κάνω ότι θέλω και να πάω όπου θέλω. Γιαυτό δέχτηκα να φύγω, για να απαλλαγώ από την επήρειά της. Αλλά γιατί με ρωτάς τι ξέρω; Τι συμβαίνει εκεί; Συμβαίνει κάτι σοβαρό που δεν γνωρίζω;»

«Στα γράφω Μίνα. Τι άλλο μπορεί να συμβαίνει αγάπη μου; Πρόσεχε τον εαυτό σου νεράιδα μου, όσο είσαι μόνη εκεί. Ακόμη θέλω να μου λες την αλήθεια. Ας είναι δυσάρεστη. Έχω αποθέματα αντοχής. Χωρίς την αλήθεια λειτουργώ με λάθος τρόπο.»

«Αγάπη μου, προσπαθώ να κρατώ την ειλικρίνιά μου με σένα, γιατί στο χρόνο που είμαστε μαζί, κατάλαβα πως μόνο αυτή μπορεί να σε βεβαιώσει για την τρυφερή μου φιλία και την αγάπη που η φιλία αυτή μου εμπνέει. Είναι γλυκύτατο να σ' έχω φίλο μου και να ξέρω πως η σκέψη σου πετά μέχρις εδώ να με συναντήσει. Έλα στη Κρήτη αν μπορείς, αγάπη μου.»

«Και μένα μου λείπεις νεράιδα. Για το θέμα της Κρήτης σου γράφω. Αλλά μια και με ρωτάς, σου λέγω πως πρέπει να βε-

βαιωθώ προηγουμένως για ορισμένα πράγματα. Οι Αγγλίδες θα έρθουν για τους πίνακες;»

«Το ελπίζω και το εύχομαι Πέτρο, γιατί όπως κατάλαβα είναι πράγματι και οι δύο τους πολύ καλές στη δουλειά τους. Από προχτές βρίσκονται στην Κνωσό. Μου είπαν πως θα γυρίσουν την Πέμπτη. Ξέρεις Φοβούμαι μήπως τις κρατήσουν εκεί και τους αναθέσουν κάποια δουλειά. Ελπίζω την ερχόμενη Δευτέρα να είναι στο Γύθειο. Θα τους έχω δώσει οδηγίες Πέτρο. Μην ανησυχείς καλέ μου. Εσύ μόνο να γνωρίζεις πως σε αγαπώ και ζω για σένα. Χάρηκα που μιλήσαμε αγάπη μου...»

«Και εγώ χάρηκα νεράιδα. Σε παρακαλώ να προσέχεις τον εαυτό σου, κορίτσι μου. Καλή νύχτα και φιλάκια...»

«Καληνύχτα...»

Ο Πέτρος κατάλαβε πως η Μίνα δεν τελείωσε φυσιολογικά την φράση της. Από συγκίνηση είχε ξεσπάσει σε λυγμούς και βιάστηκε να κλείσει το τηλέφωνο.

Ξαναβγήκε στον εξώστη και μια καυτή λάβα του τύλιξε ολόκληρο το σώμα. Ο Γιαλιστής φαινόταν να θέλει να δικαιώσει τη φήμη του σαν ο πιο θερμός μήνας του χρόνου. Έπιασε το μεταλλικό κιγκλίδωμα του εξώστη και το ένωσε ζεστό, παρά την νύχτα που είχε πέσει. Η ματιά του χάθηκε στο σκοτάδι που αδιαπέραστο είχε απλωθεί πάνω από τη θάλασσα.

Ο διάλογός του με τη Μίνα έδειξε, πως η ίδια είχε μαύρα μεσάνυχτα, από τι συνέβαινε στη Σπάρτη. Ούτε πρέπει να επικοινωνούσε η Μίνα με την Εκάτη. Τότε τι γίνεται μ' αυτές τις δύο; Και τι μπορεί να σημαίνει η χρονική προθεσμία που της επέβαλε η γερόντισσα, να μείνει στην Κρήτη; Μήπως

σημαίνει πως σ' αυτόν τον χρόνο, η Εκάτη θα τους έχει καθαρίσει όλους και η Μίνα θα μπορεί να νιώθει ελεύθερη; *Θεέ μου, θα ήταν τρομερό κάτι τέτοιο...!!*

Μετά από λίγο ξαναήρθε στο τηλέφωνο. Πάλι ξέχασε να ζητήσει το τηλέφωνό της. Ίσως όμως να του το έχει γράψει στο επόμενο γράμμα της. Μα ούτε κι' αυτός της έδωσε το δικό του. Ξαναγύρισε στο δωμάτιο του και πήρε τηλέφωνο την ρεσεψιόν και ζήτησε να του πουν ποίος ήταν ο αριθμός του ανταποκριτού που μιλούσε λίγο πριν. Δεν πέρασε πολλή ώρα και ο νυχτερινός υπάλληλος τον πληροφορούσε:

«Κύριε Πέτρο. Λίγο πριν μιλούσατε με Κρήτη. Το νούμερο είναι: 302822-0-22086 και ανήκει στο Ξενοδοχείο *Κίσσαμος*, οδός Ηρώων Πολυτεχνείου, Κίσσαμος Χανίων.»

Χαμογέλασε με ικανοποίηση και γύρισε να τελειώσει το γράμμα. Και σαν το έκανε, έβαλε τη διεύθυνσή της. Όχι την παλιά της θυρίδας, μα την καινούργια, αυτήν του ξενοδοχείου.

Περασμένα μεσάνυχτα κατέβηκε στη ρεσεψιόν έβαλε ένα γραμματόσημο και έριξε το φάκελο στο ταχυδρομικό κουτί για να το μαζέψουν το πρωί οι ταχυδρομικοί, με το πρώτο δρομολόγιο. Σαν γύρισε στο κρεβάτι του, έπεσε και κοιμήθηκε σαν ξερός. Ίσως ήταν η πρώτη του φορά αφ' ότου ήρθε στο Γύθειο, που κοιμήθηκε έτσι.

Το πρωί, άργησε να πάει στο γιατί. Ανέβηκε στον δεύτερο όροφο κι εκεί βρήκε να τον περιμένουν όλοι οι υπεργολάβοι των εργασιών του επόμενου σταδίου. Ο ξυλουργός μαζί με τα *σαράκια της οικοδομής*, τον υδραυλικό με τον ηλεκτρολόγο. Μαζί τους, καθόρισε την ποιότητα των υλικών, χάραξε τις

γραμμές των σωληνώσεων, τις θέσεις των φωτιστικών και των άλλων υποδοχέων, τις θέσεις των θερμαντικών σωμάτων και τη φορά ανοίγματος κάθε πόρτας.

Σαν τέλειωσε και φύγανε οι τεχνίτες, είδε το μαστρογιάννη να τον κοιτάζει κατσούφης γεμάτος απορίες. Κατάλαβε, πως ο μάστοράς του είχε αντιληφθεί τη μάχη που γινόταν μέσα του. Βλέπεις εκτός από την επαγγελματική σχέση που είχαν, τους έδενε και μια καλή φιλία. Ο Γιάννης είχε ιδεί τον Πέτρο το απόγευμα της εγκατάστασης, να φεύγει από την οικοδομή με την BMW που την οδηγούσε η Μίνα και αργότερα, τους είδε πάλι στην ψαροταβέρνα, να τα λένε, τετ-α-τετ.

«Αφεντικό, σε βλέπω να χολοσκάς για τη γυναίκα. Εγώ δεν σε χρειάζομαι εδώ τούτη τη βδομάδα. Σήκω και πήγαινε στον Πειραιά. Από εκεί έχει καράβι κάθε απόγευμα για τα Χανιά. Αύριο το πρωί θα είσαι εκεί και σε μισή ώρα στη Κίσσαμο. Άντε βρες τη και γύρνα εδώ με το καράβι της Δευτέρας. Σήκω και φύγε και μη μου πεις τίποτε... Αν σε χρειαστώ εγώ θα σε πάρω στο κινητό σου.»

«Το στρατηγό τον είδες;»

«Τι τον θέλεις το στρατηγό; Τον είδα και του είπα πως έφυγες για τον Πειραιά και από κεί θα πήγαινες στην Κρήτη. Άντε σου λέω μην κάθεσαι. Εδώ όλα θα πάνε ρολόι.»

Ο Πέτρος ξαφνικά άρχισε να συνέρχεται. Τα λόγια του Γιάννη λειτούργησαν καταλυτικά στο μυαλό του. Όλα βρήκαν τη θέση τους και μπήκαν στα χρονικά τους όρια. Ο Γιάννης είχε δίκιο. Αν άφηνε τα πράγματα να εξελιχθούν μόνα τους, κάπου θα στράβωναν. Ο απλοϊκός τεχνίτης, του έδωσε την

εναλλακτική λύση που δεν είχε σκεφτεί. Τώρα άρχισε να το καλοσκέπτεται και να το επεξεργάζεται στο μυαλό του. Και σαν συμφιλιώθηκε με την ιδέα, την έκανε απόφαση. Θα πήγαινε στην Κρήτη να βρει την Μίνα. Μετά από λίγο, άφηνε το ξενοδοχείο του κι έτρεχε για τη Σπάρτη. Από εκεί, πριν φύγει για τον Πειραιά, θα πέρναγε να δει την Εκάτη. Ήθελε να κάνει κάτι, ότι ήταν δυνατόν, για να σώσει την Κούλα.

Έφτασε στο πυργόσπιτο κορνάρισε και μετά από λίγα λεπτά η σκύλα ήρθε στα πόδια του κουνώντας την ουρά της και κρατώντας στο στόμα της το κλειδί της πόρτας. Ο Πέτρος άνοιξε και πήγε κατά την κουζίνα, εκεί που είχε βάλει τη τροφή του ζώου. Η Εκάτη είχε φάει το φαγητό της και το πιάτο ήταν άδειο. Της άνοιξε τέσσερες κονσέρβες και της είπε πως θα αργήσει. Θα ερχόταν μετά από μία εβδομάδα.

Γύρισε στο καθιστικό κάθισε και την περίμενε. Μετά από λίγο ήρθε και η σκύλα. Ο Πέτρος τη χάιδεψε και της είπε:

«Έλα κορίτσι μου, πάμε τώρα να κλείσουμε το σπίτι.»

Βγήκαν και οι δύο και ο Πέτρος αφού κλείδωσε το σπίτι, γονάτισε, της χάιδεψε το κεφάλι και της είπε.

«Εκάτη, θα λείπω μέχρι τη Δευτέρα. Μέχρι τότε, μην κάνεις τίποτε σ' αυτό το κορίτσι, την Κούλα..»

Τότε ο Πέτρος, σε μεγάλη του έκπληξη, είδε το ζώο να αγριεύει και να γρυλίζει δείχνοντας τα δόντια του.

«Καλά-καλά ηρέμησε. Μα σκέψου το πάλι. Το δύστυχο το κορίτσι τι μπορεί να σου έχει κάνει; Δείξε λίγο οίκτο.»

Ο Πέτρος, με λύπη του είδε πως η γνώμη του δεν άρεσε στο σκυλί. Ήλπιζε όμως. Της έδωσε το κλειδί κι έφυγε.

12. στη Κρήτη

*Όλου του κόσμου τα νησιά, που είναι στον πλανήτη
πάλι μαζί δεν κάνουνε την ομορφιά σου Κρήτη!*

Λαϊκό τραγούδι

Κόντευε δέκα το πρωί. Η Μίνα Τζόρνταν είχε αργήσει την προηγούμενη να πέσει για ύπνο. Μερικοί νεαροί τουρίστες, κάθε βράδυ συνηθίζουνε να το ρίχνουνε στο χορό στον κήπο του ξενοδοχείου *Κίσσαμος*. Το ίδιο έγινε και χτες. Ζεστή η βραδιά και με τη φασαρία κανένας ένοικος δεν ένιωθε την ανάγκη να πάει νωρίς στο κρεβάτι του.

Το ίδιο έπαθε και η Μίνα με αποτέλεσμα, σήμερα Τετάρτη να ξυπνήσει αργά και να νιώθει σαν ψάρι έξω από τα νερά του. Χτες, δεν είχε γράμμα στη θυρίδα, έτσι σήμερα ήταν σχεδόν σίγουρη πως έπρεπε να βρει γράμμα του Πέτρου. Το δεύτερο γράμμα του. Πόση χαρά θα της έδινε, αλήθεια!! Ένιωσε γι' ακόμη μία φορά τη χαρά της ερωτευμένης γυναίκας. Ούτε σαν φοιτήτρια δεν θυμάται να είχε βιώσει τέτοιες θαυμάσιες στιγμές αναμονής. Τέτοιο καρδιοχτύπι και τόση αγωνία. Αναρωτήθηκε, αν έτσι νιώθουν και οι άλλες γυναίκες της ηλικίας της. Δεν έχει τώρα φίλες, μα δεν θυμάται καμία συμμαθήτρια, να έχει ζήσει τέτοια ψυχική αγωνία.

Άφησε κατά μέρος τις αμήχανες σκέψεις για να ξεκινήσει η μέρα της. Αποφασιστικά μπήκε στο μπάνιο και άρχισε να ασχολείται με την περιποίηση του προσώπου της. Δεν άργησε να συνέλθει και να ανακτήσει την πρωινή της αισιοδοξία.

Βούρτσισε τα καταπληκτικά καστανόξανθα μαλλιά της και σαν έδειξε ικανοποιημένη από τα μαλλιά, ήρθε στο πρόσωπο. Με το ειδικό ψαλίδι της, γύρισε τις βλεφαρίδες της και ανανέωσε το απαλό ρουζ στα ζυγωματικά της. Μια απλή σκιά στα μάτια και ένα ελαφρό στρώμα χρωματιστού *λιπ γκλος* στα χείλη της, που στο κάτω-κάτω δεν το είχαν ανάγκη καθόλου. Ήταν γραμμένα από μόνα τους και ρόδιζαν ελαφρά σαν το πετροκέρασο. Λίγο άρωμα πίσω από κάθε αυτί και θεώρησε πως το καλλιτεχνικό μέρος είχε τελειώσει. Δεν χρειαζόταν δα, να περιποιηθεί τον εαυτό της περισσότερο. Γιατί η Μίνα ήταν από τη φύση προικισμένη με μία φυσική ομορφιά, που δεν χρειαζόταν κανενός άλλου είδους βελτίωση. Η γυναικεία όμως κοκεταρία είναι κοινή ασθένεια όλων των γυναικών. Μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη κι ένιωσε ικανοποιημένη.

Γύρισε στο δωμάτιο για να ντυθεί. Εδώ μάλλον υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα. Δέκα μέρες στην Κρήτη και δεν πήρε τίποτε. Έχει μόνο αυτά που φορούσε την ημέρα που έφυγε από το Γύθειο και δύο φορέματα που σκέφτηκε να πάρει στο μικρό της σακ βουαγιάζ. Ένα πρωινό και ένα βραδινό. Προτίμησε σήμερα να φορέσει το πρωινό της φόρεμα με τα σομόν πέδιλα. Μακριά από τον Πέτρο, δεν θέλει ντυσίματα και τουαλέτες, αφού δεν μπορεί αυτός να την ιδεί ούτε να την συνοδεύσει σε κάποια κοινωνική εκδήλωση.

Σαν τελείωσε, πήρε την τσάντα της, βγήκε από το δωμάτιο και με τις σκέψεις αυτές έφτασε στη ρεσεψιόν ν' αφήσει το κλειδί, όπως έκανε κάθε πρωί.

«Κυρία Τζόρνταν, έχετε ένα γράμμα σήμερα.»

"Γράμμα εγώ; Δεν περιμένω γράμμα. Κανένας δεν γνωρίζει πως μένω εδώ."

Ο υπάλληλος της έδωσε το φάκελο που ήταν στην θυρίδα. Η Μίνα πήρε το φάκελο και με αγωνία κοίταξε τον αποστολέα. *Πέτρος Κ.. Γύθειο.* Η καρδιά της χτύπησε άτακτα και αμέσως την κατέλαβε μία χαρά πρωτόγνωρη. Δεν περίμενε ποτέ πως ο Πέτρος θα κατόρθωνε να βρει την διεύθυνσή της και να της γράψει. Πως μπόρεσε στ' αλήθεια!!

Χωρίς να μείνει για πολύ στη σπαζοκεφαλιά πως βρήκε ο Πέτρος τη διεύθυνσή της, βγήκε στην παραλία βιαστικά και κάθισε στο καφεενδάκι του λιμανιού, στο μέρος που τόσο της άρεσε να κάθεται και να απολαμβάνει τον βυζαντινό καφέ της. Εδώ ρέμβαζε με τις ώρες και σκεπτόταν τον Πέτρο. Άσχημο και πληκτικό το καλοκαίρι στην Κρήτη σαν είσαι μονάχη.

Παράγγειλε τον καφέ της στο μικρό σερβιτόρο που είχαν γίνει πια φίλοι και άνοιξε με φανερή αγωνία το φάκελο.

Το βλέμμα της γλύκανε σαν χάιδεψε την πρώτη του αράδα.
Καλή μου Μίνα..

Η Μίνα συνέχιζε να διαβάζει το μακροσκελές γράμμα και αλλού γελούσε, αλλού έκλαιγε και αλλού στεκότανε σκεπτική και δάγκωνε τα χείλη της. Σε μια στιγμή οργισμένη χτύπησε το χέρι της δυνατά στο τραπέζι. Φαίνεται πως πόνεσε γιατί έφερε το κάτω του χεριού της στα χείλη της και το φίλησε. Κάτι από αυτά που διάβαζε την πείραζε ή την προβλημάτιζε.

Σαν ήρθε ο μικρός με τον καφέ και την είδε να κλαίει τη ρώτησε απορημένος.

«Γιατί κλεις κυρά Μίνα;»

«Και να σου πω, δεν θα καταλάβεις Μανολάκη. Είσαι λίγο μικρός ακόμη κοπέλι μου, να καταλάβεις.»

«Θα καταλάβω κυρά Μίνα. Έχω ιδεί κι άλλες κοπελιές να κλαίνε. Του λόγου σου όμως, δεν θέλω να σε θωρώ να κλαις.»

«Πόσο χρονών είσαι Μανολάκη.»

«Οκτώ κυρά Μίνα.»

«Λοιπόν, αφού είσαι οκτώ, θα σου ειπώ. Κλαίω από ευτυχία Μανολάκη. Το γράμμα που διαβάζω με κάνει ευτυχισμένη.»

«Με πειράζεις κυρά Μίνα επειδή είμαι μικρός; Πρώτη μου φορά ακούω να κλαίει κανείς από ευτυχία. Εγώ, όταν είμαι χαρούμενος γελάω και κλαίω μόνο σαν με μαλώνουνε.»

«Μανολάκη, σαν μεγαλώσεις λίγο ακόμη, θα ιδείς ότι κλαίει κανείς και από χαρά.»

..και ο μικρός Μανολάκης έφυγε με τις απορίες του. *Πόσο ακόμη πρέπει να μεγαλώσει, για να κλαίει κι αυτός από χαρά. Κι' όταν αυτό γίνει, θα αξίζει τάχα;*

Η Μίνα συνέχισε να πίνει αργά το καφεδάκι της και δεν έλεγε ν' αφήσει το γράμμα του Πέτρου από τα χέρια της. Το διάβαζε και το ξαναδιάβαζε κι έβλεπε πως ο Πέτρος ένιωθε στενοχωρημένος απ' όλα που είχανε συμβεί μέχρι στιγμής. Μα τι μπορούσε να κάνει από εδώ; Η γερόντισσα μπορεί να ξαναγύρισε σαν σκυλί, μα η ίδια δεν έχει καμία πληροφορία. Όταν έφυγε η γερόντισσα για την Καλαμάτα, η συμφωνία τους ήτανε, πως θα την άφηνε ήσυχη μετά την κηδεία της στη Μαγούλα. Ότι όμως γίνεται τώρα στη Μάνη δεν τα γνωρίζει, ούτε και σε τι αποβλέπει η Τασώ στη νέα της κατάσταση, αν πράγματι έχει επιστρέψει στη ζωή σαν σκύλα. Βέβαια τη

θεωρία του Πλωτίνου την γνωρίζει και τη δέχεται, μα αγνοεί τα έργα της γερόντισσας στο απώτερο παρελθόν. Είχανε σχεδόν εξήντα χρόνια διαφορά στην ηλικία τους και η Τασώ γνώριζε καλά να κρύβει τα μυστικά της. Τα πιο πολλά τα πληροφορείται τώρα από τον Πέτρο, που κάθισε και τα έψαξε και με διακριτικό ενδιαφέρον τα ανέλυσε και τα συνέθεσε.

Αποφάσισε να του γράψει τώρα που όλα τα είχε πρόσφατα, ιδέες, αναμνήσεις και συναισθήματα. Θα του έγραφε ακόμη, για ν' απαντήσει στα ερωτήματά του και να του εξηγήσει πως τώρα πλέον, δεν είχε καμία εξάρτηση από τη γερόντισσα. Πως μετά την κηδεία της Μαγούλας χωρίσανε και οι δρόμοι και οι τύχες τους. Να του εξηγήσει γιατί είχε ακόμη να μείνει για δύο μήνες στην Κρήτη. Έβγαλε το μπλοκ αλληλογραφίας από τη τσάντα της, μα τότε το κινητό της τηλέφωνο άρχισε να χτυπά..

Ήταν η Τζένη από την Κνωσό.

"Μίνα, τι κάνεις αγαπητή μου μια τέτοια μέρα;»

«Πολύ καλά Τζένη, ευχαριστώ. Αυτή τη στιγμή χαίρομαι κι εγώ την ωραία μέρα, απολαμβάνοντας ένα καφέ στο λιμάνι. Πως τα πάτε στην Κνωσό με αυτή τη ζέστη; Τι κάνετε κεί; Βρήκατε δουλειά;»

"Κοντεύουμε να ερωτευτούμε την Κνωσό. Σκεπτόμαστε να ζητήσουμε μόνιμη εγκατάσταση."

«Τζένη δεν καταλαβαίνω τι εννοείς;»

"Ο.Κ. Λοιπόν. Μίνα εδώ στην Κνωσό που είμαστε, πιάσαμε εργασία και σε πήρα τώρα να σε ρωτήσω εάν η εργασία του Μυστρά είναι θετική και δεν έχει αλλάξει κάτι. Δεν θέλω να χάσουμε μία μικρή δουλειά που βρήκαμε δω. Με καταλαβαίνεις."

«Σε καταλαβαίνω Τζένη. Δεν έχει αλλάξει τίποτε σε μένα. Εάν την Δευτέρα φύγετε για το Γύθειο, η συμφωνία ισχύει. Εάν όχι.. δεν βλέπω πως μπορεί να υπάρχει συμφωνία. Έχω ειδοποιήσει στο Γύθειο και θα σας περιμένουν..»

"Ο.Κ. Μίνα, θα μιλήσω και με την Άντα. Οποσδήποτε όμως, κάνε μία προσπάθεια να το πάμε μία εβδομάδα πίσω. μία μικρή χρονική μετατόπιση είναι. Δεν είναι σπουδαίο. Ξέρεις πόσο ανάγκη έχουμε αυτά τα χρήματα. Θα σε πάρω πάλι αύριο να μου πεις οριστικά. Ευχαριστώ."

«Καλά Τζένη. Ξαναπάρε. Θα ιδώ τι μπορεί να γίνει. Γειά σου για τώρα και φιλιά στην Άντα.»

Η συνδιάλεξη τελείωσε και η Μίνα έκανε μία γκριμάτσα δυσαρέσκειας που φανέρωσε πόσο στενοχωρήθηκε από το πισωγύρισμα των κοριτσιών. Δεν θα ήθελε να επανέλθει στο θέμα αυτό και να ενοχλήσει τον Πέτρο με αναβολές, που θα μπορούσαν να του φέρουν ανωμαλία στο δικό του πρόγραμμα.

Με την τηλεφωνική συζήτηση, η Μίνα δεν πρόσεξε την μπεζ μερσεντές που παρκάρισε στην άκρη της πλατείας πίσω της. Ο οδηγός κατέβηκε και κάτι ρώτησε τον μικρό σερβιτόρο. Τότε αυτός έδειξε την Μίνα που είχε κλείσει το τηλέφωνο και είχε πάρει πάλι το μπλοκ της αλληλογραφίας. Τότε ο ξένος γύρισε πάλι στο αμάξι του και πήρε μια ανθοδέσμη με κίτρινα τριαντάφυλλα. Πλησίασε στο τραπέζι της Μίνας από το πλάι της και με ευγένεια τη ρώτησε..

«Συγγνώμη, θα ήθελα να προσλάβω μία αρχαιολόγο, να με ξεναγήσει για μερικές ημέρες στην Κρήτη. Μήπως, κατά τύχη γνωρίζετε που είναι τα γραφεία του ΕΟΤ;»

Η Μίνα αιφνιδιάστηκε. Ποίος είναι τάχα αυτός που ψάχνει για ξεναγό. Τυχαία πράγματι την ερωτά ή γνώριζε πως η ίδια είναι αρχαιολόγος. Ύστερα.. αυτή τη φωνή, κάπου την ήξερε..

Γύρισε απότομα να δει αυτόν που τόσο αναπάντεχα την διέκοψε από την ασχολία της. Και τότε.. Ω!! του θαύματος. Έγινε αυτό πού ούτε στη φαντασία της δεν θα περίμενε να της συμβεί. Σηκώθηκε πάνω και έπεσε στην αγκαλιά του Πέτρου.

«Τέρας, τέρας είσαι.. γιατί δεν μου το είπες στο τηλέφωνο πως θα ερχόσουν. Αγάπη μου, αγάπη μου..»

Και η φωνή της Μίνας έσβησε, μέσα στους λυγμούς της.

«Νεράιδα, σύνελθε κορίτσι μου. Σιγά θα τρυπηθείς στα τριαντάφυλλα. Εγώ είμαι, δεν άλλαξα και θα μείνω κοντά σου. Για να σε ιδώ λίγο. Σε έχω πεθυμήσει κορίτσι μου.»

Η Μίνα, σιγά-σιγά σταμάτησε τα αναφιλητά και γύρισε το πρόσωπό της να δει πάλι τον Πέτρο. Τότε αυτός σαν την είδε κλαμένη και κατακόκκινη, ανησύχησε.

«Μίνα, ηρέμησε αγάπη μου. Μην κλαις. Θέλω να σε βλέπω χαρούμενη. Δεν θέλω να βλέπω δάκρυα.»

«Πέτρο.. είναι δάκρυα χαράς που ήρθες κοντά μου.»

«Έτσι μπράβο.»

Έπιασε το κεφάλι της και έφερε το πρόσωπό της εμπρός στο δικό του και άρχισε να φιλάει τα δακρυσμένα της μάτια, σαν να ήθελε να της στεγνώσει τα δάκρυα με τα φιλιά του. Μετά χούφτωσε με τις παλάμες του το ωραίο κεφάλι της και χωρίς να σκεφτεί αν της χαλάει το χτένισμα, μπέρδεψε τα πλούσια μαλλιά της στα δάχτυλά του. Ήθελε να την αισθάνεται με όλες της αισθήσεις του. Ήτανε αλήθεια λοιπόν. Αυτό το πλάσμα

των ονείρων του, που για μια ατέλειωτη νύχτα φανταζόταν με τόση αγωνία στο φεριμπότ, τώρα του έβγαине αληθινό. Η Μίνα, το πιο γλυκό του όνειρο, ήταν πάλι στην αγκαλιά του ζωντανή, χαρούμενη, όμορφη, ευτυχισμένη και γλυκιά, πάλι ολοκληρωτικά δική του. Δεν δυσκολεύτηκε να την εντοπίσει. Όλοι οι υπολογισμοί του επαληθευτήκανε.

«Μίνα κούκλα μου.. πόσο πολύ μου έλειπες.»

Και σαν της άφησε το κεφάλι και αυτή κατόρθωσε να πάρει ανάσα, την γράπωσε πάλι μέσα στα δύο του μπράτσα και την έσφιξε πάνω του.

Η Μίνα που δεν είχε τελείως συνέλθει από τους λυγμούς και τα αναφιλητά, χρειάστηκε αρκετά λεπτά μέχρις ότου μπορέσει να αρθρώσει κάποια λέξη. Είχε αφεθεί στην αγκαλιά του κι ένιωθε ευτυχισμένη. Έχοντας τον Πέτρο δίπλα της, τα είχε όλα. Λες και ο κόσμος της άρχιζε από τον Πέτρο και τέλειωνε σ' αυτόν. Ένιωθε να την γεμίζει και να την κατακυριεύει. Ήταν μιά ερωτευμένη γυναίκα.

Σαν καταλάγιασε η κάπως άγαρμπη συμπεριφορά του, ο Πέτρος ένιωσε πως έπρεπε να της αφήσει λίγο χρόνο ακόμη να συνέλθει τελείως. Την απομάκρυνε από πάνω του και την έφερε να καθίσει στην πολυθρόνα της. Γύρισε την δική του έτσι, που να την βλέπει κατά πρόσωπο και να μπορεί να την περιποιείται με τα χέρια του. Μετά άρχισε να της χαϊδεύει το πρόσωπο και τα μαλλιά, χωρίς να άψει να της μιλά.

«Μίνα, μίλα μου αγάπη μου. Έχω ξεχάσει τη φωνή σου, Έλα σε παρακαλώ, πως πέρασες όλες αυτές τις ημέρες μόνη σου.»

Και τότε η Μίνα, που είδε την συμπεριφορά του Πέτρου ν'

αλλάζει και να γίνεται τρυφερή.. ξεθάρρεψε, ανέκτησε τον έλεγχο του εαυτού της, του μίλησε και αυτός φάνηκε να δέχεται τα λόγια της σαν βάλαμο, σαν χάδι στην ψυχή του.

«Πέτρο, ότι μου συμβαίνει αυτή τη στιγμή, είναι κάτι νέο για μένα. Δεν το έχω ξαναζήσει και δεν μπορώ να το ελέγξω. Αν θυμάσαι στο είχα γράψει. Προσπάθησα πολλές φορές να φανταστώ, πως θα ήταν η στιγμή που θα σε συναντούσα και τι τάχα θα μου έφερνε. Αγάπη μου, μ' έκανες ευτυχισμένη. Σ' ευχαριστώ που ήρθες. Γιατί όμως στάθηκες τόσο σκληρός και μου το έκρυψες. Γιατί δεν μου το είπες στο τηλέφωνο;»

«Κι εγώ σ' ευχαριστώ, που επανήλθες από το μικρό σου ταξίδι στους ουρανούς. Δεν σου είπα πως θα έλθω, γιατί ήθελα να σου κάνω έκπληξη.»

Την ίδια στιγμή πήρε τα τριαντάφυλλα από την καρέκλα που τα είχε αφήσει και τις τα έβαλε στην ποδιά της.

«Μίνα, αυτά είναι φερμένα από τη Σπάρτη, ειδικά για σένα. Μη με ρωτήσεις όμως για το χρώμα, γιατί μου έχεις κάποτε πει, πως σου αρέσει το κίτρινο.»

«Ναι αγάπη μου και σ' ευχαριστώ. Αν το ήξερα, εγώ θα σε περίμενα με λουλούδια, μα δεν το ήξερα πως θα ερχόσουν. Πες μου όμως, πως ήταν το νυχτερινό σου ταξίδι; Ένα ταξίδι κουραστικό, μιας νύχτας εξουθενωτικής μοναξιάς.»

Σαν είδε πως εκείνος δεν απάντησε στην ερώτησή της, πήρε τα λουλούδια, τα χάιδεψε και στη συνέχεια τα έφερε κοντά στο πρόσωπό της να οσφρανθεί το άρωμά τους. Μετά, τον κοίταξε με φανερά λατρεία και απολογητικά τον ρώτησε πάλι:

«Δεν μου κρατάς κακία αγάπη μου;»

«Μη με ρωτάς τίποτε τώρα. Ας τα ξεχάσουμε για μια μέρα αυτά και ας πούμε πως βρεθήκαμε σήμερα, στο Καστέλι της Κίσσαμου. Εσύ από εδώ, μια νεαρή αρχαιολόγος που ερευνά επαγγελματικά την ιστορία και τα μνημεία του ένδοξου αυτού νησιού. Εγώ, ένας ξένος τουρίστας, που μόλις έφτασε στο νησί, για περισσότερη γνώση και ζωή και η καλή του τύχη τον έριξε στα νύχια σου, ωραία μου κυρία.»

Τότε η Μίνα άρχισε να γελά με το κρυστάλλινο γέλιο της που ο Πέτρος είχε κάπου δέκα ημέρες να το ακούσει. Και σαν συνήλθε απάντησε χαμογελώντας στην πρόταση του Πέτρου.

«Καμιά αντίρρηση. Η πρόταση γίνεται δεκτή. Και από πότε αρχίζουμε την ξενάγηση;»

«Από εδώ και τώρα αγάπη μου. Ο μαθητής σου, είναι ένας τλαιπωρημένος νυχτερινός ταξιδιώτης, που δέχεται την κάθε προσφορά. Δεν σε βλέπω όμως να έχεις μαυρίσει. Δεν έχεις ακόμη μπει στη θάλασσα; Δέκα ημέρες τι έκανες.»

«Πέτρο με πειράζεις; Να σου θυμίσω πως έφυγα; Με ένα σακ βουαγιάζ. Τι νομίζεις πως χωράει ένα σακ βουαγιάζ; Τα απολύτως απαραίτητα. Ούτε ήρθα εδώ για μεγάλη ζωή Πέτρο. Νιώθω να είμαι σε μια εξορία, που μετρώ τις ημέρες μου να συμπληρωθούν εξήντα, για να γυρίσω στο πυργόσπιτο ή στο Γύθειο, κοντά σου, αν δεν έχεις φύγει ακόμη.»

«Τι είναι αυτά που μου λες τώρα κοριτσάκι; Δεν πήγες να αγοράσεις μαγιό, φορέματα, μπλουζάκια, μαντήλια, καπέλα; Δεν παρέλειψες όμως να μισθώσεις αυτοκίνητο. Πρέπει να σε μαλώσω. Δεν είναι νομίζω, αυτή η τακτική των ωραίων και μοντέρνων γυναικών, που βρίσκονται μόνες, Ιούλιο μήνα, στο

ωραιότερο νησί της Μεσογείου.»

«Ασφαλώς δεν είναι αυτή η τακτική όλων των γυναικών, είναι όμως ή δική μου. Φοβάμαι πώς έχω αφήσει τον εαυτό μου να παρασυρθεί, σ' ένα αίσθημα για σένα και πολύ νωρίς εξουδετέρωσες όλες τις προσωπικές μου προτεραιότητες.»

«Έλα Μίνα, τι μου λες τώρα κορίτσι μου; Ποίος σου είπε ν' αφήσεις τις δικές σου προτεραιότητες για μένα; Σε παρακαλώ, σήκω να περπατήσουμε λίγο. Θα σε ωφεληθεί. Μετά θα πάμε στα μαγαζιά.»

Η Μίνα, με τα τελευταία λόγια του Πέτρου, αναθάρρησε και πάλι, φώναξε το μικρό Μανόλη να πληρώσει τον καφέ της, μα ο Πέτρος την πρόλαβε. Πλήρωσε το παιδί, πήρε την τσάντα της με το αριστερό του χέρι και αγκαλιάζοντάς την με το δεξί, προχώρησαν προς τα καταστήματα που την ώρα εκείνη ήταν γεμάτα από τουρίστες. Άλλοι αγόραζαν, ενώ άλλοι κοίταζαν περίεργοι, όλα τα είδη, κυρίως αντικείμενα λαϊκής τέχνης. Την παρέσυρε χωρίς να το καταλάβει, σε ένα από αυτά τα μαγαζιά που τα καλοκαίρια πουλάνε όλα τα είδη για τη θάλασσα.

Την ανάγκασε να πάρει απ' όλα τα αξεσουάρ της πλαζ. Μαγιό και πετσέτες μπάνιου, πέδιλα, ομπρέλα ηλίου, δύο μικρά καθίσματα για την πλαζ και ένα πτυσσόμενο τραπέζι. Ακόμη της πήρε κρέμα για το ήλιο και ένα μαύρο ψάθινο καπέλο με κίτρινες κορδέλες. Αυτό το καπέλο το διάλεξε μόνος του και επέμενε να το φορέσει. Κι όταν αυτή το φόρεσε, της χαμογέλασε και την πείραξε.

«Δεν είχα ιδεί πριν, την άνοιξη με μαύρο ψάθινο καπέλο.»

Έσκυψε και τη φίλησε και αυτή κολακευμένη από τα λόγια

και το φιλί του, χωρίς να του πει τίποτε, πήγε και του διάλεξε ένα ζευγάρι γυαλιά με μεταλλικό σκελετό και του τα φόρεσε.

«Αγάπη μου, αυτά τα γυαλιά δεν είναι πια της μόδας. Αυτά τα φορούσε ο στρατηγός Μακ Άρθουρ πριν από τριάντα πέντε χρόνια στο στρατό.»

«Από πότε οι άνδρες ακολουθούν τη μόδα στα γυαλιά; Τα Μακ Άρθουρ κύριε, είναι κλασικά, είναι ανδροπρεπή και δεν βγαίνουν από τη μόδα. Άλλωστε θέλω να δω πως ήσουν όταν υπηρετούσες. Χμ.!! Δεν πρέπει να ήσουν.. άσχημος.»

Και τότε γέλασαν και οι δύο μαζί, όταν αυτός της είπε πως πράγματι στο στρατό φορούσε τέτοια γυαλιά.

Σαν βγήκαν από το μαγαζί διαπιστώσανε πως όλα αυτά τα πράγματα, δεν ήταν δυνατόν να μεταφερθούν στα χέρια. Την άφησε να περιμένει στο πεζοδρόμιο με τα πράγματα και αυτός έτρεξε στο αμάξι κι έφερε τη μερσεντές δίπλα της εκεί που τον περίμενε.

Την επόμενη στιγμή με τα πράγματα τακτοποιημένα, άλλα στο πορτ μπαγάζ και άλλα στον πίσω καναπέ, ξεκίνησαν να φύγουν από την περιοχή του λιμανιού. Πρώτη μίλησε η Μίνα.

«Πέτρο, σ' ευχαριστώ που ήρθες και τάραξες τα ήσυχα νερά μου. Μόνη μου εδώ, δεν θα έκανα τίποτε. Όμως έχει περάσει η ώρα. Με όλα αυτά κοντεύει δύο κι' εσύ πρέπει να είσαι κουρασμένος. Τι προτείνεις;»

«Με συγχωρείς. Εγώ είμαι ξένος εδώ. Για σήμερα το λόγο έχει η ξεναγός. Από αύριο θα μιλάω εγώ. Τι γνώμη έχεις;»

«Την ίδια με σένα. Λοιπόν η ξεναγός διατάσσει.. επιστροφή

στο ξενοδοχείο. Στο ισόγειο λειτουργεί ένα μικρό, αλλά πολύ όμορφο εστιατόριο. Θα φάμε κεί και μετά θα ξαπλώσουμε για να ξεκουραστούμε λίγο. Αργότερα που θα έχει δροσίσει, θα βγούμε μια βόλτα να δεις το Καστέλι και στη συνέχεια, θ' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε.»

Ακολούθησαν το πρόγραμμά της κατά λέξη. Του έδειχνε το δρόμο να φέρει το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ του ξενοδοχείου και στο τέλος η μερσεντέζ βρέθηκε να είναι παρκαρισμένη, δίπλα στην BMW της Μίνας. Πήρανε όσα πράγματα ήσαν για το δωμάτιο, φρεσκαρίστηκαν και σε λίγο βρεθήκανε πάλι κάτω στην ωραία πράγματι διακοσμημένη αίθουσα του εστιατορίου.

Η Μίνα σαν περισσότερο κατατοπισμένη με το μέρος και τα φαγητά που παρασκεύαζαν, ανέλαβε να δώσει την παραγγελία για την πρώτη ημέρα. Σαν τελείωσαν το φαγητό, ο Πέτρος ζήτησε το λογαριασμό και όταν ο λογαριασμός ήρθε, η Μίνα επέμενε να χρεωθεί, όπως έκανε μέχρι τη στιγμή εκείνη, στο δωμάτιό της.

«Λοιπόν Μίνα, δεν ξέρω τι εισοδήματα έχεις τώρα, αλλά για να αποφεύγουμε τις παρεξηγήσεις, αυτό γίνεται για τελευταία φορά. Δεν ανέχομαι να μου πληρώνουν τον λογαριασμό μου γυναίκες. Εσύ θα πληρώνεις μόνο το δωμάτιό σου. Όμως, ότι τρώμε και ότι χαλάμε έξω, θα είναι δικά μου. Εντάξει;»

Μιλώντας της, την κοιτούσε τρυφερά. Η σκηνή αυτή τον παρέσυρε ακόμη περισσότερο. Βαθιά, μέσα στην ψυχή του αισθανόταν πως μοιραζότανε με τη Μίνα, την ίδια ταραχή και τη μέθη, που του ενέπνεε η σκηνή αυτή. Να μαλώνουν σα μαθητούδια για το λογαριασμό. Πήγε ακόμη πιο πίσω, μέχρι

την ξαφνική του αποκοτιά, που τα παράτησε όλα στο Γύθειο και ήρθε να την συναντήσει στη Κρήτη. Φοβήθηκε να κάνει τώρα αυτοκριτική για την πράξη του αυτή, για να αποφύγει κάποιο δυσάρεστο αποτέλεσμα. Και στο καράβι, ολόκληρη τη νύχτα, του τριβέλιζε το μυαλό η αθέτηση του λόγου του, που τόσο εύκολα είχε δώσει στον παπαδημήτρη, πως δεν θα ερχότανε στην Κρήτη. Ο έμπειρος ιερέας του είχε πει: *"Πέτρο ξέρω ότι θα πας."* Και ήρθε..

Το αποφάσισε ξαφνικά, σε μια στιγμή αδυναμίας του, που την αποδυνάμωσε πιο πολύ η παρότρυνση του εργολάβου που τόσο πολύ τον πίεσε ψυχολογικά. Πέρα όμως απ' όλ' αυτά, ακέραιη παραμένει η ευθύνη του, γιατί η Μίνα του αρέσει. Είναι μια γλυκιά, τρυφερή, ελκυστική γυναίκα και αυτός δεν προσπάθησε ν' αποφύγει το μπλέξιμο. Από την στιγμή που τη γνώρισε.. την ερωτεύτηκε. Ο έρωτας είναι αίσθημα αυτόνομο που ή σωφροσύνη το παρακάμπτει, γιατί ποτέ δεν το έχει κατανικήσει. Η Μίνα τον κοιτούσε με απορία να φαίνεται σκεπτικός και του απάντησε:

«Πέτρο, η αντιπαλότητα δεν μου αρέσει, γιατί σκοτώνει τα αισθήματα. Δεν πρόκειται ποτέ να σου αντιφέρω. Δεν μπορώ, ακόμη και να σκεφτώ κάτι τέτοιο. Ότι πεις εσύ. Σ' αγαπώ καλέ μου και δεν μπορώ να σκέπτομαι τέτοια θέματα.»

Σηκώθηκε, μάζεψε τα πράγματά της, τον έπιασε αγκαζέ, στηρίχτηκε πάνω του, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και τον παρέσυρε προς το δωμάτιό τους.

13. η Τασώ είναι μάγισσα..

*Καμαρούλα μια σταλιά
τρία επί τρία,
όρκους και λατρεία,
χάδια και φιλιά.*

Λαϊκό τραγούδι

*Λ*αν μπήκαν στο δωμάτιο κι έκλεισε η πόρτα πίσω τους, άφησαν τα πράγματά τους να πέσουν στην παχιά μοκέτα και ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Η κάλυψη του κλειστού χώρου, τους ανέβαζε την δύναμη της αμοιβαίας έλξης που τους ωθούσε να αισθανθεί ο ένας τον άλλον πιο κοντά και πιο πολύ, χωρίς τον έλεγχο τρίτου ματιού. Ο Πέτρος της χάιδευε το κεφάλι και τη φιλούσε τρυφερά παντού. Σε μία στιγμή σταμάτησε και της είπε:

«Μίνα αγάπη μου, πόσο μου έλειψες. Πόσο σε αποζητούσα όταν ήξερα πως ήσουν μακριά μου..»

Η Μίνα μάταια προσπαθούσε να του απαντήσει. Ούτε τα χείλη της δεν κατόρθωνε να ελέγξει, ούτε καν τον ανασασμό της. Τον ένιωθε να την κατακυριεύει και να την εξουθενώνει. Έτσι αφέθηκε στην δύναμη της υπεροχής του κι έγινε απλά, το προσάναμμα για να φουντώσει ο ερωτικός του πυρετός. Δίκαια, μπόρεσε να τον αντιμετωπίσει, αφού και η ίδια δεν υστερούσε σε πόθους. Και όταν ο Πέτρος συνήλθε πρώτος, κατανικώντας την ένταση της ορμής του, σκέφτηκε να μην καταστρέψει την ικανοποίηση και ισότιμη συμμετοχή της Μίνας στο ερωτικό παιχνίδι που και οι δύο τους τόσο πολύ

περίμεναν, την κοίταξε και της είπε:

«Μίνα αγάπη μου, επειδή εγώ θέλω να κάνω ένα μπάνιο και ίσως αργήσω, μπορείς να πας πρώτη στο λουτρό;»

Καλόβολη αυτή συμφώνησε και πριν κλειστεί στο λουτρό του έδειξε που να τοποθετήσει τη βαλίτσα του και που να βολέψει στην ντουλάπα τα πράγματά του. Μετά ετοιμάστηκε και η ίδια και μπήκε στο λουτρό. Σαν έμεινε μόνος ο Πέτρος άνοιξε τη βαλίτσα του κι έβγαλε τις πιτζάμες του και τα ξυριστικά του είδη και όταν η Μίνα βγήκε από το λουτρό, αυτός ήταν έτοιμος για το ντους που τόσο περίμενε. Μπήκε στη μπανιέρα και απόλαυσε με κρυφή χαρά το δροσερό νερό στο καταμεσήμερο του Ιουλίου. Ξυρίστηκε και στη συνέχεια ανανεωμένος και δροσερός, τυλίχτηκε με την πετσέτα του λουτρού και γύρισε στο δωμάτιο. Βρήκε τη Μίνα να έχει ξαπλώσει στο διπλό κρεβάτι και να έχει σκεπαστεί με το λεπτό λινό σεντόνι. Με κλειστά τα μάτια φαινόταν να κοιμάται, μα στην πραγματικότητα, γυμνή κάτω από το σεντόνι, περίμενε με ανυπομονησία τον Πέτρο να τελειώσει το μπάνιο του.

Είχε κλείσει τα παντζούρια και το απαλό φως που έμπαινε από τις γρίλιες, δημιουργούσε μια ατμόσφαιρα επιβλητική έτσι που να διαχέεται ένα γοητευτικό ημίφως.

Ο Πέτρος πλησίασε στο κρεβάτι αθόρυβα και την κοίταξε από όρθια θέση. Έβλεπε μόνο ένα ωραίο γυναικείο κεφάλι, που τόσο φυσικά το στεφάνωναν τα πυρρόξανθα μαλλιά του. Έπιασε το σεντόνι και το έσυρε προς το μέρος του σιγά-σιγά. Το ίδιο αργά αποκαλυπτόταν τώρα στα μάτια του ένα υπέροχο, ποθητό γυναικείο κορμί, που μαρμαρυγούσε σε μια

αγωνιώδη ερωτική προσμονή.

Τράβηξε το σεντόνι και πέταξε την πετσέτα του στη μοκέτα. Την πήρε στα μπράτσα του και κάθισε στην πολυθρόνα που η Μίνα είχε κοντά στο κρεβάτι της κι έφερε το γυμνό κορμί της Μίνας πάνω στους μηρούς του. Αυτή έχοντας ακόμη τα μάτια κλειστά, είχε αφεθεί στην πρωτοβουλία του Πέτρου.

Ο Πέτρος, μπρος σ' αυτό το Θεϊκό έργο ένιωσε την ψυχική ανάγκη να ευχαριστήσει τον πλάστη που.. *τά πάντα εν σοφία εποίησε*. Και μετά μακάρισε την καλή του τύχη που τον έφερε στο δρόμο αυτής της *νεράιδας*.

Με χέρια που τρέμανε, άγγιζε τώρα το κορμί του πόθου του που του προσφερόταν και το χάιδευε σε όλη του την έκταση. Από τον τέλειο λαιμό μέχρι τα ακροδάχτυλά της.

Αισθανόταν την ζωντανή σάρκα να σπαρταρά από ταραχή και ν' ανατριχιάζει από την αγωνία της προσμονής. Έσκυψε και το φίλησε κι ένιωσε στα χείλη και στη γλώσσα του την ανατριχίλα, που σαν καλοί αγωγοί μεταφέρανε τα μηνύματα αυτά, στο δικό του κορμί. Και όταν πια κατάλαβε πως δεν άντεχε να υπομείνει περισσότερο, την έφερε στο κρεβάτι έπεσε δίπλα της, την γύρισε στο πλάι, την αγκάλιασε και την φίλησε παθητικά στο στόμα. Ένωσε το κορμί της να κολλάει στο δικό του σε όλο του το μήκος και στη συνέχεια, να τον γυρνά, να έρχεται από πάνω του και να τον καλύπτει. Λες από ένστικτο οδηγημένη, η Μίνα βρήκε τώρα μόνη της το δρόμο προς την πηγή της ευτυχίας.

*Λ*αν ξύπνησαν, ο ήλιος είχε γείρει στη δύση κι έβαφε με όλες τις αποχρώσεις του κόκκινου τα νερά του κόλπου της Κισσάμου. Πρώτη ξύπνησε η Μίνα και πήγε στο λουτρό. Από το θόρυβο, ξύπνησε και ο Πέτρος.

Τραβήχτηκε προς το προσκέφαλο και ανακάθισε έχοντας την πλάτη του στο ξύλο του κρεβατιού. Σαν γύρισε η Μίνα και τον βρήκε έτσι καθισμένο, ήλθε και κάθισε δίπλα του, στην ίδια στάση, φορώντας ένα λεπτό *μπέμπυ-ντολ*, που της είχε αγοράσει ο Πέτρος το μεσημέρι. Μοιάζανε σαν δύο φίλοι που καθισμένοι κάτω από την σκιά ενός δένδρου, συζητούσαν.

Ο Πέτρος χωρίς να μιλήσει, έφερε το δεξί του μπράτσο γύρω από την πλάτη της και συνέχισε τον ρεμβασμό του. Η Μίνα βολεύτηκε πάνω στο στήθος του Δεν άντεξε όμως τη σιωπή του και τόλμησε την ερώτηση που την απασχολούσε.

«Και τι σ' έκανε τελικά Πέτρο, να έρθεις στην Κρήτη;»

«Αγάπη μου, τι μπορεί να μ' έκανε; Ξέρεις να έχω δουλειές σ' αυτό το νησί; Μόνο εσένα έχω εδώ. Εσύ μ' έκανες Μίνα. Δεν μπόρεσα ν' αντέξω την απουσία σου περισσότερο από δέκα μέρες. Μπορείς να καυχιέσαι τώρα γι' αυτό.. αν θέλεις.»

Τραβήχτηκε και τον κοίταξε ικανοποιημένη. Σήκωσε το αριστερό της χέρι και το έφερε στο δεξί του γόνατο.

«Πέτρο, ξέρω πως είναι ασυνήθιστο αυτό που έγινε στη Μαγούλα την ημέρα της κηδείας. Θα έπρεπε να σου είχα πει από τότε τι συνέβαινε, αλλά εγώ σε άφησα να τα μαντέψεις όλα μόνος σου. Τα δύο γράμματά σου με συγκίνησαν, αλλά μου βάλανε και πολλά ερωτήματα. Όμως, ήρθε η ώρα να έχεις όλες τις απαντήσεις που θέλεις. Τα πιο πολλά γεγονότα τα

έχεις ήδη μαντέψει, ενώ για άλλα.. διαπιστώνω πως εσύ έχεις καλύτερη πληροφόρηση, λόγω της εκεί παρουσίας σου.»

Γύρισε και την κοίταξε ξαφνιασμένος.

«Γιατί μου το λες αυτό; Τι ξέρω εγώ που εσύ το αγνοείς;»

Δεν του απάντησε. Έσφιξε την αριστερή της παλάμη σε γροθιά και άρχισε να τη χτυπά πάνω στο γόνατό του. Τότε αυτός, σαν δεν πήρε απάντηση συνέχισε:

«Μίνα, από τη στιγμή που χωρίσαμε στη Μαγούλα εκείνη την Δευτέρα, άρχισαν να μου συμβαίνουν ένα σωρό περίεργα πράγματα, από το ίδιο απόγευμα στο λιμάνι του Γυθείου, όταν σε είδα να φεύγεις κι έτρεξα να σε συναντήσω. Τότε είναι που αναρωτήθηκα *γιατί σε μένα;*

Την επομένη που διάβασα το γράμμα σου, για μερικά ερωτήματα είχα τις απαντήσεις μου, ενώ αμέσως καινούργια ερωτήματα προκύπτανε, από μία μπόρα γεγονότων που δεν περίμενα και μετά διαπίστωνα πως εσύ ήσουν στη μέση μόνη και θύμα που χρειαζόσουν προστασία και συμπαράσταση. Καταλαβαίνω τώρα, πως εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη για μερικά πράγματα.»

«Εσύ Πέτρο μου να μου ζητήσεις συγγνώμη; Γιατί;»

«Συγγνώμη, για τη βραδιά που σου έσπασα το δίσκο με το βαλς του αποχαιρετισμού, που δεν κατάλαβα το μήνυμά σου.

Συγγνώμη, που σου είπα να φύγεις και ακόμη λυπάμαι που αυτή μου η συγγνώμη έρχεται τώρα, που είναι κάπως αργά..»

Δεν του απάντησε και τότε αυτός γύρισε να δει γιατί δεν ακουγόταν. Την είδε βουρκωμένη να πνίγεται σ' ένα βουβό κλάμα. Να πάρει η ευχή να πάρει. Τι να έφταιξε πάλι. Τι την

ενόχλησε. Την κοίταξε με αληθινή ανησυχία και τη ρώτησε.

«Μίνα, τι σε στενοχώρησε κορίτσι μου; Τι είπα που σε πείραξε; Δεν θέλω να κλαις.»

«Πέτρο, πίστεψέ με. Τίποτε δεν με πείραξε. Κλαίω από ευτυχία. Για δεύτερη φορά το λέω αυτό σήμερα. Την πρώτη φορά το είπα στον μικρό Μανολιό, το σερβιτόρο, που το πρωί με ρωτούσε γιατί έκλαιγα σαν διάβαζα το γράμμα σου.»

«Και τώρα γιατί κλαις;»

«Σου είπα Πέτρο μου. Από ευτυχία. Εγώ ήθελα να ζητήσω συγγνώμη από σένα, αλλά εσύ με πρόλαβες.»

«Αυτό είναι αγάπη μου; Τότε, πες μου όλα τ' άλλα, εκτός από τις συγγνώμες. Ανυπομονώ να μάθω τι συμβαίνει. Νιώθω, πίστεψέ με, να με ζώνουν μάγισσες και βρικόλακες.»

«Θα προσπαθήσω Πέτρο, είναι τόσο πολλά. Αν θυμάσαι στο πυργόσπιτο, σου είχα πει πως υπάρχουν πολλά που δεν τα ξέρεις. Είναι δύο παλιές ιστορίες, Η πρώτη ξεκινάει κάπου από την γερμανική κατοχή. Στην Λακωνία τότε, δρούσαν δύο δυνατές παρατάξεις.. *η αριστερά και η δεξιά*. Η δράση τους, όπως λέγανε και οι δύο, ήταν για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Ο οπαδοί τους δρούσαν στο βουνό μα και στην πόλη. Ήταν μία περίοδος ανώμαλη, που έκανε τους ανθρώπους ανεύθυνους. Όλοι σκότωναν, για να μην τους προλάβει ο άλλος. Τότε ήρθανε κι εγκατασταθήκανε στη Μαγούλα ο θεία μου η Τασώ και ο άντρας της. Αυτός ήτανε αρχαιολόγος κι αυτή αυτοδίδακτη ζωγράφος. Βρήκανε έρημο το πυργόσπιτο, γιατί οι μανιάτες το απέφευγαν και οι δύο τους φωλιάσανε εκεί και κοιτάζανε τη δουλειά τους. Αυτός κάθε

μέρα έφευγε για το Μυστρά και έκανε έρευνες, ενώ αυτή καρτερώντας τον, ζωγράφιζε στο πυργόσπιτο.

Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που ένα πρωί φέρανε νεκρό τον άντρα της θείας μου και της είπανε πως έπεσε από ένα βράχο. Δεν βρέθηκε όμως το ταγάρι του με τα πράγματά του. Η θεία μου δεν πίστεψε όσα της είπανε και από δικές της έρευνες βεβαιώθηκε πως τον άντρα της τον δολοφόνησαν. Αλλά ποίοι; Ο δικός της δεν ανήκε σε καμιά παράταξη. Όταν ηρέμησαν τα πράγματα, ανάθεσε σε ιδιωτικό ντετέκτιβ να διαπιστώσει τι είχε συμβεί. Αυτός άρχισε να ερευνά παντού και για κάμποσες ημέρες ρωτούσε όλους τους ντόπιους. Όταν της έδωσε την αναφορά του, της είπε και ποίοι σκοτώσανε το άντρα της.»

«Ζούνε αυτοί που τον σκοτώσανε;»

«Ακριβώς, ζούνε και η γερόντισσα επιμένει να πάρει τον κδικιωμό της. Βλέπεις, όταν γίνηκε το φονικό, ήσαν νέοι.»

«Τους ξέρεις εσύ τους δολοφόνους;»

«Ναι, είναι ένα αντρόγυνο σ' ένα κοντινό χωριό. Η θεία μου λοιπόν, εξοργίστηκε και αποφάσισε να εκδικηθεί το θάνατο του, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί πνίγηκε. Επειδή θεώρησε τον κδικιωμό του γέρου της και την προστασία τη δική μου σαν χρέος της, ξαναγύρισε στο πυργόσπιτο σαν βρικόλακας. Μετά τον πνιγμό της όμως, εμένα με πήρε ο γιατρός και αυτό, δεν του το συγχώρησε. Έτσι τον περιέλαβε κι αυτόν στην λίστα για εκδίκηση, μαζί με τους δύο δολοφόνους.»

«Που βρίσκεται σήμερα αυτό το ζευγάρι;»

«Στο χωριό τους, κοντά στον Μυστρά.»

«Και ποίοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;»

«Πέτρο, δεν θα σου πω. Καλύτερα να μην τους ξέρεις. Δεν θέλω να κινδυνεύσεις εσύ.»

«Από ποίον θα κινδυνεύσω;»

«Μα από την *Εκάτη* Πέτρο. Ξέχασες το σκυλί στο Γύθειο; Σου έχω πει νομίζω, ότι *η Τασώ είναι μάγισσα..*»

«Καλά το γιατρό και μένα. Η σκύλα είχε κάποιο λόγο να μας φοβίσει. Την Κούλα γιατί την δάγκωσε; Τι σχέση μπορεί να έχει η Κούλα με όλη αυτή την ιστορία;»

«Έχει, αλλά μην με πιέζεις. Δεν θα σου πω τίποτε άλλο σήμερα. Δεν θέλω να σε ανακατέψω περισσότερο σ' αυτή την ιστορία..»

«Ωραία με την πρώτη ιστορία. Τι λέει τώρα η δεύτερη;»

«Η δεύτερη ιστορία, έχει σχέση με το επώνυμο Τζόρνταν, που σου υπογράφω τα γράμματά μου. Αλλά γι' αυτήν, θα σου μιλήσω άλλη φορά. Πέτρο.. δύο δυστυχίες μαζί, πάει πολύ.»

«Μα γιατί Μίνα; Με περνάς αδύναμο τώρα ή δεν μου έχεις πια εμπιστοσύνη για.. μεγάλα μυστικά.»

«Τώρα ασφαλώς με ειρωνεύεσαι και με στενοχωρείς. Πόσο πολύ σ' εμπιστεύθηκα μέχρι σήμερα το γνωρίζεις. Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που τον θεωρώ δικό μου. Όλοι έχουνε χαθεί από την ζωή μου και δεν θέλω να χάσω και σένα.»

Γύρισε και την κοίταξε συμπονετικά. Σκέφτηκε πως πολύ την πίεσε χωρίς να έχει πρόθεση να την στενοχωρήσει. Αυτά τα τελευταία λόγια της όμως, τον ανησύχησαν σοβαρά και του βάλανε καινούργια ερωτηματικά.. *πως θα με χάσει; Από ποίον κινδυνεύω;*

14. πάλι οι μάγισσες

"Πήγα σε μάγισσες και χαρτορίχτρες."

Λαϊκό τραγούδι.

*Π*ροσποιήθηκε πως τον έπεισε. Δεν της είπε τίποτε άλλο. Την είδε πόσο ήταν πρεσαρισμένη. Ήταν σίγουρος πως θα του μιλούσε μόνη της. Η πρώτη άρνηση της γυναίκας, είναι η ανταμοιβή της για κάτι που σίγουρα θα το κάνει αργότερα.

Πειραγμένος, πέταξε το σεντόνι από πάνω του, σηκώθηκε και πήγε στο λουτρό. Για ένα τέταρτο περίπου έμεινε εκεί ασχολούμενος με τον εαυτό του. Στο χρόνο αυτό, στο νου του στριφογυρνούσαν οι δύο φράσεις της Μίνας:

«Πέτρο, δεν θα σου πω. Καλύτερα να μην τους ξέρεις.» και μετά *«..Σου έχω πει ότι είναι μάγισσα.»*

Άρχισε να αναλογίζεται ποίοι μπορεί να είναι οι επόμενοι στόχοι της *Εκάτης*. Πλησίασε το μικρό ανοιχτό παράθυρο του μπάνιου και κοίταξε έξω. Είχε πια σουρουπώσει και πάνω από τη θάλασσα του κόλπου, η νέα σελήνη καθρεφτιζόταν παιχνιδίζοντας σαν φωτεινό σπαθί. Τα φώτα της πόλης είχαν ανάψει. Κάτω στην αυλή, ακούγονταν τα δυνατά χαχανητά και τα πειράγματα των ξένων τουριστών.

Ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Η Μίνα ήταν ακόμη καθιστή στην ίδια θέση. Πήγε κοντά της, έσκυψε και τη φίλησε.

«Μίνα, σήκω και ντύσου να πάμε κάτω στην πόλη.»

«Πες μου ότι δεν είσαι θυμωμένος.»

«Ειλικρινά σου λέγω. Δεν είμαι. Έλα, σήκω.»

Όπως ήταν σκυμμένος από πάνω της, τον έπιασε από τον

αυχένα, τον τράβηξε κοντά της και τον φίλησε στα χείλη. Τότε και αυτός την έπιασε από τις μασχάλες και τη σήκωσε όρθια μπροστά του. Την έφερε κοντά του και βύθισε το πρόσωπό του στα πλούσια μαλλιά της. Για σχεδόν ένα λεπτό, την είχε στην αγκαλιά του και την ένιωθε με όλες του τις αισθήσεις ανοιχτές. Του άρεσε να την κρατά έτσι και να ρουφά το θηλυκό άρωμά της και όχι μόνο. Δεν τον μεθούσε μόνο το άρωμά της και η επαφή του κορμιού της, αισθανόταν και την κυριαρχία του πάνω της. Το σύνδρομο του φαλλοκράτη, όσο και να μην το ήθελε, τον γοήτευε. Τον ευχαριστούσε που την έβλεπε δέσμια και ανίκανη να κινηθεί ή να του ξεφύγει. Κι εκεί που την κρατούσε με το πρόσωπο βυθισμένο στα πλούσια μαλλιά της, της ψιθύρισε:

«Έλα νεράιδα. Πάμε να ιδούμε το Καστέλι.. *by night*.»

Της άρεσε η ιδέα και πρόθυμη τον άφησε και βάλθηκε να ετοιμάζεται. Προέτρεψε και αυτόν να κάνει το ίδιο, για να μην χρονοτριβούν. Αδικοιολόγητα ανησυχούσε, γιατί και οι δύο, δεν είχανε και τίποτε σπουδαία πράγματα να φορέσουν. Με τη ζέστη του Ιουλίου, μόνο ένα άσπρο πουκάμισο με λινό άσπρο παντελόνι για αυτόν και άσπρη φούστα μπλούζα γι' αυτήν, με άσπρα λινά παπούτσια γι' αυτόν και άσπρα πέδιλα για εκείνη, ήταν μια ταιριαστή και δροσερή εμφάνιση που δεν απαιτούσε μεγάλη διαδικασία. Δεν άργησαν να κατεβούν στην αυλή. Το γλέντι είχε ανάψει για τα καλά. Νεαροί τουρίστες από όλο τον κόσμο, ξετρελαμένοι από την ελληνική μουσική είχαν βαλθεί να μάθουν το *πεντοζάλη* και το *χορό του Ζορμπά*.

«Κάθε βράδυ τα ίδια έχουμε..»

«Εσύ δεν παίρνεις μέρος σε αυτά τα πάρτις;»

«Έλα Πέτρο. Μη με πειράζεις, Εγώ σαν κοιτάζω αυτά τα ζευγάρια, η σκέψη μου τρέχει σε σένα. Δεν μπορώ να πάψω να σε σκέπτομαι. Άλλωστε, στο έχω ξαναπεί, όταν αγαπώ ανήκω στον έναν. Και τώρα ο ένας είσαι 'συ.»

«Καλή η θεωρία σου, μα δεν μπορείς να είσαι δεμένη. Νέος τύπος, νέες ευκαιρίες.»

«Θεέ μου οι άνδρες.. φαινόσαστε σαν να έχετε το χάρισμα να τα ξέρετε όλα. Πέτρο, ο άνδρας και η γυναίκα διαφέρουν στον τρόπο που προσεγγίζουν την διασκέδαση. Δεν μπορώ να ανεχθώ τον καθένα να μ' αγκαλιάζει. Πες το ιδιοτροπία μου, μα έτσι είναι. Δεν είμαι άνετη με αγνώστους. Συχαίνομαι τα υποκριτικά ψέματά τους, που τόσο αβασάνιστα τα πασάρουν αριστερά και δεξιά και την μανία τους να σε χουφτώνουν.»

«Πρέπει να τονώσεις την αυτοπεποίθησή σου, την σιγουριά σου. Θέλεις να μείνουμε δω και να χορέψουμε μαζί τους;»

«Θα το ήθελα, αλλά έχω μια άλλη ιδέα.»

«Την ακούω..»

«Θα πάμε τη βόλτα να δούμε το Καστέλι *by night*, όπως το πρότεινες και μετά ερχόμαστε εδώ. Μην ανησυχείς, αυτοί θα χορεύουν μέχρι τα μεσάνυχτα.»

Και αυτό κάνανε. Πήρανε την BMW της Μίνας και οδήγησε αυτή. Ήταν ικανή και προσεχτική οδηγός και ο Πέτρος την εμπιστευόταν, μιά και στις δέκα ημέρες που ήταν εδώ, είχε ενημερωθεί με την τοπογραφία της Κισσάμου.

Οδηγούσε προσεχτικά και ο Πέτρος θυμήθηκε τη βόλτα που

του είχε κάνει στη Σπάρτη, όταν την πρωτογνώρισε. Έτσι και τώρα, ξαναβρήκε τον παλιό εαυτό της και με την ίδια παιδική κρυστάλλινη φωνούλα, άρχισε την περιγραφή, οδηγώντας:

«Πέτρο, ο Δήμος Κισσάμου βρίσκεται στο βορειοδυτικό άκρο του Νομού Χανίων. Κατοικείται από εξίμησι χιλιάδες ψυχές, αλλά μόνο οι τρεις χιλιάδες βρίσκονται εδώ, στην πρωτεύουσα του Δήμου, την Κίσσαμο, που είναι γνωστή και ως Καστέλι από το ενετικό φρούριο του 16ου αιώνα. Εκτός από την Κίσσαμο, ο Δήμος περιλαμβάνει ακόμη και οκτώ άλλες κοινότητες, που μερικές θα τις επισκεφτούμε στο φως της ημέρας, γιατί είναι αξιόλογα ιστορικά μέρη..»

Έτσι οδηγώντας και μιλώντας του για την ιστορία της μικρής πόλης, έφτασε στην παραλία. Εκεί σταμάτησε την BMW και συνέχισε να του μιλάει. Ο Πέτρος δεν την διέκοψε. Τον είχε εντυπωσιάσει από τη Σπάρτη, τόσο με τις ιστορικές όσο και τις λαογραφικές της γνώσεις. Τώρα έβλεπε, πως και στη μεγαλόνησο, τα κατάφερνε θαυμάσια. Η Μίνα συνέχισε:

«Εδώ βρισκόμαστε στο μυχό του ομώνυμου κόλπου. Η Κίσσαμος, που δεν είναι και καμία μεγαλούπολη, έχει πάρα πολλούς ελαιώνες και αμπέλια. Το όνομά της προέρχεται από τον ομώνυμο προελληνικό οικισμό που ήκμασε στην ίδια τοποθεσία, ο οποίος αναφέρεται από τον Πλίνιο και τον Πτολεμαίο. Η αρχαία Κίσσαμος ήταν το ένα επίνειο, από τα δύο της δωρικής Πολυρρήνιας. Το άλλο ήταν η Φαλάσαρνα.

Η Κίσσαμος ήκμασε κυρίως κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους και την πρώτη Βυζαντινή περίοδο. Από την Ρωμαϊκή εποχή σώζονται ερείπια λουτρών, και ψηφιδωτά δάπεδα του 2ου αι.

Επί ενετοκρατίας, κτίστηκε το φρούριο Castel Chissamo, από το οποίο η πόλη πήρε το όνομά της. Το φρούριο αυτό καταστράφηκε από τον κουρσάρο Μπαρμπαρόσα, αλλά μετά ξανακτίστηκε από τους Ενετούς. Οι Τούρκοι το κατέλαβαν το 1646 και στα μετέπειτα χρόνια, άλλοτε το κατείχαν οι Κρήτες επαναστάτες και άλλοτε οι Τούρκοι. Το φρούριο τελικά καταστράφηκε κατά τους βομβαρδισμούς του Β' παγκοσμίου πολέμου, και τώρα σώζονται μόνο τμήματα των τειχών.»

Ο Πέτρος, περίμενε να ακούσει και άλλα και την κοιτούσε. Η Μίνα το κατάλαβε και χαμογελώντας του είπε..

«Εδώ χειροκροτούν...»

«Μίνα, αγάπη μου, εγώ δεν θα σε χειροκροτήσω, αλλά θα σε φιλήσω. Ήσουν υπέροχη. Ακόμη αυτή η ωραία παρουσίαση, αξίζει να σου προσφέρω ένα δείπνο. Εκεί στο βάθος βλέπω κάτι φώτα. Νομίζω είναι εστιατόριο. Προτείνω να αφήσουμε το αυτοκίνητο εδώ και να περπατήσουμε μέχρι εκεί.»

«Εγκρίνεται.. πάμε.»

Κλείδωσαν το αυτοκίνητο και ξεκίνησαν πλάι-πλάι για το εστιατόριο. Αυτή κρεμάστηκε στο μπράτσο του και ένιωθε ευτυχισμένη. Ύστερα από δέκα ημερών μοναξιάς στην Κρήτη, το χαμόγελο είχε πάλι ανθίσει στα χείλη της. Της φαινόταν πως τώρα άρχιζε η ζωή της με τον άνθρωπο που κέρδισε την εμπιστοσύνη της και αυτή τότε του εμπιστεύθηκε τη ζωή της. Είχε αποφασίσει να ζήσει μαζί του εάν και αυτός το ήθελε. Σαν φτάσανε στο εστιατόριο καθίσανε κοιτάζοντας προς την θάλασσα. Το νεαρό φεγγάρι, αρκετά λαμπερό, διέγραφε την πορεία του στον έναστρο ουρανό. Παρά τη ζέστη, η θαλάσσια

αύρα έφτιαχνε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα.

Μετά το φαγητό, του έπιασε το χέρι και τον κοίταξε στα μάτια. Στη συνέχεια του είπε:

«Μην ξεχνάς, μου είπες πως θα πάμε να χορέψουμε.»

«Θα πάμε κορίτσι μου, έχουμε καιρό για χορούς. Δεν σ' εμπνέει η βραδιά να μιλήσουμε; Μία τέτοια *μαγική βραδιά*, εγώ θα μπορούσα να ξημερωθώ μιλώντας σου.»

«Αγάπη μου, θέλεις να μιλήσουμε *για μάγισσες*;»

Και αυτός.. με την ίδια λογοπαιχτική διάθεση, της απάντησε:
«*Μάγισσα είσαι και το κατάλαβες*; Από το πρωί, μου έχεις φορτώσει αρκετά βαρίδια..»

«Πέτρο, αν νομίζεις πως έχεις να κάνεις με κάποια μάγισσα, λυπάμαι που θα σε απογοητεύσω. Δεν είμαι μάγισσα. Έχω όμως την βαριά κληρονομιά, να ανέχομαι μια μάγισσα που ακόμη με βασανίζει. Στο έχω πει πως η γερόντισσα είναι μία μάγισσα, που με υποχρέωσε να μείνω εδώ για δυόμισι μήνες. Τόσο χρόνο χρειάζεται για να τελειώσει με την εκδίκησή της. Φοβάμαι πως εδώ, θα με κατηγορήσεις, ότι καλύπτω κάποια εγκλήματα. Τι εγκλήματα όμως μπορώ να καταγγείλω, και ποίον εγκληματία. Έναν εγκληματία που δεν υπάρχει; Ένα σκύλο; Ένα φάντασμα; Με μια τέτοια καταγγελία, το μόνο που θα εισπράξω, είναι ο κίνδυνος να θεωρηθώ τρελή και να πάω φυλακή για απάτη, αφού ήδη είμαι νεκρή και θαμμένη στο νεκροταφείο της Μαγούλας. Ακόμη, αν ζούσα το δέκατο πέμπτο αιώνα, θα κινδύνευα να με κάψουν ζωντανή στη φωτιά που καίγανε τις μάγισσες.»

«Γινόντουσαν αυτά; Εγώ αυτά τα θεωρούσα παραμύθια.»

«Ναι Πέτρο. Οι μάγισσες, εκείνη την εποχή της πυρράς, θεωρούνταν από την καθολική εκκλησία, ότι ήσαν λάτρεις του Σατανά, που σκοπό της ζωής τους είχαν να δολοφονούν και να βλάπτουν τους συνανθρώπους τους με μαγικά μέσα.

Βέβαια, δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι όντως υπήρχαν τέτοιες "μάγισσες". Υπάρχουν μαρτυρίες σε βιβλία της εποχής της πυρράς, ότι κάποια από τα θύματα λάτρευαν την Άρτεμη, την Ερωδιάδα ή άλλες παγανιστικές θεότητες, όπως η θεία μου λάτρευε την Εκάτη. Νόμιζαν ότι μπορούσαν να βλάψουν ή να βοηθήσουν άλλα άτομα, λέγοντας κάποιες λέξεις, τα "ζόρκια", ή κάνοντας κάποιες περιέργες "τελετές".

Είναι πάντως αλήθεια, ότι η Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται σε μάγισσες, αλλά περιστασιακά και δεν δείχνει να κατέχεται από κάποιον έμμονο φόβο. Σε ένα σημείο της Παλαιάς Διαθήκης¹² αναφέρεται:

"Και ανήρ ή γυνή ήτις έχει πνεύμα μαντείας, ή είναι επασιδός, εξάπαντος θέλει θανατωθή, με λίθους θέλουσι λιθοβολήσει αυτούς. Το αίμα αυτών θέλει είσθαι επ' αυτούς."

Και σε άλλο σημείο,¹³ αναφέρεται:

"Δεν θέλει ευρεθή είς σέ ουδείς, διαπερνών τον υιόν αυτού ή την θυγατέρα αυτού δια τού πυρός, ή μαντευόμενος μαντείαν, ή προγνώστης των καιρών, ή οίωνοσκόπος, ή μάγος, ή γόης, ή ανταποκριτής δεμονίων, ή τερατοσκόπος, ή νεκρόμαντις. Διότι πάς ο πράτων ταύτα είναι βδέλυγμα εις τον Κύριον, και εξ

¹² "Λευιτικό" (κ, 27)

¹³ "Δευτερονόμιο" (ιη, 10-12)

αιτίας των βδελυγμάτων τούτων, Κύριος ο Θεός σου εκδιώκει αυτούς απ' έμπροσθέν σου."

Αυτά, για να αντιληφθείς, πως και η εκκλησία τότε είχε παίζει το ρόλο της στο κάψιμο των μαγισσών, που πολλές φορές δεν είχαν καμία σχέση με την μαγεία. Απλώς, δεν είχαν ασπασθεί ακόμη τον Χριστιανισμό και τις παρέδιδαν στην *ιερά εξέταση*, που αμέσως τις καταδίκασε σε θάνατο δια της *πυρράς*. Υποστηρίχτηκε,¹⁴ ότι όσοι καίγονταν ως μάγοι, ήταν οι ιερείς και κυρίως οι ιέρειες της παλιάς θρησκείας. *Οι τελετουργίες τους παρεξηγηθήκανε, τις ονομάσανε μαγεία, και τις συγκεντρώσεις τους "Σάββατα των Μαγισσών".»*

«Μίνα, έχω μία απορία. Ύστερα από όλα αυτά, πως δεν έκανες κάτι, ν' απαλλαγείς από την επιρροή της Τασώς; Δεν είχες άγνοια των πραγμάτων. Είσαι γυναίκα με μόρφωση στη φιλοσοφία και την ιστορία και κάθισες να σε πατρονάρει ένας βρικόλακας;»

«Πέτρο το πατρονάρισμα δεν άρχισε τώρα, που είμαι μιά μορφωμένη γυναίκα, όπως με είπες. Είχα την ελπίδα, πως θα σε έπειθα με όσα πραγματικά περιστατικά και γεγονότα σου περιέγραψα και που με παγιδέψανε στη ζωή μου. Από την ηλικία των έξι ετών, άγομαι και φέρομαι σε ξένα χέρια.»

..κι εδώ η Μίνα βούρκωσε και δύο διαμάντια δάκρυα φανήκανε στα όμορφα μάτια της.. Ο Πέτρος φοβήθηκε πως την είχε παγιδέψει. Θέλησε να διορθώσει κάπως τα πράγματα κι έσπευσε να της πιάσει τα χέρια και να την χαϊδέψει. Στη

¹⁴ *συγγραφέας Margaret Murray*

συνέχεια της ζήτησε να διακόψουν αυτή τη συζήτηση αφού την ενοχλούσε τόσο. Αυτή αρνήθηκε.

«Όχι Πέτρο. Θέλω να κλείσω αυτό το θέμα με τις μάγισσες για να μην το ξανασυζητήσουμε στο μέλλον. Δεν θέλω να έχεις υπόνοιες πως ζεις και κοιμάσαι με κάποια μάγισσα. Την θεωρία του Πλωτίνου τη δέχομαι σαν φιλοσοφική θέση, όσον αφορά στη μετά θάνατο τύχη της ψυχής. Όχι δογματικά, ότι μετά τον θάνατό μου θα ξαναγυρίσω σε κάποιο άλλο σώμα ανθρώπου ή ζώου ή ακόμη σαν.. δένδρο. Πιστεύω στην δική σας, την ορθόδοξη πίστη, γιατί εδώ μεγάλωσα και διαβάζω την Αγία Γραφή. Ακόμη έχω βάσιμες πληροφορίες, πως έχω κι εγώ ρίζες Ελληνικές. Σαν ανοίγεις το πνεύμα σου και δέχεσαι ελεύθερα την γνώση, πρέπει να τα μελετάς όλα.. και τις γραφές και τους φιλοσόφους. Η γνώση είναι δύναμη, αλλά καμιά φορά και αυτή η Αγία Γραφή σου σκοτίζει τον νου, αντί να τον φωτίζει.»

«Τι εννοείς;»

«Αναφέρεται¹⁵ ότι ο Ιησούς, απεκάλεσε τον Πέτρο σατανά, λέγοντάς του: *"..Υπάγε οπίσω μου, σατανά, σκάνδαλόν μου είσαι, διότι δεν φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων"*. Αυτά γινόντουσαν τότε με τη θανάτωση των μαγισσών.

Σήμερα, η κατάργηση της θανατικής ποινής, εξέθρεψε κάθε λογής απατεώνες και κομπογιαννίτες, που πλασάρουν του κόσμου τις ανοησίες, σαν υψηλού επιπέδου θρησκευτικο-πνευματικά διανοήματα. Η διαβολική δραστηριότητα έχει αυξηθεί στις ημέρες μας, και τώρα οι άνθρωποι, επιδιώκουν

¹⁵ κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο (ιστ', 23)

να καλλιεργήσουν τις παραφυσικές δυνατότητές τους και να αλληλεπιδρούν με τις ρυπαρές πράξεις τους.»

«Μάλλον εδώ εντάσσεται και η θεία σου η Εκάτη. Μα όχι άλλες μάγισσες σε παρακαλώ. Εντάξει;»

«Εντάξει Πέτρο. Τελειώνω με αυτό το θέμα με μία ευχή: Γι' αυτόν που έχει κάποια εμπειρία με αυτά, να πει: *ποτέ ξανά κάτι τέτοιο*. Για σένα όμως και για κάθε άλλον ανίδεο, θα έλεγα να τα θεωρήσετε όλα αυτά φαντασιώσεις και να μην ασχοληθείτε ποτέ με αυτά. Και ξέρεις κάτι; Όσο πιο πολύ βυθίζεται κανείς στις πηγές της γνώσης, τόσο περισσότερο θα αισθάνεται να παρασύρεται από το Θεϊκό μεγαλείο και να αναφωνεί: *"Σ' ευχαριστώ Κύριε που με αξίωσες να ζήσω σ' αυτόν τον θαυμαστό κόσμο σου. Δόξα σοι Κύριε, ότι πάντα εν σοφία εποίησες."*»

Ο Πέτρος την κοίταξε με λατρεία, της χάιδεψε απαλά τα μαλλιά και της είπε με φωνή σιγανή.

«Μίνα, ποίος θέλει να ασχολείται με αυτές τις μαλακίες, αλλά καμιά φορά, η ζωή μας μπλέκει με τρόπο άσχημο. Ποτέ δεν περίμενα να μπλέξω με την θεία σου την Τασώ...»

Τελειώνοντας τη φράση του πήρε το μπουκάλι να βάλει στα ποτήρια κρασί. Μόλις η Μίνα αντελήφθηκε την πρόθεσή του, σκέπασε με την παλάμη το ποτήρι της, δείγμα ότι δεν ήθελε άλλο. Τότε αυτός έγειρε το μπουκάλι και το άδειασε στο δικό του ποτήρι.

«Το τελευταίο κρασί. Το μπουκάλι άδειασε. Ξέρεις πως είναι, όταν τελειώνει η ιστορία σου με κάποια γυναίκα; Θέλεις να την βάλεις σ' ένα μπουκάλι και μετά να την πίνεις σ' ένα

ποτήρι λίγο-λίγο, για να μην σώνεται. Στο τελευταίο ποτήρι, δεν πίνεις την τελευταία γουλιά και τότε αρχίζεις μια περίεργη διαδικασία. Βρέχεις σ' αυτή τη πολύτιμη γουλιά, τη γλώσσα σου και τη γεύσαι έτσι, με μια ηδονή που δεν χορταίνεται.

Νιώθω να βρίσκομαι σ' αυτή τη διαδικασία, με άδειο το μπουκάλι που σε είχα μέσα και το ποτήρι μου να κρατάει την τελευταία γουλιά από σένα. Αναρωτιέμαι τώρα, πόσες ακόμη ημέρες θα κρατήσει αυτή η γουλιά να σε γεύομαι;»

«Σήμερα δεν μπορείς να έχεις την απάντηση, γιατί δεν με πιστεύεις. Θα έρθει όμως μιά ημέρα που η απάντηση θα βγει μόνη της στην επιφάνεια. Τουλάχιστον, κράτησε αυτή την τελευταία γουλιά μου, για μια εβδομάδα 'κόμη. Μείνε σε παρακαλώ μαζί μου μέχρι την μεθεπομένη Δευτέρα. Μέχρι τότε τα πράγματα πιστεύω να έχουν βελτιωθεί.»

«Τι εννοείς;»

«Να, τα γεγονότα θα έχουν προχωρήσει και οι κίνδυνοι για σένα θα έχουν λιγοστεύσει.»

«Τι μου λες τώρα; Για ποίους κινδύνους μου μιλάς;»

«Μα την αλήθεια. Δεν σε περίμενα τόσο ξεροκέφαλο. Σου λέγω, μην ξαναπάς στη Σπάρτη. Μείνε στο Γύθειο, ή γύρισε πάλι στο Λουτράκι. Ούτε στο πυργόσπιτο πρέπει να ξαναπάς.»

«Μίνα, ξέχασες τις Αγγλίδες; Σαν θα έρθουν στο Γύθειο, τι να τις κάνω; Δεν θα τις πάω στο πυργόσπιτο;»

«Αυτές, αν γυρίσετε μαζί, μπορείς να τις πας, να τις αφήσεις και να φύγεις. Αν έρθουν μόνες στο Γύθειο, κάνε το ίδιο.»

«Δεν με διαφωτίζεις.»

«Δεν μπορώ να σου αποκαλύψω περισσότερα. Τα πράγματα

έχουν δρομολογηθεί. Η Εκάτη θα πάρει την εκδίκησή της, αλλιώς δεν θα ησυχάσει. Αν προσπαθήσεις να κάνεις κάτι θα στραφεί και εναντίον σου.. Δεν μπορείς να την εμποδίσεις.»

«Γιατί δεν μπορώ να την εμποδίσω; Ένα μικρό ζώο είναι. Μία φόλα και όλα θα τελειώσουν. Άλλωστε και η Αγία γραφή με καλύπτει, *μάγισσαν δεν θέλεις αφήσει να ζει.*»

«Δεν με καταλαβαίνεις; Το ζώο είναι ο φορέας. Η ψυχή της γερόντισσας δεν θα πεθάνει, έστω και αν εσύ φαρμακώσεις τη σκύλα. Η ψυχή της γριάς θα ξαναγυρίσει σε άλλο ζώο.»

«Μίνα, πες μου σε παρακαλώ.. Η Κούλα, η προϊσταμένη της κλινικής, πως συνδέεται με την Εκάτη;»

«Γιατί τόση επιμονή; Δεν πρέπει να σου το πω.»

«Εντάξει, άφησέ το αυτό. Από την ημέρα που έφυγες, πήρες ποτέ τον Καρολέα στο τηλέφωνο;»

«Όχι, γιατί με ρωτάς;»

«Μα ζήσατε μαζί δέκα χρόνια, ερωτώ έτσι, από περιέργεια.»

«Ξέρεις πολύ καλά πως δεν ζήσαμε μαζί, όπως λες. Απλώς συστεγαζόμαστε, παρά τον πολιτικό γάμο που κάναμε. Εγώ έφυγα από κοντά του για να βρω μόνη μου τη ζωή μου κι εσύ μου το είχες συστήσει αυτό. Αφού λοιπόν έχω φύγει νεκρή από το Γιάννη, πως μπορώ να του τηλεφωνώ; Γιατί μου τον αναφέρεις τώρα;»

«Μίνα, προχτές τη Δευτέρα, ο Γιάννης έφυγε και πήγε να σε βρει. Ο Γιάννης δεν ζει πια. Δεν μπόρεσε να το ξεπεράσει, ή ακόμη, η θεία σου η Τασώ άρχισε τη δράση της.»

«Αλήθεια μου λες;»

«Δεν έχω λόγο να μην σου πω την αλήθεια. Δεν είμαι καλός

στα ψέματα. Δεν τα λέω καλά και με καταλαβαίνουν.»

Ο Πέτρος γύρισε προς το μέρος της και την κοίταξε. Ήταν βουρκωμένη και απέφευγε να μιλήσει για να μην προδοθεί. Της έπιασε τα χέρια και με τόνο απολογητικό της είπε:

«Συγχώρησέ με Μίνα που σε λύπησα..»

«Δεν φταις εσύ Πέτρο. Αν δεν ήσουν εσύ, θα ήταν κάποιος άλλος. Όσο για τον γιατρό, δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε για τον θάνατό του. Ο Θεός.. ας τον αναπαύσει. Ήταν ένας καλός άνθρωπος. Και όταν οι καλοί άνθρωποι μας αφήνουν, νιώθεις σαν σε κόλαση.»

«Θέλεις να φύγουμε; Θέλεις να πάμε να καθίσουμε στην αυλή με τους ξένους;»

«Όχι απόψε. Κάτι άλλαξε μέσα μου ξαφνικά. Μπορώ όμως αν θέλεις να πάμε να περπατήσουμε λίγο στην παραλία.»

Ο Πέτρος χωρίς να της απαντήσει, σηκώθηκε από την θέση του και την βοήθησε να σηκωθεί. Την έπιασε στοργικά από τη μέση και την ένιωσε να τρέμει.

«Μίνα, η υγρασία από τη θάλασσα πρέπει να σ' ενοχλεί. Γιατί δεν φεύγουμε; Πάμε στο δωματιό μας.»

«Έχεις δίκιο. Βλέπω τον καιρό να χαλάει. Άρχισε να κάνει ψύχρα. Φυσάει και το φεγγάρι κρύφτηκε.»

Η Μίνα είχε δίκιο. Ο καιρός είχε γυρίσει ξαφνικά κι ένα μπουρίνι διακρινόταν να έχει κατεβεί χαμηλά. Ο αέρας άρχισε να δυναμώνει στην παραλία και να παρασύρει σκουπίδια και ξερά χόρτα. Δεν άργησε να ψιλοβρέχει. Νιώθανε να τους χτυπούν παγωμένες στάλες, στα χέρια και στα πρόσωπά τους.

Κίνησαν για το αυτοκίνητο, που ήταν στο άλλο μέρος της

πλατείας. Στο δρόμο, ο Πέτρος ένιωθε τελείως αμήχανος.

Η δυσάρεστη είδηση που της μετέδωσε, άλλαξε τελείως την ατμόσφαιρα, που τώρα πια, η χαρούμενη θερινή βραδιά που υπολόγιζε να συνεχιστεί με χορό, στο ξενοδοχείο με τους τουρίστες, είχε αλλάξει τελείως και είχε γίνει μια βραδιά γεμάτη θλίψη και αμφιβολίες. Τώρα σκεπτόταν, πως δεν ήταν και τόσο σοφή η σκέψη του, να της πει απόψε για το θάνατο του Καρολέα. Ήθελε όμως, να αδειάσει τις μνήμες του από τις δύσκολες σκέψεις που τον κατακλύζανε τις τελευταίες ημέρες. Μα δεν είναι όλες οι ιδέες ευχάριστα αποτελεσματικές. Συχνά μερικές φέρνουν αρνητικά αποτελέσματα.

«Γιατί δεν μου μιλάς Πέτρο; Θέλω να σε ακούω καλέ μου. Θέλεις να με συνηθίσεις στη σιωπή της μοναξιάς που με περιμένει; Φοβάμαι πως και συ θα με ξεχάσεις κάποτε. Κάθε μέρα θα με ξεχνάς και από λίγο, μέχρι που θα μείνω μια μικρή ανάμνηση. Τυχαίες συναντήσεις, απατηλές ηδονές, ερωτικά παιχνίδια, θα μείνουν πλάνες αισθησιακές περιπλανήσεις.»

Ο Πέτρος είδε πως αυτή η τακτική της Μίνας ξεστράτευε την συζήτηση σε κλαψουρίσματα και παραμιλητά, που δεν θα τελείωναν και τόσο εύκολα και αυτό δεν του άρεσε. Μ' αυτόν τον τρόπο κινδύνευε να παρασυρθεί και αυτός στον άχαρο ρόλο του χαζοπαρηγορητή. Έπρεπε να κάνει κάτι και να την τραβήξει έξω από αυτή την ψυχοφθόρα διαδικασία.

Τις μεγάλες πυρκαγιές στις πετρελαιοπηγές, τις σβήνουν με ισχυρές εκρήξεις. Θα της προκαλούσε μιά τέτοια εκρηκτική ατμόσφαιρα για να συνέλθει. Ένα ξέσπασμα θυμού και οργής, που δεν θα το περίμενε. Μάζεψε το χέρι του από την πλάτη

της που την κρατούσε αγκαλιά και πιάνοντας το δεξί της χέρι, την έφερε απέναντί του.

«Μίνα, βλέπω δεν θέλεις ν' ανταλλάξουμε τις πληροφορίες μας. Το δέχομαι. Δεν δέχομαι όμως χαζοπαράπονα και αόριστες εκφράσεις. Αν στενοχωρήθηκες από τον θάνατο του γιατρού, κλάψε τον. Μα πάψε αυτά τα κλαψουρίσματα. Βαρέθηκα να σ' ακούω.. πάμε να φύγουμε.. δώσε μου τα κλειδιά του αυτοκινήτου.. θα οδηγήσω εγώ.»

Και ώ! του θαύματος. Η Μίνα σώπασε τον μονόλογο και συνήλθε. Είχαν φτάσει στο αυτοκίνητο, όταν το μπουρίνι ξέσπασε σε μια δυνατή βροχή. Αυτές οι μπόρες του Ιουλίου είναι περίεργες μα όχι σπάνιες. Όμως όπως γρήγορα έρχονται, το ίδιο γρήγορα περνούν. Αλλά είναι δυνατές και ο Πέτρος, μόλις που άκουσε την Μίνα να του λέει:

«Πέτρο αγάπη μου, με συγχωρείς. Κανείς δεν είναι τέλειος. Να πάρε τα κλειδιά και οδήγησε.. πήγαινε όπου θέλεις εσύ.»

Μέχρι να ανοίξει την BMW ο Πέτρος, είχαν βραχεί μέχρι το κόκαλο. Το πουκάμισο του και το λεπτό μπλουζάκι της Μίνας είχαν κολλήσει επάνω τους. Σαν ξεκινήσανε, η βροχή ήταν τόση, που οι υαλοκαθαριστήρες με δυσκολία προλάβαιναν να διώχνουν το νερό της βροχής από το παρμπρίζ. Τέτοια μπόρα καλοκαιριάτικα δεν την περιμένανε.

Ο Πέτρος οδηγώντας προσεχτικά έφτασε στο ξενοδοχείο και πάركαρε δίπλα στη μερσεντές. Με τη βροχή, το πάρτι είχε διαλύσει και οι τουρίστες είχαν αποσυρθεί στα δωμάτια τους. Σαν βρέθηκαν και αυτοί στο δικό τους δωμάτιο, έβγαλαν τα βρεγμένα τους ρούχα και χωρίς να το καταλάβουν, με μόνη

την φροντίδα της βροχής, βρεθήκανε να κυκλοφορούν στο δωμάτιο ολόγυμνοι. Σε μια στιγμή, που ήτανε πολύ κοντά, ο Πέτρος την άρπαξε από το χέρι και την έφερε μπροστά του. Της χάιδεψε την πλάτη και την αισθάνθηκε παγωμένη. Φοβήθηκε μην κρυώσει. Θα ήταν άδικο.

«Μίνα, άφησέ τα αυτά κάτω και πάμε να κάνουμε μαζί ένα ζεστό ντους. Νομίζω το χρειαζόμαστε.»

Και τότε αυτή, για μιά φορά ακόμη άφησε τον τρυφερό της εαυτό να εκδηλωθεί με φιλιά και χάδια για τον σύντροφό της. Είχε ξεχάσει και τις φωνές και το θυμό του Πέτρου.

Μπήκαν στην ντουζιέρα μαζί, άνοιξαν το ζεστό νερό και το άφησαν να τρέχει και να τους βρέχει αγκαλιασμένους.

Σαπούνισαν ο ένας τον άλλον κι αισθανόταν ο ένας το σώμα του άλλου, σαν ένα αγαπημένο παιχνίδι. Κι έτσι που ήσαν και οι δύο κάτω από το νερό ενωμένοι, εκείνη ορθώθηκε στα πόδια της και του ψιθύρισε στ' αυτί.

«Αγάπη μου, κάνε μου έρωτα εδώ.. κάτω από το νερό.»

Και αυτός, δεν της χάλασε το χατίρι. Δεν είχε λόγο άλλωστε, να μην το κάνει. Η Μίνα τελείωσε πρώτη και στη συνέχεια αμίλητη, πήγε στο δωμάτιο να στεγνώσει τα μαλλιά της με το πιστολάκι. Όταν μετά από λίγο γύρισε και ο Πέτρος, τη βρήκε να τον περιμένει καθιστή στο κρεβάτι.

«Πέτρο να κάνω από ένα γάλα ζεστό; Θα μας βοηθήσει να αποκοιμηθούμε εύκολα.»

«Αγάπη μου δεν θέλω. Το γάλα για μένα ήταν ο έρωτάς σου. Ο άντρας μετά από τον έρωτα δεν έχει ανάγκη να πιεί ζεστό γάλα για να κοιμηθεί σαν πουλάκι. Εσύ όμως αν το θέλεις,

κάνε μία κούπα για τον εαυτό σου.»

Η Μίνα πήγε στο μπαράκι του δωματίου. Δεν περίμενε να αρνηθεί ο Πέτρος την πρότασή της. Δεν ήταν το γάλα που την έκανε να του το προτείνει. Ήταν απλά η επιθυμία της να τον περιποιηθεί, να του φανεί χρήσιμη. Αυτοί οι άνδρες. Πόσο σε πληγώνουν καμιά φορά. Της ήρθε να κλάψει. Να κλάψει για το Γιάννη, για τις δικές της αμαρτίες, για τις αδυναμίες της, για την χαμένη ζωή της. Μα δεν της ερχόταν. Παρά το ντους, ένιωθε κουρασμένη. Θα πάει να καθίσει δίπλα του να του μιλήσει. Δεν θέλει να τα έχει χαλασμένα μαζί του. Στο κάτω-κάτω, βρίσκεται εδώ καλεσμένος της.

Σαν γύρισε στο κρεβάτι τον βρήκε να διαβάζει την πρωινή εφημερίδα του που δεν είχε προλάβει να την διαβάσει στο καράβι. Κάθισε δίπλα του και στην αρχή ένιωθε αμήχανη. Δεν εύρισκε πως να ξεκινήσει την κουβέντα μαζί του..

*Λ*την ίδια δύσκολη θέση βρισκόταν και ο Πέτρος. Διάβαζε την εφημερίδα του, αλλά ήταν ένα διάβασμα μηχανικό. Η ματιά του, χάιδευε περαστική τις τυπωμένες λέξεις, χωρίς να συγκρατεί τίποτε. Οι πληροφορίες πετούσαν μακριά του. Δεν φαινόταν να εννοεί αυτά που διάβαζε. Είχε αρχίσει να ανησυχεί και για την δική του ευμετάβλητη ψυχολογία.

Ήδη, ένιωθε μετανιωμένος για την συμπεριφορά του στην πλατεία. Δεν ήθελε να την κατσαδιάσει. Είχε συνηθίσει τώρα πια να της παραβλέπει τις παραξενιές της. Άλλωστε τον είχε προετοιμάσει και του το είχε ζητήσει και η ίδια.

Έτσι που την είδε αμίλητη να πίνει το γάλα της και να μην του μιλά, στενοχωρήθηκε. Ξαφνικά άκουσε τη φωνή της.

«Πέτρο, θέλεις να μιλήσουμε ή προτιμάς να κοιμηθούμε;»

Ο Πέτρος πέταξε την εφημερίδα του στο πάτωμα και την κοίταξε. Μετά της είπε:

«Ναι Μίνα, θα ήθελα να μιλήσουμε. Όσο ήμουνα μόνος στο ντους, σκεπτόμουνα τους φονιάδες της Μαγούλας. Νομίζω πως τους αξίζει μια τιμωρία, αν έχουν πράγματι διαπράξει το έγκλημα που τους αποδίδει η Τασώ. Αφού όμως επιζήσανε μέχρι σήμερα, ίσως η θεία πρόνοια τους προστατεύσει. Δεν χρειάζονται και άλλο προστάτη. Δεν θ' ασχοληθώ με αυτούς, ούτε με την σκύλα, αλλά μόνο με σένα. Αν το θέλεις βέβαια...»

Με μάτια που άστραψαν από αναπάντεχη χαρά, γύρισε τον αγκάλισε και του ψιθύρισε:

«Πέτρο, το ήξερα πως στο τέλος θα επικρατούσε η λογική σου. Τώρα, αν το θέλεις μπορούμε να κοιμηθούμε.»

«Πονηρούλα, εντάξει. Ας κοιμηθούμε.»

Την φίλησε και άπλωσε στο κρεβάτι πιο άνετα και την παρέσυρε και αυτήν προς τα κάτω. Έφερε το δεξί του χέρι κάτω από το κεφάλι της, την πήρε αγκαλιά και η Μίνα τώρα φωλιασμένη εκεί, ένιωσε και πάλι ευτυχισμένη. Δεν άργησαν ν' αποκοιμηθούν.

15. μάγισσες και βρικόλακες.

*"ΜΑΓΙΣΣΑΝ δεν θέλεις αφήσει να ζει."
Παλαιά Διαθήκη, Έξοδος (κβ', 18)*

Στην αρχή, το κουδούνισμα του κινητού τηλεφώνου της Μίνας, ήταν διακριτικό. Όσο όμως δεν το άκουγε και δεν το σήκωνε, το κουδούνισμα γινόταν πιο έντονο, μέχρι που στο τέλος ο ενσωματωμένος δονητής του, το έκανε να χορεύει πάνω στο κομοδίνο.

Ο Πέτρος βλέποντας την Μίνα να μην ξυπνά για να πάρει το τηλέφωνό της, έσκυψε και το σήκωσε.

«Εμπρός...»

Αντί όμως άλλης απάντησης, ο Πέτρος άκουσε το κλικ της συσκευής που κλείνει. Την ίδια στιγμή η Μίνα νιώθοντας το βάρος του Πέτρου πάνω της να την πιέζει, ξύπνησε και τον ρώτησε τι συμβαίνει.

«Κάποιος σε κάλεσε και αφού είδα πως δεν το σήκωνες, απάντησα εγώ. Φαίνεται όμως πως δεν του άρεσε η φωνή μου και μου το έκλεισε. Ποίος μπορεί να σου τηλεφωνεί Μίνα;»

«Ζηλιαρόγατε. Ποίος μπορεί να μου τηλεφωνεί; Μόνο η Τζένη έχει το αριθμό του κινητού μου.»

«Αν ήταν η Τζένη, πρέπει να σε ξαναπάρει.»

Δεν πρόλαβε ο Πέτρος να τελειώσει τη φράση του και το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Τώρα το σήκωσε η Μίνα. Πράγματι ήταν η Τζένη και ζητούσε να πληροφορηθεί αν θα γινόταν η μετάθεση της αναχώρησης, κατά μία εβδομάδα.

«Τζένη, μπορείς να με πάρεις σε πέντε λεπτά; Ναι καλή μου. Ναι σε πέντε λεπτά... Σ' ευχαριστώ.»

Η Μίνα, άφησε τη μικρή συσκευή στο κομοδίνο και γύρισε προς το μέρος του Πέτρου.

«Πέτρο, η Τζένη με την Άντα πριν έρθεις εσύ εδώ, μου είχαν ζητήσει να αναβάλουμε την κάθοδό τους στο Γύθειο κατά μία εβδομάδα. Τους είχα πει να με ξαναπάρουν, για να έχω χρόνο να σε ενημερώσω. Αφού τώρα είσαι 'δώ, τι γνώμη έχεις;»

Ο Πέτρος την κοίταξε και της χαμογέλασε. Κατάλαβε τον προβληματισμό της. Ήθελε να τον κρατήσει κοντά της για μια ακόμη εβδομάδα. Και αυτός θα το ήθελε, μα δεν το συσχέτιζε με τα καμώματα της Τζένης και της Άντας.

«Έλα Μίνα, τι μου λες τώρα. Ωραία, πες της ναι. Εγκρίνεται το αίτημά τους να έρθουν στο Γύθειο την άλλη Δευτέρα κι εγώ θα τις συναντήσω εκεί. Και την ίδια ημέρα να φύγουμε από εδώ, εγώ θα ταξιδεύω ινκόγκνιτο. Δεν επιθυμώ να τις συναντήσω στην Κρήτη.»

«Δεν σε καταλαβαίνω...»

«Μίνα, εσύ δώσε την αναβολή που ζητούν τα κορίτσια και τα δικά μας θέματα θα λυθούν από εμάς. Ότι να γίνει μ' εμένα, φύγω ή μείνω, την μεθεπόμενη Δευτέρα, εγώ θα τις περιμένω στο λιμάνι του Γυθείου.»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει ο Πέτρος, και το τηλέφωνο της Μίνας ξαναχτύπησε. Το σήκωσε η Μίνα και πληροφόρησε την Τζένη, πως συμφωνούσε για την μετακίνηση της ημέρας αναχώρησης των κοριτσιών για το Γύθειο κατά μία εβδομάδα.

Ταχτοποιήθηκε και αυτό. Έκλεισε το τηλέφωνό της και έγει-

ρε ικανοποιημένη πάνω στον Πέτρο..

«Γιατί δεν θέλεις να τις συναντήσεις; Είναι ωραίες κοπέλες. Ιδίως η Τζένη μου μοιάζει πολύ.»

«Ακριβώς. Μόνη σου ανάφερες το λόγο που δεν θέλω να τις συναντήσω. Μίνα, δεν με ενδιαφέρει να γνωρίσω καμία άλλη κοπέλα που μπορεί να σου μοιάζει. Εγώ έχω το πρωτότυπο και μου αρέσει. Να μου λείπουν τα βρετανικά αντίγραφα.»

Φάνηκε να κολακεύτηκε. Έσκυψε και τον φίλησε τρυφερά. Μετά τον ρώτησε:

«Τι λες για σήμερα; Έχεις κάτι στο μυαλό σου;»

«Ναι κοριτσάκι.. έχω.»

«Τι έχεις;»

Αγριεύοντας τη φωνή του και το βλέμμα του της είπε..

«Να.. σκέπτομαι τώρα που είσαι μόνη, να σε αποπλανήσω..»

Η Μίνα άρχισε να γελά με το γνωστό της ηχηρό γέλιο που αμέσως παρέσυρε και τον Πέτρο που άρχισε και αυτός να γελά μαζί της. Γρήγορα όμως συνήλθαν και αυτός της είπε να πάρουν πρόγευμα στο εστιατόριο του ισογείου και μετά να πάνε μια εκδρομή προς Νότο.

Η Μίνα συμφώνησε μαζί του και σε μισή ώρα βρεθήκανε στο εστιατόριο. Πήραν ένα ενισχυμένο πρόγευμα και πριν αφήσουν το τραπέζι ο Πέτρος έβγαλε ένα χάρτη του νομού Χανίων και της ζήτησε να κάνουν ένα πλάνο για ολόκληρη την ημέρα. Η Μίνα του υπέδειξε να πάνε πρώτα μέχρι την αρχαία Πολυρρήνια και μετά από το παράκτιο δρομολόγιο των εννέα χωριών, να κατεβούν μέχρι το Ελαφονήσι. Και το βράδυ κουρασμένοι, θα γυρνούσαν στη βάση τους.

Ο Πέτρος το ενέκρινε και το σφράγισε μ' ένα φιλί.

«Μίνα πήρες όλα τα σχετικά της πλαζ μαζί σου; Μην μου πεις σαν φτάσουμε στη θάλασσα πως ξέχασες το μαγιό σου.»

Αντί για απάντηση έσκυψε τώρα και τον φίλησε αυτή.

Μετά από λίγο έτοιμοι για την πρώτη τους εξόρμηση. Με επιμονή του Πέτρου, πήραν την μερσεντές.

«Εσύ πρέπει να έχεις ελεύθερα χέρια για να συμβουλευέσαι τους χάρτες σου και να περιποιείσαι τον οδηγό.»

«Εγώίσταρε. Σκέτος μανιάτης.»

Σαν βγήκαν στο δρόμο που οδηγούσε στην Πολυρρήνια, ο Πέτρος δεν άργησε να ακούσει τη δροσερή φωνούλα της.

«Πέτρο η Πολυρρήνια είναι ένα ορεινό χωριό, που απέχει έξι χιλιόμετρα από το Κίσσαμο, αλλά παρουσιάζει πλούσιο αρχαιολογικό ενδιαφέρον. Σώζονται ερείπια της Ρωμαϊκής και Ελληνιστικής εποχής. Παλαιότερα ήταν γνωστή με το όνομα Άνω Παλιόκαστρο. Έχει εκατό περίπου κατοίκους και είναι κτισμένο στους πρόποδες λόφου σε μικρή απόσταση από την αρχαία Πολυρρήνεια. Το όνομά της σημαίνει *πόλη με πολλά ποιόνια*. Πάρε αυτό το δρόμο, θα συναντήσουμε ένα μικρό ναό της Κοίμησης της Θεοτόκου με πολύτιμες εικόνες.»

Και σαν φτάσανε στο μέρος ο Πέτρος αντίκρισε ένα μικρό εκκλησάκι κτισμένο μέσα στο βράχο.

«Το εκκλησάκι αυτό Πέτρο, χρησιμοποιήθηκε κατά την τουρκοκρατία σαν κρυφό σχολειό.»

Ο Πέτρος κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πήρε μερικές φωτογραφίες. Έβαζε τη Μίνα να κάθεται δίπλα στο θέμα που ήθελε να πάρει. Μετά του ζήτησε να σταθούν σ' ένα σημείο

που έβλεπαν ολόκληρη τη ΒΔ πλευρά της Κρήτης.

Είχαν μια ωραία πανοραμική άποψη της περιοχής. Η Μίνα άρχισε πάλι να τον βομβαρδίζει με ένα σωρό πληροφορίες.

«Πέτρο η Πολυρρήνια, αν πιστέψουμε την παράδοση, ιδρύθηκε από Αχαιούς και Λάκωνες αποίκους, κατά τον 8ο αιώνα π.Χ. Ο Στράβων γράφει, πως οι κάτοικοι της περιοχής *ώκουν κωμηδόν*, δηλαδή σε μικρές κώμες, οικισμούς. *"κωμηδόν δ'ώκουν πρότερον. Είτ' Αχαιοί και Λάκωνες συνώκησαν τειχίσαντες ερυμνόν χωρίον βλέπον προς μεσημβρίαν"*.¹⁶ Από τις ελληνιστικές οχυρώσεις της ελάχιστα ίχνη είναι ορατά, γιατί τα τείχη της ανακατασκευάστηκαν από τους Βυζαντινούς. Σώζονται δύο υδραγωγεία, σκαμμένα στον βράχο και κοντά σε αυτά, ένα σπήλαιο αφιερωμένο στις Νύμφες, το οποίο σήμερα λέγεται *περιστερόσπηλιος*. Μέσα από μια τρύπα του σπηλαίου βγαίνει ζεστός αέρας, *η Ζέστα*, όπως την λένε οι σημερινοί Πολυρρήνιοι. Πιστεύεται πως είναι αρχαίο νεκροπομπείο ή νεκρομαντείο που γίνονταν θυσίες. Στο βράχο είναι λαξευμένοι πολλοί τάφοι. Βρέθηκαν ακόμη θεμέλια οικοδομημάτων που χαρακτηρίστηκαν ως ναοί, τάφοι και πολυάριθμες επιγραφές. Οι πληροφορίες από τις επιγραφές αυτές φθάνουν μέχρι τον Τρωικό πόλεμο. Αναφέρεται και μία ιστορία που συνέβη τα χρόνια εκείνα. Ο Αγαμέμνων επιστρέφοντας από την Τροία, πέρασε από την Πολυρρήνια για να προσφέρει θυσία, αλλά πριν τελειώσει πληροφορήθηκε, ότι οι αιχμάλωτοι του έκαψαν τα πλοία και αναγκάστηκε να

¹⁶ (B, 10) και (X, 479)

φύγει αφήνοντας μισοτελειωμένη τη θυσία.¹⁷ Από τότε, όταν γίνεται ταραχώδης θυσία, την αποκαλούν *κρητική θυσία*.»

«Μίνα, σου βάζω άριστα, μα.. μη με φορτώνεις με τόσα ιστορικά στοιχεία. Δεν πρόκειται να τα συγκρατήσω. Έμαθα τόσα που ούτε μπορούσα να φανταστώ. Απ' ότι βλέπω, για κάθε γωνιά της Κρήτης, μπορείς να γράψεις κι ένα βιβλίο με την ιστορία της. Τι ξέρεις για τούς κατοίκους του τόπου;»

«Οι κάτοικοί της Πολυρρήνιας ήταν κυρίως κτηνοτρόφοι με πολλά πρόβατα, *ρήν(ε)α* τα λέγανε τότε κι έτσι, όπως σου είπα νομίζω, πήρε και τ' όνομά της.»

«Εντάξει αγάπη μου. Ο ήλιος βλέπω τραβάει την ανηφόρα και η ζέστη έχει αρχίσει να γίνεται ενοχλητική. Πάμε να ιδούμε λίγο και τη Φαλάσαρνα και μετά θα πάμε για μπάνιο. Απ' ότι βλέπω στο χάρτη όλη η Δυτική ακτή είναι γεμάτη από ωραίες παραλίες.»

«Ωραία λοιπόν. Ξαναγυρίζουμε προς Κίσσαμο και μετά πάμε δυτικά, προς την δεύτερη κοινότητα του Κίσσαμου τον Πλάτανο. Στην κοινότητα αυτή περιλαμβάνεται ακόμη προς Βορρά η Φαλάσαρνα και Νότια το Σφηνάρι. Προτείνω να επισκεφτούμε την Φαλάσαρνα και να κάνουμε μπάνιο εκεί.»

Ο Πέτρος γύρισε και τη φίλησε και μετά της είπε:

«Μ' έπεισες.. μετά πολλών επαίνων.. φύγαμε.»

«Πέτρο είσαι.. τέρας.»

«Γιατί αγάπη μου;»

«Μου θυμίζεις τους εκγυμναστές μικρών ζώων, που όταν τα

¹⁷ (Ζηνόβιος, Φ, 50)

ζωάκια, τους κάνουν κάποια άσκηση σωστά, τα επιβραβεύουν με μια λιχουδιά, που τους αρέσει.»

«Αυτό τώρα, πως να το πάρω; Ότι σου αρέσουν τα φιλιά μου, ή ότι νιώθεις σαν γατούλα;»

«Και τα δύο, αφού θέλεις να το μάθεις.»

«Ο.Κ. λοιπόν. Σε λίγο θα νιώθω σαν γκρίζος γάτος.»

Δεν άργησαν να φτάσουν στη Φαλάσαρνα. Και οι δύο τους μείνανε εκστατικοί από την εκτεταμένη αμμουδερή παραλία.

«Πέτρο εδώ είναι τα πιο καθαρά νερά για μπάνιο.»

«Τότε, εδώ θα μείνουμε, θα κάνουμε μπάνιο για ένα μήνα.» Φτάσανε στην αμμουδιά και ο Πέτρος άνοιξε και έστησε την ομπρέλα τους. Το ίδιο έκανε και με το πτυσσόμενο τραπεζάκι και τις καρέκλες. Έστρωσε τις πετσέτες τους και στη συνέχεια μπήκε στη μερσεντές και φόρεσε το μαγιό του. Μετά γύρισε κοντά στη Μίνα που στεκόταν γοητευμένη από το τοπίο και την εκδρομή, έτσι που την έβλεπε να εξελίσσεται.

«Νεράιδα, η θάλασσα σε περιμένει. Μην κάθεσαι ακίνητη και εκστατική. Γίνε μέρος του σκηνικού.»

Φάνηκε να συνέρχεται από την ονειροπόλησή της.

«Πέτρο, από μικρή ζούσα με την πίκρα της αυταπάτης. Φοβάμαι πως ήμουν χαμένη πριν ακόμη γεννηθώ. Σε κοιτούσα την ώρα που ετοιμάζες όλο αυτό το σκηνικό, όπως το είπες και αναρωτήθηκα, πότε θα διαλυθεί και αυτό το όνειρο.»

«Οποτε θέλει ας διαλυθεί. Τώρα όμως, άσε τις απαισιόδοξες σκέψεις και πήγαινε στο αμάξι να βάλεις το μαγιό σου. Η ώρα κοντεύει έντεκα.»

Την έπεισε να πάει και την ώρα που η Μίνα ετοιμαζόταν στο εσωτερικό της μερσεντές, αυτός άνοιξε το πορτ-μπαγάζ και έβγαλε τα πρόσθετα βοηθητικά για το μπάνιο τους, που είχε αγοράσει στο Καστέλι. Βατραχοπέδιλα, φουσκωτά στρώματα, και ένα μικρό φορητό ψυγείο με αναψυκτικά, καφετιέρα κ.ά.

Όταν βγήκε η Μίνα, ο Πέτρος ήταν ήδη καθισμένος στην άμμο, κάτω από τον ήλιο. Την κοίταξε στο μικροσκοπικό μπικίνι της και την κολάκεψε για να νιώθει άνετα. Δεν είχε ποτέ στο παρελθόν γυμνωθεί έτσι στην θάλασσα, όπως του εξομολογήθηκε αργότερα. Κάθισε κάτω από την ομπρέλα και άρχισε να βάζει ειδικό λάδι προφυλακτικό για τα εγκαύματα από την ηλιακή ενέργεια. Σαν τελείωσε με αυτή τη διαδικασία φόρεσε την ειδική καλύπτρα για τα μαλλιά της, σηκώθηκε, πήρε μια μπάλα του βόλεϊ και του είπε:

«Έλα να παίξουμε.»

Θέλησε ίσως, να πάρει κάποια πρωτοβουλία, να ξεφύγει από τα παντοειδή ψυχικά της δεσμά. Δεν της χάλασε το χατίρι. Προτίμησε να συμφωνήσει αμέσως με την άποψή της, για να ενισχύσει την πρωτοβουλία της και την ακολούθησε. Παίξανε αρκετά κάτω από τον ήλιο, μέχρι που ιδρώσαν. Τότε την παρέσυρε προς την θάλασσα και κρατώντας την από το χέρι, την έφερε μέχρις εκεί που το νερό της θάλασσας σκέπασε τους ώμους τους. Την πήρε αγκαλιά και την ένιωσε να τρέμει. Άρχισε να την τρίβει μέσα στο νερό.

«Αγάπη μου κρυώνεις. Θέλεις να βγούμε;»

«Όχι Πέτρο. Δεν είναι από το κρύο. Να, νιώθω περίεργα. Δεν ξέρω να κολυμπώ και πρώτη μου φορά ξεθάρρεψα να

φτάσω τόσο βαθιά, επειδή είσαι μαζί σου. Αν με αφήσεις εδώ, φοβάμαι πως δεν θα μπορέσω να βγω μόνη μου.»

«Κορίτσι μου, δεν σκοπεύω να σ' αφήσω, αλλά να σε μάθω πως να κολυμπάς.»

Και το έκανε. Την κράτησε σε ύπτια θέση και της εξήγησε πως το ανθρώπινο σώμα, από μόνο του επιπλέει, αρκεί να το βοηθάμε με κατάλληλες κινήσεις. Μετά της έδειξε πως να αναπνέει κολυμπώντας, χωρίς να πίνει θαλασσινό νερό.

Η Μίνα αποδείχθηκε ένας καλός δέκτης των οδηγιών του Πέτρου με αποτέλεσμα, μετά από μισή ώρα η Μίνα δεν πίστευε πως μπορούσε να κάνει μόνη της ύπτιο και να μην βυθίζεται σε όρθια θέση, κάνοντας μόνο κινήσεις των πάνω και κάτω άκρων.

Σαν βγήκαν έξω, ο Πέτρος έκανε μερικές ασκήσεις και παρέμεινε ορθός στον ήλιο να στεγνώσει. Η Μίνα κάθισε κάτω από την ομπρέλα και σκουπίστηκε με την πετσέτα της. Σαν είχε πια τελειώσει με τα λάδια και τα μαλλιά της, ο Πέτρος είχε στεγνώσει και ήρθε και κάθισε δίπλα της.

Ήταν μια ημέρα αποκάλυψη και για τους δύο. Έτσι δίπλα ο ένας στον άλλον, γυμνοί κάτω από τον ήλιο και το μάτι του Θεού, άνοιξαν τις καρδιές και τις ψυχές τους και τις άφησαν να μιλήσουν.

Δώσανε όρκους αγάπης και πίστης και υποσχέθηκαν ο δικός τους δεσμός, να μην μείνει μία ακόμη περαστική αισθηματική υπόθεση. Η ώρα είχε φτάσει τρεις.

Ο Πέτρος πρότεινε να φάνε στη Φαλάσαρνα, σ' ένα εξοχικό εστιατόριο, μερικές δεκάδες μέτρα πιο πάνω και μετά να

συνεχίσουν το μπάνιο τους. Πήγαν.. κι εκεί τον ρώτησε εάν θέλει να του πει ακόμη μερικά ιστορικά στοιχεία της περιοχής.

«Μίνα, καλή η ιστορία, αλλά είμαι βέβαιος πως πιο καλή θα είναι η μπριτζόλα σου ζεστή.»

Μετά το φαγητό, την παρακάλεσε να πάρουν καφέ στο μαγαζί, πριν γυρίσουν στα πράγματά τους. Η Μίνα δέχτηκε και τότε πάνω στον καφέ, της ζήτησε να του εξηγήσει το όνομα Τζόρνταν.

«Φαίνεται δεν θα γλιτώσω αν δεν το κάνω. Λοιπόν ότι σου έχω πει μέχρι τώρα, είναι όλα αληθινά. Τα σημερινά, απλά θα συμπληρώνουν τα κενά.

Είμαι θετή κόρη του ζεύγους Ντίλαν. Η διαδικασία όμως της υιοθεσίας ήταν άτυπη. Ο βιολογικός μου πατέρας ήταν ο Στίβ Τζόρνταν, κάτοικος στο Σόχο του Λονδίνου. Τύπος συνήθης, μπαρόβιος, μέθυσος και απαλλαγμένος από ηθικές αναστολές. Τέτοιοι τύποι, συνήθως χάνουν τη γυναίκα τους σύντομα. Με τον τρόπο τους, τις οδηγούν στον τάφο μια ώρα αρχύτερα. Έτσι ορφάνεψα από μητέρα μικρή και μεγάλωσα στους δρόμους του Σόχο με μια δίδυμη αδελφή που δεν ξέρω τι έγινε. Ο πατέρας μου μ' εμπιστεύτηκε στους Ντίλαν, με το αζημίωτο φαντάζομαι, και αυτοί μου έβγαλαν διαβατήριο με το δικό τους επώνυμο και με συνιστούσαν σαν παιδί τους. Έξι χρόνων τότε, με φέρανε μαζί τους στην Ελλάδα. Καταλήξαμε στο πυργόσπιτο της θείας της Τασώς. Τα άλλα τα ξέρεις.»

Τις έπιασε τα χέρια πάνω από το τραπέζι, την κοίταξε στα μάτια και της είπε:

«Μίνα, τι κακόγουστο παραμύθι είναι πάλι αυτό;»

«Δεν είναι παραμύθι Πέτρο. Ο μακαρίτης ο Καρολέας είχε την ευγένεια και με συνόδευσε στο Σόχο, όπου ερευνήσαμε το *σίτι-χώλ* και βρήκαμε τις ρίζες μου. Και ξέρεις κάτι; Οι ρίζες μου είναι Ελληνικές. Φυγάδες από την Ζάκυνθο, κάπου στο 1800, οι παππούδες μου, πήγανε μετανάστες στο Σόχο. Θυμήθηκα και αναγνώρισα την πλατεία που παίζαμε μικρές με την αδελφή μου και την Γκρικ στριτ, που μαζεύαμε τον πατέρα μου από τα μπαρ μεθυσμένο.»

«Τον πατέρα σου και την αδελφή σου, δεν τους ξαναείδες;»

«Όχι Πέτρο. Από τα αρχεία βρήκα, ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει στο Σόχο, η δε αδελφή μου, αρχικά πήγε σε ένα ορφανοτροφείο και μετά παντρεύτηκε κάποιον Αμερικανό.»

Δεν της απάντησε. Όπως της κρατούσε τα χέρια και την κοιτούσε, σκεπτόταν πόσο λίγος χρόνος χρειάζεται, μόλις ένα ελάχιστο *κάτι*, να σου αλλάξει τη ζωή. Τι άλλο μπορεί να περιμένει ν' ακούσει ακόμη από τη Μίνα. Και ξαφνικά το μικρό κινητό του τηλέφωνο άρχισε να χορεύει επάνω στο ξύλινο τραπέζι.. Το πήρε με αγωνία.

«Αυτό το τηλεφώνημα δεν μου αρέσει.»

«Ποίος μπορεί να σε ζητάει;»

«Θα το ιδούμε.. εμπρός.»

«*Αφεντικό, ο Γιάννης είμαι. Τι νέα από εκεί;*»

«Καλά είναι τα νέα εδώ Γιάννη. Εσύ γιατί με πήρες;»

«*Αφεντικό, ο στρατηγός τελικά αποφάσισε να πολιτευτεί και τα παράτησε όλα εδώ και ανέβηκε στην Αθήνα. Μου είπε να επικοινωνήσω μαζί σου και να σου ειπώ να γυρίσεις, αλλιώς θα σταματήσει μέχρι να γίνουν οι εκλογές.*»

«Καλά Γιάννη, τότε την Δευτέρα το απόγευμα θα γυρίσω στο Γύθειο με το καράβι. Στις έξι θα φτάσει το φέρυ μποτ. Μπορείς να έλθεις κατά τις επτά στο ξενοδοχείο μου;»

«Εντάξει αφεντικό. Στις επτά θα είμαι 'κεί.»

«Μίνα, ήταν ο εργολάβος, ξέρεις..»

«Πέτρο.. δεν χρειάζεται να μου πεις τίποτε. Τ' άκουσα όλα. Ο στρατηγός πολιτεύεται κι εσύ πρέπει να γυρίσεις στο Γύθειο, για να μην χάσει ο εργολάβος τη δουλειά του.»

«Μίνα δεν είναι έτσι. Όλοι έχουμε τη δουλειά μας και προσπαθούμε να την κάμουμε όσο πιο καλά μπορούμε. Μην αγανακτείς αγάπη μου. Θα είμαστε μαζί μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Και μετά.. που ξέρεις. Μπορεί να έρθω πάλι..»

Σήκωσε τα δύο της χέρια και έπιασε τους κροτάφους της. Σκέφτηκε τη φοβερή μοναξιά που την περίμενε. Αυτό όμως, ήτανε μόνο μιάς στιγμής οργή, για να συνέλθει και να αναλογιστεί πως και γι' αυτόν, η ευθύνη για τη δουλειά του να ήταν ότι καλύτερο είχε στη ζωή του. Γιατί να τον φορτώνει με ενοχές από τα δικά της προβλήματα. Ο Πέτρος ήρθε δω γι' αυτήν και όχι για τα φαντάσματα της άτυχης ζωής της. Έπιασε τα χέρια του Πέτρου και με τρυφερότητα του είπε.

«Πέτρο, με συγχωρείς. Δεν έχω δικαίωμα να σε στενοχωρώ. Ας φύγουμε. Το τηλεφώνημα του εργολάβου, πιο πολύ άγγιξε εμένα και δεν θέλω η γοητεία μου, να καταστρέψει την δική σου ακεραιότητα. Τελικά πρέπει να το πιστέψω πως υπάρχουν ακόμη και ευσυνείδητοι επαγγελματίες.»

«Μίνα με ειρωνεύεσαι;»

«Όχι Πέτρο. Τα εννοώ αυτά που είπα. Λυπάμαι που πίστεψα

πως θα ήτανε τόσο δυνατή η σχέση μας, που να σε κάνει να ξεχάσεις για λίγο τις δουλειές σου.»

«Δεν θα σου απαντήσω. Σίγουρα θέλεις να γυρίσουμε;»

«Ναι Πέτρο, κάνε μου τη χάρη.»

«Εντάξει θα φύγουμε. Μα μην μου επιβαρύνεις ακόμη την συνείδηση μου με αδικαιολόγητες γκρίνιες.»

«Πέτρο, δεν είναι γκρίνιες. Πόνος είναι, πίστεψέ με, πονώ γιατί δεν θα μπορέσω να σου προσφέρω περισσότερη αγάπη που νιώθω να την δικαιούσαι. Η μοναδική μου έγνοια είναι να σ' αγαπώ και αν δεν τα καταφέρνω τόσο καλά, το φταίξιμο δεν είναι δικό σου. Εσένα σε βλέπω να είσαι τόσο καλός.»

Σηκώθηκε από την καρέκλα του και ήρθε στο πλευρά της. Την σήκωσε όρθια και την πήρε αγκαλιά. Την έσφιξε πάνω του και την φιλούσε παντού.

«Μίνα, πάνω από το εστιατόριο, έχει δωμάτια. Θέλεις να μείνουμε εδώ απόψε;»

«Όχι Πέτρο, Ας γυρίσουμε στο Καστέλι.»

Μάζεψαν τα πράγματά τους κι έτσι όπως ήσαν με τα μαγιό, γύρισαν στο ξενοδοχείο τους. Ανέβηκαν με το ασανσέρ στον τρίτο. Σαν μπήκαν στο δωμάτιό τους κι έκλεισε η πόρτα πίσω τους, η Μίνα πέταξε κάτω ότι κρατούσε και ρίχτηκε στην αγκαλιά του. Αναζήτησε τα χείλη του και άφησε να ξεχυθεί όλη η φλόγα του συσσωρευμένου πάθους της.

«Πέτρο, κάνε μου έρωτα σε παρακαλώ.. τώρα.»

Την ένιωθε να λειώνει από ερωτικό πυρετό. Δεν θέλησε να της πληγώσει τα αισθήματα που της γέννησε η είδηση, ότι την Δευτέρα το πρωί θα έφευγε.

Άφησαν και τα μαγιά τους να πέσουν στο πάτωμα και ο Πέτρος την πήρε και την έφερε στο κρεβάτι.. Του δόθηκε χωρίς καμία σεμνοτυφία και χωρίς ανταλλάγματα ή να του θέσει όρους. Και αυτός της το ανταπέδωσε με την δική του αγάπη που ήταν άδολη, ειλικρινής, ολόθερμη, δυνατή.

..έβλεπε το καράβι να σηκώνει τις άγκυρες.

16. νέος χωρισμός

*Καράβια έρχονται, καράβια φεύγουν.
Καράβια κι' εραστές, σπάνια μένουν.*

Καράβια. Α. Κουμανάκος

Δευτέρα πρωί στο λιμάνι, στο Καστέλι Κισσάμου. Μια φάλαγγα από αυτοκίνητα έχει σχηματιστεί περιμένοντας να οδηγηθούν στο αμπάρι του μεγάλου φέρι-μπότ που μέχρι τις 09.00 θα φύγει για το εβδομαδιαίο δρομολόγιό του Καστέλι-Κύθηρα-Γύθειο.

Ένα από τα αυτοκίνητα, είναι και η μερσεντές του πολ. μηχανικού Πέτρου Κ.. που υπομονετικά περιμένει έξω από το αμάξι του, το σινιάλο για επιβίβαση. Δίπλα του, στεκόταν μια ωραία ξανθιά κοπέλα, ντυμένη στα λευκά. Αυτός, ήταν ακουμπισμένος με την πλάτη στο πλευρό της μερσεντές και αυτή, του κρατούσε τα χέρια και τον κοιτούσε στα μάτια.

«Πέτρο, τηλεφώνησέ μου μόλις φτάσεις.»

«Μίνα, θα είναι το πρώτο που θα κάνω, αρκεί να έχεις το κινητό σου ανοιχτό.»

«Δεν θα το ξανακλείσω αγάπη μου. Δεν θα το αποχωρίζομαι πια, από τα χέρια μου.»

Ο Πέτρος ελευθέρωσε το δεξί του χέρι, το σήκωσε και χάιδεψε τα ξανθά της μαλλιά. Στη συνέχεια την έσυρε κοντά του απαλά κι έφερε το πρόσωπό της σ' επαφή με το δικό του. Μετά της ψιθύρισε στ' αφτί:

«Μίνα, μην παιδεύεις τον εαυτό σου. Τώρα σου λέγω να γυρίσεις μαζί μου, αφού όμως θέλεις να τηρήσεις το λόγο σου προς τη θεία σου, μείνε όσο νομίζεις κι έλα όταν θα είσαι έτοιμη να το κάνεις. Εγώ θα σε περιμένω.»

Τον αγκάλιασε κι έμεινε έτσι για πολλή ώρα και αυτός της έτριβε την πλάτη με στοργή. Τότε ακούστηκε ένα καμπανάκι και όλοι οι οδηγοί σπεύσανε στ' αυτοκίνητά τους. Ήτανε το σινιάλο ότι άρχιζε η επιβίβαση.

«Έλα Μίνα. Πρέπει να πηγαίνεις αγάπη μου. Όσο μένεις τόσο γίνεται πιο δύσκολος ο χωρισμός.»

Σήκωσε τα μάτια της και είδε πως ήταν κλαμένη.

«Πέτρο, πριν από δύο εβδομάδες, εσύ μου έλεγες να μην σου μιλάω για χωρισμούς. Τώρα στο λέγω εγώ. Τρέμω μπρος σ' αυτή τη λέξη. Μη με ξεχάσεις αγάπη μου.»

«Νεράιδα, μην ανησυχείς. Πως μπορώ να σε ξεχάσω;»

Δεν τον άφηνε και όταν χρειάστηκε να βάλει εμπρός τον κινητήρα τον φίλησε με πάθος και οπισθοχώρησε. Μετά του ψιθύρισε καλό ταξίδι και με αργό βήμα κίνησε για το μικρό καφενείο του λιμανιού. Σήμερα χρειαζόταν το μικρό Μανολιό να μιλήσει μαζί του. Φοβόταν πως τώρα, θα μπέρδευε τον συμπαθή πιτσιρικά. Να που τώρα κλαίει από λύπη.

Κάθισε στο τραπέζι που συνήθιζε και σκόπευε να μείνει κεί μέχρι να δει το καράβι να φεύγει. Ο Μανολιός δεν άργησε να έρθει και παρατήρησε το κλαμένο πρόσωπό της. Της έκανε όμως την ερώτηση ανάποδα και η Μίνα δεν μπόρεσε να μην χαμογελάσει.

«Κυρά Μίνα, πάλι ευτυχισμένη είσαι σήμερα;»

«Από που το κατάλαβες αυτό Μανολάκη;»

«Μα αφού σε θωρώ πάλι κλαμένη.»

«Μανολάκη, δεν κλαίμε μόνο από ευτυχία. Κλαίμε και από μεγάλη δυστυχία καμιά φορά. Σήμερα κλαίω από δυστυχία, Μανολιό.»

«Με μπερδεύεις κυρά Μίνα. Να φέρω τον καφέ σου;»

«Ναι κοπέλι μου. Να μου τον φέρεις.»

Και ο Μανολάκης έφυγε για τον καφέ, μα η Μίνα, τώρα που έβλεπε το καράβι να σηκώνει τις άγκυρες, τώρα που άκουσε την ίδια τη φωνή της, να ομολογεί πως είναι δυστυχισμένη, ξαναγύρισε στην πραγματικότητα και συνειδητοποίησε πως έμεινε πάλι μόνη. Έπιασε τα μάγουλά της και τα ένιωσε να καίνε. Έβγαλε την πουδριέρα την και κοιτάχτηκε στο μικρό της καθρεφτάκι. Τρόμαξε ν' αναγνωρίσει τον εαυτό της. Τι άραγε προσωπείο να ήταν αυτό που τώρα φορούσε. Κάθε αίσθημα έχει και τη δική του έκφραση. Αυτή όμως την εικόνα της, δεν την θυμάται να την έχει ξαναδεί.

Με μια απότομη κίνηση πήρε την τσάντα της κι έβγαλε το κινητό της. Βρήκε το όνομα του Πέτρου και πίεσε το κομβίο κλήσης. Σε λίγο άκουσε τη φωνή του να της απαντά..

«Έλα Μίνα, που είσαι αγάπη μου; Σου συμβαίνει κάτι;»

«Στο καφενείο της πλατείας είμαι Πέτρο και κοιτάζω το καράβι σας που σηκώνει τις άγκυρες. Εσύ που είσαι καλέ μου; Με σκέπτεσαι λίγο;»

«Ναι Μίνα, σε σκέπτομαι. Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό και να αισθάνεσαι δυνατή.»

«Θα το προσπαθήσω Πέτρο. Αλλά φοβάμαι θα χρειαστώ

μεγάλη προσπάθεια να μάθω να ζω μακριά σου. Αυτές οι πέντε ημέρες που είμαστε μαζί, με αναστάτωσαν.»

«Προσπάθησε Μίνα να ηρεμήσεις. Δύο μήνες μείνανε και ο καιρός περνά τόσο γρήγορα.»

«Μη με ξεχάσεις Πέτρο.. καλό σου ταξίδι αγάπη μου...»

*Α*πόγευμα της ίδιας ημέρας. Το καράβι με το οποίο ταξίδευε ο Πέτρος έμπαινε σφυρίζοντας στο λιμάνι του Γυθείου. Ακολουθώντας τη φάλαγγα των αυτοκινήτων που βγήκανε από το φέρυ-μπότ, έφτασε στο ξενοδοχείο του. Βρήκε ένα μέρος και άφησε το αμάξι και χωρίς να πάρει τίποτε μαζί του, πήγε στο σαλόνι. Εδώ ήταν το σημείο του ραντεβού του, με τον Γιάννη τον εργολάβο.

Πλησίαζε επτά, μα ο Πέτρος εξεπλάγη που είδε μαζί με τον εργολάβο και το στρατηγό να τον περιμένουν.

«Γιώργο εδώ είσαι; Ο Γιάννης μου είπε στο τηλέφωνο...»

«Ναι, ξέρω. Εγώ του είπα τι να σου πει. Πέτρο έπρεπε να γυρίσεις, γιατί ο Γιάννης τελειώνει αυτή την εβδομάδα και όπως καταλαβαίνεις...»

Ο Πέτρος, με την σειρά του τον διέκοψε αυτή τη φορά.

«Κατάλαβα. Ας το ξεχάσουμε τώρα αυτό. Πότε τελειώνεις Γιάννη;»

«Την Παρασκευή, αφεντικό.»

«Εντάξει, που είναι το πρόβλημα;»

«Πέτρο το πρόβλημα δεν είναι με το Γιάννη. Γιάννη εσύ είσαι ελεύθερος να φύγεις. Θα σε ιδούμε το πρωί στη δουλειά.»

Το πρόβλημα θα το εξηγήσω εγώ του Πέτρου κι ελπίζω να το καταλάβει.»

Και μόλις ο Γιάννης τους καληνύχτισε κι έφυγε, τότε ο στρατηγός συνέχισε..

«Πέτρο επεδίωξα την άμεση επιστροφή σου με αυτόν τον τρόπο, γιατί άρχισα ν' ανησυχώ σοβαρά πλέον για σένα.»

«Γιώργο δεν καταλαβαίνω..»

«Πρόσεξέ με και θα με καταλάβεις. Σήμερα, Δευτέρα το πρωί, είχαμε την τρίτη κηδεία. Του πατέρα της Κούλας.»

Ο Πέτρος σε μια στιγμή τα έχασε. Τώρα εννόησε ποία είναι η σχέση της Κούλας με την Τασώ. Η Κούλα είναι κόρη των δύο δολοφόνων που η Εκάτη επιδιώκει να τούς εξοντώσει. Τότε είναι προφανές πως το επόμενο θύμα θα είναι η μητέρα της Κούλας. Για να του δείξει πως ήταν ενήμερος του είπε:

«Γιώργο ήταν προγραμματισμένος αυτός ο θάνατος.»

«Πως το ξέρεις εσύ αυτό; Εσύ απουσίαζες..»

«Που απουσίαζα Γιώργο; Με την Μίνα ήμουνα. Η Μίνα κατέχει όλα αυτά που θα συμβούν. Την ερχόμενη Δευτέρα, ετοιμάσου για την κηδεία της μητέρας της Κούλας. Είναι η επόμενη στη λίστα. Την έχει και αυτή προδιαγράψει η *Εκάτη*. Έναν έναν τους τιμωρεί για το κακό που της έχουν κάνει.»

«Πέτρο θα με τρελάνεις. Το σκυλί σκοτώνει αυτούς τους ανθρώπους; Και τι λόγο έχει να το κάνει;»

«Μέσα στο σκυλί έχει φωλιάσει η ψυχή της Τασώς, η οποία σκοτώνοντάς τους, παίρνει τον κδικιωμό της, για το φόνο του άνδρα της, που έγινε στο Μυστρά στα χρόνια της κατοχής.»

«Και δεν μπορούμε να την σταματήσουμε;»

«Για τη μητέρα της Κούλας όχι. Για την Κούλα, ελπίζω να με άκουσε και να μην την πειράξει. Την παρακάλεσα προ ημερών γι' αυτό. Άλλωστε η Κούλα, δεν έχει βλάψει τη γριά.»

«Που τα έμαθες αυτά; Η Μίνα σου τα είπε;»

«Όχι. Η Μίνα δεν μου είπε τίποτε, για να μην αντιδράσω και έρθω αντιμέτωπος με την σκύλα. Εγώ συνέθεσα το πάζλ, που δυστυχώς τώρα επαληθεύεται, μα δεν μπορώ να κάνω τίποτε.»

«Πέτρο, όλα αυτά μου φαίνονται απίστευτα. Σε τι ιστορία έχεις μπλέξει; Κι εγώ νόμιζα πως θα σου έλεγα καταπληκτικά νέα. Δεν σε ρώτησα.. έχεις φάγει;»

«Ναι Γιώργο. Ευχαριστώ. *Τσίμπησα* στο καράβι. Το μόνο που θέλω είναι να κάνω ένα ντους και να ξαπλώσω.»

«Τότε να σε αφήσω. Να μην συνεχίσουμε βραδιάρια αυτή τη θλιβερή ιστορία. Σέβομαι την ταλαιπωρία του ταξιδιού και θα φύγω κι εγώ. Θα σε ιδώ το πρωί. Ας πούμε καληνύχτα.»

Ο στρατηγός έφυγε. Όσα όμως του είπε ήσαν σημαντικά και τον έκαναν να αλλάξει τις προθέσεις του για την υπόλοιπη εβδομάδα. Θα χανόταν από τη Σπάρτη. Δεν θα πήγαινε να δει ούτε την Κούλα, ούτε τη σκύλα. Τι να τους έλεγε; Πόσο είναι λυπημένος στη μία, για το θάνατο του πατέρα της, αλλά μην το πάρει κατάκαρδα διότι τη Δευτέρα θα χάσει και τη μητέρα της; Και στη σκύλα τι να πει.. συγχαρητήρια; Δεν του αρέσει τώρα η θέση που βρίσκεται. Το μόνο που βλέπει στα σίγουρα είναι μία κατσάδα στο Γιάννη, την άλλη ημέρα το πρωί.

Σηκώθηκε νευριασμένος από το σαλόνι και βγήκε στο δρόμο. Είχε σκοτεινιάσει μα ο παραλιακός δρόμος έσφυζε από

ζωή. Πήγε στο μέρος που είχε αφήσει το αυτοκίνητό του και πήρε τη βαλίτσα και το χαρτοφύλακά του και γύρισε στο ξενοδοχείο του. Μετά από λίγο βρέθηκε στη ντουζιέρα του μπάνιου του ν' απολαμβάνει την αναζωογονητική δύναμη του δροσερού νερού.

Στη συνέχεια, δροσισμένος και άνετος, κάθισε στο κρεβάτι του με την πλάτη στηριγμένη στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Τώρα δεν του έμενε άλλο πια να κάνει, παρά μόνο να τηρήσει την υπόσχεσή του και να τηλεφωνήσει της Μίνας.

Πήρε το κινητό του και την επόμενη στιγμή άκουσε την γλυκιά φωνή της να του χαϊδεύει τον ακουστικό του πόρο.

Ήταν ξύπνια στο δωμάτιό της και περίμενε το τηλεφώνημά του. Δεν άργησε ν' απαντήσει.

«Έλα Πέτρο. Που βρίσκεσαι;»

«Στο ξενοδοχείο. Έκανα ένα ντους κι έχω ξαπλώσει. Εσύ;»

«Κάτι παρόμοιο. Μόλις ανέβηκα επάνω κι ετοιμάζομαι για ύπνο. Πως βρήκες εκεί τα πράγματα;»

«Ευτυχώς. Τα πράγματα εξελίχθησαν ευνοϊκά για μένα.»

«Τι εννοείς;»

«Ο στρατηγός τελικά διαφώνησε και δεν θα πολιτευτεί. Ο εργολάβος το Σάββατο τελειώνει και φεύγει. Εγώ θα μείνω μία εβδομάδα ακόμη, για να παραλάβω τα κουφώματα και να προχωρήσουν λίγο οι μαρμαρικές εργασίες.»

«Τίποτε άλλο δεν συνέβη;»

«Ναι Μίνα, συνέβη. Δευτέρα σήμερα και είχανε την τρίτη κηδεία. Εσύ βέβαια, ξέρεις ποίος είναι ο μακαρίτης.»

«Τώρα που τον έμαθες κι εσύ, με καταλαβαίνεις πιο καλά...»

«Εσένα σε καταλαβαίνω. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι το γιατί.»

«Αυτό.. που κολλάει.. τι εννοείς;»

«Μίνα εννοώ γιατί συνδράμεις την παραφροσύνη και χάνεις την λογική σου. Σε γνώρισα σαν μία συνετή κοπέλα, ίσως λίγο άτυχη, οπωσδήποτε όμως με αφοσίωση στην αρετή.»

«Πέτρο αγάπη μου, μην με κατηγορείς. Από μικρή παιδούλα μου κατακυριεύσαν την ψυχή και το σώμα και τώρα η δική σου παρουσία με ενθάρρυνε να τολμήσω να αποδράσω, από ένα ασφυχτικό κλοιό που με καταπίεζε.»

«Δεν σε κατηγορώ Μίνα. Δίνω ένα μεγάλο αγώνα να πείσω τον εαυτό μου, ότι δεν γίνομαι συνεργός σ' ένα εγκληματικό σχέδιο που άρχισε να εφαρμόζεται. Ένα σχέδιο καλοστημένο, έτσι που να φαίνεται σατανικό, αφού δεν μπορεί κανείς ούτε να το καταγγείλει, από φόβο μην θεωρηθεί γραφικός.»

«Πέτρο, μη μεγαλώνεις τον πόνο μου, με μιά άδικη κρίση.»

«Σου επαναλαμβάνω.. δεν κατηγορώ εσένα για ότι γίνεται. Προσπαθώ να κατανοήσω τα ακατανόητα. Μη στενοχωριέσαι νεράιδα. Το *κισμέτι*, λένε στην Κρήτη, ότι κι' αν είναι, θα συμβεί. Ας κλείσουμε τώρα Μίνα και κοίταξε να ηρεμήσεις. Φιλάκια.»

«Καληνύχτα αγάπη μου. Πρόσεχε τον εαυτό σου.»

Ο Πέτρος έκλεισε τη συσκευή και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Δεν ήθελε να εξελιχθεί έτσι η συζήτηση. Φοβάται τώρα πως η Μίνα θα μείνει άυπνη για όλη τη νύχτα.

Έκλεισε το φως και τα μάτια του και παραδόθηκε στις αγκάλες του Μορφέα.

17. οι συντηρήτριες των εικόνων

*Όμορφες κι δυό σαν κούκλες.
Σκούρα η μία, ξανθιά ή άλλη.
Τονε βάλανε στη μέση,
με τα ποθητά τους κάλλη.*

*Κάνει αυτός πως δεν νογάζει,
κι' από τις δυό τσιμπολογάζει.*

*«οι άσπονδες φίλες»
(Α. Κουμανάκος)*

Ο Πέτρος για όλες τις επόμενες μέρες μέχρι το Σάββατο, ακολούθησε τη συμβουλή της Μίνας. Απέφυγε να πάει στη Σπάρτη. Περνούσε τις πιο πολλές ώρες του στην οικοδομή με τον εργολάβο και στο Γύθειο συζητώντας με τον στρατηγό. Σάββατο πρωί σήμερα και ο Γιάννης θα μάζευε τα εργαλεία του, θα πληρωνόταν και θα έφευγε. Αποφάσισε να πάει στην Καρδαμύλη, μετά την εργασία και να επισκεφτεί ένα πρώτο εξάδελφό του. Δεν ήθελε να είναι κοντά στη Σπάρτη.

«Γιώργο, θα πάω στην Καρδαμύλη. Το άλλο Σάββατο θα φύγω κι εγώ και δεν αξιώθηκα ακόμη να ιδώ τους συγγενείς στην Καρδαμύλη. Με έχουν καλέσει και θα είναι ντροπή, να έχω πάει στην Κρήτη κι εκεί, να μην έχω πάει ακόμη...»

«Έχεις δίκιο και τότε υπολογίζεις να γυρίσεις;»

«Την Τρίτη το πρωί. Έχω ραντεβού με τον μαρμαρά και τον ξυλουργό που θα φέρει να κρεμάσει τα κουφώματα. Εσύ θα μπορέσεις να κάνεις σήμερα μία βόλτα μέχρι την κλινική του

Καρολέα; Είμαι βέβαιος πως η Κούλα θα σε χρειαστεί.»

«Πέτρο, επιμένεις στην ιστορία της Εκάτης;»

«Τι θα πει επιμένω. Εδώ κι ένα μήνα έχει αρχίσει μιά σειρά θανατικών, που εξελίσσεται με μαθηματική ακρίβεια.»

«Καλά λοιπόν, θα πάω κι εύχομαι να διαψευστείς.»

«Κι εγώ το εύχομαι. Αν σε ρωτήσει η Κούλα για μένα, σε παρακαλώ να της πεις ότι είμαι στο Λουτράκι. Με παίρνει στο κινητό μου τηλέφωνο και αυτό της λέγω κάθε φορά. Θέλω να απαγκιστρωθώ από αυτή την ιστορία.»

«Νομίζω πως αυτό πρέπει να κάνεις. Φίλησέ μου όλους εκεί και πες τους πως κάποια μέρα, θα τους επισκεφτώ κι εγώ.»

Κούμανι. Ναός Αγίων Αναργύρων.

*Κ*αι ο Πέτρος έφυγε για την Καρδαμύλη. Στο Κούμανι στάθηκε για λίγο στο εκκλησάκι των Αγίων Αναργύρων και άναψε ένα κερί.

Μετά από λίγο, έφτασε στην Καρδαμύλη που σήμερα είναι μία όμορφη γραφική κωμόπολη της Μεσσηνιακής Μάνης. Η Καρδαμύλη πήρε τ' όνομά της από τα πολλά κάρδαμα, που υπάρχουν στη περιοχή. Η οικονομία της σήμερα βασίζεται στον τουρισμό και στο ελαιόλαδο. Απέχει 38 χιλμ. από την Καλαμάτα και είναι στο ίδιο μέρος, εδώ και 3.250 χρόνια.

Πρόσφυγες από το Μυστρά, μετά τη καταστροφή του το 1460 από τους Τούρκους, κατέφυγαν και εγκαταστάθηκαν στη Καρδαμύλη και όταν οι δύσκολες συνθήκες ζωής εκεί τους ανάγκασαν, μένανε σε σπηλιές. Έτσι τους κόλλησαν το όνομα Τρουπάκηδες, από τη τοπική λέξη *τρούπα*. Η οικογένεια Τρουπάκη έγινε μια από τις ισχυρότερες οικογένειες στη Μεσσηνιακή Μάνη.

Κάθισε με τους συγγενείς του μέχρι τη Δευτέρα το μεσημέρι κι ένιωσε τη φιλοξενία τους έντονη. Ιδιαίτερα της εξαδέλφης του Ολυμπίας, που διευθύνει μ' επιτυχία ιδιόκτητο ξενώνα.

Την Δευτέρα το απόγευμα, ήταν πάλι στο Γύθειο. Πήγε στο ξενοδοχείο του και φρεσκαρίστηκε. Μετά κατέβηκε στο μπαρ και ζήτησε ένα *καπουτσίνο*. Η Μίνα τον είχε πληροφορήσει πως οι δύο Αγγλίδες είχανε φύγει με το καράβι κι έρχονταν στο Γύθειο. Πίνοντας τον καφέ του σκέφτηκε τον στρατηγό. Πήρε το κινητό του και τον κάλεσε. Δευτέρα σήμερα.. η σηµαδιακή μέρα και ήθελε να πληροφορηθεί τι έγινε. Δεν άργησε ν' ακουστεί η φωνή του στρατηγού.

«Εμπρός... Πέτρο, που βρίσκεσαι;»

«Στο δρόμο για το Γύθειο. Δεν ξέρω τι ώρα θα φτάσω, μα αύριο το πρωί, έλα σε παρακαλώ στο ξενοδοχείο μου στις εννέα να πάρουμε καφέ μαζί. Τι έγινε στη Σπάρτη;»

«Δυστυχώς Πέτρο. Ήσουν μάντης κακών γεγονότων. Ήταν τραγικό. Σήμερα το μεσημέρι, κηδέψαμε και την μητέρα της Κούλας. Ήταν τρομερό σου λέγω. Άστα, θα τα πούμε αύριο.»

«Εντάξει Γιώργο.»

Με το τελείωμα του καφέ του, ακούστηκε και η μπουρού του φέρι-μπότ που φάνηκε έξω από το λιμάνι. Ο Πέτρος βγήκε στο δρόμο, πήρε τη μερσεντές και οδήγησε προς το γνωστό του σημείο, που θα έπιανε το καράβι. Παρκάρισε παράμερα για να μην εμποδίζει την κυκλοφορία και περίμενε ν' ανοίξει η καταπακτή και ν' αρχίσει η αποβίβαση.

Δεν γνώριζε τις κοπέλες μα είχε το σίγουρο δεδομένο, της ομοιότητας της Τζένης με την Μίνα και το ότι η Άντα ήτανε πιο κοντή στο ανάστημα και μελαχρινή.

Σαν άρχισε η έξοδος των πεζοπόρων, δεν άργησε να τις εντοπίσει. Φορτωμένες με τα σακίδιά τους, βάδιζαν αργά, προσέχοντας αριστερά-δεξιά, σαν να αναζητούσαν κάποιον. Προφανώς.. αυτός ήταν ο αναζητούμενος.

Τις πλησίασε και αγγίζοντας την Τζένη στο αριστερό της μπράτσο της είπε στα Αγγλικά.

«Με συγχωρείς. Είσαι η Τζένιφερ Μόρισον;»

«Ναι, εγώ είμαι. Είσαι ο Πέτρος;»

«Ακριβώς. Σας έστειλε η Μίνα; Σας έδωσε κάτι;»

«Ναι, αυτή τη φωτογραφία.»

...και η Τζένη του έδειξε την φωτογραφία του που είχε βγάλει με την Μίνα στο Μυστρά. Ο Πέτρος τις καλωσόρισε και τους έδωσε το χέρι του.

«Ο.Κ. Πέτρο.. Εγώ είμαι η Τζένη από το Τζένιφερ και από εδώ η φίλη μου η Άντα, από το Αμάντα. Both of us are British subject.»¹⁸

Τους έδειξε το αυτοκίνητο και τους ζήτησε να κινηθούν προς τα κεί. Σαν τακτοποιήσαν τις αποσκευές, μπήκε η Τζένη εμπρός δίπλα του και η Άντα πίσω. Ο Πέτρος οδήγησε προς τις ψαροταβέρνες και τελικά πήγαν στην ταβέρνα που είχε καθίσει με τη Μίνα, μία Τετάρτη βράδυ. Αργότερα σαν το ξανασκέφτηκε, δεν μπόρεσε να δώσει στον εαυτό του μία λογική απάντηση, για την επιλογή του αυτή. Έτσι πίστεψε πως ήταν από τυχαία παρόρμηση. Πιο εύκολα πηγαίνει κανείς σε μέρη που τα ξέρει, παρά σε άλλα που τα βλέπει για πρώτη φορά. Στο τραπέζι που καθίσανε, δίπλα του είχε τη Τζένη και απέναντί του την Άντα.

Οι δύο κοπέλες, ήταν ένα μάτσο από αντιθέσεις που ίσως αυτές οι διαφορές τους να ήτανε το μυστικό που τις έδενε και τις κρατούσε μαζί. Ξανθιά η Τζένη, ετοιμόλογη, απαιτητική, προπέτης, χωρίς να έχει ξεπεράσει, προς το παρόν, τα ανεκτά όρια. Αντίθετα.. μελαχρινή η Άντα, πολύ σοβαρή, μετρημένη, χωρίς απαιτήσεις, δεχόταν μόνο ότι της προσέφερες.

Και οι δύο είχαν πάρει πτυχίο αποκατάστασης αρχαιοτήτων. Συνάδελφοι στο μουσείο του Λονδίνου, πήραν τις άδειές τους και αποφάσισαν να επισκεφτούν την Ελλάδα, μιας και είχαν

¹⁸ *Και οι δύο μας, είμαστε βρετανίδες υπήκοοι.*

σχετική πρόσκληση από φιλικό τους ζευγάρι από την Κρήτη.

Φτάσανε στην Αθήνα και στη συνέχεια πήγαν στην Κρήτη. Εκεί δεν βρήκαν τους φίλους τους, αλλά συναντήσανε τη Μίνα που τους προσέφερε στέγη στο Μυστρά. Το πρόγραμμά τους ήταν ανοιχτό. Αν δεν μένανε στο Μυστρά, θα πήγαιναν στην Αργολίδα.

«...και ύστερα επιστροφή στη χώρα της ομίχλης.»

Συμπλήρωσε η Άντα, που όπως είπε, οι ημέρες τους εδώ φεύγανε τόσο γρήγορα.

Ο Πέτρος κατάλαβε. Από ότι του είπαν, λίγα πίστεψε. Η εμπειρία του με τούς ξένους, αυτό τον είχε διδάξει, πως οι ξένοι δεν αποκαλύπτουν αμέσως τον εαυτόν τους. Κρατούν στην αρχή τα χαρτιά τους κρυφά. Ο ίδιος δεν ενοχλείται με τα κρυφά χαρτιά τους, γιατί με τον καιρό και αυτά ανοίγουν. Συνηθίζει, να είναι μαζί τους άνετος και αυθόρμητος με καλή πρόθεση να τούς εξυπηρετήσει.

Το ίδιο έκανε και απόψε με τις νεαρές Αγγλίδες. Μόνο που δεν κατόρθωσε ν' απαλλαγεί από την εικόνα της Μίνας. Αυτή η ομοιότητά της με την Τζένη τον προβλημάτισε. *Δε βαριέσαι, άλλη μια σύμπτωση..* σκέφτηκε.

Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την παρέα τους, για να ξεπεράσει την ανάμνηση της Μίνας. Ο Πέτρος τους εξήγησε για λίγο, τα τοπικά φαγητά και τους ζήτησε να τον αφήσουν να παραγγείλει γι' αυτές.

Με χαρά τους δεχθήκανε την πρόταση και μετά από λίγο σαν δοκίμασαν το βαρελίσιο κρασί του μαγαζιού, ο πάγος έσπασε και οι γλώσσες λυθήκανε.

Του διηγηθήκανε για τα δύσκολα παιδικά τους χρόνια και γιατί και οι δύο τους μεγάλωσαν μέχρι τα δέκα οχτώ τους σε ορφανοτροφείο. Είχανε την καλή τύχη να μην χωρίσουν, ούτε και στη δουλειά που κάνουνε τώρα. Αυτή η κοινή πορεία τους, τις έκανε να γίνουνε καλές φίλες, παρά τις διαφορές τους. Στο σημείο αυτό η Τζένη δικαιολογημένα παρατήρησε.

«Νομίζω αρκετά είπαμε Πέτρο για μας. Πέσε μας τώρα κι εσύ κάτι για σένα. Πως γνώρισες τη Μίνα;»

«Είναι μία λίγο περίεργη ιστορία που αληθινά δεν ξέρω τι κατάληξη θα έχει. Ελπίζω πως ίσως εσείς να με βοηθήσετε να βρω μία λύση. Δεν περίμενα να μ' ερωτούσατε. Άλλωστε, δεν θέλω απόψε να πω τίποτε περισσότερο για τη Μίνα, απόψε.»

Η Άντα τον κοιτούσε με αληθινή απορία και στη συνέχεια είπε στη Τζένη.

«Τζένη, μην επιμένεις. Βλέπεις, πως φέρνεις τον Πέτρο σε δύσκολη θέση.»

«Εν τάξει. Ξέχασέ το. Αυτή είναι πράγματι μία προσωπική σας ιστορία και σίγουρα θα βρείτε την λύση. Θα μπορούσες να μας ενημερώσεις λίγο με την τοπογραφία;»

Και βγάζοντας ένα χάρτη της Πελοποννήσου, του ζήτησε να τους πει που βρίσκονται και που είναι ο Μυστράς. Αυτός, πήρε το χάρτη μπροστά του και αμέσως τους έδειξε τα μέρη.

«Να.. εδώ είναι το Γύθειο και εδώ ο Μυστράς. Πενήντα χιλιόμετρα από δω. Η Μίνα μου είπε πως θα μείνετε 'κεί;»

«Ακριβώς. Αυτό έχουμε στο πρόγραμμά μας. Ακόμη θα κάνουμε μία προσφορά στη Μίνα, για κάτι πίνακες που έχει εκεί. Αν τα βρούμε θα καθίσουμε περισσότερο.»

«Λοιπόν η Μίνα μου είπε να σας πάω στο πυργόσπιτο, αλλά δεν μπορούμε να πάμε απόψε, γιατί ήδη νύχτωσε. Αύριο όμως μπορώ να σας πάω. Πάντως σας πληροφορώ, πως δεν θα βρείτε κεί μάρμαρα για να.. τα πάρετε φεύγοντας. Χα! Χα!»

«Πέτρο τι λες τώρα, τι να τα κάνουμε τα μάρμαρα.»

«Μην το παίρνετε στα σοβαρά. Αστείο ήταν. Ο πατριώτης σας ο Έλγιν, θα τον γνωρίζετε βέβαια από τα μάρμαρα του Παρθενώνα που τα είχε πάρει από την ακρόπολη και τώρα τα έχετε στο μουσείο σας.»

Η Τζένη παρατήρησε..

«Ναι ήταν μια ατυχής πράξη.»

Η Άντα πήρε το λόγο.

«Όσα έκανε ο άνθρωπος αυτός, ήταν μιά πράξη ασέβειας και αγνωμοσύνης κι εγώ την αποδίδω στον αρρωστημένο χαρακτήρα του. Αυτό όμως που τώρα σαν βρετανίδα θεωρώ χειρότερο, είναι η απρέπεια της σημερινής κυβέρνησης της πατρίδας μου, που κωφεύει στο αίτημα των Ελλήνων και δεν τα επιστρέφει.»

«Δεν βαριέστε. Πού ξέρετε τι μπορεί να γίνει στο μέλλον.

Και αυτά τα μάρμαρα ακόμη, μπορεί να επιστραφούν. Τώρα στο Μυστρά, μόνο ερείπια και μερικές εκκλησιές θα δείτε. Μεγαλύτερη σημασία έχει η ιστορία του που είναι δεμένη και με την ιστορία της Μάνης.»

«Ποιά είναι η Μάνη;»

Ο Πέτρος κατάλαβε πως τα κορίτσια είχαν μεσάνυχτα για την Μάνη, τους μανιάτες και τους αγώνες τους.

«Τζένη, δώσε μου πάλι το χάρτη σου.»

Πήρε το χάρτη της Πελοποννήσου τον άνοιξε έτσι που να φαίνονται η Μεσσηνία και η Λακωνία και τους έδειξε.

«Να, η Μάνη είναι αυτή η χώρα και η ιστορική της σημασία είναι ότι η πτώση του Μυστρά το 1460 στους Τούρκους, σήμανε τη σκλαβιά της Ελλάδας, πλην της Μάνης, που μόνη έμεινε ελεύθερη και αγωνιζότανε κατά των Τούρκων. Και χρειάστηκαν τριακόσια εξήντα χρόνια, με αγώνες άνισους και συνεχείς και πολύ μεγάλες θυσίες, για ν' απελευθερωθεί η Ελλάδα..»

Ξαφνικά η Τζένη, όπως καθόταν δίπλα του, έβαλε τη δεξιά παλάμη της πάω στο αριστερό χέρι του Πέτρου και του είπε..

«Πέτρο βλέπω πως είναι πολλά που δεν γνωρίζουμε από την ιστορία της ιστορικής πατρίδας σου. Είμαστε τυχερές που σε συναντήσαμε.»

«Δεν συναντήσατε εμένα Τζένη. Τη Μίνα συναντήσατε και αυτή πρέπει να ευχαριστήσετε όταν ξαναβρεθείτε.»

«Έχεις δίκιο. Μόλις βρεθούμε δεν θα το παραλείψουμε.»

Ο Πέτρος συνέχισε να την κοιτάζει και η σκέψη του γύρισε στη Μίνα. Δεν ήθελε να πιστέψει, πως όταν η Μίνα έμεινε στην Κρήτη, μια άλλη Μίνα θα του προέκυπτε αναπάντεχα. Μήπως πήγαινε γυρεύοντας; Αναρωτήθηκε. Τά 'βαλε με τον εαυτό του. Φοβήθηκε πως παρασυρόταν πάλι στο μάτι ενός κυκλώνα, σ' έναν άγνωστο κίνδυνο με μοναδικό συναίσθημα την προσδοκία. Μια προσδοκία όμως, που μπερδευόταν στο μυαλό του κι' έμενε ακαθόριστη και φευγαλέα.

Η Τζένη ανησύχησε. Τον είδε να την κοιτάζει σκεπτικός και αφηρημένος και άρχισε η ίδια τώρα πια, να προβληματίζεται.

Της διέκοψε τη σκέψη μια κίνηση του Πέτρου, που σήκωσε το δεξί του χέρι, ακούμπησε την παλάμη του, καπάκι πάνω στο δικό της και την κοίταξε στα μάτια.

Όντας έτσι δίπλα της, τυλιγμένος στο άρωμά της, δέσμιος μιας έντονης ερωτικής επιθυμίας και κυριευμένος από τύψεις για τη Μίνα, ένιωθε τα πράγματα να τους οδηγούν σε λάθος δρόμο. Σαν την είδε σκεπτική και αμήχανη, της πέταξε μία εγγλέζικη ατάκα:

«Penny for your thought..»¹⁹

«Πέτρο ξέρεις, είναι κάτι που έπρεπε να σου είχα πει.»

«Τζένη δεν καταλαβαίνω. Τι θα έπρεπε να μου είχες πει;»

«Να.. η Μίνα μου έχει διηγηθεί αρκετά πράγματα για σένα και για το τι σου συνέβη στο Γύθειο την ημέρα που έφυγε με το καράβι για την Κρήτη. Γι' αυτό σε ρώτησα, για να ιδώ αν αυτά που μου διηγήθηκε η Μίνα ήσαν αυτά που θα έλεγες κι εσύ. Έτσι γνωρίζω αρκετά πράγματα για τη σχέση σας. Όσα βέβαια, μου εξομολογήθηκε σήμερα το πρωί στο καράβι που μας κατεβόδωσε. Μου είπε πως πριν φύγει από το Γύθειο για την Κρήτη, σε αναζήτησε στην οικοδομή που επιβλέπεις και στο ξενοδοχείο που μένεις, μα δεν σε βρήκε.

Στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί σε αγάπησε, αλλά έπρεπε να φύγει. Φαινόταν να μη το ήθελε αυτό η ίδια, αλλά κάτι την υποχρέωνε να το κάνει. *Κάτι πιο δυνατό από την δική της θέληση..* μου είπε. Εγώ διαφώνησα λέγοντας:

"Η αγάπη είναι η πιο μεγάλη δύναμη και αν τον αγαπάς έπρεπε να μείνεις." ..κι αυτή μου απάντησε:

¹⁹ *Μια δεκάρα για τη σκέψη σου..*

"Σώπα Τζένη, εσύ δεν μπορείς να ξέρεις. Ίσως ο Πέτρος να σου τα πει και τότε θα καταλάβεις."

Όμως τότε, το καράβι σφύριξε και οι επισκέπτες έπρεπε να φύγουν. Η Μίνα έτρεξε προς τις σκάλες, μα φεύγοντας την είδα να κλαίει. Λυπάμαι αληθινά Πέτρο. Δεν ήθελα να την στενοχωρήσω και χάρηκα που διαπίστωσα ότι σε αγαπά.»

«Μη λυπάσαι. Λύπη και χαρά καμιά φορά σμίγουνε. Δεν φταις εσύ. Μπορεί να έκλαιγε και από χαρά. Άσε τώρα τη Μίνα και πες μου κάτι για σένα.»

«Εντάξει λοιπόν, μάθε πως είμαστε λίγο πατριώτες. Οι προ-προ-παππούδες μου, πήγανε στην Αγγλία από ένα νησί της Ελλάδας, τη Ζάκυνθο γύρω στα 1800. Εγκατασταθήκανε στο Σόχο που τότε υπήρχανε πολλοί Έλληνες φερμένοι από την Ελλάδα και τη Μικρά Ασία, πιεζόμενοι από τους Τούρκους. Έτσι ήρθανε και οι δικοί μου εκεί.

Κάμποσες γενιές αργότερα, γύρω στα 1955 γεννήθηκα κι εγώ. Είχα και μια δίδυμη αδελφή, που μου έμοιαζε πολύ. Παίζαμε στην πλατεία του Σόχο με τις ώρες και θυμάμαι που μας κοιτούσαν όλοι και μας ρωτούσαν αν είμαστε δίδυμες, που μοιάζαμε τόσο πολύ..»

Η Άντα που την παρακολουθούσε στην διήγησή της την κοίταξε παραξενεμένη. *"Τι ψέματα του λέει και γιατί του τα λέει τάχα; Αφού δεν έχει καμιά αδελφή. Αυτά μας τα είπε το πρωί η Μίνα για τον εαυτό της."* Δεν είπε τίποτε και άφησε να δει μέχρι που θα το φτάσει η φίλη της. Η Τζένη συνέχισε..

«Το κακό όμως δεν αργεί και η δυστυχία όταν σε σημαδέψει, σύντομα θα σου στείλει την κάρτα της. Σ' εμάς

χτύπησε με το θάνατο της μητέρα μας. Την χάσαμε μέσα σε λίγες εβδομάδες. Εμείς είμαστε μικρές, έξι χρόνων υποθέτω.

Ο πατέρας μας, αγαπούσε τη μητέρα μας πάρα πολύ και σαν την έχασε, έπεσε σε κατάθλιψη. Το χειρότερο όμως ήρθε από αλλού. Από το ποτό. Έγινε καθημερινός θαμώνας των μπαρ της Γκρικ στριτ και κατάντησε αλκοολικός. Εγώ και η αδελφή μου θυμάμαι, τον μαζεύαμε από τα μπαρ σε κακά χάλια.

Την ίδια εποχή, χάθηκε και η αδελφή μου και ο πατέρας μου δεν ήταν σε θέση να μου δώσει μία λογική εξήγηση.»

Εδώ η Τζένη σταμάτησε. Η Άντα κουνούσε με απορία το κεφάλι της και ο Πέτρος φαινόταν ικανοποιημένος που η Τζένη του άνοιξε την καρδιά της.

Σ' αυτό το μεταξύ, είχανε έλθει τα φαγητά και η Άντα, μιας και δεν συμμετείχε στην κουβέντα, τους παρακολουθούσε φανερά νευριασμένη με τη Τζένη, για όλα αυτά τα ψέματα που αράδιασε στον Πέτρο. Τους αγνόησε κι έτσι βρήκε την ευκαιρία να δοκιμάσει μόνη της απ' όλους τους νόστιμους θαλασσινούς μεζέδες που οι άλλοι δύο, με την κουβέντα τους συνεχίζανε να παραβλέπουν. Στο τέλος δεν άντεξε. Ξέσπασε σε μία τυπική διαμαρτυρία που έφερε αποτέλεσμα.

«Πέτρο, όλα αυτά τα πράγματα που παράγγειλες, αν δεν τα φάμε, θα παγώσουν. Άσε που αυτό το ψάρι, δεν ξέρω πως να το καθαρίσω. Σε παρακαλώ, δείξε μου..»

Ήταν μια γλώσσα τηγανιτή, που για πρώτη φορά θα την δοκίμαζε η Άντα. Ο Πέτρος τράβηξε το πιάτο της μπροστά του, της καθάρισε τα περιφερειακά κόκαλα και την άνοιξε σε δύο φιλέτα. Της έριξε λαδολέμονο και της έσπρωξε πάλι το

πιάτο μπροστά της. Οι δύο κοπέλες τον παρακολουθούσαν και ανταλλάσσανε κρυφές ματιές. Δεν πίστευαν στην καλή τους τύχη, να συναντήσουν σ' αυτή την γωνιά της γης, τέτοια φιλοξενία. Η Τζένη, που είχε ίδιο ψάρι στο δικό της πιάτο και είχε παρακολουθήσει τον Πέτρο στο πως καθάρισε το ψάρι της φίλης της, δεν δέχτηκε να κουράσει τον Πέτρο με την ίδια άχαρη δουλειά. Προσπάθησε μόνη της και τα κατάφερε μια χαρά. Όσο τρώγανε, ο Πέτρος απαντούσε σε ερωτήσεις των κοριτσιών, κυρίως όμως τις ερωτούσε ο ίδιος σχετικά με τα παιδικά τους χρόνια, τα οικογενειακά τους και την τελευταία δουλειά τους στο μουσείο του Λονδίνου. Γιατί τον τόπο τους τον ήξερε.

Τρεις φορές είχε επισκεφτεί το Λονδίνο ο Πέτρος. Τους μιλούσε και την ίδια στιγμή φρόντιζε να τους γεμίζει τα ποτήρια. Έτσι οι δύο κοπέλες μπόρεσαν άνετα να πιούν σχεδόν μόνες, το μισό κιλό που έφερε ο σερβιτόρος. Ο Πέτρος συνέχισε να τους μιλά για το Λονδίνο και όταν διηγήθηκε πόσο γοητευμένος ήταν με την περιοχή του Σόχο, τότε τα μάτια λάμπανε και οι γλώσσες λυθήκανε. Η Τζένη δεν έκρυψε τίποτε. Διηγήθηκε για τα ατέλειωτα παιχνίδια με την χαμένη αδελφή της στην πλατεία του Σόχο, για τον αλκοολικό πατέρα που τον μάζευαν ντούζι στις παμπ της Γκρικ στριτ, για τον άτυχο γάμο της με τον Αμερικανό.

Όσο η Άντα συνέχιζε να είναι αδιάφορη στην ιστορία της Τζένης, τόσο του Πέτρου το ενδιαφέρον μεγάλωνε. Σιγά-σιγά διαπίστωνε, πως την ίδια ιστορία την είχε ακούσει και από τη Μίνα, προσαρμοσμένη στο δικό της πρόσωπο.

Τότε ήταν που από το μυαλό του πέρασε η ιδέα, *πως η Μίνα πρέπει να είναι η χαμένη αδελφή της Τζένης*. Δεν την ρώτησε άλλες ερωτήσεις, για να μην προδώσει τις υπόνοιές του. Μέσα του όμως, ένιωθε μιά κρυφή χαρά, και ευχόταν, αυτά τα δύο κορίτσια να ήσαν οι δύο χαμένες δίδυμες αδελφές του Σόχο.

Χωρίς να το καταλάβουν, πέρασε η ώρα και τα ρολόγια τους έδειξαν μεσάνυχτα.

Ο Πέτρος έβγαλε το κινητό του τηλέφωνο και κάλεσε το ξενοδοχείο του. Του απάντησε ο νυχτερινός υπάλληλος και ο Πέτρος, αφού του δήλωσε ποιος είναι, τον ρώτησε αν έχουν διαθέσιμο ένα δίκλινο για μιά βραδιά.

«Κύριε Πέτρο, να κοιτάξω.. ένα λεπτό.. .. ναι κύριε Πέτρο, έχουμε ένα, αλλά είναι λίγο μικρό και η τουαλέτα είναι χωρίς μπανιέρα ή ντους. Έχει μόνο ένα νιπτήρα.»

«Δεν πειράζει, ετοίμασε το. Θα φέρω δύο φίλους μου μόνο γι' απόψε και στην ανάγκη θα χρησιμοποιήσουνε το δικό μου λουτρό.»

«Εντάξει κ. Πέτρο το κρατώ. Τι ώρα θα έρθετε;»

«Σε μισή ώρα περίπου.»

Τότε ο Πέτρος τους εξήγησε για το τηλεφώνημα και ότι την βραδιά εκείνη θα ήσαν φιλοξενούμενές του. Ακόμη, ότι η τουαλέτα του δωματίου δεν είχε ντους ή μπανιέρα αλλά αν είχαν ανάγκη να κάνουν ένα μπάνιο, θα μπορούσανε να χρησιμοποιήσουνε το δικό του λουτρό. Τα κορίτσια χάρηκαν. Δεν πίστευαν πως όλα θα τους έρχονταν τόσο βολικά. Τότε η Άντα σηκώθηκε και αφού έκανε ένα γύρο, τον έπιασε από πίσω αγκαλιά και αυθόρμητα τον φίλησε στο μάγουλο.

Η Τζένη γύρισε, τον κοίταξε με τρυφερότητα και του είπε:
«Εμένα, σε παρακαλώ, χρέωσέ με. Σου οφείλω ένα φιλί. Δεν θέλω να μυρίζω ψαρίλα όταν θα σε φιλήσω.»

«Μην ανησυχείς. Δεν σε χρεώνω τίποτε. Εδώ στην Ελλάδα, δεν χρεώνουμε τα φιλιά. Είναι.. δωρεάν.»

«Μπορεί, αλλά δεν τα ξεχνάτε..»

Ο Πέτρος ζήτησε το λογαριασμό και το αφεντικό μαζί με το λογαριασμό, έφερε ο ίδιος αχρέωτο, ένα πιάτο του φρούτου με μελοκάρυδο. Τα κορίτσια πέφτανε από έκπληξη σ' έκπληξη. Μετά από λίγο όλοι σκέφτηκαν πως για τώρα πια, ένα άνετο κρεβάτι θα ήταν ότι έπρεπε. Έτσι όλη η παρέα αγκαζέ, βάδισε προς το αυτοκίνητο και δεν τους πήρε πολλή ώρα να φτάσουν στο ξενοδοχείο. Το μικρό δωμάτιο, ήταν το ακραίο του ορόφου δίπλα σε αυτό του Πέτρου. Είχε και αυτό μπαλκόνι προς τη θάλασσα. Οι κοπέλες ήσαν ευχαριστημένες και λες από συνεννόηση, βρεθήκανε όλοι στα μπαλκόνια τους και στέλνανε φιλιά με τα χέρια. Στη συνέχεια, ο Πέτρος έβαλε τη πιτζάμα του και βγήκε πάλι στο μπαλκόνι, μ' ένα ποτήρι νερό. Ξαφνικά, από το διπλανό μπαλκόνι, άκουσε μία σιγανή φωνή να τον καλεί με το όνομά του και να ρωτά αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το λουτρό του. Ήταν η Άντα.

«Ναι κορίτσι μου, μπορείς να έρθεις.»

Ο Πέτρος σηκώθηκε και αφού άνοιξε την πόρτα, ξαναγύρισε στην καρέκλα του, στον εξώστη. Η Άντα ήρθε αθόρυβα και μπήκε στο λουτρό. Μετά από λίγο ο Πέτρος άκουγε τον θόρυβο του νερού να τρέχει άφθονο στην μπανιέρα.

Πέρασαν είκοσι λεπτά περίπου και η Άντα αφού τελείωσε,

ήρθε στο μπαλκόνι, τον ευχαρίστησε, του έδωσε το *"φιλί της καληνύχτας"* κι έφυγε. Η ίδια διαδικασία επανελήφθη και με την Τζένη, μόνο που αυτή αργούσε στο λουτρό και ο Πέτρος βαρέθηκε να κάθεται στον εξώστη. Έτσι γύρισε στο κρεβάτι του και ξάπλωσε. Η Τζένη είχε κλείσει τα νερά τώρα και ασχολείτο με το στέγνωμα των μαλλιών της. Σαν βγήκε από το λουτρό, είδε τον Πέτρο στο κρεβάτι του με κολλημένο το βλέμμα στο ταβάνι. Ήρθε από πάνω του, τον κοίταξε και χαμογελώντας του με σημασία, του είπε ήρεμα.

«Έχω κάποιο χρέος.. μπορώ να το εξοφλήσω;»

.. και χωρίς να περιμένει αντίδραση ή κάποια απάντηση του Πέτρου, κάθισε στο πλάι του κρεβατιού κοιτάζοντάς τον στα μάτια και του χάιδεψε το στέρνο.

Ο Πέτρος της έπιασε το χέρι με την παλάμη του και με τρυφερότητα και ηρεμία της είπε:

«Τζένη, είσαι ένα αληθινά ωραίο κι ελκυστικό κορίτσι, μα θέλω να με πιστέψεις. Δεν μου οφείλεις τίποτε. Ακόμη δεν είσαι υποχρεωμένη να κάνεις κάτι μαζί μου.»

Ενοχλημένη τότε αυτή του απάντησε δίχως να δείξει αν πειράχτηκε.

«Γιατί το κάνεις αυτό, από εγωισμό ή υποκρισία; Στην ταβέρνα, άφησες να καταλάβω ότι σου αρέσω.»

«Τζένη, ανάμεσα στον εγωισμό και την υποκρισία, όπως είπες, υπάρχει η αξιοπρέπεια. Ακόμη, μην ανησυχείς μήπως δεν μου αρέσεις. Μου αρέσεις πάρα πολύ και σε ποθώ ακόμη περισσότερο. Θα ήμουν ψεύτης αν δεν το δεχόμουν αυτό, αλλά μπροστά στον πόθο και την σαγήνη που μου εμπνέεις, εγώ βλέπω την σύνεση. *Τζένη, αγαπώ την αδελφή σου τη Μίνα και δεν μπορώ να κάνω κάτι μαζί σου.. κωλύομαι.*»

«Πέτρο τι είναι αυτά που λες; Ποία αδελφή μου; Αυτή έχω να την ιδώ είκοσι τρία χρόνια.»

«Η Μίνα πρέπει να είναι αδελφή σου. Και οι δύο μου έχετε πει την ίδια ιστορία. Για παιδικά χρόνια με μία δίδυμη αδελφή που χάθηκε, για παιχνίδια στην πλατεία του Σόχο, για ένα πατέρα αλκοολικό που τον μαζεύατε από τις παμπς της Γκρικ στριτ και για την ελληνική σας καταγωγή. Ένα πράγμα μένει να ξεκαθαρίσω. Το επώνυμο. Ποίο είναι το επώνυμο σου;»

«Μόρισον...»

«Τζένη, το Μόρισον.. είναι το επώνυμο του Αμερικανού συζύγου σου. Εγώ θέλω το επώνυμο του πατέρα σου.»

«Ο πατέρας μου ..λεγόταν Ιορδάνογλου.»

«Το βλέπεις; Έχετε το ίδιο επώνυμο με την Μίνα.»

«Πέτρο, αυτή λέγεται Τζόρνταν.»

«Ακριβώς. Το Ιορδάνογλου.. ήτανε μεγάλο, το έκοψε και κράτησε το πρώτο κομμάτι, το *Ιορδαν*, που στ' αγγλικά το προφέρετε Τζόρνταν.»

«Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Βλέπεις, μόνο δύο ημέρες έμεινα με την Μίνα και δεν έτυχε να μιλήσουμε για οικογενειακά μας θέματα. Θα το εξετάσω, αλλά κι έτσι να είναι, δεν βλέπω γιατί

δεν μπορούμε 'μείς οι δύο να είμαστε καλοί φίλοι και να εκδηλώνουμε αυτή τη φιλία με τρυφερότητα. Πέτρο, είμαστε ανθρώπινα πλάσματα με αδυναμίες. Στο βάθος όλων των πράξεών μας, εκείνο που θα μείνει, είναι ο έρωτας.»

«Τζένη, σε κοιτάζω και βλέπω τη Μίνα. Πως θα μπορέσω να κάνω έρωτα μαζί σου, χωρίς να φαντάζομαι πως είμαι με τη Μίνα; Δεν θα σ' ενοχλεί αυτό;»

«Όχι, δεν θα μ' ενοχλεί. Γιατί να μ' ενοχλήσει, αφού εγώ θα είμαι στην αγκαλιά σου; Αφού εγώ θα σου δίνω κι εγώ η ίδια θα εισπράττω;»

Και χωρίς να περιμένει απάντηση, έσκυψε πάνω του και αναζήτησε τα χείλη του. Τον φίλησε με πάθος και τον έφερε σε δύσκολη θέση. Τον έκανε να ξεπεράσει τους δισταγμούς του και μετά από λίγη ώρα χαίρονταν ένα έρωτα που και οι δύο τους τον ήθελαν και τον περίμεναν. Η Τζένη, ξεπέρασε την αδελφή της λόγω πείρας. Ο Πέτρος δεν ήταν υπερβολικός όταν της είπε πως θα σκέπτεται τη Μίνα. Η Μίνα δεν έφυγε από το μυαλό του μέχρι που τον πήρε ο ύπνος και κοιμήθηκε.

Ο θόρυβος του δρόμου, ανάγκασε τον Πέτρο να ξυπνήσει. Η ακαταστασία του κρεβατιού, του θύμιζε τα χτεσινοβραδινά γεγονότα. Ούτε κατάλαβε πότε είχε φύγει η Τζένη.

"Ο στρατηγός θα με περιμένει.." ...σκέφτηκε. Σηκώθηκε και πήγε κι άνοιξε τη μπαλκονόπορτα. Και τότε είδε τη Τζένη και την Άντα να κάνουν βόλτα στην προκυμαία και να χαίρονται τον πρωινό ήλιο. Τους φώναξε και αυτές σαν τον άκουσαν, τον χαιρέτησαν και του στείλανε φιλία. *Succubi..* σκέφτηκε.

Ετοιμάστηκε και κατέβηκε στην σάλα για πρόγευμα κι εκεί βρήκε το στρατηγό να τον περιμένει διαβάζοντας εφημερίδα. Κάθισε μαζί του κι έκανε νεύμα στο σερβιτόρο. Τότε αυτός κατάλαβε και αμέσως έφερε το πρόγευμά του. Ο Πέτρος τον ρώτησε, αν οι κοπέλες του δωματίου 225 πήραν πρόγευμα.

«Ναι κύριε Πέτρο, πήραν.»

«Ωραία. Όλα τα έξοδα του 225, να τα χρεώσεις στο 224..»

«Μάλιστα κύριε Πέτρο.»

«Τι κοπέλες είναι αυτές πάλι;» ..τον ρώτησε ο στρατηγός.

«Αγγλίδες τουρίστριες, που εργάζονται στο μουσείο του Λονδίνου. Ήλθαν από την Κρήτη χτες το βράδυ. Τις έστειλε η Μίνα να τις πάω στο πυργόσπιτο. Σκέφτηκε να τους αναθέσει τη συντήρηση των κάδρων της γερόντισσας.»

«Και τώρα τι κάνουν εδώ;»

«Εμένα περιμένουν. Ίσως τις πάω να δούνε και το κάστρο. Μετά θα μείνουν εκεί. Τώρα που θα βγούμε θα τις γνωρίσεις.»

Πήγαν στη *ρεσεψιόν* και ο Πέτρος άφησε το κλειδί.

Η κοπέλα κρεμώντας το κλειδί, βρήκε στη θυρίδα του ένα γράμμα και του το έδωσε. Αυτός το πήρε και το έβαλε στο χαρτοφύλακά του για να το δει σε πιο κατάλληλη στιγμή. «Εντάξει Γιώργο. Μπορούμε να πηγαίνουμε.»

Μόλις οι δύο άνδρες εμφανίστηκαν στην εξώθυρα του ξενοδοχείου, οι δύο νεαρές κυρίες τρέξαν κοντά τους και περιχαρείς φίλησαν με τη σειρά τον Πέτρο και χαιρέτησαν ευγενικά τον στρατηγό που τους ανταπέδωσε το χαιρετισμό.

Ο Πέτρος έκανε τις συστάσεις και ο στρατηγός ρώτησε:

«Πως σας φαίνεται η πόλη μας;»

«Ωραίο μέρος. Ότι χρειάζεται κανείς για μια ήρεμη ζωή..

Θα μπορούσα να μείνω για πάντα..» ..είπε η Τζένη.

Ο Πέτρος άνοιξε το πορτ-μπαγάζ της μερσεντές και τα κορίτσια βάλανε τα πράγματά τους και όλοι μαζί πήγανε στην οικοδομή όπου ο εργολάβος μαρμαράς τους περίμενε.

Ο Πέτρος ανέβηκε μαζί του στην οικοδομή για να του καθορίσει τις εργασίες, την ποιότητα των υλικών και κυρίως το χρόνο παράδοσης. Μετά φώναξε το Γιάννη.

«Γιάννη, το ερχόμενο Σάββατο πρέπει να έχεις τελειώσει, γιατί πρέπει να φύγω.»

«Θα προσπαθήσω αφεντικό. Φαίνεται η προσπάθειά μου για να τελειώνεις εδώ. Νομίζω, ήρθε ο καιρός να φύγεις.»

Τον άφησε και γύρισε στο δρόμο. Τα κορίτσια συζητούσαν πρόσχαρα με το στρατηγό και άκουγαν με πολύ ενδιαφέρον τα όσα τούς έλεγε για τον τόπο του.

Ο Πέτρος τους διέκοψε και υπενθύμισε στα κορίτσια πως έπρεπε να φύγουνε και γυρνώντας στον στρατηγό του είπε πως ο ξυλουργός άλλαξε το ραντεβού του για την επομένη.

«Μην ανησυχείς όμως. Αυτό μας εξυπηρετεί γιατί θέλω να παρευρίσκομαι όταν θα κρεμάει τα θυρόφυλλα.»

Η ώρα ήταν πια δέκα. Ρώτησε το στρατηγό αν ήθελε να πάει μαζί τους και τότε αυτός προφασιζόμενος κάποια εργασία, αρνήθηκε ευγενικά. Έτσι ο Πέτρος τον χαιρέτησε και παρέα με τις κοπέλες, έφυγε για το πυργόσπιτο.

Πριν από είκοσι περίπου ημέρες, μια Παρασκευή, έκανε την ίδια διαδρομή μόνος. Μα πόσο διαφορετικά ήσαν τότε όλα. Έβρεχε, θυμάται.. αλλά στην ψυχή του ένιωθε μια ηλιόλουστη

μέρα, γιατί θα συναντούσε τη Μίνα. Αυτή τη φορά, όλα είναι διαφορετικά. Κυρίως δεν είναι μόνος, μα αυτά τα κορίτσια, ύστερα από όλα τα χτεσινά, όσο καλά κι' αν του φέρθηκαν, τον αφήνουν αδιάφορο. Και η Τζένη ακόμη, που παρά την ομοιότητά της και τη φιλότιμη προσπάθειά της, δεν μπόρεσε χτες το βράδυ να φτάσει στο *σεξαπίλ* την Μίνα. Γύρισε και τις κοίταξε με τρυφερότητα. Είχαν βολευτεί και οι δύο στο μπροστινό κάθισμα και όταν τον είδαν να τους χαμογελά, κατάλαβαν πως κάτι του συμβαίνει. Ιδιαίτερα η Τζένη, που τόλμησε να τον ρωτήσει..

«Πέτρο, τι έχεις; Δεν μου φαίνεσαι στα κέφια σου.»

«Τζένη, τι κέφια μπορώ να έχω; Άλλωστε, είναι αδύνατο να δει κάποιος τον εαυτόν του. Πάντα χρειάζονται τα μάτια κάποιου άλλου. Αν εσύ δεν με βλέπεις καλά, φοβάμαι πως πράγματι, πρέπει να έχω κάτι.»

«Ακριβώς αυτό λέγω. Έχουμε μια ωραία ημέρα, έχεις ένα ωραίο αυτοκίνητο, μία ωραία παρέα και ζεις σε μια θαυμάσια χώρα. Ζήσε το εδώ και το σήμερα και άφησε το αύριο. Το αύριο είναι μια *σκατοϊδέα*, για να χάνουμε το σήμερα.»

Ο Πέτρος γύρισε και την κοίταξε χωρίς να της απαντήσει για να σχολιάσει τις τολμηρές της ιδέες. Αυτές τις σοφιστείες τις ήξερε και ο ίδιος, μα προτίμησε να μην απαντήσει. Συνήθως κάτι τέτοιες μωροφιλοσοφίες βολεύουν αυτόν που τις λέει. Της χαμογέλασε και ζήτησε συγγνώμη που είναι λίγο άκεφος και βιαστικός. Αυτό όμως που δεν έκανε ο Πέτρος, δεν το άφησε η Άντα να περάσει έτσι. Απάντησε στην Τζένη και μάλιστα σε ύφος έντονο.

«Τζένη, μιλάς μ' έναν τρόπο που αφήνεις την εντύπωση ότι η ζωή να σου χρωστάει και πρέπει εδώ και τώρα να σου το δώσει. Μα δεν είναι μόνο η καθημερινότητά μας εκείνο που πρέπει να μας απασχολεί. Είναι τόσα που μπορούμε να κάνουμε στο παρόν, χωρίς να διαγράφουμε το μέλλον. Αυτό που είπες για το αύριο, πως τάχα είναι μια σκατοϊδέα, στο καταλογίζω σαν λάθος και πρέπει να έχεις θράσος πολύ να το ισχυρίζεσαι. Μην προβάλλεις έτσι τα ελαττώματά σου.»

«Ξέρω ότι έχω ελαττώματα. Μα κι εσύ μην προσπαθείς τώρα να με κάνεις να τα μισήσω. Μέσα στα ελαττώματά μας υπάρχει η ανθρωπιά μας. Αν τα χάσουμε, θ' αγιάσουμε κι εγώ δεν θέλω ν' αγιάσω.»

Ο Πέτρος παραξενεύτηκε από αυτή την κόντρα και είδε ότι υπάρχουν πολλές διαφορές ανάμεσά τους. Δεν υπήρχε όμως και καμιά πρόθεση υποχωρητικότητας. Ούτε η μία, ούτε η άλλη υποχωρούσε. Θα ήθελε να μπει στην συζήτηση, μα τελικά, τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση, αποφάσισε να κρατηθεί έξω. Αυτό τον βοηθούσε στην οδήγηση, να οδηγεί πιο προσεκτικά και πιο γρήγορα. Τις άφησε να λογοφέρνουν και μόνο σαν μπήκανε στη Σπάρτη, τις διάκοψε και τους είπε μερικά πράγματα για την πόλη. Κυρίως τους επανέλαβε ότι του είχε πει η Μίνα. Τους εξήγησε, πως δεν θα σταματούσαν τώρα, αλλά μια άλλη ημέρα θα τις έβγαζε για ένα site-seeing.»

«Ο.Κ. Πέτρο, θα περιμένουμε.»

Φτάσανε στο χωματόδρομο και ο Πέτρος έκανε δεξιά. Οι βατουργιές ήταν γεμάτες μαύρες μούρες.

Οδήγησε τη μερσεντές δίπλα στην μοναχική ελιά της αυλής και άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Πίσω του, κάνανε το ίδιο οι κοπέλες. Η *Εκάτη*, το πιστό σκυλί της Τασώς, ή η ίδια η Τασώ, ήρθε και τριβόταν στα πόδια του από χαρά. Έβγαζε μικρές κραυγές για να εκδηλώσει τα φιλικά της αισθήματα.

Ο Πέτρος είχε να την δει από την περασμένη Τρίτη που ήρθε και της έβαλε φαγητό. Γονάτισε, και της χάδεψε το κεφάλι για κάμποσα λεπτά. Αναλογίστηκε πως την περασμένη και την πιο πίσω Δευτέρα, χάσανε τη ζωή τους οι γονείς της Κούλας. Κάθε Κυριακή δρούσε το σκυλί. Διάβολε.. πως μπορεί αυτό το συμπαθητικό ζώο, να είναι ένας κοινός δολοφόνος. Την ευχαρίστησε για την Κούλα και η σκύλα τον κοίταξε, γάβγισε δύο φορές και κούνησε την ουρά της. Σαν την άφησε, η *Εκάτη* έτρεξε προς την πόρτα του πυργόσπιτου. Ο Πέτρος όμως δεν είχε κλειδιά ν' ανοίξει. Τότε η Τζένη θυμήθηκε πως η Μίνα της έδωσε το κλειδί της πόρτας. Σαν άνοιξε η πόρτα, το σκυλί κατά τη συνήθειά του, όρμησε πρώτο και πήγε και κάθισε κάτω από το τραπέζι που ήταν κοντά στο παράθυρο. Τα δύο κορίτσια κάνανε το γύρο της αίθουσας, κοιτάζοντας τους πίνακες της γερόντισσας.

«Πέτρο, τι είναι εδώ που μας έφερες;»

«Το πυργόσπιτο της Μίνας είναι Τζένη. Εδώ είναι το μέρος που υπάρχουν οι πίνακες. Πάμε ν' αφήσουμε τα πράγματά σας να σας κάνω ένα σπιτίσιο καφέ και ύστερα θα πάμε για να ψωνίσουμε και να φάμε στο Μυστρά.»

*«Τζένη, σε κοιτάζω και βλέπω τη Μίνα. Πως θα μπορέσω να
κάνω έρωτα μαζί σου χωρίς να φαντάζομαι πως είμαι με τη
Μίνα; Δεν θα σ' ενοχλεί αυτό;»*

18. σκύλα και χάρυβδη.

*Το φθοροποιό εγώ, αγέρωχο στο θρόνο
του, ορίζει τις τύχες των πολλών.
Η Σκύλα και η Χάρυβδη δρέπουν τους
καρπούς του.*

Άγνωστος ποιητής

Ση στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο που ήταν κοντά στο τζάκι. Παραξενεμένος ο Πέτρος πλησίασε και πριν σηκώσει το ακουστικό, αναρωτήθηκε πως χτύπησε ένα τηλέφωνο που πριν από τρεις εβδομάδες δεν λειτουργούσε. Τελικά σήκωσε το ακουστικό και είπε το τυπικό εμπρός.

"Πέτρο εσύ είσαι;"

«Ναι.. Μίνα.. που είσαι;»

"Στη Κρήτη είμαι Πέτρο. Στο Κίσσαμο εκεί που με άφησες και ας πούμε ότι είμαι καλά. Οι κοπέλες είναι κεί μαζί σου;"

«Ναι.. εδώ είναι. Μόλις ήρθαμε. Χτες αργήσαμε στο Γύθειο και δεν ήθελα να τις φέρω εδώ νύχτα. Θα τρώμαζαν. Μα πως απάντησε αυτό το τηλέφωνο; Λειτουργεί τώρα;»

"Πέτρο το τηλέφωνο πάντα λειτουργούσε. Έχει σύνδεση για να δέχεται μόνο κλήσεις, χωρίς να καλεί."

«Τους είπες πως μπορούν να μείνουν στο πυργόσπιτο;»

"Ναι Πέτρο, τους το είπα. Μου έχουν δώσει τα στοιχεία τους και τηλεφώνησα σήμερα το πρωί στο μουσείο του Λονδίνου και διαπίστωσα πως πράγματι η Τζένη και η Άντα εργάζονται 'κεί σαν συντηρήτριες έργων τέχνης.. Έτσι τις θεωρώ αξιόπιστες.»

«Καλά Μίνα.. πως είσαι 'σύ; Πρόσεχε σε παρακαλώ τον εαυτό σου. Είσαι μόνη σου πάλι, μα μην ξεχνάς, ότι είσαι

δυνατή. Σ' έπαιρνα στο κινητό σου αλλά δεν απαντούσε.»

"Πέτρο άλλαξα πάλι την κάρτα στο κινητό μου. Θα σε παίρνω εγώ, όταν θα χρειάζομαι κάτι. Άκουσέ με τώρα, σε παρακαλώ. Στο συρτάρι του γραφείου μου θα βρεις τα κλειδιά μου. Να κλειδώσεις το γραφείο και την κάμαρα μου, αυτή που μέναμε εμείς, κι αν τελικά τα δύο κορίτσια αποφασίσουνε να μείνουν, ας χρησιμοποιήσουν τα άλλα δωμάτια."

«Ναι, Μίνα.. μείνε ήσυχη.. καληνύχτα.. κι εγώ σ' αγαπώ.»

Ο Πέτρος ακούμπησε εξουθενωμένος το ακουστικό στη συσκευή. Δεν περίμενε ποτέ πως θα μιλούσε με τη Μίνα.

Οι δύο κοπέλες, δεν καταλάβαιναν τίποτε από ότι λεγόταν. Όταν όμως είδαν πόσο μεγάλη αλλαγή επήλθε στη φωνή και στη συμπεριφορά του Πέτρου, τότε εννόησαν πόσο πολύ τον επηρέαζε η Μίνα, ακόμη και από μακριά.

Ανήσυχες αναρωτηθήκανε.. *Τι τάχα οδηγίες να του έδωσε να φροντίσει. Ασφαλώς αυτές θα ήσαν το θέμα της συνδιάλεξης.*

Η Τζένη τον πλησίασε και στάθηκε μπροστά του. Ο Πέτρος την κοίταξε απορημένος για το τι τάχα να ήθελε..

«Πέτρο, θα μείνεις απόψε μαζί μας;»

«Τζένη.. πρέπει να φύγω απόψε..»

Τον πλησίασε ακόμη, μέχρι που τον άγγισε και με φανερή ανησυχία, αλλά με όση γλυκύτητα μπορούσε να την οπλίσει η γυναικεία της υποκριτική ικανότητα..

«Ξέρει η Μίνα αυτά που υπόθεσες, για την δήθεν συγγένεια που έχω μαζί της;»

«Όχι.. δεν τα ξέρει. Αυτά όλα είναι δικές μου σκέψεις.»

«Πέτρο, μετά το τηλεφώνημα άλλαξες, συμβαίνει κάτι;»

«Όχι Μίνα.. συγνώμη Τζένη ήθελα να πω. Βλέπεις είσαστε ίδιες να πάρει ο διάβολος.. εννοώ στην όψη.»

Τον κοίταξε λοξά μ' ένα βλέμμα όλο προσμονή και γλυκιά ελπίδα, τον ξαναρώτησε:

«Και στο κρεβάτι;»

«Άφησέ το αυτό Τζένη. Εκεί κάθε άνθρωπος έχει το δικό του αποτύπωμα. Εγώ δεν το συγκρίνω αυτό.. Ρίχτε μια ματιά στους πίνακες μέχρι να κάνω τους καφέδες.»

Στη συνέχεια, φέρνοντας τον δίσκο με τους καφέδες, πήγε και κάθισε στο τραπέζι που από κάτω ήταν διπλωμένη η σκύλα και συνέχισε..

«..Λοιπόν, αν βολεύσαστε εδώ, μπορείτε να μείνετε. Θα χρησιμοποιείτε την κουζίνα, ένα υπνοδωμάτιο κι ένα μπάνιο που θα σας δείξω. Τίποτε από τ' άλλα πράγματα του σπιτιού δεν θα πειράξετε. Το τηλέφωνο λειτουργεί μόνο για να δέχεστε τηλεφωνήματα. Σε πολύ κοντινή απόσταση, είναι το χωριό Παρόρι που θα πάμε σε λίγο. Μπορείτε να πηγαίνετε με τα πόδια και να εφοδιάξετε με ότι χρειάζεστε. Υπάρχει εκεί και τηλέφωνο. Εγώ θα σας παίρνω καθημερινά και ότι θέλετε μπορείτε να μου λέτε να σας το φέρνω.. Ερωτήσεις;»

«Πέτρο, τα είπες όλα, σαν ενημέρωση πριν από τη μάχη. Μετά απ' όλ' αυτά, τι ερωτήσεις να έχουμε. Είμαστε κάτι περισσότερο από ευχαριστημένες. Ούτε περιμέναμε μία τέτοια τύχη. Ένα ολόκληρο πυργόσπιτο στη διάθεσή μας, κάτω από τη σκιά του Μυστρά. Δεν μπορώ να σκεφτώ, τι πιο πολύ θα μπορούσαμε να ζητήσουμε.»

Και οι δύο τρέξανε και τον αγκάλιασαν και τον φιλούσαν. Ο Πέτρος ένιωσε αμήχανος. Τis απώθησε ευγενικά και τούς είπε: "o.k. o.k. Take it easy!".²⁰ Πάμε να σας δείξω τους χώρους. Άρχισαν από τη κουζίνα και συνέχισαν στον α' όροφο. Εδώ δεν θα έχετε να κάνετε τίποτε. Είναι το γραφείο και η κάμαρα της Μίνας και θα τα κλειδώσω. Θυμήθηκε να πάρει τα κλειδιά από το συρτάρι του γραφείου. Στο β' όροφο τους έδειξε τα δύο δωμάτια και το λουτρό που μπορούσαν να χρησιμοποιούν.

Τα δύο κορίτσια φαινόntonουσαν ενθουσιασμένα. Ο Πέτρος με τη σειρά του, σκεπτόταν πως όλα τούτα τα περίεργα δεν περιλαμβάνονταν στις οικοδομικές εργασίες του στρατηγού, που ανέλαβε να εκτελέσει. Σαν ήρθε για πρώτη φορά στο πυργόσπιτο, δεν περίμενε να του συμβούν τόσα πολλά. Τότε, έζησε δω και πέρασε στιγμές αξέχαστες, με μιά γυναίκα που τον γέμιζε και τον αναστάτωνε με την αλλόκοτη ζωή της.

Ο Πέτρος τις παρέσυρε πάλι στο καθιστικό. Σαν τους είδε η σκύλα τους γάβγισε από τη θέση που καθόταν και ο Πέτρος αναγκάστηκε να πάει κοντά της και να την ηρεμήσει. Μετά τις ρώτησε τι σκέπτονται να κάνουν. Η Τζένη μίλησε πρώτη:»

«Θα μείνουμε Πέτρο. Κι εδώ πρέπει να σε ευχαριστήσουμε και σένα και τη Μίνα, που μας δίνετε αυτή την ευκαιρία.»

Τα ίδια περίπου είπε και η Άντα, αλλά πιο επιφυλακτική για το αν θα έπρεπε να δεχθούν αυτή την εργασία. Τα έλεγε όλα μισά, έτσι που ο Πέτρος απόρησε. Στο τέλος πρόσθεσε.

«Πέτρο, αυτός ο πύργος είναι μεγάλος για να μείνουμε μόνες. Με τρομάζει και η σκέψη ακόμη.»

²⁰ *Εντάξει, εντάξει.. Όχι υπερβολές*

«Δεν θα είσαστε μόνες σας. Θα είναι η Εκάτη μαζί σας.» Τότε συνέβη και άλλο γεγονός που πρόσεξε ο Πέτρος. Η σκύλα σαν άκουσε τ' όνομά της, άφησε τη θέση της και πήγε κοντά στην Άντα κουνώντας την ουρά της. Μετά σήκωσε το κεφάλι της και το ακούμπησε στο μηρό της περιμένοντας κάποιο χάδι. Και σαν η Άντα τη χάιδεψε με το δεξί της χέρι, η σκύλα έμεινε κοντά της, κοιτάζοντάς την.

Πριν φύγουν για το χωριό, ο Πέτρος πέρασε στο κινητό του τον αριθμό του τηλεφώνου του πυργόσπιτου, για να μπορεί να καλεί τα κορίτσια. Μετά από λίγο και οι τρεις στο μπροστινό κάθισμα της μερσεντές, πήρανε το δρόμο για το κοντινό Παρόρι. Ένα μικρό όμορφο χωριό στους πρόποδες του Ταΰγετου. Ο Πέτρος σταμάτησε έξω από ένα μαγαζί, με μεγάλη αυλή μπροστά και στρωμένα τραπέζια με άσπρα τραπεζομάντιλα. Ήταν ένα από αυτά τα μαγαζιά που ήταν λίγα απ' όλα. Μπακάλικο και εστιατόριο μαζί. Πρότεινε να φάνε κεί. Οι κοπέλες είχαν αντίθετη γνώμη.

«Πέτρο, στο ξενοδοχείο είχαμε ένα πλούσιο πρόγευμα και αληθινά, δεν νιώθουμε κανένα αίσθημα πείνας. Προτείνουμε να πάμε πρώτα στο κάστρο και μετά να έρθουμε για φαγητό και να κάνουμε και μερικά ψώνια.»

..είπε η Άντα και στη συνέχεια συμφώνησε και η Τζένη.

«Εντάξει. Πάμε πρώτα στο κάστρο.»

Ο Πέτρος συνέχισε το οδήγημα και εξηγούσε τώρα με τη σειρά του, στις κοπέλες, όσα τόσο πετυχημένα του είχε περιγράψει η Μίνα. Αυτό του ήταν τόσο οδυνηρό. Χωρίς να το θέλει, την ένιωθε δίπλα του. Μιά φορά, φίλησε τη Τζένη

και όταν είδε ότι δεν ήταν η Μίνα, της ζήτησε συγγνώμη.

Η Τζένη είχε καταλάβει τι του συνέβαινε και δεν ένιωθε πια καμία έκπληξη. Ούτε και όταν την έσυρε προς το μέρος του και τη φίλησε. Γύρισε μόνο και στοργικά του είπε:

«Εντάξει Πέτρο. Μπορείς να με φιλάς όποτε θέλεις και να σκέπτεσαι οποιοδήποτε κορίτσι επιθυμείς.»

«Τζένη.. με συγχωρείς. Ίσως να με καταλαβαίνεις.»

«Σε καταλαβαίνω και δεν σε παρεξηγώ. Δείξε μου το μέρος που είχατε βγάλει εκείνη τη φωτογραφία με τη Μίνα.»

«Είναι λίγο πιο πάνω. Θύμισέ το μου πάλι.»

Συνέχιζαν να ανεβαίνουν προς τις εκκλησιές και δεν χρειάστηκε η Τζένη να του το θυμίσει. Θυμήθηκε ο ίδιος το μέρος, εκεί που ο αμερικανός τουρίστας του είχε πάρει τη φωτογραφία με την Polaroid. Της το έδειξε. Τότε αυτή ήρθε κοντά του, έβγαλε από την τσάντα της τη φωτογραφία και την εξέτασε. Πράγματι το τοπίο ήταν αυτό που απεικόνιζε η φωτογραφία.

Φώναξε την Άντα, της έδωσε τη δική της μηχανή, της έδειξε τη φωτογραφία και κάτι της ζήτησε. Στη συνέχεια πήρε τον Πέτρο από το χέρι και τον έφερε στο σημείο που κρατούσε τη Μίνα αγκαλιά και τη φιλούσε. Μετά του εξήγησε πως θέλει να βγάλουν και μαζί μια ίδια φωτογραφία. Ο Πέτρος την κοίταξε για λίγο με περιέργεια και απορία. Στη συνέχεια χωρίς να της απαντήσει πήγε κοντά της χαμογελώντας. Του φάνηκε αστεία η απαίτηση, αλλά του θύμιζε πως δεν της είχε πάρει τη δική του φωτογραφία. Σκέφτηκε πως θα ήταν μια καλή ευκαιρία να της την ζητήσει τώρα..

«Ο.Κ. Θα μου δώσεις όμως πίσω τη δική μου φωτογραφία, αφού τώρα θα έχεις μία δική σου.»

Πράγματι, του την επέστρεψε, ήταν όμως φανερό πως το έκανε με μεγάλη δυσaráσκεια. Ήθελε πολύ να την κρατήσει για να έχει τη φωτογραφία της αδελφής της.. σκέφτηκε. Στη συνέχεια, ο Πέτρος την πήρε αγκαλιά, όπως ακριβώς και τη Μίνα και άρχισε να την φιλά. Στην αρχή σκέφτηκε πως το φιλί θα εξυπηρετούσε το τράβηγμα της φωτογραφίας, μα αυτό που του συνέβη ήταν κάτι απίθανο. Δεν έβλεπε μπροστά του την Τζένη. Ήταν η Μίνα αυτή που αγκάλιαζε και φιλούσε. Και τότε τα φιλιά του γίνανε δυνατά, παθιασμένα, παράφορα, φλογερά. Έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να της λέει λόγια αγάπης και πάθους. Την στιγμή εκείνη δεν ήταν η Τζένη αυτή που κρατούσε αγκαλιά. Τη Μίνα είχε, ολοζώντανη.

Η Άντα με τη μηχανή της Τζένης, τους τραβούσε στάσεις αδιάκοπα και δεν μπορούσε να καταλάβει τι τις ήθελε η Τζένη τόσες πόζες. Τράβηξε μέχρι που το φιλμ ήρθε στο τέλος του.

«Ο.Κ. Τζένη, τελείωσε το φιλμ. Δεν τραβώ πια.»

Κανείς όμως, δεν την πρόσεξε. Οι δύο άλλοι πετούσαν στον έβδομο ουρανό. Σφιχταγκαλιασμένοι συνέχισαν να φιλιούνται μέχρι που η Άντα αποφάσισε να βάλει τέρμα σε αυτή την απαράδεκτη κατάσταση.

«Νομίζω πως είμαστε παρέα. Αν δεν έχετε την ίδια γνώμη λυπάμαι, αλλά θα αναγκαστώ να φύγω.»

Τότε κατάλαβαν. Ο Πέτρος επανήλθε στη γη. Το ίδιο και η Τζένη. Και οι δύο τότε βαλθήκανε να ζητούν συγνώμη και να υπόσχονται πως δεν θα ξανασυμβεί. Η Τζένη πήρε τη μηχανή

της και πήγε σε ένα κοντινό παγκάκι, που είχε αφήσει την τσάντα της για ν' αλλάξει φιλμ. Ο Πέτρος έμεινε κοντά στην Άντα και σε φιλικό τόνο ξαναζήτησε συγνώμη και της είπε πως δεν ήθελε να την προσβάλει.

«Άντα, θέλω να με καταλάβεις. Ήταν κάτι που με ξεγέλασε και μένα. Φανταζόμουν πως φιλούσα την Μίνα. Βλέπεις, όλα μου είναι τόσο πρόσφατα και η Τζένη είναι ίδια.»

«Σε καταλαβαίνω. Δεν τα βάζω με σένα. Πίστεψέ με. Πως μπορώ να έχω παράπονο από σένα που κάνεις τόσα για μας. Και ο χρόνος που διαθέτεις, σου είναι πολύτιμος. Με την φίλη μου τα βάζω και με αυτή είμαι οργισμένη. Το βλέπω που σου ρίχνεται. Τυφλή δεν είμαι. *Αλλά πρόσεχέ την.*»

«Τι να προσέχω Άντα;»

«Τίποτε και όλα. Πρόσεχέ την, γιατί είναι πολύ περίεργη..»

«Τι εννοείς περίεργη;»

«Εννοώ ψεύτρα και αριβίστρια.. θα με θυμηθείς..»

Ήθελε να πει κι άλλα, αλλά η Τζένη είχε τελειώσει με την μηχανή της και τους πλησίαζε. Δεν είπαν τίποτε μεταξύ τους και μόνο ο Πέτρος τις παρακίνησε να συνεχίσουν προς τις εκκλησιές. Η Άντα πολύ δυσαρεστημένη ακόμη, ζήτησε να ξαναγυρίσουν στο κατάστημα για φαγητό και για ψώνια και την καστροπολιτεία θα είχαν την ευκαιρία, σε τόσες ημέρες που θα ήσαν εδώ, να την εξερευνήσουν. Ούτε ο Πέτρος δεν μπόρεσε να της γυρίσει την γνώμη. Είχε μουλαρώσει.

«Εντάξει λοιπόν, γυρίζουμε. Ελπίζω μέχρι να φτάσουμε στο χωριό να έχουμε ηρεμήσει όλοι. Και τότε ασφαλώς θα τα πούμε καλύτερα. Πιστεύω να μην έχετε αντίρρηση.»

Γύρισαν στο μικρό κατάστημα και ο Πέτρος πήρε ένα χειράμαξο και διατρέχοντας τα ράφια έπαιρνε διάφορα εφόδια και γέμιζε το καρότσι. Πήρε απ' όλα που αυτός θεώρησε πως θα τους ήτανε απαραίτητα. Όσπρια, ζυμαρικά, κονσέρβες, αεριούχα ποτά, εμφιαλωμένα νερά, χαρτιά κουζίνας και τουαλέτας, σαπούνια, καθαριστικά και ακόμη σκυλοτροφές για την Εκάτη. Και όταν το καροτσάκι ξεχείλισε, τις ρώτησε αν νομίζουν πως θα χρειαστούν τίποτε άλλο. Και οι δύο εντυπωσιασμένες του απαντήσανε, πως δεν έμεινε και τίποτε που να μην το πάρουν.

«Τότε ας καθίσουμε για φαγητό.»

Εδώ, ανέκυψε νέα εμπλοκή. Οι δύο τους σιγομιλώντας αποφασίσανε να μην φάνε στο κατάστημα, αλλά να γυρίσουν στο πυργόσπιτο, να κάνουν κάτι και να φάνε όλοι μαζί εκεί.

Σαν το ανακοίνωσαν του Πέτρου, αυτός δεν φάνηκε να ενθουσιάζεται με την ιδέα. Είχε αρχίσει να βαριέται με όλα αυτά τα καμώματα και τώρα δεν έβλεπε τον τρόπο πως να τις ξεφορτωθεί. Πλήρωσε το μαγαζί και φύγανε.

Μετά από λίγο βρεθήκανε πάλι στο πυργόσπιτο και ο Πέτρος οδήγησε το αυτοκίνητο κοντά στην είσοδο και είπε στα κορίτσια να φέρνουν τις σακούλες στην κουζίνα. Εκεί αυτός θα τακτοποιεί τα πράγματα. Έτσι κι έγινε. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Εκάτη τους παρακολουθούσε. Σαν τελειώσανε, ο Πέτρος φώναξε την Άντα και της έδειξε πως να βάζει τροφή στο σκυλί. Το ζήτησε αυτό από την Άντα, γιατί είδε πως το ζώο της έδειξε ιδιαίτερη συμπάθεια.

Έκανε μια μακαρονάδα με τυρί, καμένη με βούτυρο και από

δύο αυγά μάτια, για τον καθ' έναν. Ακόμη μια χωριάτικη σαλάτα σε ξύλινη σκουτέλα για όλους και τους εξήγησε, πως θα τρώνε μέσα από τη σκουτέλα και οι τρεις και πως θα βουτάνε τη μπουκιά τους στη λαδιά της σαλάτας. Τα κορίτσια τον κοιτούσαν όσο ο Πέτρος έφτιαχνε όλα αυτά τα πράγματα και ένιωθαν χαρά και ικανοποίηση μέσα τους. Η Άντα είχε αρχίσει να μετανιώνει, για την στάση της στο Μυστρά. Είχε ελπίσει όμως, πως ο Πέτρος θα είχε καταλάβει την αιτία του θυμού της. Και η αιτία ήταν η Τζένη.

Σαν τελείωσαν με την παρασκευή των φαγητών, ο Πέτρος τους έδειξε που είναι τα σερβίτσια και τους είπε να στρώσουν ένα από τα μεγάλα τραπέζια και να φέρουν τα φαγητά. Ο ίδιος έφερε κρασοπότηρα κι ένα μπουκάλι κρασί.

Οι κοπέλες φαίνονταν πως απολάμβαναν την κάθε στιγμή. Αρχισαν να συνομιλούν πρόσχαρα και να διηγούνται και αυτές περιστατικά της ζωής τους. Σε μία στιγμή ο Πέτρος σηκώθηκε κοιτάζοντας το ρολόι του. Κόντευε έντεκα. Δεν ήθελε να τον βρουν τα μεσάνυχτα στο πυργόσπιτο.

«Εγώ πρέπει να φύγω, ελάτε να πάρετε τούς σάκους σας από το πορτ-μπαγάζ..»

«Πέτρο γιατί δεν μένεις απόψε δω, μαζί μας;»

..είπε η Άντα που σηκώθηκε κι αυτή και ήρθε δίπλα του..

«Θα το ήθελα, αλλά δεν θα είναι το καλύτερο για όλους.»

Κι έτσι που στάθηκε δίπλα του την πήρε αγκαλιά και τη φίλησε απαλά αλλά αισθαντικά στο στόμα. Μετά ψιθύρισε:

«Άντα, καταλαβαίνεις πως πρέπει να φύγω. Σε παρακαλώ όμως, μη μαλώσετε.. και φρόντιζε τον εαυτό σου, Ο. Κ.?»

«Ο.Κ. Don't worry.»²¹

Πιο δύσκολο ήταν με την Τζένη. Πιεστικά του ζήτησε να μείνει. Του παραπονέθηκε πως φεύγει σκόπιμα για να την αποφύγει επειδή του θύμιζε την Μίνα.

«Όχι Τζένη. Δεν είναι η Μίνα. Βλέπεις πως η Άντα ζηλεύει. Προσωπικά εσύ, με συγκινείς αφάνταστα. Είδες όμως τι έγινε επάνω στο κάστρο; Είσαστε και οι δύο τόσο ωραία κορίτσια, αλλά νομίζω πως υπάρχει πρόβλημα.»

«Καταλαβαίνω...»

Την έπιασε από το κεφάλι και μετά έχωσε τα δάχτυλά του στα ξανθά μαλλιά της, όπως ακριβώς έκανε και με τη Μίνα. Τους άφησε το τηλέφωνό του και ο Πέτρος έφυγε. Μπορούσε να μείνει. Ήθελε πολύ την παρέα τους, αλλά κατάλαβε πως γινόταν *το μήλο της έριδος*. Ο ίδιος δεν είχε πρόβλημα με τις γυναίκες. Στην ανάγκη, θα μπορούσε να τις ανεχθεί και τις δύο στο κρεβάτι του και να δείξει απεριόριστη υπομονή, αρκεί να τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους. Απεχθάνεται όμως τους γυναικοκαβγάδες.

Μπήκε στη μερσεντές, άφησε την αυλή και αργά κινήθηκε στο χωματόδρομο προς την δημοσιά, ακολουθούμενος από την Εκάτη. Και σαν τα πίσω φανάρια της μερσεντές χαθήκανε στο σκοτάδι, τα δύο κορίτσια πίστεψαν πια, πως τα πράγματα αλλάζανε γι' αυτές στ' αλήθεια και ότι από εδώ και πέρα, μόνες έπρεπε να λύνουν τα προβλήματά τους. Αυτό έκαναν μέχρι τώρα και στο Λονδίνο και κατορθώνανε να επιβιώνουν.

²¹ *"Εντάξει. Μην ανησυχείς."*

Εμφανίσιμες και οι δύο, προκαλούσαν το ενδιαφέρον των σερνικών στον κύκλο τους, που περιοριζότανε όμως σε κάποια πρόσκληση για θέατρο, η για ένα δείπνο σε κάποιο ελληνικό μαγαζί. Δεν άργησαν κάποιο βράδυ να γίνουν παρέα και να συνομιλούν με ένα ζευγάρι Ελλήνων στο γειτονικό τραπέζι που τους κάλεσε στην Ελλάδα. Ήταν από την Κρήτη κι έτσι προτίμησαν να έρθουν εδώ. Μα στάθηκαν άτυχες.. δεν τούς βρήκαν. Έλειπαν στο εξωτερικό. Τυχρές όμως στην ατυχία τους, γνώρισαν την Μίνα, που τους πρόσφερε φιλοξενία στη Μάνη και τους πρότεινε να συντηρήσουν τους πίνακες της θείας της, αν το επιθυμούσαν.

Αναθεώρησαν το πρόγραμμα και τα αρχικά σχέδιά τους. Τώρα έπρεπε να υπολογίζουν και την πιο μικρή δαπάνη τους. Η γνωριμία τους με τον Πέτρο ήταν κάτι αναπάντεχο. Τους ανέτρεψε το κουτσοoureμένο πρόγραμμά τους και τις γέμισε αισιοδοξία, ότι το ταξίδι τους δεν θα κατέληγε σε φιάσκο.

Όλα πήγαν καλά, μέχρι που σκαλώσανε στα αισθηματικά.

Η Τζένη ξανθιά, είχε μεγαλύτερη πέραση στην Ελλάδα. Όχι ότι η Άντα υστερούσε σε ομορφιά, τουναντίον.. και ομορφιά διέθετε και λογική και σύνεση. Αυτό όμως την έδειχνε να φαίνεται πιο συντηρητική. Έτσι η Τζένη είχε μεγαλύτερη επιτυχία. Φαίνεται πως το ποτήρι ξεχείλισε εδώ στο Μυστρά. Κανείς δεν έμαθε τι την πείραξε τόσο πολύ, ώστε να εκδηλωθεί αρνητικά. Σαν έφυγε ο Πέτρος, γυρίσανε μόνες στο καθιστικό και καθίσανε στο τραπέζι που φάγανε. Πέρασανε μερικά λεπτά σιωπής μέχρι ν' αρχίσει ο καυγάς. Τον άρχισε η Τζένη. Σκέφτηκε να βελτιώσει λίγο το χαλασμένο κλίμα, αλλά

απέτυχε. Η προσπάθειά της, όχι μόνο δεν είχε αποτέλεσμα, αλλά έκανε τα πράγματα χειρότερα.

«Άντα, κοίταξε.. αν κάπου έσφαλα ή έχεις την γνώμη ότι σε προσέβαλα, θέλω να σου πω, πως ήταν έξω από τις προθέσεις μου. Είμαστε φίλες και θέλω να παραμείνουμε φίλες, ιδίως σε αυτή την περίοδο που είμαστε μόνες σε μία ξένη χώρα. Με έχεις και σε έχω ανάγκη. Πρέπει να μείνουμε ενωμένες.»

«Συμφωνώ. Ωραία η θεωρία σου. Στην πράξη όμως, τι κάνεις; Ταιριάζουν τα έργα, με τα λόγια σου;»

«Πάνω σε ποίο θέμα εννοείς Άντα;»

«Τα βλέπεις; Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Στο θέμα του Πέτρου εννοώ. Από χθες, στην ταβέρνα του ρίχτηκες, με απόκλεισες και από την κουβέντα και τον γέμισες ψέματα, δίνοντάς του την εντύπωση πως η Μίνα είναι αδελφή σου. Του διηγήθηκες ότι μας είχε πει εκείνη στο καράβι χτες το πρωί, σαν ιστορία της ζωής σου. Και ο Πέτρος γνωρίζοντας την ιστορία της Μίνας, τώρα θα σε θεωρεί αδελφή της. Καλό το κόλπο σου, αλλά θα ήθελα να ξέρω που το πηγαίνεις. Ακόμη χτες το βράδυ πήγες δεύτερη για λουτρό κι έμεινες και κοιμήθηκες μαζί του. Και σήμερα στο κάστρο; Μ' έβαλες να σας τραβάω φωτογραφίες κι εσείς φιλιόσαστε περιπαθώς. Γιατί δεν είπες να βγάλεις και σε μένα μια φωτογραφία;»

«Άντα, νομίζω εδώ κάπου υπερβάλλεις. Στα αισθηματικά, δεν υπάρχουν συμφωνίες. Όποια πετύχει το στόχο. Με είδες να θυμώσω όταν σε φίλησε πριν φύγει στο στόμα; Και σένα σε θέλει. Το βλέπω, τυφλή δεν είμαι. Αν θα πηγαίνατε κι εσείς μαζί, νομίζεις πως εγώ θα θύμωνα; Ξέρεις..»

Πριν τελειώσει τη φράση της, χτύπησε το τηλέφωνο..

«Ποίος να είναι; Λες να είναι ο Πέτρος;»

«Δεν νομίζω. Ο Πέτρος μόλις έφυγε.»

«Τότε πρέπει να είναι η Μίνα από την Κρήτη.»

Η Τζένη είχε δίκιο. Μόλις σήκωσε το ακουστικό, άκουσε τη γνωστή φωνή της Μίνας να της μιλάει.

"Αλό Τζένη.. Τι κάνετε;"

«Είμαστε καλά. Προσπαθούμε να τακτοποιηθούμε. Βλέπεις το πυργόσπιτο είναι τεράστιο.»

"Νομίζω είσαι λίγο υπερβολική. Μου δίνεις τον Πέτρο;"

«Μίνα. Ο Πέτρος έχει φύγει πριν από ένα τέταρτο περίπου.»

"Καλά. Άφησε κάτι στο σπίτι, που δεν σας το εξήγησε;"

«Όχι ο Πέτρος μας ενημέρωσε για όλα. Φάγαμε εδώ μαζί και μετά έφυγε.»

"Τα κάδρα του τοίχου τα είδατε; Τι γνώμη έχεις;"

«Ναι τα είδαμε. Όλα έχουν μεγάλη ηλικία που δεν μπορώ να την προσδιορίσω. Θα έλεγα να αποφάσιζες, αφού είμαστε εδώ, να τους κάνουμε μια συντήρηση. Η εργασία θα πάρει πάνω από δύο μήνες. Αν θα μένουμε στο πυργόσπιτο, θα κάνουμε την εργασία δωρεάν, σε αντάλλαγμα της φιλοξενίας. Με αυτό το χρονοδιάγραμμα, πριν τελειώσουμε, ασφαλώς θα έχεις κι εσύ τον καιρό να γυρίσεις, να δεις και να παραλάβεις την εργασία τελειωμένη πριν φύγουμε.»

"Αν γίνει έτσι, μπορείτε ν' αρχίσετε λοιπόν. Δεν έχω τίποτε άλλο. Σας εύχομαι καλή διαμονή και καλή νύχτα."

«Καλή νύχτα Μίνα και να είσαι καλά.»

Μετά το τηλεφώνημα η Τζένη έτριψε τα χέρια της και

γυρνώντας στην Άντα της είπε χαμογελώντας.

«Όπως κατάλαβες, βγάλαμε λαγό..»

«Δεν καταλαβαίνω τι λαγό βγάλαμε. Εγώ δεν είπα λέξη. Βέβαια μιλούσες και για τις δύο, αλλά θα μπορούσες να ζητήσεις για λίγο συγνώμη και να πάρεις και τη δική μου γνώμη. Για εξήγησέ μου λοιπόν. Τι λαγό βγάλαμε;»

«Εξασφάλισα για δυόμισι μήνες, παραμονή στο πυργόσπιτο. Σε ανταπόδοση, θα συντηρήσουμε αυτά τα κάδρα του τοίχου. Νομίζω είναι επιτυχία. Δωρεάν παραμονή σ' έναν ορίτζιναλ μανιάτικο πύργο. Στο μεταξύ θα κοιτάζουμε και για το σχέδιό μας, εννοώ το γάμο για μόνιμη παραμονή.»

«Προς το παρόν, άσε μου το δικαίωμα να σκεφτώ την δική μου συμμετοχή στο λαγό και να σου απαντήσω αύριο. Από ότι είδα μέχρι τώρα, το σχέδιο το εφαρμόζεις μονόπλευρα.»

«Εντάξει Άντα, το έχεις το δικαίωμα να το σκεφτείς. Πάρε τώρα το σάκο σου και πάμε επάνω να τακτοποιηθούμε. Όσο για τη δουλειά, είτε με σένα μαζί είτε μόνη μου, εγώ θα την κάνω και τον Πέτρο ξέχασέ τον. Αγαπάει τη Μίνα.»

Πήραν τους σάκους και ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο του πύργου και έπιασαν από ένα δωμάτιο η κάθε μία.

Απέφυγαν ν' ανταλλάξουν άλλες κουβέντες γιατί και οι δύο καταλάβανε, πως δεν θα οδηγούσανε πουθενά. Τα γεγονότα ήσαν τόσο πρόσφατα και καμιά τους δεν φαινόταν πρόθυμη να τα ξεπεράσει και να φιλιώσουν.

Ο Πέτρος οδηγούσε αργά. Παρέκαμψε την Σπάρτη χωρίς να περάσει να δει την Κούλα. Κανονικά έπρεπε να το είχε

κάνει. Εχτές Δευτέρα, κήδεψε και την μητέρα της. Μέσα σε δέκα μέρες έχασε και τους δύο γονείς της. Ο ίδιος τώρα πια, είχε αποδεχτεί την δραστηριότητα της *Εκάτης* που με τον τελευταίο θάνατο, μάλλον θα ολοκλήρωσε τον κδικιωμό της.

Κοίταξε το ρολόι του. Κόντευαν μεσάνυχτα. Μετά από λίγο μπήκε στο Γύθειο. Έφτασε στο ξενοδοχείο και ανέβηκε στο δωμάτιό του. Άνοιξε τη μπαλκονόπορτα και βγήκε στον εξώστη. Το λιμάνι φωτισμένο ολόγυρα, έδινε μια περίεργη εικόνα καθώς το σπάθιζαν οι αντανακλάσεις από τα φώτα από τους φανοστάτες. Η κυκλοφορία σχεδόν είχε σταματήσει και αραιά μερικές παρέες, συνεχίζανε το ξενύχτι σιγομιλώντας στα τραπέζια της παραλίας. Το γνωστό ελληνικό χαζοξενύχτι. Κουτσομπολιό και τσιγάρο μέχρι το πρωί.

Άφησε τη μπαλκονόπορτα ανοιχτή κι έκανε ένα ντους. Μετά ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Δεν πρόλαβε να κλείσει τα μάτια του και το τηλέφωνο στο κομοδίνο χτύπησε σε χαμηλωμένο τόνο. Το είχε από καιρό χαμηλώσει για να μην τον τρομάζει το κουδούνισμά του. Ήταν η Μίνα.

«Νεράιδα μου, ακόμη ξύπνια είσαι; Μόλις γύρισα. Έκανα ένα ντους και τώρα έχω ξαπλώσει.»

"Εφαγες κάτι;"

«Ναι Μίνα. Έφαγα στο πυργόσπιτο. Έκανα παρέα στις δύο πατριώτισσές σου. Τους ψώνισα και τους μαγείρεψα για να μάθουν τα κατατόπια και μετά φάγαμε όλοι παρέα.»

"Λίγο πριν μίλησα με την Τζένη. Και μου είπε αυτά που μου λες κι εσύ τώρα. Ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό μου άσχημη ιδέα για σένα Πέτρο μου. Δεν σε ρώτησα.. πώς τις είδες;"

«Σε μισή μέρα δεν μπορείς να γνωρίσεις τους ανθρώπους. Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτές. Μόνο ότι ξέρω από σένα. Μακάρι να είναι καλές. Κατάλαβα όμως, πως δεν έχουν μεταξύ τους αγαθές σχέσεις.»

"Γιατί το λες αυτό;"

«Είναι διαφορετικοί χαρακτήρες και ζηλεύονται. Διαφωνούν σε όλα και απορώ πως βρίσκουν τρόπο να πορεύονται.»

"Θέμα τους. Η Τζένη νομίζω μου μοιάζει στην εμφάνιση. Της πήρα μερικές φωτογραφίες και βλέπω σ' αυτές τον εαυτό μου."

«Πράγματι σου μοιάζει σε πολλά. Δεν σου λέγω όμως τίποτε άλλο τώρα γι' αυτήν, πρέπει πρώτα να βεβαιωθώ.»

"Κοιμήθηκες μαζί της;"

«Μίνα σε παρακαλώ. Τι είναι αυτά που λες;»

"Σε πειράζω αγάπη μου. Άκουσέ με τώρα, η Τζένη μου ζήτησε σε ανταπόδοση της φιλοξενίας, να συντηρήσουν τους πίνακες τις θείας μου της Τασώς. Δεν ζητούν άλλη αμοιβή. Εσύ τι λες;"

«Τι να πω Μίνα; Σε αυτό εσύ αποφασίζεις. Τι τους είπες;»

"Τους είπα, αφού δεν θα πληρώσω, ας το κάνουν. Θα τους πάρει, κάπου δυόμισι μήνες. Μέχρι τότε, πιστεύω όλα να έχουν τακτοποιηθεί με μένα και να έχω γυρίσει στο πυργόσπιτο.»

«Καλά θα κάνεις Μίνα, γιατί εγώ σε μία εβδομάδα τελειώνω εδώ και θα φύγω για το Λουτράκι. Μόνο για έλεγχο θα μπορώ να κατεβώ και αυτό, μόνο εάν μου το ζητήσεις..»

«Εντάξει Πέτρο μου, αν χρειαστεί θα σου το ζητήσω. Καλή σου νύχτα αγάπη μου.»

Και το τηλέφωνο έκλεισε.. Κλείσανε και τα βλέφαρα του Πέτρου που τα βάραινε η ολόήμερη ταλαιπωρία.

Ξημέρωσε για καλά. Ο θόρυβος του δρόμου τον ξύπνησε. Το φως του ήλιου είχε μπει στο δωμάτιό του. Μετά από ένα τέταρτο, ήταν στην οικοδομή του στρατηγού. Ο στρατηγός δεν είχε κατεβεί ακόμη και ο Πέτρος ανέβηκε στο γιαπί. Ο μαρμαράς είχε ξεκινήσει και περνούσε τα κατωκάσια. Μετά από λίγο ήρθε και ο ξυλουργός.

Ο Πέτρος χάρηκε που παρά τη δική του αλλόκοτη ζωή, η δουλειά προχωρούσε χωρίς καμιά καθυστέρηση. Όπως να είχε το πράγμα, στο τέλος της εβδομάδας θα έφευγε. Το ένιωθε πια σαν ανάγκη να βρεθεί έξω από το βεληνεκές των πυρών της Μίνας, της Τζένης, της Κούλας και της Άντας. Όλοι έχουν τις δουλειές τους και αυτός τις δικές του. Καιρός είναι να γυρίσει στο Λουτράκι. Είχε δουλειές σ' εξέλιξη που τον περίμεναν.

Για όλες τις υπολειπόμενες εργασίες, δεν τον χρειαζόταν ο στρατηγός. Μπορούσε να τις επιβλέψει και μόνος, ή ακόμη σε κάποια ανάγκη να τον συμβουλευτεί και από το τηλέφωνο.

Σε αυτήν την εβδομάδα θα πήγαινε κάποια ημέρα, να δει μόνο την Κούλα. Τελικά η *Εκάτη*, του την είχε κάνει τη χάρη. Την είχε αφήσει έξω από τη λίστα του κδικιωμού της. Δεν μπορούσε να καταλάβει μόνο, γιατί η Εκάτη έδειξε εχθρική διάθεση για την Τζένη. Κατάλαβε την συγγένεια της Τζένης με την Μίνα; ή κάτι άλλο.

Άφησε τους καινούργιους μαστόρους να συνεχίσουν την δουλειά τους και κατέβηκε στον πρώτο όροφο.

Χτύπησε την πόρτα του στρατηγού. Του άνοιξε η Αμαλίτσα. εκδηλώνοντας τη χαρά της με ένα θερμό αγκάλιασμα.

«Κορώني μου, καιρό έχω να σε ιδώ. Τι κάνεις *του λόγου σου*

τόσες μέρες; Ξέχασες την πόρτα μας;»

«Όχι Αμαλίτσα. Δεν ξέχασα την πόρτα σας. Αλλά βλέπεις, η παροιμία λέει: "όπου αγαπάς, να μην συχνοπηγαίνεις." Κι εγώ σας αγαπώ και δεν θέλω να με βαρεθείτε.»

«Σε καλό σου κορώني μου, τι 'ναι αυτά που μολογάς; Κόπιασε μέσα να πάρεις ένα καφέ με το Γιώργο.»

Ο στρατηγός και ο Πέτρος είχαν τελειώσει τον καφέ τους και μιλούσαν για την δουλειά. Ο Πέτρος του εξήγησε πως όλα προχωρούσαν σύμφωνα με το αρχικό χρονοδιάγραμμα και δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχεί. Θα του ετοίμαζε μία λίστα με τις υπολειπόμενες εργασίες, και με αυτεπιστασία θα μπορούσε να τις τελειώσει μόνος του.

«Το Σάββατο ή την Κυριακή θα φύγω για το Λουτράκι. Αν με χρειαστείς για κάτι που μόνος σου δεν θα μπορείς να δώσεις λύση, μου τηλεφωνείς και κατεβαίνω.»

«Ελπίζω να μην σε χρειαστώ. Με τις δύο αγγλίδες τι έκανες; Τις τακτοποίησες;»

«Δεν σε εννοώ, μα τις τακτοποίησα μετά πολλών βασάνων.»

«Γιατί; Τι συνέβη;»

«Έχουν γυναικείες διαφωνίες. Μάλλον ζηλεύονται. Βλέπεις η ξανθιά αρέσει πιο πολύ και η φίλη της δεν της το συγχωρεί»

«Παρατήρησα πως μοιάζει πολύ της Μίνας.»

«Σαν δίδυμη.. αδελφή της.»

«Εννοείς τίποτε;»

«Ακριβώς. Θα σου πω κάτι που θα σε κάνει να χαρείς. Η Τζένη, η ξανθιά, είναι πράγματι δίδυμη αδελφή της Μίνας.»

«Πέτρο, συνεχίζεις να με εκπλήσσεις. Το ξέρει η Μίνα;»

«Όχι. Δεν της έχω πει τίποτε, γιατί αυτή την περίοδο είναι πολύ φορτισμένη και δεν ξέρω αν θα ωφελούσε να φορτωθεί με τις έννοιες και μιάς χαμένης αδελφής. Θα ιδώ πως θα τα πάνε με την εργασία που τούς ανέθεσε και τότε θα την προετοιμάσω και θα της το πω.»

«Νομίζω, είναι σωστή η σκέψη σου. Αυτό να κάνεις. Πηγες επάνω; Είδες τα καινούργια συνεργεία;»

«Ναι, τα είδα. Εκεί ήμουν πριν χτυπήσω εδώ. Νομίζω πως όλοι θέλουν να φανούν συνεπείς με τις προθεσμίες.»

«Εντάξει λοιπόν και μ' αυτούς. Εγώ θα πάω μέχρι το χωριό. Έχω δύο εργάτες εκεί και μου ξελαγκώνουν κάτι καινούργια λιόδενδρα που έχω βάλει. Θέλεις να έρθεις μαζί μου;»

«Όχι Γιώργο. Θέλω λίγο να ασχοληθώ με τα λογιστικά μου. Το πρόσφατο ταξίδι μου στην Κρήτη, μ' έφερε πίσω στους λογαριασμούς μου. Μια άλλη μέρα όμως πριν φύγω, θα την κάνουμε τη βόλτα.»

Χώρισαν και ο στρατηγός με το μικρό τζιπάκι του έφυγε για το Μαρούλι ενώ ο Πέτρος με τα πόδια έκανε προς το λιμάνι. Στο περίπτερο της πλατείας πήρε τις εφημερίδες που διάβαζε και κατευθύνθηκε στην παραλιακή καφετέρια του Δήμου.

Έξω όμως η μεσημεριάτικη κάψα ήταν αβάσταχτη και προτίμησε να καθίσει στο εσωτερικό της καφετέριας. Σαν τελείωσε με τις εφημερίδες σκέφτηκε πως θα είχε περάσει ο ταχυδρόμος από το ξενοδοχείο. Ίσως η Μίνα να του είχε γράψει. Κίνησε κατά κει και δεν έπεσε έξω. Είχε πράγματι ένα γράμμα της. Του είχε εσωκλείσει και φωτογραφίες από την

εκδρομή τους στην Πολυρρήνια και τη Φαλάσαρνα. Πήγε στο εστιατόριο που έτρωγε και μέχρι να τον σερβίρουν διάβασε:

Κίσσαμος 14-7-1986

Καλέ μου Πέτρο.

Φαίνεται πως η παρουσία σου εδώ, ανέστειλε την ικανότητά μου να εκτιμήσω πόσο άχαρη είναι η ζωή μου μακριά σου.

Θα σκεφτείς ίσως, πως αυτό είναι μια παιδιάστικη ιδέα και πως στην πραγματικότητα εκείνο που μου χρειάζεται είναι λίγη υπομονή. Με παρηγορεί όμως η σκέψη πως οι μέρες που μου απομένουν, θα περάσουν και δεν θα χρειαστεί να προσθέσω από εμπειρία, άλλη μία ..καλή ιδιότητα στον χαρακτήρα μου.

Αυτές τις λίγες ημέρες που έμεινες κοντά μου, έμαθα να μοιράζομαι μαζί σου, όλη την ταραχή και τις συγκινήσεις του έρωτα. Φοβάμαι πως αυτό που ζήσαμε, ήτανε μία παροδική χίμαιρα, που όμως δεν θέλω να διαλυθεί ποτέ. Δεν μετανιώνω που παραδόθηκα για δεύτερη φορά, σαν άπειρη μαθητριά σου σ' ένα άγνωστο αίσθημα, χωρίς να το καταπολεμήσω. Δεν σου το κρύβω, νιώθω απέραντη ευτυχία, γιατί αυτή η σχέση μαζί σου, μου χάρισε μία πρωτόγνωρη πληρότητα.

Βλέπω το καράβι σου ν' απομακρύνεται σιγά-σιγά. Μετά από λίγο, θα φαίνεται σαν ένα μικρό σημαδάκι στον ορίζοντα. Μου φαίνεται τόσο περίεργο να νιώθω, πως αυτός που μου έφερε την ευτυχία, χάνεται σαν όνειρο στον ορίζοντα. Τα βάνω με τον εαυτό μου και λυπάμαι αφάνταστα γιατί δεν έκανα όλα όσα θα μπορούσα, να σε κρατήσω κοντά μου.

Φεύγεις.. και νέφη μαύρης μοναξιάς άρχισαν να με τυλίγουν. Ξέρω ότι σε χάνω και πλέον το πέραςμα των χρόνων θ' αφήνει πάνω μου ορατά τα ίχνη του. Με παρηγορεί όμως η σκέψη, ότι μπορώ ν' αντισταθώ στον χρόνο καλλιεργώντας το πνεύμα μου. Ίσως έτσι, όσο η όψη θα γερνά, το πνεύμα ν' αποκαθιστά τη λάμψη της. Βλέπεις υπάρχουνε δύο ειδών γυναίκες. Αυτές που ξεχνούν και τρέχουν στην αγκαλιά ενός νέου εραστή κι αυτές που το σύνδρομο της Πηνελόπης, τις οπλίζει και περιμένουν.

Εγώ ανήκω στις δεύτερες και στα γράφω αυτά, για να σου πω, πως δεν θα κουραστώ να σε περιμένω όσο χρειαστεί. Μα αν σε χάσω, θα χαθώ κι εγώ καλέ μου. Καλό σου ταξίδι.

Σ' αγαπώ, η Μίνα σου.

Το γράμμα αυτό, τον προβληματίσε. Γιατί του το έγραψε τάχα; Αισθάνεται ανασφάλεια; Φοβάται για κάτι; Της έδωσε την εντύπωση ότι θα την εγκαταλείψει;

Τράβηξε κοντά του το φαγητό που ο σερβιτόρος είχε αφήσει παράμερα στο τραπέζι και άρχισε να τρώει.

*Π*αρασκευή μεσημέρι στην οικοδομή. Ο Πέτρος μαζί με τον στρατηγό παραλάβανε τα κουφώματα και παραγγείλανε τα κουζινοτούλαπα. Τα μαρμάρινα δάπεδα είχανε στρωθεί.

«Γιώργο, αυτή είναι η λίστα των υπολειπόμενων εργασιών.

Γι' αυτές, δεν χρειάζεται μηχανικός. Μπορείς κι εσύ να τις καταφέρεις με μια μικρή αυτεπιστασία. Όταν ήρθα, πίστευα πως θα έμενα εδώ για τουλάχιστον δύο μήνες. Δυστυχώς, κάτι έφταιξε. Μπορεί κι' εγώ. Νιώθω άσχημα πληγωμένος. Έχω

φορτωμένο το αυτοκίνητο. Θα κατεβώ να χαιρετήσω τις κοπέλες και μετά θα φύγω. Ελπίζω να μη με χρειαστείς.»

Το είπε και το έκανε. Μετά από τις ευχαριστίες και τα φιλήματα κοριτσιών ξεκίνησε για τη Σπάρτη και όσο πλησίαζε στη πόλη, τόσο πιο βασανιστικά τον απασχολούσε το ερώτημα αν θα πρέπει να πάει να δει τις Αγγλίδες και την Κούλα. Τελικά, δεν πήγε. Αποφάσισε να μείνει έξω από αυτό το τρελό παιχνίδι του έρωτα και του θανάτου.

Πέρασε τη Σπάρτη κι ένωσε ανακούφιση. Αυτό ήταν. Όχι πια άλλα succubi.. Με όλες αυτές τις βασανιστικές ιδέες να στριφογυρίζουν στο κεφάλι του, έφτασε στην Τρίπολη.

Η ώρα πια ήτανε δύο. Οδηγούσε πολύ αργά προσέχοντας να εντοπίσει κάποιο σνακ μπαρ για να πάρει κάτι. Μετά την κεντρική πλατεία στο δρόμο για την Κόρινθο, στη δεξιά πλευρά, δίπλα σ' ένα βενζινάδικο, βρήκε αυτό που ζητούσε. Σταμάτησε, φουλάρισε με βενζίνη το ρεζερβουάρ και δεν άργησε ν' απολαμβάνει στο μπαρ ένα καφέ και μία τυρόπιτα.

Ξαφνικά δεν πίστευε στα μάτια του. Μία κοπέλα μελαχρινή με σορτς και φορτωμένη με το σάκο της πλησίαζε πεζή προς το μπαρ. Ο Πέτρος έτριψε τα μάτια του, μήπως έβλεπε φάντασμα. Μα όχι!! Αυτή ήταν, η Άντα. Ζωντανή και όχι γέννημα της φαντασίας του. Δεν τον είδε, ούτε το αυτοκίνητό του πρόσεξε. Κατευθύνθηκε προς τον πάγκο του μπαρ, προφανώς να ζητήσει κάτι να φάει.

Ο Πέτρος την πλησίασε και από τα πίσω τη ρώτησε.

«Can I help you?»²²

²² "Μπορώ να σε βοηθήσω;"

Πέτρο, μάλωσα με την Τζένη

Κοίταξε ξαφνιασμένη και όταν είδε τον Πέτρο και τον αναγνώρισε.. αναφώνησε.
«Oh my God.. what a good luck..»²³ ..και ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

«Άντα τι κάνεις εδώ; Μη μου πεις πως έφυγες από το πυργόσπιτο;»

«Ναι Πέτρο, ένα λεπτό σε παρακαλώ, να πάρω την παραγγελία μου και θα έρθω στο τραπέζι σου.»

Ο Πέτρος πλήρωσε τον λογαριασμό της και την περίμενε. Στη συνέχεια κάθισαν και ο Πέτρος ανυπόμονος τη ρώτησε.

«Λοιπόν Άντα, πες μου τι έγινε; Γιατί είσαι δω;»

«Θα σου πω. Μην βιάζεσαι. Είναι πολλά.»

Ήπιε λίγη μπύρα από το ποτήρι της, δάγκωσε την τυρόπιτά της και συνέχισε.

«Πέτρο μάλωσα με την Τζένη κι έφυγα. Μου έλεγε κάτι τρελά και δεν την άντεξα.»

«Σαν τι σου έλεγε δηλαδή.»

«Να, ενώ ξέρω ότι δεν έχει αδελφή, ισχυρίζεται τώρα ότι η Μίνα είναι αδελφή της και ότι της χάρισε τους πίνακες και θα τους πάρει να φύγει. Μίλησαν οι δύο τους εχτές το πρωί για πολύ ώρα και νομίζω πως σ' εξέθεσε κι' εσένα..»

²³ "Ω! Θεέ μου .. τι καλή τύχη .."

«Δηλαδή;»

«Της είπε ότι κοιμηθήκατε μαζί, το βράδυ της Δευτέρας στο ξενοδοχείο του Γυθείου που μας φιλοξένησες..»

«Καλά, τόσο αφελής είναι;»

«Δεν σου είπα να την προσέχεις; Όλη η ιστορία που σου διηγήθηκε είναι ψεύτικη. Δεν έχει καμία αδελφή. Ιδιοποιήθη την ιστορία της Μίνας κι εσύ την πίστεψες. Θα τα καταλάβεις όλα από την αλλαγή της Μίνας προς εσένα. Μην της γράφεις και μην της τηλεφωνείς εσύ και τότε θα το καταλάβεις.»

Ο Πέτρος την κοιτούσε και ακούγοντάς την, η οργή του μεγάλωνε. Σε μια στιγμή σκέφτηκε να γυρίσει πίσω στη Σπάρτη και να πετάξει αυτή την ωραία ψεύτρα έξω από το πυργόσπιτο και μετά να ενημερώσει την Μίνα. Δεν αντέχει το ψέμα και την αχαριστία. Τώρα αντιλαμβάνεται γιατί η *Εκάτη* αντιπαθούσε την Τζένη, δείχνοντας από την αρχή αγάπη προς την Άντα και γιατί η Μίνα σταμάτησε να του τηλεφωνεί. Δεν θα γύριζε στη Σπάρτη. Αποφάσισε να φύγει και να τις αφήσει όλες να κάνουν ότι θέλουν. Ποτέ του δεν περίμενε πως ένα αισθηματικό παιχνίδι θα κατέληγε σε αυτή την ιστορία, με μάγισσες, με βρικόλακες, μ' ερωτικές αντιζηλίες, με φονικά και μανιατικούς γδικιωμούς. Γύρισε στην Άντα και της είπε..

«Έλα Άντα, πάμε τώρα.. έχω θυμώσει αρκετά.»

Μπήκαν στην μερσεντές και ο Πέτρος αγανακτισμένος δεν ξαναμίλησε μέχρι που φτάσανε στην Κόρινθο. Από εκεί πήρε το παραλιακό δρόμο για το Λουτράκι. Η Άντα φαινότανε γοητευμένη κι ευτυχής που ήτανε μόνη πια με τον Πέτρο. Και αυτός τότε μονολόγησε..

"Κωλοκόριτσα. Μόνο το γαμήσι σας ενδιαφέρει. Καλά έκανα κι έφυγα."

«Τι είπες Πέτρο;»

«Τίποτε Άντα. Σκεπτόμουνα με δυνατή φωνή.»

Αυτή γέλασε. Μετά από λίγο πήγαν στο διαμέρισμά του, που το είχε και για γραφείο. Της έδειξε το ένα δωμάτιο και της είπε πως μπορεί να μείνει όσο θέλει εκεί και εάν τον βοηθάει στις εργασίες του, θα αμείβεται. Έμεινε στο Λουτράκι μαζί του κάπου ένα μήνα και μετά φορτωμένη με δώρα από την Ελλάδα, έφυγε για την πατρίδα της ενθουσιασμένη.

Ο Πέτρος, οργισμένος με την συμπεριφορά της Τζένης, είχε ξεχάσει την Μίνα και το πυργόσπιτο. Και η Άντα όμως βγήκε αληθινή.

Ο Πέτρος δεν έλαβε άλλο γράμμα από την Μίνα, ούτε τηλεφώνημα. Την σκεπτόταν, μα δεν περίμενε πώς η Μίνα, τόσο αβασάνιστα, θα του έκοβε κάθε επικοινωνία.

Λειτουργήσε και αυτός αρνητικά. Θα μπορούσε να του είχε τηλεφωνήσει. Βέβαια την αλήθεια δεν θα της την έλεγε, ούτε θα παραδεχότανε τίποτε. Αντί λοιπόν να φτάσει σε αρνήσεις και ψεύτικα λόγια, προτίμησε να σιωπήσει.

Αποφάσισε να φύγει από τη ζωή της. Άλλωστε είναι σίγουρο πως η Μίνα δεν τον είχε ανάγκη. Είχε αρκετές εμπειρίες ν' αποφασίσει μόνη της για τη ζωή της. Έτσι πίστεψε, μα στιγμή δεν έφυγε από τη σκέψη του. Τότε είναι που πήρε την απόφαση να φύγει πάλι για τον Καναδά. Όμως τις μοίρες των ανθρώπων οι Θεοί ορίζουν. Δεν άργησε να το καταλάβει ο Πέτρος αυτό το πράγμα.

19. ο σεισμός

Καί έγιναν φωναί καί βρονταί καί αστραπαί, καί ἐγένεε σεισμός μέγας, οἱ οὖν ἄνθρωποι ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς γῆς, τόσον πολλὰ μέγας σεισμός.

Αποκάλυψη (κεφ. ις', 18)

Λαββατόβραδο στο Λουτράκι. Ήταν περασμένες οχτώ και ο Πέτρος ετοιμαζόταν να κατεβεί στην πόλη. Είχαν περάσει σχεδόν δύο μήνες από τότε που γύρισε από το Γύθειο. Είχε ριχτεί με τα μούτρα στη δουλειά γιατί ήθελε να τελειώσει τις εγκρεμότητές του για να μπορέσει να φύγει. Είχε αποφασίσει οριστικά να γυρίσει στο Τορόντο κοντά στην οικογένειά του.

Από μέρα σε μέρα διαπίστωνε πως η Άντα δεν του είχε πει ψέματα. Ήτανε φανερό ότι η Μίνα ήταν θυμωμένη μαζί του. Παρά το γράμμα της ότι θα τον περιμένει, δεν του είχε δώσει σημάδι πως πράγματι κάτι τέτοιο συνέβαινε. Αυτή η τόσο καταστροφική στάση και των δύο, να επιμένουν σε μια εγωιστική σιωπή που δεν οδηγούσε πουθενά, τον Πέτρο τον πείσμωνε ακόμη περισσότερο και τον έκανε να θέλει να την ξεχάσει. Το ήθελε μα δεν το μπορούσε. Το μυαλό του ήταν γεμάτο από τις αναμνήσεις από αυτή την γυναίκα.

Ποτέ δεν έπαψε ν' αναρωτιέται που μπορούσε να βρίσκεται την κάθε στιγμή της ημέρας, γνωρίζοντας περίπου τα μέρη που σύχναζε και το καθημερινό της πρόγραμμα, αν βρίσκεται ακόμη στην Κρήτη. Γιατί τώρα πια, ίσως και να έχει φύγει από το νησί. Βέβαια σχετική πληροφόρηση δεν έχει, αλλά σήμερα έχει ξεπεράσει τις εβδομήντα ημέρες. Τόσος ήταν ο χρόνος

που η Εκάτη της επέβαλε ν' απομακρυνθεί από τη Σπάρτη.

Παρά την πάγια συνήθειά του να κατεβαίνει στην Αθήνα στο τέλος της εβδομάδας, απόψε δεν το έκανε. Από το πρωί ήταν κακόκεφος. Έπεσε με βαρύ στομάχι και κακοκοιμήθηκε. Το πρωί δεν του έπαιρνες κουβέντα.

Καταπιάστηκε να συμμαζέψει τις αποδείξεις του για να βρει τη Δευτέρα δουλειά ο λογιστής. Ενταλματοποίησε τις δαπάνες του μέχρι τη σημερινή ημέρα. Και τότε παρατήρησε: Σάββατο δέκα τρεις του Σεπτέμβρη. Πάλι καλά. Ούτε *Τρίτη και δέκα τρεις*. Τώρα το δέκα τρία αν είσαι λίγο ψώνιο, μπορείς να το θεωρήσεις γρουσουζιά σαν τους εβραίους που το ..ξεχνάνε και αποφεύγουν να το βάζουν ακόμη και στην αρίθμηση των ορόφων των πολυκατοικιών. Οι ανελκυστήρες τους, από το δώδεκα πηδάνε στο δέκα τέσσερα.

Τα έκλεισε όλα και κοίταξε το ρολόι του. Κόντευε εννέα το βράδυ. *"Ας κατηφορίσω κατά την παραλία."* ..σκέφτηκε.

Τότε ήτανε που το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά ασταμάτητα. Ο Πέτρος άρχισε να αναρωτιέται ποίος μπορεί να είναι. Ο Θεοδωράκης; Αποκλείεται γιατί το μεσημέρι ήσαν μαζί και δεν είχαν συζήτηση για βραδινή έξοδο.

"Ας το σηκώσω.." σκέφτηκε.

«Εμπρός..»

«Έλα Πέτρο. Δημήτρης Γιαννίκος είμαι.»

«Γεια σου Δημήτρη τι κάνεις;»

«Δεν είμαι καθόλου καλά. Άνοιξε την τηλεόραση στο Εθνικό πρόγραμμα και θα καταλάβεις.»

«Μη με τρομάζεις, τι συμβαίνει;»

«Καταστροφή στην Καλαμάτα. Μεγάλος σεισμός. Βάλε το πρώτο κανάλι και παρακολούθησε τις ειδήσεις. Είμαι στα Μέγαρα. Έρχομαι να σε πάρω να πάμε κάτω. Σε μισή ώρα να είσαι στο σουβλατζίδικο του Ισθμού να συναντηθούμε.»

«Τι λες βρε μαλάκα, ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Εννέα. Κλείνω για να μην καθυστερούμε.»

Ο Πέτρος αναστατωμένος άνοιξε την τηλεόραση στο πρώτο κανάλι και πράγματι η εκφωνήτρια μετέδιδε ειδήσεις σχετικές με τον σεισμό, δείχνοντας την ίδια στιγμή και σκηνές από τις καταστροφές.

" Από το Γεωδυναμικό Ινστιτούτο του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών και το Εργαστήριο της Γεωφυσικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ανακοινώθηκε ότι στις 20.24 σήμερα το βράδυ, οι σειсмоγράφοι τους κατέγραψαν ισχυρή σεισμική δόνηση μεγέθους 6,7 βαθμών της κλίμακας Ρίχτερ, που προερχόταν από απόσταση 330 χιλιομέτρων νότια της Αθήνας και σε εστιακό βάθος 20-25 χλμ. Το επίκεντρο της δόνησης εντοπίζεται στο θαλάσσιο χώρο 30 χλμ. νότια της Καλαμάτας.

Η δόνηση σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις προκάλεσε σοβαρές ζημιές στους νομούς Μεσσηνίας και Λακωνίας, όπου και έγινε ιδιαίτερα αισθητός.

Οι Δημόσιες Υπηρεσίες πήραν εντολή να εφαρμόσουν τα σχετικά σχέδια παρέμβασης και ήδη συνεργεία των κινούνται προς τις πληγείσες περιοχές."

Ο Πέτρος γεννημένος στην Καλαμάτα, είχε μετοικήσει μόλις τελείωσε το λύκειο. Είχε όμως στενούς συγγενείς και φίλους και ακόμη ένα σωρό συναισθηματικούς δεσμούς.

"Εντάζει, και τι τον έπιασε το Μήτσο να πάει αμέσως στη Καλαμάτα. Και αν πηγαίναμε το πρωί, τι θα γινότανε;"

Παρ' όλες όμως τις απορίες του, άφησε το γραφείο του και μετά από λίγα λεπτά, πήρε το αυτοκίνητό του και οδήγησε προς τον ισθμό. Εκεί, φουλάρισε με βενζίνη γιατί δεν σκόπευε να χρονίσει στο δρόμο με τη κατσαρίδα του Μήτσου.

Ο Δημήτρης ήρθε στην ώρα του.

«Δημήτρη άφησε το αμάξι σου στο πάρκιν εκεί στη γωνιά. Θα πάμε με την μερσεντές.»

Μετά από λίγο, ο Πέτρος πατούσε το γκάζι και το βαρύ αμάξι μουγκρίζοντας ξεχύθηκε ακράτητο στον εθνικό δρόμο προς την Τρίπολη.

«Δημήτρη, πέσε μου τώρα, γιατί πάμε έτσι του σκοτωμού στην Καλαμάτα.»

«Πέτρο σε ενόχλησα για τρεις λόγους. Ο πρώτος είναι γιατί το πατρικό μου σπίτι στην παραλία χτυπήθηκε από το σεισμό και μέσα ήταν η οικογένεια του αδελφού μου. Ο δεύτερος γιατί όλοι τους έχουν πάθει νευρικό κλονισμό και δεν ξέρουν τι τους γίνεται και ο τρίτος, είναι θέμα εμπιστοσύνης. Βλέπεις εσύ ασχολείσαι με τα σεισμόπληκτα στο Λουτράκι και θα τους δώσεις μια σίγουρη και υπεύθυνη συμβουλή.»

Με την κουβέντα πέρασαν την Τρίπολη, την Μεγαλόπολη και δεν άργησαν να διασχίζουν την μεσσηνιακή πεδιάδα.

Μεσάνυχτα μπήκαν στην ρημαγμένη πόλη. Η Καλαμάτα που άλλοτε έσφυζε από ζωή και κίνηση, τώρα έδινε εικόνα βιβλικής καταστροφής. Χωρίς ηλεκτροφωτισμό, χωρίς νερό

και τηλέφωνα, ήταν μια νεκροζώντανη πολιτεία.

Από το φεγγαρόφως διακρίνανε σωρούς από μπάζα που μερικές ώρες πριν ήσαν σπίτια φωτισμένα με ανθρώπους ζωντανούς και χαρούμενος. Δίπλα, άλλα μισογκρεμισμένα με τους πλευρικούς τοίχους να μένουν θλιβερά απομεινάρια σε περίεργα εφιαλτικά σχήματα. Η πόλη ήταν γεμάτη συντρίμια, διαλυμένα σπίτια και όνειρα.

Άνθρωποι σαν σκιές, τριγύριζαν στους δρόμους, ενώ άλλοι ανασκάλευαν τα ερείπια να βρουν κάποιο ρούχο ή κουβέρτα να ξευχήσουν στο δρόμο. Μικρά παιδιά να κλαίνε, άνδρες να κουβαλάνε σαν τρελοί λαμαρίνες ή σανίδες να φτιάξουν πρόχειρα αυτοσχέδια σκέπαστρα η πρόχειρα καταλύματα για τη νύχτα. Φοβόντουσαν μήπως ο σεισμός φέρει βροχή.

Ο Πέτρος, ένοιωσε μια θλίψη να του κυριεύει την καρδιά και προσπαθούσε με δυσκολία να διασχίζει τους δρόμους που ήσαν γεμάτοι από τους άστεγους Καλαματιανούς που είχαν βγει στους δρόμους για να αποφύγουν κάποιο μετασεισμό.

Πήραν την Αριστομένους προς την παραλία. Τον κεντρικό δρόμο της Καλαμάτας. Ήταν γεμάτος από μπάζα, πλακωμένα αυτοκίνητα και τρομαγμένους ανθρώπους.

Στην παλιά οδό Εδέμ, στρίψανε αριστερά. Ο Πέτρος ήθελε να ιδεί το παλιό σπίτι που γεννήθηκε. Όταν το είδε βούρκωσε. Η στέγη πεσμένη στο εσωτερικό της εξωτερικής λιθοδομής και οι τοίχοι ανοιγμένοι στις γωνίες. Η φύση υπερνικά τα τεχνικά έργα του ανθρώπου. Σ' αυτό το σπίτι, είχαν μεγαλώσει τέσσερες γενιές και για εκατό χρόνια, στέγαζε τα όνειρα των απλών ανθρώπων.

Με τις οδηγίες του Μήτσου, φτάσανε στο πατρικό του σπίτι. Η οικογένεια του αδελφού του, μαζεμένη στο πεζοδρόμιο, προσπαθούσε ακόμη να καταλάβει πως τους συνέβη το αποψινό κακό. Διώροφο φρεσκοβαμμένο σπίτι με σκελετό από οπλισμένο σκυρόδεμα τους φαινόταν επικίνδυνο.

Όταν είδαν μια μερσεντές να σταματάει δίπλα τους, όλοι αναθάρρησαν. Τους περίμεναν. Στην κυριολεξία κρεμάστηκαν στα χείλη του Πέτρου. Ήταν τρομαγμένοι. Η απελπισία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Φοβόντουσαν να μούνε στο εσωτερικό του σπιτιού τους και να πάρουνε *κάποιο ρούχο* για να διανυχτερεύσουνε στο πεζοδρόμιο.

«Σιγά βρε παιδιά.. πιο είναι το σπίτι;»

«Αυτό το διώροφο.»

«Μα, αυτό είναι *αχτύπητο*. Μόνο σοβάδες πέσανε. Αφήστε να πάω μέσα και μόλις ξαναβγώ θα σας πω. Δημήτρη, εσύ μπορείς να έλθεις μαζί μου.»

«Σοβαρολογείς να πάμε μέσα;»

«Ναι. Το σπίτι στέκει και δεν φαίνεται να έχει πάθει τίποτε. Όπως άντεξε σε αυτόν τον σεισμό, θα αντέξει και σε κάθε άλλον μετασεισμό, που θα έχει τη ίδια ή μικρότερη ένταση.»

Και αφού τους είδε φοβισμένους, τότε είπε να του δώσουν το κλειδί και τη λάμπα του πετρελαίου που είχαν κρεμασμένη στο διπλανό φράχτη και θα έμπαινε μόνος του στην οικοδομή να την ελέγξει. Βέβαια έτσι τρομαγμένοι, βλέπανε πως απόψε θα διανυχτέρευαν στο ύπαιθρο, μα όταν είδαν τον Πέτρο αποφασισμένο έστω και μοναχός να μπει στο εσωτερικό του σπιτιού, αναθαρρέψανε και τα δύο αδέλφια τον ακολούθησαν.

Το σπίτι στο εσωτερικό ήταν σχεδόν άθιχτο. Μόνο μικρές ρωγμές στους αρμούς αλλαγής των υλικών. Σαν κατέβηκαν κάτω, ο Πέτρος με όλη την πειθώ που διέθετε, τους έπεισε να μπαίνουν στο σπίτι άφοβα. Στο τέλος έκανε το μεγάλο του παιχνίδι.

«Λοιπόν, εγώ τρελός δεν είμαι. Δώστε μου μία λάμπα και εγώ με το Δημήτρη θα κοιμηθούμε απόψε πάνω.»

Τον κοίταξαν με θαυμασμό αλλά και με αμφιβολία.

«Πέτρο σοβαρολογείς;»

«Σοβαρολογώ. Η ώρα είναι μία μετά τα μεσάνυχτα. Ας πάμε μέσα να μας φτιάξετε δύο κρεβάτια, να κοιμηθούμε.»

Η πρόταση αυτή είχε καταλυτικό αποτέλεσμα. Ξεπερνώντας τους φόβους τους, τον ακολούθησαν όλοι.

Μετά από λίγο ο Πέτρος με τον Μήτσο, κοιμόντουσαν στο ίδιο δωμάτιο σε δύο μονά κρεβάτια που ετοίμασε η νύφη του. Παρά την νύστα που ένιωθε ο Πέτρος, αυτά που είδε και βίωσε στην σεισμόπληκτη πόλη, δεν τον άφηναν να ησυχάσει. Η εικόνα του κατεστραμμένου σπιτιού που γεννήθηκε τον συγκλόνισε και φαινόταν σαν να είχε παγώσει στη μνήμη του και δεν έλεγε να σβήσει.

Στη συνέχεια, ένα τρομαχτικό όνειρο ήρθε να ταράξει τον ύπνο του. Είδε πως βρισκόταν σε μία άγνωστη περιοχή και επιθεωρούσε χαλάσματα από σεισμό. Έβλεπε τα γεγονότα που βίωσε αποβραδίζ.. μα όχι στην Καλαμάτα.

"Μα.. αυτό το σπίτι.. δεν είναι το δικό μου. Το δικό μου ήτανε διώροφη σοβατισμένη μεζονέτα. Αυτό που βλέπω τώρα είναι λιθόκτιστο μισογκρεμισμένο πυργόσπιτο. Μοιάζει σαν το

πυργόσπιτο της Μίνας στο Μυστρά. Και αυτό το σκυλί απ' έξω κοιτάζει τα ερείπια και γαβγίζει γοερά. Φαίνεται να είναι τραυματισμένο. Περίεργο... ακούω φωνές. Ανθρώπινη φωνή ακούγεται. Κάποιος φωνάζει..

Το σκυλί κουτσαίνοντας χάνεται μέσα στα ερείπια.

"Θεέ μου ποιος φωνάζει; Αυτή η κραυγή είναι από κάποια γυναίκα. Σιωπάτε λοιπόν ν' ακούσω τι λέει η φωνή."

«Πέτρο... βοήθεια!! Βοήθεια!! Πέτρο.. που είσαι; έλα αγάπη μου.. Δεν μπορώ να φύγω πριν σε ιδώ.. Σου είπα πως θα σε περιμένω.»

Ξαφνικά νιώθει ένα χέρι να τον τραντάζει. Κάτι του λένε... Αυτός αντιδρά..

«Αφήστε με.. είναι η Μίνα. Αφήστε με ν' ακούσω τι λέει..»

«Πέτρο.. Πέτρο.. ξύπνα.. βλέπεις εφιάλτη.»

Τώρα ξύπνησε... Πετάχτηκε καθιστός στο κρεβάτι του και βλέπει το φίλο του τον Δημήτρη να τον κρατά ακόμη από το μπράτσο και να τον κουνά. Ήταν καταϊδρωμένος. Η αγωνία που του προξένησε ο εφιάλτης, τον είχε κατατρομάξει.

«Πέτρο έβλεπες όνειρο και φώναζες. Σε ξύπνησα γιατί σ' έβλεπα ν' αγωνιάς. Πιες λίγο νερό.»

«Που βρίσκομαι; Άναψε τα φώτα.»

«Πέτρο, είμαστε στην Καλαμάτα, έγινε σεισμός.»

«Έγινε σεισμός; Μήτσο.. ντύσου και πάμε. Είναι ζωντανή και με φωνάζει. Πάμε να την προλάβουμε. Τι ώρα είναι;»

«Πέντε είναι. Ακόμη δεν ξημέρωσε. Ποιά να προλάβουμε;»

«Ντύσου να φύγουμε, αλλιώς θα σε αφήσω εδώ.»

«Πέσε βρε τρελέ να κοιμηθείς. Που θα πάς τέτοια ώρα;»

«Πάμε σου λέω. Την άκουσα να με φωνάζει. Γκρέμισε το πυργόσπιτο και είναι παγιδευμένη στα χαλάσματα...»

«Ποιά είναι παγιδευμένη στα χαλάσματα;»

«Η Μίνα βρε μαλάκα, άντε τελείωνε.. θα σ' αφήσω εδώ.»

Ντυμένος πια, βγήκε στον εξώστη που το φεγγάρι ολόγιομο φώτιζε την κατεστραμμένη πόλη. Από εδώ ψιλά φαινόταν όλη η δυστυχία των σεισμόπληκτων ανθρώπων να κοιμούνται στα πεζοδρόμια από τον φόβο ενός νέου μετασεισμού. Αυτοσχέδια αντίσκηνα καμωμένα από άσπρα σεντόνια φωτίζονταν με φανούς ασετιλίνης. Σε αυτό το μεταξύ, ο Δημήτρης είχε ετοιμαστεί και οι δύο μαζί κατεβήκανε από την μεταλλική περιστρεφόμενη εξωτερική σκάλα της υπηρεσίας.

Οι συγγενείς του Μήτσου κοιμηθήκανε τελικά μέσα στο σπίτι τους. Έτσι δεν τους είδανε φεύγοντας.

Πήρανε την μερσεντές και ο Πέτρος ξεκίνησε. Βγήκε στην οδό Φαρών και άπτησε το γκάζι τέρμα. Ο δυνατός κινητήρας μούγκρισε κι έκανε πάλι το θαύμα του. Άρχισε να σύρει το αμάξι στην ανηφόρα του δρόμου για τη Σπάρτη. Πέρασαν τη Λαγκάδα και το ξημέρωμα τους βρήκε στο Μυστρά. Πάνω από τη Σπάρτη, στο βάθος του ορίζοντα φέγγιζε το ροζ χρώμα του ήλιου που ερχότανε. Πέρασαν την Τρύπη και το Παρόρι και πήραν τον δρόμο για τη Μαγούλα. Ύστερα από μερικά λεπτά μπήκαν στο χωματόδρομο του πυργόσπιτου. Η ώρα ήταν έξι. Τώρα πια είχε ξημερώσει για καλά. Μέσα από το παρμπρίζ, είδε την τραγική εικόνα του κατεστραμμένου πύργου. Η στέγη και ο πάνω όροφος είχαν πέσει. Βγήκε από το αμάξι και φώναξε..

«Μίνααα.. Τζένηηη.. Εκάτηηη..»

Καμία απάντηση. Η σιωπηλή ερημιά τριγύρω του, άρχισε να τον τρομάζει. Το τοπίο ήταν εφιαλτικό. Καθόλου δεν έμοιαζε με το πυργόσπιτο που γνώριζε. Κεραμίδια και λιθάρια παντού και τοίχοι ανοιγμένοι. Μια απέραντη απελπισία τον κατέλαβε. Όλα του μοιάζανε όπως τα είχε ιδεί στ' όνειρό του. Δεν γελάστηκε. Στ' όνειρό του άκουσε τη φωνή της Μίνας να τον καλεί. Η Μίνα πρέπει να είναι δω μαζί με την Τζένη. Άπλωσε το χέρι του και πάτησε το μπουτόν της κόρνας και μετά από λίγο το άφησε και περίμενε για το αποτέλεσμα.

Καμία φωνή, κανένα άλλο σημείο ζωής. Δεν πέρασε όμως πολύ ώρα και αντίκρισε το πιο τραγικό θέαμα που ακόμη δεν έχει σβήσει από τη μνήμη του.

Καθόλου δεν έμοιαζε με τον πύργο που είχε γνωρίσει

20. τρεις θάνατοι

*Σ' αγαπώ..
μα ήρθε η ώρα την αλήθεια ν' αντικρίσουμε.
Σ' αγαπώ..
μα η μοίρα θέλησε απόψε να χωρίσουμε.
(Από/σμα από ελαφρό τραγούδι.)*

Η Εκάτη, η σκύλα, εμφανίστηκε μέσα από τα ερείπια με μια κλαψιάρικη φωνή. Κουτσαίνοντας και με ματωμένα πόδια πλησίασε τον Πέτρο κλαψουρίζοντας. Είχε το κεφάλι κάτω και την ουρά στα σκέλια.

Ο Πέτρος γονάτισε και τη χάιδεψε και τη ρώτησε.

«Εκάτη, είναι η Μίνα εδώ;»

«Γαβ.. γαβ.»

«Πήγαινε με στη Μίνα κορίτσι μου.»

Η σκύλα γύρισε και προχώρησε αργά κουτσαίνοντας, προς το πίσω μέρος του πύργου και με πολύ κόπο άρχισε να σκαρφαλώνει πάλι στα ερείπια. Ο Πέτρος την ακολούθησε..

Από πίσω ερχόταν ο Μήτσος που τα είχε χαμένα. Έβλεπε τον Πέτρο να μιλάει στο χτυπημένο σκυλί και αυτό να τον καταλαβαίνει. Στο δρόμο ο Πέτρος δεν του είχε πει πολλά πράγματα. Δεν μιλούσε. Κοίταζε πως θα μπορούσε να κάνει τη μερσεντές να τρέξει όλο και πιο γρήγορα. Τον ρωτούσε, μα αυτός δεν του απαντούσε. Του είπε μόνο, πως το πυργόσπιτο έπεσε και πως μέσα ήταν η Μίνα. Την είχε δει στον ύπνο του σήμερα, Κυριακή πρωί. Όνειρο τόσο σημαδιακό, μα τόσο τραγικά προφητικό.

"Το όνειρο της Κυριακής, μέχρι το μεσημέρι" Μήτσο.. του είχε απαντήσει. Και να που τ' όνειρό του βγήκε ζωντανό. Τον ακολουθούσε αμίλητος και εντυπωσιασμένος.

Ακολουθώντας τη σκύλα πάνω στα σωριασμένα ντουβάρια και τα τσακισμένα καντρόνια της στέγης, ο Πέτρος υπελόγισε πως έπρεπε να είχαν φτάσει στο ύψος του πρώτου ορόφου. Μέσα από ένα άνοιγμα που έχασκε κάτω από κάτι σανίδια της στέγης, ή σκύλα χάθηκε στα ερείπια.

Ο Πέτρος γονάτισε και κοίταξε αν μπορεί να περάσει. Τα καδρόνια και το σανίδωμα της στέγης είχαν πάρει μια θέση τέτοια, που άφηναν ένα κανάλι που θα μπορούσε κάποιος ν' ακολουθήσει προς τα κάτω. Υπολόγισε πως αν ακολουθούσε αυτό το άνοιγμα θα έφτανε στο πλατύσκαλο του ισογείου.

Τράβηξε πέτρες και έσπασε μερικές σανίδες για να διευρύνει το άνοιγμα και να χωρέσει και αυτός να τρυπώσει.

«Μήτσο εσύ κάθισε δω, μέχρι να βεβαιωθώ ότι υπάρχει ασφάλεια για να ακολουθήσεις αν θέλεις. Αν μου συμβεί κάτι να ειδοποιήσεις την πυροσβεστική.»

Ο Δημήτρης τον διαβεβαίωσε ότι κατάλαβε και ο Πέτρος έπεσε με την κοιλιά πάνω στα μπάζα. Μετά.. με τα χέρια τεντωμένα μπροστά και τα πόδια να βοηθάνε, σύρθηκε κάπου δύο μέτρα.

Προχωρώντας έτσι, συρόμενος με την κοιλιά, και με μεγάλη προσοχή, για να μην μετακινεί αστήριχτα υλικά, βρέθηκε όπως είχε υπολογίσει, στο πλατύσκαλο του πρώτου ορόφου. Με χαρά του διαπίστωσε ότι υπήρχε εκεί χώρος και μπορούσε να σταθεί ορθός και να κινείται.

Σηκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Αυτό που αντίκρισε, του έκοψε τα γόνατα. Η ξυλοδεσιά της στέγης, τα κεραμίδια, οι λίθινες βαθμίδες και κομμάτια από τους τοίχους του πύργου, είχανε σωριαστεί στο χώρο του κλιμακοστασίου. Ένα ψαλίδι από τη στέγη είχε βρει την Μίνα και τη Τζένη. Την Μίνα την πίεζε στη μέση και την κρατούσε αιχμάλωτη, την Τζένη όμως τη βρήκε με το άκρο του στον αυχένα και ένα τζινέτι είχε σφηνωθεί στο λαιμό της. Ο Πέτρος έσκυψε και άγγιξε την Τζένη στην καρωτίδα. Ήταν παγωμένη. Δοκίμασε για σφυγμό μα δεν αισθάνθηκε τίποτε. Η Τζένη ήταν νεκρή. Πλησίασε την Μίνα και της έπιασε το χέρι. Ήταν ζεστό και είχε σφυγμό. Έβαλε μια δυνατή φωνή για να τον ακούσει ο Μήτσος.

«Μήτσο.. τις βρήκα. Στο ντουλαπάκι της μερσεντές θα έχω το κινητό μου κι ένα μπουκαλάκι με κολόνια, πάρε τα κι έλα πίσω, όσο πιο γρήγορα μπορείς.»

Και όταν βεβαιώθηκε πως ο Μήτσος κατάλαβε, ήρθε κοντά στη Μίνα, τη χάιδεψε στο μέτωπο και στη συνέχεια της έπιασε το χέρι και το έτριβε. Την ίδια στιγμή της μιλούσε τρυφερά.

«Μίνα, αγάπη μου με ακούς; Μίλησέ μου κορίτσι μου. Κάνε μου ένα σινιάλο να καταλάβω ότι ζεις.»

Η Μίνα δεν μιλούσε. Είχε χάσει τις αισθήσεις της. Και τότε συνέβη κάτι που δεν το περίμενε. Η σκύλα τον σκούνησε με το κεφάλι της. Στο στόμα της κρατούσε μιά μικρή πλαστική φιάλη νερού σφραγισμένη. Τέτοιες φιάλες ο Πέτρος είχε πάρει στις κοπέλες από το Παρόρι, όταν τις έφερε στο πυργόσπιτο. Την ώρα εκείνη άκουσε και το Δημήτρη που προσπαθούσε από πάνω να γλιστρήσει μέσα. Του έβαλε μια φωνή.

«Μήτσο, πρόσεχε μην τραβήξεις τίποτε.»

Έβγαλε το μαντήλι του το έβρεξε στο νερό και το πέρασε στο μέτωπο τις Μίνας. Με την άκρη, της έβρεξε τα χείλη. Στο μεταξύ έφτασε ο Δημήτρης.

«Δημήτρη, δώσε μου την κολόνια.»

Έφερε το μπουκαλάκι με το αρωματικό υγρό κάτω από τη μύτη της και τότε είδε την Μίνα να συνέρχεται.. Άνοιξε τα μάτια της και τον κοίταξε. Τον αναγνώρισε και χαμογέλασε.

«Αγάπη μου, γιατί δεν με ειδοποίησες ότι είσαι εδώ;»

«Πέτρο μου, όλη τη νύχτα σε φώναζα. Δεν με άκουσες;»

«Ναι Μίνα, σε άκουσα και ήρθα. Αλλά εννοούσα από την Κρήτη. Τώρα που είμαι δίπλα σου, μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά αγάπη μου.»

Άνοιξε το κινητό του και από την εταιρία ζήτησε να τον συνδέσουν με την πυροσβεστική και την τροχαία.

Τους είπε τι συμβαίνει και πως υπάρχει μία ξένη νεκρή και μία γυναίκα τραυματισμένη σοβαρά από πτώση παλαιάς κατοικίας, λόγω του σεισμού. Τους έδωσε τη διεύθυνση και τους ζήτησε να φέρουν τον αναγκαίο εξοπλισμό.

Είπε στον Δημήτρη να βγει στην ασφαλτο και να περιμένει για τα συνεργεία διάσωσης. Αυτός έφυγε και ο Πέτρος έσκυψε δίπλα στη Μίνα και της έδωσε λίγο νερό να πιει. Κρατούσε τα χέρια της και συνέχιζε να της μιλάει. Την ρώτησε αν πονάει.

«Δεν πονώ Πέτρο.. αλλά δεν νιώθω τα πόδια μου. Σαν να μην έχω σώμα από την μέση και κάτω.»

«Μην ανησυχείς. Έρχονται τα κατάλληλα συνεργεία και θα σε ελευθερώσουν. Πως βρέθηκες εσύ εδώ από την Κρήτη.»

«Πέτρο, η Τζένη ήταν τελικά τυχοδιώκτρια. Μου είπε του κόσμου τα ψέματα, ότι ήταν αδελφή μου, ότι έδωξες την Άντα για να μένεις μαζί της. Τέτοια. Με όλα αυτά στο τέλος την πίστεψα κι έπαψα να σου γράφω και να σου τηλεφωνώ. Προχτές με πήρε από την Αγγλία η Άντα και μου είπε τι συνέβαινε με την Τζένη. Σε παραμύθιασε με μια ιστορία σαν τη δική μου, για να πιστέψεις κι εσύ, ότι είναι αδελφή μου. Πήρα τηλέφωνο το ξενοδοχείο σου και τον στρατηγό και έμαθα τότε έφυγες από το Γύθειο και κατάλαβα πως ότι μου είχε πει για σένα, ήταν όλα ψέματα. Μου δώσανε το τηλέφωνο σου στο Λουτράκι και σε κάλεσα, αλλά ήμουν άτυχη και δεν απάντησες. Ήθελα να σου ζητήσω συγνώμη αγάπη μου, που σε αδίκησα τόσο και να σε παρακαλέσω να ερχόσουν μέχρις εδώ και να δεις τι έκανε η Τζένη, γιατί η Άντα μου αποκάλυψε τις προθέσεις της, ότι σχεδίαζε να πάρει τους πίνακες σε κιβώτια και να φύγει από το πυργόσπιτο. Αφού δεν σε βρήκα στο τηλέφωνο, πήρα η ίδια το αεροπλάνο και από χτες το απόγευμα είμαι 'δω.

Όμως δεν το πρόλαβα το κακό. *Η Εκάτη*, όπως την λες εσύ, κατάλαβε τα σχέδια της Τζένης και όταν είδε τους πίνακές της στα κιβώτια, της ξάμωσε. Την δάγκωσε στο λαιμό και την έπνιξε. Είναι τρομερό Πέτρο το θέαμα που αντίκρισα μόλις μπήκα στο πυργόσπιτο.»

«Εντάξει, αλλά μην τα πεις αυτά σ' αυτούς που θα έρθουν τώρα, γιατί δεν πρόκειται να τα πιστέψουν. Αν σ' ερωτήσουν να πεις ότι μιλούσατε και ξαφνικά νιώσατε το σεισμό και πριν προλάβετε να φύγετε, έπεσε η στέγη επάνω σας.»

«Μην ανησυχείς Πέτρο.. δεν θα χρειαστεί.. δεν πρόκειται να με ρωτήσει κανείς.. όταν θα έρθουν αυτοί, εγώ θα έχω φύγει.»

Ο Πέτρος δεν πρόσεξε την τελευταία της φράση, έτσι που ήταν συγκινημένος, και προσπαθούσε να της καθαρίσει το πρόσωπο από τα χρώματα. Σαν την σκέφτηκε όμως, τη μάλωσε:

«Μίνα.. μην μου λες τώρα τέτοια πράγματα. Γρήγορα θα είσαι καλά όπως και πρώτα. Μα πες μου τώρα, τη νύχτα, πως άντεξες; Δεν κρύωνες έτσι ακίνητη;»

«Πέτρο, όλη τη νύχτα η Εκάτη με ζέσταινε με το σώμα της και με το χνότο της. Δεν έφυγε στιγμή από κοντά μου. Αν δεν ήταν το σκυλί, δεν θα ζούσα. Μέχρι νερό μου έφερνε να πίνω. Την παρακάλεσα να με κρατήσει ζωντανή μέχρι να έρθεις. Σε περίμενα Πέτρο και η Εκάτη μου έκανε τη χάρη. Με βοήθησε και με βρήκες τώρα ζωντανή. Θα σε παρακαλέσω, φρόντισε την Εκάτη. Σε συμπαθεί και ας έχεις διαφορετική γνώμη. Αν χαθεί η Εκάτη, θα χαθώ κι εγώ.»

«Πάλι τα ίδια. Μίνα, όσο είμαι 'δώ, μην ανησυχείς για τίποτε. Θα φροντίσω να ξεχάσεις σύντομα αυτόν τον τρομερό εφιάλτη. Και την Εκάτη θα την φροντίσω. Μη μιλάς τώρα και κουράζεσαι. Όλα θα διορθωθούν. Ο Θεός μας δοκιμάζει, γιατί κάπου τον ξεχάσαμε.»

«Έχεις δίκιο Πέτρο, πρέπει να εξιλεωθώ και τώρα πια, η αμοιβή μου είναι ο θάνατος. Ο Πλωτίνος είπε, πως αν θέλουμε να ενωθούμε με το " Έν " ..τον Θεό, θα πρέπει να φεύγουμε γρήγορα από τον κόσμο αυτό. Και ο Λιαντίνης είπε..»

«Σταμάτα σε παρακαλώ. Μη σε ακούω να μου μιλάς για θάνατο και μην μου λες τι είπε ο Πλωτίνος και ο Λιαντίνης για

το θάνατο. Αυτοί ήσαν φιλόσοφοι και μπορούσαν να λένε ότι ήθελαν. Σήμερα ζούμε στην εποχή του ορθολογισμού, που τα πάντα διέπει η λογική. Και η λογική λέει πως έχεις την ζωή μπροστά σου, πως θα ζήσεις. Ηρέμησε και φρόντισε να μην σε πάρει ο ύπνος. Εγώ θα πάω να βρω το σκυλί.»

Σαν βγήκε όμως στο πλατύσκαλο, είδε τη σκύλα ξαπλωμένη στο λιθόστρωτο σε κακά χάλια. Ανέπνεε βαριά και φαινόταν να είναι στα τελευταία της. Είχε ανοιχτό το στόμα και τα σωθικά της κάνανε σπασμωδικές κινήσεις. Ο Πέτρος τώρα κατάλαβε πως η σκύλα ήταν στις τελευταίες της στιγμές. Ίσως ακόμη και να περίμενε τον δικό του ερχομό για κάποιο δικό της λόγο. Έσκυψε από πάνω της, τη χάιδεψε και της είπε:

«Μη φύγεις κορίτσι μου. Η Μίνα σε χρειάζεται.»

Τον κοίταξε με πονεμένο βλέμμα, Τα μάτια της είχανε θολώσει. Δεν μπόρεσε αυτή τη φορά να του απαντήσει. Έγειρε πάλι το κεφάλι της στο δάπεδο κι έμεινε ακίνητη. Ήτανε νεκρή. Ο Πέτρος της έκλεισε τα μάτια και τότε αυτό που παρακολούθησε θα του μείνει αξέχαστο. Το σκυλί άρχισε να φθίνει, να μαραίνεται, να σώνεται και να χάνεται σιγά-σιγά. Μετά από λίγο, η Εκάτη είχε τελείως εξαφανιστεί. Ο Πέτρος σηκώθηκε και έκανε το σταυρό του. *"Συχώρεσέ τη Θεέ μου και ανάπαυσέ τη, ότι και να ήτανε..."* ψιθύρισε.

Ξαναγύρισε στη Μίνα και την είδε να κοιμάται. Είχε χάσει το χρώμα της. Γονάτισε δίπλα της και της έπιασε το χέρι να δει το σφυγμό της. Μόλις που τον ένιωσε. Την ταρακούνησε φωνάζοντας τ' όνομά της.

«Μίνα.. Μίνα.. μην κοιμάσαι. Ξύπνα αγάπη μου.»

Άνοιξε τα κουρασμένα της μάτια και τον κοίταξε. Σαν τον αναγνώρισε, του χαμογέλασε και με εμφανή την προσπάθειά της, του είπε:

«Πέτρο.. την νύχτα που με πήρε ο ύπνος, είδα το Γιάννη, τον γιατρό. Ήταν μόνος του.. φορούσε την άσπρη του μπλούζα και μου χαμογελούσε.

"έλα.. σε περιμένω να είμαστε μαζί." ..μου είπε. Πέτρο καλέ μου, βλέπω το ταξίδι μου στη γη να έχει τελειώσει.»

Την στιγμή εκείνη, ακούστηκαν οι σειρήνες των σωστικών συνεργείων που φτάνανε.

«Όχι Μίνα. Τι είναι αυτά που λες αγάπη μου.. Άκουσε.. ήρθανε τα συνεργεία να σε απελευθερώσουν και οι γιατροί να σε κοιτάζουν. Πάλι θα είσαι καλά αγάπη μου. Μην κοιμηθείς Μίνα.. μη μου φύγεις νεράιδα μου..»

Και ο Πέτρος έσπασε και ξέσπασε σε λυγμούς. Έκλαιγε σαν μικρό παιδί. Του ήταν αδύνατο να πιστέψει πως αυτό το κορίτσι θα έφευγε για το τελευταίο του ταξίδι. Σκέφτηκε τότε πως μπορεί ένας άνθρωπος να χάνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Η Μίνα με αχνή φωνή συνέχισε..

«Πέτρο, σήμερα είναι Κυριακή. " *Τ' όνειρο της Κυριακής, μέχρι το μεσημέρι.* " ..έτσι δεν λένε εδώ στη Μάνη; Αύριο είναι Δευτέρα και θα έχετε την τελευταία κηδεία. Μην κλαις αγάπη μου. Το σώμα φεύγει.. οι ψυχές μας θα επιζήσουν σε κάποιο άλλο ονειρικό επίπεδο. Έτσι δεν είχαμε συμφωνήσει κάποτε; Που ξέρεις.. μπορεί εκεί που πάμε, να ξαναβρεθούμε.. Έλα κοντά μου Πέτρο.. Δεν σε βλέπω αγάπη μου.. Αγκάλιασέ με καλέ μου. Πέτρο κρυώνω.. περίεργο.. βλέπω ένα άσπρο φως

και το Γιάννη να μου χαμογελάει. Μα γιατί χάνεται; Πέτρο, ο Γιάννης χάθηκε μέσα στο φως.. Πέτρο σφίξε το χέρι μου σε παρακαλώ να σε αισθάνομαι... Θεέ μου!!.. συχώρεσέ με και δέξου με κοντά σου...»

..Και η φωνή της έσβησε. Ο Πέτρος με τα δάκρυά του να τρέχουν συνεχώς, της σταύρωσε τα χέρια. Τα ένιωθε τα ένιωθε να παγώνουν και χωρίς σφυγμό. Το πρόσωπό της είχε πάρει κι αυτό την παγωμένη ανέκφραστη ηρεμία του θανάτου. Μια πανιασμένη θλιμμένη αδιαφορία κάλυψε την όμορφη όψη της. Ήταν νεκρή. Η Εκάτη την είχε πάρει μαζί της.

Ο Πέτρος, με το χέρι του έκλεισε αυτά τα υπέροχα μάτια που αναπάντεχα πάψανε να λάμπουν και να στέλνουν φως.

Ένα γοερό παράπονο άρχισε να τον συνταράζει. Ήταν της ψυχής του που σπάραζε από πόνο και θλίψη. Βλέποντας την τραγική αδυναμία του να της προσφέρει οποιαδήποτε βοήθεια, έπεσε πάνω της και την αγκάλιασε κραυγάζοντας.. "*Γιατί Θεέ μου.. είναι άδικο..*"

Έμεινε για αρκετή ώρα έτσι. Μία πίκρα καταστάλαζε στη ψυχή του που την ένιωθε στιγμή με στιγμή να βαραίνει. Δεν υπολόγισε ποτέ πόση ώρα έμεινε κεί, αγκαλιασμένος με το νεκρό κορμί της Μίνας. Είχε χάσει κάθε επικοινωνία με την πραγματικότητα.

Τον συνέφερε ο θόρυβος των ανδρών των σωστικών συνεργείων που τους είχε οδηγήσει μέχρις εκεί ο Δημήτρης. Μετά άκουσε συζητήσεις από πολλούς ανθρώπους που δεν τους καταλάβαινε. Δεν πέρασε πολλή ώρα κι ένιωσε τέσσερα

χέρια να τον πιάνουν από τις μασχάλες και να τον σηκώνουνε να σταθεί στα πόδια του. Ήταν δύο άνδρες της πυροσβεστικής υπηρεσίας. Μετά.. παρά τις παρακλήσεις του τον υποχρέωσαν να βγει στην αλάνα όπου τον περιποιήθηκε το συνεργείο των Α΄ Βοηθειών. Σαν τον είδαν να ελέγχει τον εαυτό του, τον άφησαν. Τους ευχαρίστησε και πήγε προς τον χωματόδρομο μακριά από τους ξένους και κάλεσε τον στρατηγό. Και όταν αυτός απάντησε του είπε..

«Γιώργο καλημέρα.. Ναι καλά κατάλαβες.. όχι δεν είμαι στο Λουτράκι. Στο Παρόρι είμαι.. στο πυργόσπιτο. Πρέπει να έρθεις αμέσως, χρειάζομαι την βοήθειά σου.»

«Μα τι συμβαίνει, τι βοήθεια χρειάζεσαι..»

«Γιώργο.. το πυργόσπιτο έπεσε με τον χτεσινό σεισμό και καταπλάκωσε τις τρεις γυναίκες... .. ναι και την Μίνα..

..όχι Γιώργο, αυτή την φορά αλίμονο, είναι αλήθεια... ναι στην Κρήτη ήτανε μα γύρισε το Σάββατο πριν τον σεισμό. Φαίνεται είχε ραντεβού με τον θάνατο.»

«Έρχομαι Πέτρο. Κλείνω τώρα και ξεκινώ αμέσως.»

«Έλα σε παρακαλώ.. μόνο εσύ θα τα καταφέρεις με τους τοπικούς γραφειοκράτες να κηδέψουμε τη Μίνα για δεύτερη φορά.»

Τέλος του β' μέρους.

Γλωσσάρι Μανιάτικο

- Γιαλιστής	ο μήνας Ιούλιος
- Σουκολόης	ο μήνας Αύγουστος
- Αρδουκολόης	ο μήνας Σεπτέμβριος
- Βάβω	η γριά, η γερόντισσα, η γιαγιά.
- κορόνι μου	κορόνα μου, λατρεία μου. (προσφώνηση)
- ζου δώνου	σου δίνω
- αποδανά	από τώρα
- έδικτο	διάταγμα
- σουρτούκης	αλήτης, άσωτος
- αχταρμάς	ανακάτωμα, μπέρδεμα, κράμα.
- κουσούρι	ελάττωμα, μειονέκτημα.
- κογιονάρω	περιπαίζω
- κεραστάρης	σερβιτόρος, γκαρσόνι
- χωσία	ενέδρα, εξαπάτηση
- χώρα	όλη η Μάνη
- μεγαλογεννήτης	πολύτεκνος
- φამέγιος	λιγογεννήτης, αδύναμος
- αχαμνός	" "
- σκουτιά	ρούχα, ενδύματα
- σαρμάς	ντουφέκι
- τζινέτι	μεταλλικός σύνδεσμος με μεγάλα αιχμηρά άγκιστρα.
- αποσκιαδερός	δυτικός
- νταγιαντίζω	ανέχομαι
- Θέμα	Μεγάλη Διοικητική Περιφέρεια στο Βυζάντιο.
- incubus	Αρσενικό δαιμονικό, που παρενοχλεί.
	σεξουαλικά τις γυναίκες. (λέξη Λατινική)
- succubus	Θηλυκό δαιμονικό που παρενοχλεί
	σεξουαλικά τους άνδρες. (λέξη Λατινική)

Γλωσσάρι Κρητικό

- απού 'χει	όποιος έχει
- αχνιά	η σιωπή
- ατζιμπραγά	τα δίδυμα
- αλάτσι	το αλάτι
- άμε	πήγαινε
- αμάχη	φιλονικία
- κοπέλι	μικρό παιδί
- καθαργά	κάθε βράδυ
- κουράδι	κοπάδι
- κατσιφάρα	ομίχλη
- κουζουλός	τρελός, χαζός.
- ξαργώτου	επίτηδες
- σώχωρο	περιβόλι
- πρεπίζω	στολίζω
- μισεύω	φεύγω
- μανίζω	θυμώνω
- καρκάνα	κεφαλή
- θωρώ	βλέπω
- αμμάθια	μάτια
- γιάντα	γιατί
- γλακώ	τρέχω
- ξαμώνω	επιτίθεμαι
- πρεμάζωξη	συμμάζεμα, συγκέντρωση

Περίληψη Α' μέρους: (Η Νεράιδα.)

Η Μίνα, νεαρά και όμορφη σύζυγος του μεγαλογιατρού Καρολέα, ζει στη Σπάρτη και ασχολείται με την αρχαιολογία. Απογοητευμένη από την ιδιωτική της ζωή, ερωτεύεται τον πολιτικό μηχανικό Πέτρο που κτίζει μία οικοδομή στο Γύθειο, του εξαδέλφου του στρατηγού. Η Μίνα, Αγγλίδα την καταγωγή, έμεινε ορφανή όταν οι θετοί γονείς της σκοτώθηκαν σε τροχαίο ατύχημα σε δρόμο του Μυστρά. Μεγάλωσε κοντά σε μία γερόντισσα που ήτανε παγανίστρια και ζωγράφιζε πορτραίτα αρχαίων Θεών και ηρώων του Βυζαντίου. Η γερόντισσα ζούσε μόνη στο πυργόσπιτο επειδή τον άνδρα της τον είχαν σκοτώσει στην περίοδο της κατοχής.

Μετά τον θάνατο της γερόντισσας την προστασία της Μίνας ανέλαβε ο γιατρός Καρολέας, που μετά τις σπουδές της την παντρεύτηκε στη Γαλλία με λευκό πολιτικό γάμο. Η Μίνα γνωρίζεται μέσω του στρατηγού με τον Πέτρο με τον οποίον αναπτύσσει ερωτική σχέση. Η γερόντισσα όμως ξαναγυρίζει στον πάνω κόσμο, σαν παγανιστικό ξωτικό και συνεχίζει να προστατεύει την Μίνα και να βλέπει με καλό μάτι τη σχέση της με τον Πέτρο. Τέλος την πείθει και την βοηθά να εγκαταλείψει τον ηλικιωμένο γιατρό και να φύγει μόνη της προς άγνωστη διεύθυνση.

Πηγές.

1.- Γκέμια	Δημήτριος Λιαντίνης
2.- Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας.	Γ. Κορδάτος
3.- Βυζαντινές μορφές.	CHARLES DIEHL
4.- ΜΑΝΗ	PATRICK LEIGH FERMOR
5.- ΜΥΣΤΡΑΣ	ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΚΟΥΡΟΥ-ΧΡΟΝΗ
6.- ΜΑΝΗ	Ε. ΑΛΕΞΑΚΗΣ
7.- ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ	ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ-ΣΤΑΜΚΟΣ-
ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ-ΑΥΛΙΔΟΥ κ.ά.
8.- ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ	ΑΝΑΓΓ. ΚΟΥΤΣΙΜΙΕΡΗ
9.- Ηρωίδες της Λακωνίας.	Γιάννη Ρουμελιώτη.
10.- Η Ιερή Γεωγραφία της Ελλάδας.	ΝΙΚΟΣ ΑΙΤΣΑΣ
11.- Παλαιά και Καινή Διαθήκη.	
12.- Το διαδίκτυο.	

Έργα του ιδίου:

- 1.- *Ποιήματα. (Τορόντο 2000. ποιητική συλλογή, εξαντλήθηκε και δεν θα επανεκδοθεί.)*
- 2.- *Το όνειρο της Παρασκευής.
(δραματικό μυθιστόρημα σε επανέκδοση.)*
- 3.- *Η αρχαιολόγος (α' μέρος. Η νεράιδα)
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)*
- 4.- *Η αρχαιολόγος (β' μέρος. Η μάγισσα)
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2007)*
- 5.- *Η αρχαιολόγος (γ' μέρος. Η λύτρωση. Υπό έκδοση.)
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2007)*
- 6.- *Εθελοντής στις στέπες της Ουκρανίας.
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)*
- 7.- *Πάθος στους αμμόλοφους.
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)*
- 8.- *Θανάσιμα αμαρτήματα.
(δραματικό μυθιστόρημα σε πρώτη έκδοση. Αθήνα 2006)*

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ